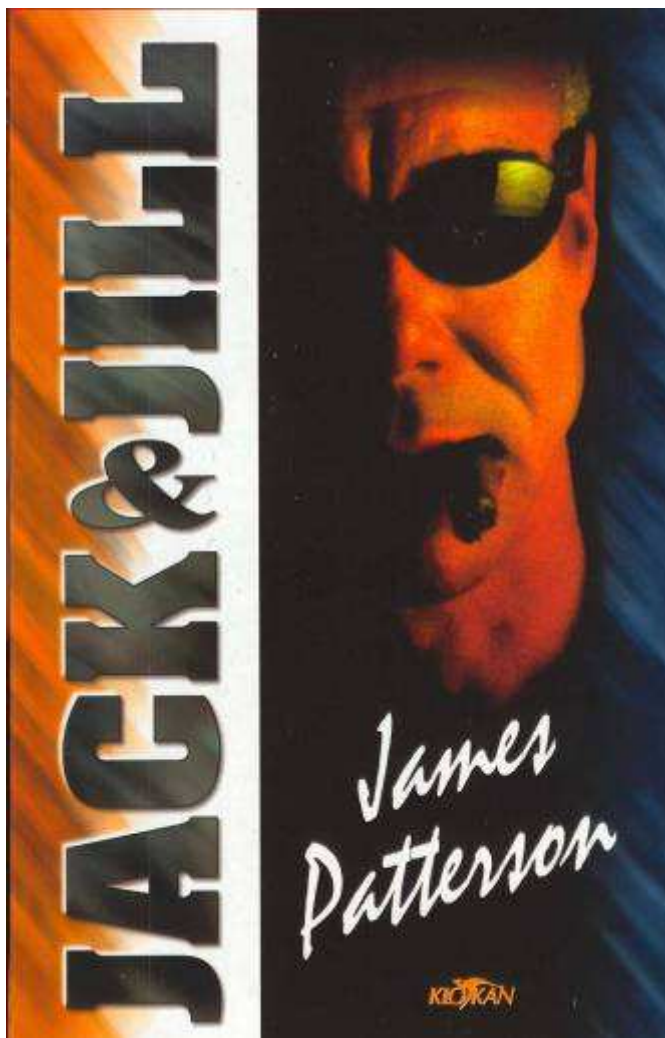

Patterson James

Jack a Jill

OBSAH

Někdo zabil jednoho z nejmocnějších mužů amerického Senátu - a celý svět je vzhůru nohama. Někdo zabil malou černou dívku v centru Washingtonu - a zdá se, že to nikoho nezajímá. Jenom policista z oddělení vražd Alex Cross má podezření, že zlo, které udeřilo na ohon stranách společenského žebříčku, má stejnou tvář.

„Cross, geniální policista z oddělení vražd, je jednou z největších postav z historie thrilleru.“

„Bezvadné....Patterson, jeden z nejlepších autorů kriminálního žánru, dosáhl tímto dílem svého vrcholu.“

Přichází Jack & Jill, kniha od autora senzačních bestsellerů, jako byly Polib ty dívky a Objevil se pavouk. Přichází thriller, který porušuje všechna pravidla - a otřese každým nervem.

„Je štěstí, že Patterson znovu uvedl na scénu detektiva z oddělení vražd Alexe Crosse.... Tato postava má několik rovin a každý obrat děje vypadá v jeho podání pravděpodobně. Od vraždy na počátku knihy až po strašidelné vyvrcholení vás Patterson udržuje v neustálém napětí, při kterém vám buší srdce a oči jsou přilepené ke stránkám.“

PROLOG

Hra začíná

I. část'

SAM HARRISON vysunul svoje pružné tělo z modrostříbrného Fordu Aerostar, který zaparkoval na ulici Q ve čtvrti Georgetown ve Washingtonu. *Hororové příběhy a hry jsou oblíbené právem, říkal si, když zamykal auto a nastavoval alarm. Ne ty milé strašidelné pohádky ke krbu, které jsme milovali jako děti, ale hororové příběhy ze skutečného života.*

Ted' sám jeden prožívám. Právě se mám stát součástí hororu. Jak je to snadné. Jak strašně, strašně snadné je překročit hranici a vstoupit do temnoty.

Sledoval a stopoval Daniela Fitzpatricka už dva dlouhé týdny. Udělal svoji práci v New Yorku, Londýně, Bostonu a teď byl konečně tady, ve Washingtonu, D. C. Ten večer se chystal zabít senátora Spojených států. Chladnokrevně, jako při popravě. Nikdo neprijde na to proč. Nikdo nenajde stopu, která by čin později objasnila.

To bylo první a nejdůležitější pravidlo hry zvané Jack a Jill.

V mnoha ohledech to byla učebnice, kterou se řídili ti nejlepší pronásledovatelé. Věděl, že je pravdivá, když zaujímal postavení naproti číslu 211 v ulici Q.

A přece, kdyby se někdo obtěžoval podívat se na věc pozorněji, zjistil by, že se to nedá srovnat se žádným jiným předchozím sledováním. To, co se chystal právě udělat, bylo provokativnější než tajné pozorování senátora Fitzpatricka, jak do sebe lije neslušné množství koktejlů v Monoklu, svém oblíbeném baru ve Washingtonu. Sam Harrison věděl, že je to ta nejopravdovější forma šílenství. Bylo to čiré šílenství. *Nevěřil, že je Sílený. Věřil jenom v platnost téhle hry na náhodu.*

A pak, méně než třicet metrů přes silnici lesknoucí se po dešti, se objevil Daniel Fitzpatrick osobně. Přesně podle plánu. Nebo aspoň dostatečně přesně.

Pozoroval senátora, jak prkenně vystupuje z kupé Jaguár model 1996 v barvě námořnické modři. Měl na sobě šedý převlečník a vzorovanou hedvábnou šálu. Byla s ním pohledná štíhlá žena v černých šatech. Přes ruku měla nedbale přehozený plášť od Burberryho. Smála se něčemu, co Fitzpatrick řekl. Pohodila hlavou jako krásný plnokrevník. Závan jejího horkého dechu se setkal s chladem noci.

Zena byla nejméně o dvacet let mladší než senátor. Sam věděl, že to není jeho žena. Daníček Fitzpatrick zřídka -pokud vůbec - spal se svou ženou. Blondýna při chůzi trochu kulhala, čímž dvojice budila ještě větší pozornost. Vskutku impozantní.

Sam Harrison se ze všech sil soustředil. *Měř dvakrát, měř pětkrát, pokud bude třeba.* Naposledy si prošel několik detailů. Přijel do Georgetownu v jedenáct patnáct. Vypadal, jako by do módního a atraktivního prostředí ulice Q patřil. Vypadal přesně tak, jak to odpovídalo roli, kterou měl sehrát.

Velmi významnou roli ve velmi významném příběhu, jednom z nejvýznamnějších v americké historii. Nebo, jak by někdo řekl, v americkém divadle.

Hlavní roli, aby bylo jasno.

Pro tuto roli si nasadil profesorské brýle z želvoviny. *Nikdy brýle nenosil. Nepotřeboval je.*

Jeho vlasy byly světle blond. Ve skutečnosti neměl blond vlasy.

Říkal si Sam Harrison. *Ve skutečnosti se nejmenoval Sam. Ani Harrison.*

Pro tento významný večer si pečlivě vybral měkký černý kašmírový rolák, popelavě šedé kalhoty s manžetami a nažehlenými puky a světle hnědé polobotky. *Ve skutečnosti se tak elegantně a uvážlivě neoblékal.* Husté vlasy měl ostříhané nakrátko podle Kevina Costnera v Osobním strážci, jednom ze svých nejméně oblíbených filmů. Nesl malou černou tašku a při rychlé chůzi k číslu 211 jí pohupoval. V tašce měl videokameru.

Měl v plánu zachytit z toho co nejvíce na film. Takhle se tvoří historie. Byla to opravdu historie: Amerika na konci svého století, Amerika na konci jedné éry, Amerika na konci.

Ve tři čtvrtě na dvanáct vstoupil do čísla 211 tmavým služebním vchodem, který páchl čpavkem, prachem a hnilobou. Vyšel do čtvrtého patra, kde měl senátor svůj byt, svoji studovnu a své hnízdečko lásky v hlavním městě.

K Fitzpatrickovým dveřím 4J dorazil za deset minut dvanáct. Pořád podle plánu. Všechno šlo přesně podle plánu. Mahagonové dveře, vyleštěné do vysokého lesku, se před ním otevřely.

Díval se na platinovou blondýnu, štíhlou, upravenou a dobře udržovanou. Zblízka nevypadala tak dobře jako na dálku. Byla to táž žena, která vystoupila s Fitzpatrickem z modrého jaguáru. Žena, která kulhala.

Kromě zlaté spony ve vlasech - měla *tvar lvíce a pocházela z Muzea moderního umění v New Yorku* - a zlatého náhrdelníku byla žena nádherně nahá.

„Jacku,“ zašeptala.

„Jill,“ řekl a usmál se.

II. část

V JINÉ ČASTI Washingtonu, v jiném světě, plánoval další budoucí vrah stejně děsivou hru. Našel si strašidelný úkryt mezi hustými borovicemi a několika vysokými starými duby uprostřed Garfieldova parku. Udělal si pohodlí uvnitř jakéhosi stanu, vytvořeného převíslými větvemi stromů a několika velkými zarostlými keři.

„*Pospěšme si,*“ zašeptal, ačkoliv s ním ve skrýši nikdo nebyl. Tohle mělo být nádherné dobrodružství, krásná fantazie. Věřil tomu celým srdcem, tělem a tím, co zbývalo z jeho duše.

Sedl si se zkříženými nohama do vlhké trávy a začal pracovat na svém obličejí a vlasech. Do hlavy mu ze sluchátek proudila rocková melodie skupiny Hole. Byla to opravdu dobrá muzika. Miloval ji k smrti. Převleky a kostýmy ho vzrušovaly. Byly to skoro jediné věci, které dovolily opravdu uniknout pozornosti, a on opravdu zatraceně potřeboval uniknout.

Když konečně skončil s převlékáním, vynořil se ze stínů stromů. Musel se smát. Dneska mohl sám ze sebe puknout

smíchy. Tohle bylo zatím nejlepší. Bylo to tak bláznivé, a tím pádem skvělé. Vybavil se mu dobrý vtip: *Růže jsou rudé, fialky modré, já jsem schizofrenik - jsem to já.*

Ha, ha!

Vypadal jednoznačně jako starý odporný bezdomovec. Opravdu vypadal jako starý prďola, který bydlí pod mostem. Jako otrhanec z rockové písně „Aqualung“. Nasadil si strašáckou bílou paruku a přilepil bradku barvy pepř a sůl ze soupravy převleků pro herce. Všechny nedostatky jeho představitivosti a maskérského umění zakrývala volná kapuce jeho mikiny.

Na mikině měl nápis ŠTĚSTÍ, ŠTĚSTÍ. RADOST, RADOST.

Jaké to bude úžasné fantastické dobrodružství, říkal si. Štěstí, štěstí Radost, radost. To byla vstupenka. To říkalo všechno. Ta ironie ho skoro zabila.

Budoucí vrah přešel park. Kráčel teď rychle a občas skoro přecházel do běhu. Mířil k řece Anacostia.

Začal potkávat lidi. Tuláky, zloděje, milence nebo co byli vlastně zač. Většina z nich byla černá, ale to bylo v pořádku. Vlastně to bylo dobře. Nikdo v D. C. se o černé nestaral. To byla životní pravda.

„Aqualung, ou, Aqualung,“ zpíval si za chůze starou rokenrolovou melodii. Byla o starém tulákovi a zpívala ji opravdu vynikající stará skupina jménem Jethro Tull. Poslouchal rock neustále, i ve spánku. *Pořád nasazená sluchátka.* Už znal nazpaměť skoro celou historii rokenrolu. Kdyby se dokázal přinutit poslouchat Hootie and the Blowfish, měl by to v kapse.

Ha, ha, zasmál se vlastnímu vtipu. Ten den měl opravdu dobrou náladu. Byl to parádní úchylný výlet. Byl to ten nejlepší den, byl to ten nejhorší den. Nejlepší a nejhorší, nejhorší a nejlepší, nejhorší a horší?

Místo pro vraždu už měl vybrané. Nej hustší porost ozdobných stromů a keřů blízko jihovýchodní magistrály. Bylo to divoké a zarostlé místo. Skoro perfektní.

Na místo činu kolmo navazovala čtvrť Delapo, řada domků ze žlutých cihel a oblíbený krám se smíšeným zbožím na 6. ulici v Southeast. Už to tam proslídil, prozkoumal oblast a úplně se do toho místa zamiloval. Už viděl děti ze základní školy Sojourner Truthové, které se hemžily mezi dveřmi cukrárny na rohu. Ti malí zlodějíčci byli v tom věku tak roztomilí.

Človče, tak zuřivě nenávidím roztomilost, že bys tomu nevěřil. Malí zasraní roboti, to si piš! Ataky malí zlí paraziti. Děti! Všechno na nich bylo tak roztomilé.

Ohnul se, zalezl pod husté pichlavé křoví a dal se do vážné práce. Začal nafukovat několik gumových balonků -červené, oranžové, modré a žluté.

Byly to veliké a nádherně barevné balony, kterým žádné dítě při své nevědomosti nemohlo odolat. Osobně balonky vždycky strašně nenáviděl. Nenáviděl tu nucenou falešnou veselost, kterou měly představovat. Ale většina dětí po baloncích šílela. Už vám to dochází?

Na jeden balonek uvázal třímetrový provázek. Druhý konec přivázal k silné větvi.

Balonek líně vystoupal nad starý strom. Vypadal jako pěkná hlava oddělená od těla.

Čekal ve svém úkrytu z větví. Venku si vystačil sám a vždycky ho to uspokojovalo.

„Musím dneska někoho za-mor-do-vat,“ mumlal si nesmyslný nápěv na nesmyslnou melodii. „Musím, musím. Prostě musím, musím, musím,“ zpíval si a ten malý popěvek ho docela ovládl.

Slyšel, že se u jeho skryše něco hýbe. Něco zapraskalo. Větev nebo co. Přišel někdo na návštěvu?

Zaposlouchal se. Větvě stromu se určitě pohnuly a pod něčím našlápnutím zlomily. Všechno dělalo hrozný rámus - *KŘUP!*

Na chvíli přestal být soustředěný a ten zvuk ho vyděsil, kdyby teda chtěl někdo vědět pravdu. Nával adrenalinu mu málem utrhł hlavu. Div že nespokl vlastní ohryzek.

Najednou se v jeho zorném poli objevil vršek hlavy. Jenom čelo a bělma něčích očí.

BĚLMA JEJÍCH OČÍ!

Dívala se na něj skrz větve.

Viděl obličej malé černé dívky. Bylo jí pět nebo šest let, opravdu roztomilá. Viděla ho také. Čistě a jasně.

VIDÍM TĚ, DRAHOUSKU. ANO, VIDÍM. VIDÍM TĚ!

„Ahoj.“ Řekl to mile a slušně, jak to jen uměl, když chtěl. Usmál se a ona se skoro usmála také.

Promluvil sladkým hlasem: „Chceš velký balon? Mám spoustu balonů navíc, hromadu balonů, moře balonů. Tenhle má barvu jako třešně a je na něm tvoje jméno.“

Holčička na něj zírala. Nevydala ze sebe ani hlásku. Bála se ho, představte si to. Asi ji zmátlo, když řekl, že její jméno je na jednom z balónků.

„Tak fajn, žádněj balon. Dobře. Zapomeň na balónky zadarmo. Žádný balon nebude, holčičko. Takhle je to primisima. Dneska žádný balónky zdarma!

„Ano, prosím,“ řekla najednou. Její hnědé oči se rozšířily jako květy v rozpuku. Krásná holčička, co? Krásné oči, hnědé jako kaštany.

„Tak už se nestyd', holčičko. Pojd' sem, mám červenej jako semafor, modrej jako obloha, oranžovej jako nanuk, žlutej jako zralý hrušky. Všechny barvy duhy a ještě pár navíc.“

Napodobil někoho - možná to byl ten cvok Kevin Bacon v Divoké řece, kterou si půjčil asi před týdnem. Před dvěma týdny? Kdo to má vědět? Vem to čert! Zatímco mluvil Jeho ruka se sevřela na rukojeti malé baseballové pálky, omotané izolační páskou. Pálka byla čtyřicet sedm centimetrů dlouhá, taková, jakou používali členové místních gangů, když udržovali právo a pořádek ve své oblasti.

Dál mluvil na holčičku zpěvavým a šťastným hlasem, který byl ve skutečnosti plný sarkasmu a ironie.

„Červený,“ pípla konečně dívenka. Jistě. Měla ve vlasech červenou mašli. Tak moje láska miluje červenou.

Udělala několik lehkých a strnulých kroků do volného prostranství. Všiml si, jaké má malinké nohy. Jako velikost minus tři. Natáhla se k barevným balónkům, které držel pevně v napřažené ruce. Nezdálo se, že by si všimla, jak se mu třese ruka.

Za zády svíral krátkou, mocnou pátku. Pak švihla tvrdě.

Štěstí, štěstí. Radost, radost.

III. část

SKUTEČNĚ MOHU uniknout trestu za vraždu - zvlášť za provokativní vraždu někoho významného, jako byla tato? Jack věřil, že ano. Zabít další lidskou bytost nebo několik lidských bytostí a nenechat se nikdy chytit ani neupadnout v podezření bylo snazší, než by si kdo myslel. Dělo se to pořád.

Přesto byla Jill vyděšená a viditelně napjatá. Nemohl ji to mít za zlé. Ve 'skutečném životě' to byla washingtonská kariéristka, chytrá a z dobré rodiny, rozhodně ne typický vraždící blázen, o kterém píší noviny. Byla to dost nepravděpodobná *Jill*, a proto byla pro svoji roli ve hře her perfektní. Skoro tak perfektní jako on pro tu svoji.

„Je opilý, úplně mimo,“ pošeptala mu v tmavé předsíni apartmá. „Pomáhá mi, že je takový odporný had.“

„Víš, co se říká o našem Daníčkově. Je velmi špatný senátor, ale ještě horší milenec.“

Přes rty jí přelétl úsměv - nervózní úsměv. „Špatný vtip, ale můžu to dosvědčit. Jdeme na to, *Jacku*.“

Jill se otočila na bosých patách a on ji v těsném závěsu následoval. Všiml si, že jí trochu vážne krok. Bylo to svým způsobem okouzlující. Pozoroval její štíhlou postavu procházet malým obývacím pokojem, který byl slabě osvětlen stojací lampou. Věděl, že je to cesta do ložnice.

Prošli tiše pracovnou. Vedle kamenného krbu hrdě stála americká vlajka. Při pohledu na ni se mu udělalo nevolno. Na zdi barevné fotografie veslařské regaty, zřejmě na Cape Codu.

„Seš to ty, drahoušku?“ zaburácel za zdí pracovny mrzutý, whisky prosáklý hlas.

„Kdo jiný by to byl?“ odpověděla Jill.

Jack a Jill vstoupili do ložnice společně. „Večírek s překvapením,“ oznámil Jack. Poloautomatickou berettu měl připravenou. Mířila na senátorovu hlavu.

Jeho ruka s pistolí se ani nezachvěla a hlavu měl jasnou. *Ted' vzniká historie. Nedá se už couvnout.*

Daniel Fitzpatrick se napřímil na posteli, překvapený a rozpálený vztekem. „Co se to k čertu děje? Co sakra... co ty seš za parchanta? Jak ses sem do prdele dostal?“ soukal ze sebe těžce. Obličej a krk se mu zbarvily do ruda.

Jack si nemohl pomoci - musel se tomu všemu smát. Senátor vypadal ve své drahé posteli jako velryba vyhozená na břeh - nebo možná jako stárnoucí mrož.

„Myslím, že by se dalo říct, že jsem vaše ohavná minulost, která vás konečně dostihla, senátore,“ řekl. „Teď držte hubu. Prosím. Usmadněme si to, jak to jenom jde.“

Díval se upřeně na Daniela Fitzpatricka a vybavilo se mu něco, co někde nedávno četl. Komentátor glosoval senátorův veřejný projev slovy: „*Bože, vždyť už je to starý člověk.*“ Bylo to tak. Fitzpatrick byl bělovlasý, ošklivý, neforemně tlustý stařec s několika bradami.

A byl taky nepřítel.

Jack otevřel černou tašku a podal Jill dvoje pouta. „Každou ruku na jednu stranu pelesti. Prosím a děkuji.“

„Bude mi potěšením,“ řekla. V tom, jak mluvila, jednala, a dokonce i v tom, jak se pohybovala, byla přirozená elegance.

„Ty v tom jedeš taky?“ vyjekl Fitzpatrick při pohledu na blondýnu, kterou sbalil u baru v La Colline. Vypadalo to, jako by ji viděl poprvé.

Jill se zasmála. „Ne, ne. Líbil se mi tvůj ohromný, vyžraný pupek a pach alkoholu z úst.“

Jack vyndal videokameru a podal ji Jill. Okamžitě zamířila objektiv na senátora Fitzpatricka, zaostřila a začala natáčet. „Co to proboha děláte?“ zeptal se Fitzpatrick. Jeho vybledlé modré oči byly široce rozevřené údivem a objevila se v nich nelíčená hrůza.

„Co sakra chcete? Co se to tady děje? Proklatě, vždyť jsem senátorem Spojených států.“

Jill začala s detailem šokovaného, překvapeného a ublíženého výrazu v senátorově tváři. Pak záběr rozšířila. Ouha, trochu moc. Zase to srovnala.

Jack se zasmál tomu nevhodnému výbuchu předstírané odvahy. Jak typický Fitzpatrick.

A pak, voila! Bylo to, jako kdyby se whisky, která mu zatemňovala mozek, náraz vypařila. Daniel Fitzpatrick náhle pochopil. „Nechci zemřít,“ zašeptal.

Neočekávaně mu začaly téct z očí slzy. Bylo to podivně působivé. „Prosím, nedělejte to. Nesmíte mi ubližovat,“ řekl. „Tohle se nesmí stát. Prosím, zapřísahám vás. Poslechnete si, co musím říct?“

Jill věděla, že tohle je nesmírně důležitá stopáž. Bylo to na Oscara. Možná dokumentární film století. Potřebovali to pro svoji hru her, pro jedno z pozdějších překvapení.

Jack rychle přešel ložnici. Přiblížil hlaveň beretty na několik centimetrů od senátorova čela.

To bylo ono. V tom momentu ona nádherná hra opravdu začínala. Pravidlo dvě: *Tohle je historie. To, co děláš, je důležité. Ani na okamžik na to nesmíš zapomenout.*

„Zabiju vás, senátore Fitzpatricku. Nemáme spolu o čem mluvit. Není úniku. Byl jste římský katolík, takže pokud

věříte v boha, pomodlete se. A pomodlete se prosím také za mne. Pomodlete se za Jacka a Jill.“

Tohle byl okamžik pravdy. Všiml si, že se mu začala trochu třást ruka. Jill to také upozorovala.

Říkal si: *Tohle je poprava a je zasloužená. A není pochyb, že jsem se stal součástí hororu.*

Vystřelil jednou, ze vzdálenosti třinácti centimetrů. Hlava Daniela Fitzpatricka explodovala. Vystřelil podruhé. Dvakrát měř - a také dvakrát řež.

Historie byla stvořena.

Hra her začala.

Část 1 - Už je zase zítra

001 KAPITOLA

ALE NE, už, je zase zítra.

Když jsem uslyšel v domě rány, zdálo se mi, že jsem ještě ani neusnul. Byly hlasité a nepříjemné jako alarm v autě. Neodbytné. To už mě problémy zvenku pronásledují i doma?

„Do prdele. Sakra,“ ulevil jsem si do měkkých, hlubokých záhybů svého polštáře. „Nechte mě být. Nechte mě spát celou noc jako normálního člověka. Jděte pryč.“

Natáhl jsem se k lampě a shodil ze stolku několik knih. *Generálova dcera, Moje americká cesta a Sníh padá na cedry.* Rámus mě dokonale probudil.

Hrábl jsem do zásuvky po své služební pistoli a spěchal dolů kolem dětského pokoje. Slyšel jsem, nebo jsem si myslel, že z něj slyším zvuk jejich měkkého dechu. Ten večer jsem jim četl *Pohádku o králíku Petrovi* od Beatrix Potterové. *Nechod' do zahrady pana McGregora. Tvůj tatínek tam měl nehodu; paní McGregorová ho přidala do paštiky.*

Pevněji jsem stiskl v pravé ruce pažbu své pistole. Bouchání přestalo. Pak znovu začalo. *Dolů,*

Mrkl jsem na hodinky. Bylo půl čtvrté. Bože, milost. Zase ta strašidelná hodina. Hodina, kdy jsem se často budil i bez zásahu vnějších sil, věcí, které dělají BUM, BUM, BUM uprostřed noci.

Pokračoval jsem dolů po strmých, zrádných schodech. Moje kůže byla v té temnotě jakoby nabitá elektřinou. Tohle nebyl ten nejlepší způsob, jak začít den, ani prostředek noci. *Nechod' do zahrady pana McGregora: Tvůj tatínek měl nehodu...*

Šel jsem do kuchyně - s nataženou pistolí - a tam jsem náhle spatřil původce hluku. První záhada dne byla vyřešena.

Můj přítel a partner se krčil u zadních dveří jako nějaká vysokooktanová verze slídila ze sousedství.

Rámus způsobil John Sampson; to on představoval mé životní trable a první vyrušení. Jeho celé dva metry pět centimetrů, sto devět kilogramů. Dvojhonza, jak mu někdy říkali. Člověk Hora.

„Stala se vražda,“ řekl, když jsem odemkl, sundal řetěz a otevřel mu dveře. „Je to holčička, Alexi.“

002 KAPITOLA

„PROBOHA, JOHNE. Víš vůbec, kolik je hodin? Máš nějaké ponětí o čase? Ztrat' se prosím tě z mého domu. Vrat' se k sobě domů. Mlat' si uprostřed noci na vlastní dveře.“

Zasténal jsem, zakýval pomalu hlavou dopředu a dozadu a kroutil přitom ospale krkem a rameny. Ještě jsem se úplně neprobudil. Možná je to všechno jenom ošklivý sen. *Možná Sampson není na zadní verandě. Možná jsem pořád v posteli s hlavou na polštáři. A možná ne.*

„Může to počkat.“ řekl jsem. „Ať je to, co chce.“

„Ne, to nemůže,“ odpověděl a zavrtěl hlavou. „Věř mi, Zlatíčko, nemůže.“

Zaslechl jsem za sebou v domě zapraskání. Rychle jsem se otočil, pořád trochu vystrašený a napjatý.

V kuchyni stála moje holčička. Jannie měla na sobě pyžamo s jasně modrými motýly, byla bosa a tvářila se vyděšeně. Poslední přírůstek v naší rodině, krásná habešská

kočka Rosie, následovala Jannie v těsném závěsu. I ona slyšela hluk v přízemí.

„Co se děje?“ zašeptala ospale Jannie a mnula si oči. „Proč vstáváš tak brzo? Je to něco špatného, že jo, tati?“

„Běž zpátky do postele, miláčku,“ řekl jsem Jannie tak jemně, jak jsem jen dokázal. „Nic to není.“ Musel jsem své holčičce lhát. Moje práce za mnou znovu přišla domů. „Půjdeme teď nahoru, abys mohla zase krásně usnout.“

Odnesl jsem ji zpátky nahoru a cestou jsem ji hladil na tváři a šeptal jí sladké nesmysly. Přikryl jsem ji a zkontroloval svého syna Damona. Brzy oba zamíří každý do své školy - Damon do školy Sojourner Truthové a Jannie do školy na Union Street. Kočka Rosie se mi pletla pod nohy.

Pak jsem se oblékl a spěchali jsme se Sampsonem v jeho autě na ranní scénu zločinu. Nemuseli jsme jezdit daleko.

Byla to malá holčička, Alexi.

Jenom čtyři bloky od našeho domu na Páté ulici.

*****

„Už jsem vzhůru, ať se mi to líbí nebo ne. A mně se to nelíbí. Řekni mi o tom něco,“ řekl jsem Sampsonovi, když jsem se díval na blikající červená a modrá světla policejních aut a dodávek, která se objevila před námi.

Čtyři bloky od našeho domu.

Na konci tunelu z bezlistých dubů a domů z červených cihel se pohybovala spousta policistů. Zdálo se, že místem rozruchu je škola mého syna Damona. (Janniina škola je tucet bloků opačným směrem.) Byl jsem celý napjatý a v hlavě mi vířila řvoucí bouře.

„Je to malá holčička, Alexi,“ řekl Sampson neobvykle měkkým hlasem. „Šestiletá. Naposledy ji viděli odpoledne ve škole Sojourner Truthové.“

Byla to Damonova škola. Oba jsme vzdychli. Sampson má k Damonovi a Jannie skoro tak blízko jako já. Cítil to co já.

Před dvoupatrovou budovou ve federálním stylu, ve které byla základní škola Sojourner Truthové, se už shromážd-

dila spousta lidí. Zdálo se, že toho rána je vzhůru polovina sousedství. V davu jsem viděl rozčilené a šokované tváře. Někteří lidé byli v nočních úborech, ostatní měli přes sebe deky. Nad celým školním dvorem se jako výfukové plyny vznášela pára z jejich dechu. Washington Post informoval, že za minulý rok v D. C. zemřelo více než pět set dětí ve věku pod čtrnáct let. Ale lidé tady to věděli. Nemuseli to číst v novinách.

Malá šestiletá holčička. Zabitá v Damanově škole, škole Sojourner Truthové nebo blízko ní. Nemohl jsem se probudit do horší noční můry.

„Je mi to líto, Zlatíčko,“ řekl Sampson, když jsme vystupovali z auta. „Bylo mi jasné, že to musíš vidět, být tady osobně.“

003 KAPITOLA

SRDCE MI bušilo a vypadalo to, jako by mi byl hrudník malý. Moje žena Maria byla zastřelena nedaleko od tohoto místa. Vzpomínky na sousedství, vzpomínky na celý život. *Vždycky tě budu milovat, Mario.*

Viděl jsem na školním dvoře otlučenou a rezatou dodávku z márnice a byl to neuvěřitelně znepokojující pohled jak pro mě, tak pro ostatní. Někde za hradbou jasných policejních světel basoval rap.

Sampson a já jsme se protlačili vyděšeným a neklidným davem. Pár chytráků mumlalo: „Co se děje veliteli?“ a riskovali, že se to dozvědí. Místo vraždy na školním pozemku bylo obtočené žlutou policejní páskou.

Ani při metru devadesát nejsem tak vysoký jako Člověk Hora, ale jsme oba velcí chlapi. Byli jsme dobrá dvojka, když jsme přišli na scénu: Sampson se svou obrovskou vyholenou hlavou a černým koženým kabátem do auta; já obvykle v teplém šedém saku z Georgetownu. Pistole

v podramenním pouzdře pod kabátem. Oblečený pro hru, kterou jsem hrál, hru zvanou náhlá smrt.

„Je tady doktor Cross,“ zaslechl jsem několik hlasů z davu. Moje jméno zaznělo zbytečně. Snažil jsem se ty hlasy ignorovat. Nebrat je na vědomí. Oficiálně jsem byl zástupce velitele detektivů, ale v poslední době jsem pracoval spíš jako detektiv na ulici. Právě teď jsem to takhle chtěl. Muselo to tak být. Byla to pro mě jednoznačně „zajímavá“ doba. Vražd a násilí jsem viděl dost na celý život. Uvažoval jsem, že se zase vrátím k soukromé psychiatrické praxi. Uvažoval jsem o spoustě věcí.

Sampson se lehce dotkl mého ramene. Cítil, že je to pro mě těžké. Viděl, že se mi to dostalo možná dost hluboko pod kůži. „Jseš v pořádku, Alexi?“

„Jo, jsem,“ zalhal jsem to ráno už podruhé.

„Já vím, že jseš, Zlatíčko. Jseš vždycky v pořádku, i když nejseš. Jseš drakobijec, že jo?“ řekl Sampson a zavrtěl hlavou.

Koutkem oka jsem zahlédl mladou ženu v černé mikině s bílým nápisem NAVŽDY TĚ MILUJI, TYSHEIKO. Další mrtvé dítě.

Tysheika. Lidé v okolí si někdy oblékali černé šaty na pohřby zabitých dětí. Moje babička jich měla slušnou sbírku.

Můj pohled upoutalo něco jiného. Žena, která stála v pozadí mimo dav, pod strašidelnými větvemi chřadnoucího jilmu. Zdálo se, že do skupiny sousedů nějak nezapadá. Byla vysoká a pohledná. Měla na sobě plášť s páskem, džíny a boty bez podpatku. Za ní jsem viděl modrý sedan. Mercedes.

To je ona. To je ta pravá pro tebe. Tahle bláznivá myšlenka náhle vyvstala odnikud. Naplnila mě prudkou, nevhodnou radostí.

V duchu jsem si poznamenal, že musím zjistit, kdo to je.

Dokončil jsem hovor s mladým, horlivým detektivem z vražd, který měl na sobě červenou čepici, hnědé sportovní sako a hnědou pletenou kravatu. Začal jsem přebírat velení.

„Mizerný způsob, jak začít den, Alexi,“ řekl Rakeem Powel, když jsem k němu přišel. „Nebo ho skončit, v mém případě.“

Přikývl jsem. „Nemůžu si představit horší.“ Cítil jsem, jak se mi dělá špatně od žaludku. „Co o tom zatím víme, Rakeeme? Něco zajímavého, za čím by se dalo jít? Chci to slyšet všechno.“

Detektiv se podíval do svého malého černého notesu. Otočil několik stránek. „Ta holčička se jmenuje Shanelle Greenová. Byla oblíbená. Každý ji měl rád, jak jsem zatím slyšel. Chodila do první třídy tady do školy Sojourner Truthové. Bydlela dva bloky odsud ve čtvrti Northfield Village. Oba rodiče pracují. Nechali ji chodit domů samotnou. Nebylo to moc chytré, ale co mohli dělat, že jo? Přišli domů večer a Shanelle tam nebyla. Ohlásili její zmizení kolem osmé. Rodiče jsou tamhle.“

Ohlédl jsem se. Byli sami ještě děti. Vypadali úplně zničeně a zdrceně. Věděl jsem, že po téhle strašlivé noci už nikdy nebudou jako dřív. Nikdo by nebyl.

„Jsou podezřelí?“ musel jsem se zeptat.

Rakeem zavrtěl hlavou a řekl: „Nemyslím, Alexi. Shanelle byla jejich život.“

„Prověř je, Rakeeme. Prověř oba rodiče. Jak se dostala sem na hřiště?“ zeptal jsem se ho.

Powell si povzdychl. „To je první věc, kterou nevíme. Kde byla zabita, je druhá věc. A kdo to udělal, je třetí otázka pro mordpartu.“

Z pohledu na Shanelle bylo jasné, že nebyla zabita tady, ale někde jinde. Byli jsme na samém začátku tohoto hrozného případu. Čekala nás spousta práce. Teď to byl můj případ.

„Víte, jak byla zabita?“ zeptal jsem se Rakeema.

Detektiv z oddělení vražd se zamračil. „Podívej se sám a řekni mi, co si myslíš.“

Nechtělo se mi, ale musel jsem. Sklonil jsem se nad Shanelle. Cítil jsem pach její krve: *měď, jako hromada centů rozházených po zemi*. Musel jsem pořád myslet na Damona

a Jannie, své vlastní děti. Nemohl jsem se zbavit drtivého smutku, který jsem cítil. Žral moje tělo jako kyselina.

Klekl jsem si na drolivý rozpraskaný beton, abych prohlédl tělo šestileté dívky. Shanelle ležela schoulená jako embryo. Měla na sobě jenom kytíčkové růžovo-modré kalhotky. V copech měla složité propletenou červenou mašli a v uších malé zlaté náušnice.

Zbytek jejích šatů chyběl. Zabiják si zjevně vzal dívčino školní oblečení s sebou.

Viděl jsem, jaká je to malá krasavice, tak sladká. I po tom, co jí někdo udělal. Snažil jsem se zjistit jak; způsob, jakým byla ta šestiletá holčička oné noci brutálně zavražděna a její život ztichl v okamžiku šílenství a hrůzy.

Jemně jsem dívčino tělo obrátil o několik centimetrů. Hlava jí volně visela na stranu, měla nejspíš zlomený vaz. Skoro nic nevážila. Malé děcko. Pravá strana její tvářičky byla částečně pryč. Vyhlazená, byl přesnější popis. Zabiják uhodil Shanelle tolikrát a tak tvrdě, že na pravé straně jejího obličeje se toho moc rozeznat nedalo.

„Jak mohl tohle udělat tak krásné holčičce?“ mumlal jsem si pro sebe. „Ubohá Shanelle. Ubohé dítě,“ šeptal jsem. V očích se mi objevily slzy. Zbavil jsem se jich mrkáním. Na to tady teď nebyl čas.

Shanelle chybělo jedno oko. *Její obličej je jako maska se dvěma tvářemi, dvěma obličejí*. Dvě tváře dítěte? Dva obličejé? Co to mělo znamenat?

Ve Washingtonu byl na svobodě další démon.

Tentokrát vrah dítěte.

004 KAPITOLA

CHVÍLI PŘED šestou hodinou v úterý večer se ke dveřím bytu senátora Daniela Fitzpatricka pomalu a opatrně přiblížil vysoký, štíhlý muž v černém plášti do deště a měkkém černém klobouku. Porozhlédl se na chodbě po známkách vloupání nebo souboje, ale žádné nenašel.

Přemýšlel o tom, jak je před tímto bytem nebo kdekoliv blízko něj nerad. Nedokázal si představit, co uvnitř najde, ale měl pocit, že to bude něco špatného. Silně a drtivě špatného. *Bylo to tak neskutečné.*

Bylo tak zvláštní, že tam byl, záhada uvnitř záhady. Ale byl tam.

Muž si něčeho v chodbě všiml. Kousků opadané omítky na koberci. V dohledu bylo osm dalších dveří. V téhle rutině býval svého času docela dobrý. Pracovat jako vyšetřovatel je jako jezdit na kole, že? Jistě že ano.

Otevřel dveře 4J čtverečkem umělé hmoty podobným kreditní kartě, jenom slabším a na dotek kluzčím. Říkal si,

že **vloupání** je také jako jezdit na kole. Nikdy nezapomeneš, jak na to.

„Jsem uvnitř 4J,“ řekl tiše do malé vysílačky.

Na celém těle mu začal vyrazet studený pot. Nohy se mu začaly trochu třást. Byl znechucený, měl strach a **rozhodně** byl někde, kde být neměl. Neskutečnost, pojmenoval to v duchu.

Prošel rychle halou do malého obývacího pokoje s fotografiemi senátora Fitzpatricka na každé zdi. Pořád žádná známka vloupání nebo jiného problému.

„Tohle by mohl být pěkně hnusný vtip,“ řekl do vysílačky. „Doufám, že to tak je.“ Odmlčel se. „Aha. Máme problém.“

V ložnici se něco stalo a ten, kdo to něco udělal, tam nechal strašný nepořádek. Bylo to horší, než si vůbec mohl představit.

„Je to opravdu špatné. Nebyl to vtip. Daniel Fitzpatrick byl zavražděn. Vypadá to, že tělo je úplně ztuhlé. Svalstvo má voskový tonus. Je tady spousta krve. Bože, taková spousta krve.“

Sklonil se nad senátorovou mrtvolou. Čpěl tam kordit, skoro ho cítil na jazyku. Nejspíš ze zbraně, která zabila Fitzpatricka. Naneštěstí toho k té **brutální** vražedné scéně patřilo mnohem víc.

Víc, než mohl snést. Vší silou se snažil zůstat klidný. Jako jezdit na kole, že ano?

„Dva zásahy do hlavy. Zblízka. Jako při popravě,“ řekl do vysílačky. „Jsou asi tři centimetry od sebe.“

Hluboce si povzdychl. Chvilku počkal a začal znovu. Nechtěl vědět všechno, co právě viděl a cítil.

„Senátor je připoutaný za ruce k pelesti. Vypadá to jako policejní pouta. Je nahý a není na něj pěkný pohled. Penis a Šourek byly odříznuty od těla. Na posteli je spousta krve, jedna velká kaluž. Další kaluž na koberci, je úplně nasáklý.“

Donutil se pohlédnout zblízka na senátorův hrudník porostlý šedivými chlupy. Vůbec se mu nelíbilo být tak blízko mrtvého muže - nebo kohokoliv. Fitzpatrick měl na

krku nějaký přívěsek. Nejspíš pravé stříbro. Byl cítit dámským parfémem. Vysoký muž, vyšetřovatel, si tím byl skoro jistý. „Policie v D. C. za tím bude hledat žárlivou milenku. Něco jako zločin velké vášně,“ řekl. „Moment-je tady ještě něco. O. K. Zůstaňte na příjmu. Musím to prozkoumat.“

Nevěděl, jak to mohl prve přehlédnout, ale teď ten vzkaz viděl zatraceně dobře. Ležel hned vedle bezšňůrového telefonu na nočním stolku. Nedal se přehlédnout, že ano? Ale přehlédl ho. Zvedl ho rukou v rukavici.

Text byl napsán na stroji na silném, drahém papíře. Rychle ho přečetl. Pak ho přečetl ještě jednou, pro jistotu... ten vzkaz byl skutečný.

Ach, Daníčku, znali jsme tě tak dobře.

*Jeden zbytečný, zlodějský, bohatý parchant je pryč
a mnoho dalších půjde za ním.*

*Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli,
aby uklidili ten sliz.*

Ubohý Fitzpatrick byl v nebezpečí.

Na špatném místě, v nepravý čas.

Vaši

Jack a Jill.

Přečetl vzkaz do vysílačky. Ještě jednou se rozhlédl kolem a pak nechal senátorův byt tak, jak byl: *ve zmatku, hrůze a smrti*. Když se dostal do bezpečí ulice Q, zavolal oddělení vražd washingtonské policie.

Oznámil to anonymně. Nikdo nevěděl, že byl v senátorově bytě, a zvlášť, jak se tam ocitl a co je zač. Kdyby to někdo zjistil, i peklo by se obrátilo vzhůru nohama - pokud se tak už nestalo.

Všechno bylo neskutečné, a mělo to být ještě horší. Jack a Jill to slíbili.

Jeden zbytečný, zlodějský, bohatý parchant je pryč, a mnoho dalších půjde za ním.

005 KAPITOLA

PRI KAŽDÉ LIDSKÉ TRAGÉDII jako tahle se vždycky naskytne někdo, kdo ukazuje. Za policejní páskou stál muž a ukazoval na zavražděné dítě a také na me. Vzpomněl jsem si na Janniina slova, která řekla brzo zrána: *Je to něco špatného, že jo, tati.*

Bylo to tak. To nejhorší ze špatného. Scéna vraždy ve škole Sojourner Truthové mi lámala srdce a byl jsem si jistý, že všem ostatním také. Školní dvůr byl to nejsmutnější a nejbezútěšnější místo na světě.

Slova linoucí se z vysílaček zamořovala vzduch tak, že se špatně dýchalo. Stále jsem cítil pach dívčiny krve. Zažral se do mých nosních dírek a krku, ale hlavně do mé hlavy.

Rodiče Shanelle Greenové plakali nedaleko stejně jako ostatní lidé ze sousedství, i ti, kteří holčičku vůbec neznali. Ve většině měst, ve většině civilizovaných zemí by vražda

dítěte byla katastrofa, ne však ve Washingtonu, kde každý rok zemřely násilnou smrtí stovky dětí.

„Chci na každé ulici tolik mužů, kolik jich máme tady,“ řekl jsem Rakeemu Pellowi. „Sampson a já půjdeme také do ulic.“

„Rozumím. Rozjedeme to ve velkém. Spánek se stejně moc přeceňuje.“

„Jdeme, Johne. Musíme s tím pohnout,“ řekl jsem nakonec Sampsonovi.

Nic nenamítal. Vraždy jako tahle bývají obvykle vyřešeny v prvních čtyřiaadvaceti hodinách, nebo nejsou vyřešeny vůbec. Věděli jsme to oba.

Od šesti hodin toho mizerného, studeného rána jsme se Sampsonem a ostatními detektivy a strážníky prohledávali okolí. Museli jsme to udělat po svém, dům od domu, ulici za ulicí, většinou pěšky. Potřebovali jsme se do toho případu zapojit, něco dělat, rychle tu odpornou vraždu vyřešit.

Asi v deset ráno jsme se dozvěděli o další šokující vraždě ve Washingtonu. Předchozí noci byl zavražděn senátor Daniel Fitzpatrick. Byla to opravdu špatná noc, že?

„To není naše práce,“ řekl Sampson bez zájmu. „Ať si s tím poradí někdo jiný.“

Neprotestoval jsem.

Nikdo, s kým jsme se Sampsonem to ráno mluvili, neviděl v okolí školy Sojourner Truthové nic neobvyklého. Slyšeli jsme běžné stížnosti na drogové dealery, na vychrtlé feťáky cracku, na prostitutky na Osmé ulici, na rozrůstající se gangy.

Ale nic neobvyklého.

„Lidé tu líbeznou Shanelle milovali,“ řekla nám hispánská dáma neurčitého věku, která od nepaměti vlastnila krámk s potravinami na rohu blízko školy. „Vždycky si kupovala gumové medvídky. Měla tak krásný úsměv, víte?“

Ne, nikdy jsem neviděl Shanelle Greenovou se smát, ale zjistil jsem, že si to dokážu živě představit. Nemohl jsem se

také zbavit obrazu holčičina rozbité pravé tváře. Nosil jsem ho s sebou v hlavě jako bizarní fotografii v peněženke.

Strýc Jimmie Kee, úspěšný a vlivný americký Korejec, který vlastnil v okolí několik podniků, byl rád, že si s námi může promluvit. Jimmie byl náš dobrý přítel. Někdy s námi chodil na baseball, když hráli Redskins nebo Bullets. Dal nám jméno, které jsme už na seznamu podezřelých měli.

„A co ten špatný herec, Uřezávač?“ řekl nám sám od sebe Strýc Jimmie, když jsme s ním mluvili vzadu v Ho--Woo-Jung, jeho populární restauraci na Osmé ulici. Přečetl jsem si nápis za Jimmiem: IMIGRACE JE NEJUPŘÍMNĚJŠÍ FORMA POCHLEBOVÁNÍ.

„Nikdo ještě toho parchanta nechytit. Zabít už víc dělí. On nejhorší člověk ve Washington, D. C. Po prezidentovi,“ zašklebil se zlomyslně.

„Ale nenašla se žádná těla, žádné důkazy,“ řekl Sampson Jimmiemu. „Ani nevíme, jestli nějaký Uřezávač opravdu existuje.“

Byla to pravda. Už tři roky jsme se setkávali s pověstmi o strašlivém vrahovi dětí, který působil v okolí Northfield Village, ale neměli jsme nic konkrétního. Nic jeho přítomnost nedokazovalo.

„Uřezávač je opravdový,“ trval na svém Strýc Jimmie. Jeho tmavé oči se zúžily do ještě menších škvír. „Uřezávač je opravdový jako

d'ábel. Já někdy Uřezávač vidět ve snu. Alexi. Děti tady kolem ho znát taky.“

„Slyšel jste někdy o Uřezávači něco konkrétnějšího? Viděl ho někdo? A kde?“ zeptal jsem se. „Pomozte nám, jestli můžete, Jimmie.“

„Ach, já rád.“ Přikývl, až se mu rozklepaly jeho tlusté hnědé rty, trojitá brada a vole na krku. Jimmie vždycky nosil čokoládově hnědý oblek a hnědý plstěný klobouk, který mu poskakoval na hlavě, když mluvil. „Ještě meditovat, Alexi, být ve styku s energií a?“ zeptal se mě.

„Přemýšlím o tom, přemýšlím o mém či, Jimmie. Možná mi moje či právě teď ubývá. Řekněte nám o Uřezávači.“

„Znám hodně ošklivých historek o Uřezávači. Pořád děsí děti. I gangy ho bojí. Mladé matky, babičky pověsit letáky na hřištích. Taky do mých krámů. Smutné historky o zmizelých dětech. Vždycky to dovolím. Člověk, kdo ubližuje dětem, být nejhorší. Souhlasíte, Alexi? Nebo to vidět jinak?“

„Ne. Souhlasím s vámi. Proto jsme teď se Sampsonem tady.“

O vrahů dětí s přezdívkou Uřezávač jsem toho věděl spoustu. Povíдалo se, ale nebylo to potvrzené, že uřezává malým dětem z okolí genitálie. Chlapečkům a holčičkám. Bez rozdílu pohlaví. Ať to byla pravda nebo ne, fakt byl, že několik dětí ze čtvrtí Northfield a Southview Terrace někdo obtěžoval. Ostatní děti prostě zmizely.

Policie v té oblasti neměla dost lidí, aby vytvořila účinný krizový tým, který by Uřezávače našel, pokud existoval. Už několikrát jsem o tom mluvil s velitelem detektivů, ale nic se nestalo. Zdálo se, že pro Southeast nikdy žádné posily nezbudou. Nespravedlnost situace ve mně probouzela hněv víc než cokoli v jiného.

„Zní to jako další *Mission: Impossible*“ řekl Sampson, když jsme kráčeli po ulici G směrem ke kasárnám námořnictva. „Jsme na to sami. Čeká se od nás, že chytíme přízrak.“

„Pěkná představa,“ řekl jsem a usmál se divoké představivosti Člověka Hory.

„Myslel jsem, že se to tak uhlazenému a kultivovanému člověku, jako jsi ty, bude líbit.“

Srkali jsme horký bylinkový čaj z Jimmieho restaurace. Hlídali jsme ulici. Vypadali jsme se zvednutými límci a vším ostatním jako detektivové. Velcí zlí detektivové. Chtěl jsem, aby místní lidé viděli, že pracujeme.

„Žádná vodítka, žádné stopy, žádná podpora,“ řekl jsem na souhlas se Sampsonovým odhadem současného stavu věcí. „Ale ten úkol bereme?“

„Děláme to vždycky,“ řekl. Jeho oči byly náhle tvrdé a studené a skoro mě děsily. „Dávej si pozor, Uřezávači,

krej si záda. Máš nás těsně za tím svým záhadným zadkem.“

„Za svým přízračným zadkem.“

„Přesně tak, Zlatíčko. Přesně tak.“

006 KAPITOLA

BYLO TO OPRAVDU DOBRÉ, pracovat znovu se Sampsonem v ulicích Southeast. Je to tak vždycky, i při hrůzostrašných případech vražd, ze kterých se mi van krev. Náš poslední případ se odehrál v Severní Karolíně a Kalifornii, ale Sampson se zúčastnil jenom jeho začátku a konce. Byli jsme věrní přátelé od svých deseti let a vyrůstali jsme v téže čtvrti. Zdálo se, že jsme si každým rokem bližší. Ne, opravdu jsme si byli bližší.

„O co nám tady hlavně jde, Zlatíčko?“ zeptal se Sampson, když jsme šli po ulici G. Měl na sobě černý kožený kabát do auta, ošklivé sluneční brýle a velkou barevnou hedvábnou šálu. Hodilo se to k němu. „Jak víme, že jsme byli dneska úspěšní?“

„Pustili jsme ven zprávu, že vraha ze školy Sojourner Truthové hledáme osobně,“ řekl jsem. „Ukazujeme kolem své půvabné obličeje. Snažíme se, aby se místní rodiny cítily tak bezpečně, jak to jenom jde.“

„Jo, a pak chytíme Uřezávače a uřízneme mu to jeho náradí,“ řekl Sampson a zašklebil se jako velký zlý vlk, protože tak někdy i vypadal. „Nedělám si legraci.“

Ani minutu jsem o tom nepochyboval.

Když jsem se toho večera konečně dostal domů, bylo už po desáté. Babička Nana byla vzhůru a čekala na mě. Damona a Jannie už dala spát. Zaujatý výraz v její tváři mi řekl, že nemůže spát, což bylo u ní neobvyklé. Babička mohla spát i v oku hurikánu. Někdy v oku hurikánu byla.

„Ahoj, chlapče,“ řekla mi. „Mě! jsi špatný den? Je to na tobě vidět.“ Někdy dokáže být velice soucitná a milá. Líbilo se mi, že se uměla chovat oběma způsoby, a nikdy jsem nedovedl odhadnout, jak se ke mně bude chovat příště.

Když jsme spolu seděli na gauči v obývacím pokoj, vzala moje jednaosmdesátiletá babička mou ruku do svých. Rek! jsem jí, co jsem zatím věděl. Trochu se třásla, což jí vůbec nebylo podobné. V žádném případě nebyla slabá osobnost. Jen zřídka dává najevo svůj strach, ani přede mnou ne.

„To zabití ve škole Sojourner Truthové je tak hrozná věc,“ řekla Nana a sklonila hlavu.

„Já vím. Všichni na to dnes musíme myslet. Dělán, co můžu.

„Víš toho hodně o Sojourner Truthové, Alexi?“

„Vím, že prosazovala zrušení otroctví a sama se jako otrokyně narodila.“

„Sojourner Truthová by se měla zmiňovat, když se mluví o Susan B. Anthonyonové a Elizabeth Čady Stantonové, Alexi. Neuměla číst, proto zvládla většinu bible nazpaměť. Měla velký podíl na ukončení segregace v dopravních prostředcích tady ve Washingtonu. A teď se ve škole pojmenované na její počest stane taková ohavnost.“

„*Chyt' ho, Alexi,*“ zašeptala náhle Nana zoufalým hlasem. „Prosím, chyt' toho strašného člověka. Nedokážu ani vyslovit jméno, kterým mu říkají- Uřezávač. Je skutečný, Alexi. Není to vymyšlený strašák.

Udělám určitě, co budu moci. Jdu za případem vraždy. Budu pronásledovat ten přízrak dnem i nocí.

Můj mozek už zase pracoval přesčas. *Pedofil? Chlapci a dívky. A teď vrah dětí? Uřezávač? Je skutečný nebo si ho vymyslely vyděšené děti? Je to přízrak? Zavraždil Shanelle Greenovou ?*

Chvilí poté, co si šla babička lehnout, jsem pocítil potřebu zahrát si na piáno. Hrál jsem ‚Jazz Baby‘ a ‚The Man I Love‘, ale nepomohlo mi to.

Před usnutím jsem si na něco vzpomněl. V Georgetownu zabili senátora Daniela Fitzpatricka. To byl tedy den. To byla tedy noční můra.

Dva mrtví.

007 KAPITOLA

JACK A JILL

Sam a Sara.

*Ať se jmenovali tak či tak, leželi teď oba na břiše na vkusném, i když laciném perském koberci v malém obývacím pokoji jejího washingtonského bytu. Byli tam v bezpečí. Oheň plápolal a praskal; z krbu vanula vůně jabloňových větví. Hráli deskovou hru na koberci, který zakrýval parketovou podlahu. Byla to zvláštní hra. Unikátní v každém směru. *Hra života a smrti, jak jí říkali.**

„Připadám si jako nějaký zatracený bílý liberální zazobaný synek z Georgetownské univerzity, Washington, D. C.“ řekl Sam Harrison a usmál se té nepravděpodobné představě.

„Ted jsi na to kápl,“ ušklíbla se Sara Rosenová. Děkala si legraci. Ona a Sam nebyli děti pracháčů. Zvlášť Sam ne.

V kuchyni se pekla drůbež a její vůně prosycovala vzduch. Hráli společenskou hru na koberci v obývacím pokoji.

Ta hra vůbec nebyla jako Monopoly nebo Risk.

Ve skutečnosti ji hráli, aby vybrali oběť příští vraždy. Střídali se v hodu kostkami a pohybovali figurkou po obdélníku z fotografií. Byly to fotografie velice slavných lidí.

Pro Jacka a Jill byla ta desková hra velice důležitá. Byla to hra na náhodu. Znemožňovala policii nebo FBI předvídat jejich další kroky nebo uhodnout jejich motivy.

Jestli nějaké motivy měli. Ale jistě že měli motivy.

Sam znovu hodil kostkami. Pak pohnul figurkou. Sara ho pozorovala v záblescích hřejivých plamenů. Oči se jí leskly. Vzpomínala na jejich první schůzku, jejich první kontakt. Začátek všeho, co se teď dělo.

Byl to začátek téhle složité, krásné a záhadné hry. Dohodli se, že se sejdou v kavárně v knihkupectví v centru D. C. První dorazila s bušícím srdcem Sara. Ta jejich schůzka byla šílená, možná nebezpečně šílená, a pro ni šíleně neodolatelná. Nemohla si tu příležitost nechat uniknout. Ta věc pro ni znamenala všechno.

Před jejich první schůzkou neměla vůbec tušení, jak bude Sam Harrison vypadat, a když si přisedl k jejímu stolu, byla mile překvapená. Vzrušoval ji.

Viděla ho, jak vstupuje do kavárny, a pozorovala ho, jak si objednává espresso a zákusek. Vůbec ji nenapadlo, že tenhle muž jejich snů mohl být Sam Harrison.

Tohle byl tedy *Voják*. Tohle byl její potenciální partner. Docela se do knihkupectví hodil. Hodil by se kamkoliv. Nevypadal jako zabiják, ale ona také ne. *Vypadá trochu jako pilot*, pomyslela si Sara, když si ho prohlížela. *Úspěšný washingtonský právník?* Měřil asi stopětaosmdesát centimetrů, byl upravený a urostlý. Měl výraznou a důvěryhodnou tvář. A měl také chytré, čiré modré oči. Vypadal citlivě a jemně. Nic z toho, co očekávala. Okamžitě si ho oblíbila. Věděla, že se shodnou na mnoha důležitých věcech v životě, že sdílejí stejnou vizi.

„Díváte se na mě, jako byste čekala, že budu vypadat zle, a jste překvapená, že to tak není,“ řekl, když si k ní v kavár-

ně přisedl. „Nejsem špatný člověk, Saro. Mimochodem, můžete mi říkat Same. Ve skutečnosti jsem docela dobrák.“

Ne, Sam byl ještě mnohem lepší. By! úžasný - výjimečně chytrý, silný, vždycky se zajímal o její pocity a měl pochopení pro jejich věc. Do týdne po jejich schůzce se do něj Sara Rosenová zamilovala. Věděla, že by neměla, ale nemohla si pomoci; a **ted' byli** tady. Žili tenhle tajný život.

Hráli hru života a smrti, zatímco se perlička pomalu otáčela na rožni. Seděli před útulným ohněm. Mysleli na milování- aspoň ona. Myslela na to, že by chtěla být se Samem, s Jackem, pořád. Milovala ten pocit, když byl uvnitř jejího těla.

„Tenhle hod rozhodne,“ řekl Sam a podal jí kostky. „Jsi na řadě. Každý máme šest hodů. Ta pocta je tvoje, Saro.“

„Takže jdeme na to?“

„Ano, jdeme na to.“

Srdce Sary Rosenové začalo divoce tlouct. Cítila pod blůzou jeho buch, buch. Strnula při myšlence, že ten hod kostkami je sám o sobě vraždou. Bylo to, jako by právě mačkala spoušť.

Kdo zemře příště? Bylo to všechno v její ruce, že? Kdo to bude?

Stiskla tři kostky vší silou. Pak jimi zatřepala, hodila a dívala se, jak poskakují, kutálejí se kupředu a pak se náhle zastavují, jako by jim někdo natáhl přes cestu neviditelný provázek. Rychle spočítala, kolik hodila - devět.

Sam vzal figurku a odpočítal devět políček, devět fotografií.

Zírala dolů na tvář jejich další oběti, další osobnosti, která zemře. Byla to žena!

Naše věc to vyžaduje, řekla si, ale srdce Sary Rosenové nepřestávalo hlasitě bušit.

Další obětí byla velice slavná žena.

Washington a celý svět bude šokován a pobouřen podruhé.

008 KAPITOLA

SAMPSON A JÁ jsme vstoupili do zamlženého středu Garfieldova parku, který se rozkládá mezi řekou Anacostia a Eisenhowerovou dálnicí a není daleko od školy Sojourner Truthové. *Barva pravdy je šedá*, napadlo mě, když jsme vešli do přízemního smogu. *Vždycky šedá*. Nebyli jsme venku, abychom se brzy ráno proběhli - spěchali jsme na místo, kde byla Shanelle Greenová skutečně zavražděna a kde její lebku rozbil nějaký zkurvysyn.

Několik uniforem, kapitán a další detektiv už byli na místě vraždy. Asi tucet obvyklých čumilů postával okolo. Policejní psi, kteří původně pocházeli z Georgie, se zdravili na místě činu. Z houštiny jehličnanů, kde byla holčička brutálně zavražděna, jsem viděl na šestou ulici. Viděl jsem skoro až ke škole Sojourner Truthové.

„Myslíš, že odnesl tělo odsud na školní hřiště?“ zeptal se Sampson. Tón jeho hlasu naznačoval, že tomu nevěří. Ani

já jsem tomu nevěřil. Jak se tedy tělo holčičky dostalo na školní hřiště?

Metr nad přerostlým křovím, kde došlo k té strašné vraždě, poletoval jasně červený balonek.

„Že by označoval místo činu?“ zeptal se Sampson. „Balonek jako značka?“

„Nevím... přemýšlím,“ zamumlal jsem a odstrkával husté jehličnaté větve, abych se dostal do úkrytu. V chladném vzduchu visela těžká vůně borového jehličí. Připomněla mi, že se blíží Vánoce.

Uvnitř křoví jsem cítil přítomnost vraha. Provokovalo mě to. Cítil jsem i přítomnost Shanelle, jako by se mi snažila něco říct. Chtěl jsem tam být na okamžik sám.

K vraždě došlo na malé mýtince. Zaslhlá krev byla na zemi a krvavé skvrny jsem našel i na větvích. *Nalákal ji sem. Jak to udělal? Měla být podezíravá nebo vyděšená, i kdyby ho znala ze sousedství.* Najednou mi to došlo. Ten balonek! Byl to jenom dohad, ale vypadalo to pravděpodobně. *Červený balonek mohl být lákadlo, vrahova návnada na holčičku.*

Sedl jsem si na bobek a zůstal bez hnutí ve stanu z větví.

Vrahovi se tady muselo líbit, když se tady v temnotě skrýval. Sám sebe asi moc rád nemá. Dává přednost tmě. Má rád svou mysl, svoje myšlenky, ale ne to, jak vypadá. Něčím se asi fyzicky odlišuje.

Nic z toho jsem nevěděl jistě, ale bylo to pravděpodobné. Když jsem se krčil na místě činu, cítil jsem, že to tak je.

Ukrýval se tady, nejspíš proto, že by si ho lidé z nějakého důvodu mohli pamatovat. Jestli to tak bylo, byla to dobrá stopa.

Znovu jsem před sebou viděl rozbitou Shanellinu tvář. Pak se mi vybavila moje mrtvá manželka Maria. Cítil jsem, jak ve mně roste vztek a stoupá mi do hrdla. Myslel jsem na Jannie a Damona.

Ještě jednou jsem pomyslel na vraha dětí; zloba obvykle přichází s přehnaným sebevědomím. Podivné, ale pravdivé.

Vrah cítil zlobu, protože si věřil víc, než zbytek světa věřil jemu.

Nakonec jsem vstal a protlačil se mezi větvemi ven z úkrytu. Stačilo mi to.

„Stáhněte ten balonek,“ řekl jsem hlídce. „Sundejte ten zatracený balon ze stromu. Je to důkaz.“

009 KAPITOLA

NĚČÍM SE fyzicky odlišuje. By! jsem si tím skoro jistý. Od toho se muselo začít.

Odpoledne jsme byli se Sampsonem znovu na ulici a pracovali blízko čtvrti Northfield Village. Washingtonské noviny a televize se o smrt malé holčičky v Southeast moc nezajímaly. Místo toho byly plné článků o vraždě senátora Fitzpatricka, o dvojici, která si říkala Jack a Ji!!. Zdálo se, že jim na Shanelle Greenové moc nezáleží.

Kromě Sampsona a mě. Viděli jsme Shanellino rozbité tělo a setkali se s jejími zlomenými rodiči. Ted jsme mluvili se svými pouličními informátory a také se sousedy. Znovu jsme se snažili, aby nás lidé viděli pracovat na ulici.

„Pořádnou vraždu miluju. Miluju procházky po hlavní třídě ve smrtelně studené zimě,“ poznamenal Sampson, když jsme míjeli černý džíp místního dealera. Zněl z něj rap plný basů. „Miluju to utrpení, ten smrad, ten randál.“ Jeho tvář byla bezvýrazná. Nerozčiloval se. Filozofoval.

Pod kabátem měl povědomou mikinu. Bylo na něm jeho poselství pro tento den:

NA VŠECHNO SERU
NIC MĚ NESERE
SERU NA VAŠE SRAČKY

Stručné. Přesné. Typický John Sampson.

Ani jednomu z nás nebylo už několik hodin moc do řeči. Nijak zvlášť se nám nedařilo. Ale byla to naše práce. Častěji to vypadalo takhle než naopak.

Člověk Hora a já jsme došli do Capitol City Market asi ve čtyři odpoledne. Je to oblíbené místo srazu podvodníků na Osmé ulici. Je to asi ten nejšpinavější a nejdepresivnější suterénní obchod s laciným zbožím ve Washingtonu, D. C., a jako takový si zaslouží pozornost.

Nabídka zboží je většinou napsaná růžovou křídou na šedomodré škvárové zdi u vchodu. Ten den to bylo studené pivo, limonáda, banány, slanina, Tampax a Lotto - kompletní a vyvážená snídaně.

Před obchodem upoutal naši pozornost mladík s velkými slunečními brýlemi, vyholenou hlavou a malou bradkou. Stál tam s dalším mužem, kterému visela z úst čokoládová tyčinka jako doutník. Vyholená hlava pokývla, že s námi chce mluvit, ale ne tam.

„Ty tomu lumpovi věříš?“ zeptal se Sampson, když jsme kráčeli do bezpečné vzdálenosti. „Tomuhle Alvinu Jacksonovi.“

„Já věřím každému,“ mrkl jsem na něj. Sampson mrknutí neopětoval. „Jseš na tom mizerně, Zlatíčko,“ řekl. Jeho oči byly pořád vážné.

„Jenom se snažím udělat správnou věc.“

„Aha, pak se tedy snažíš příliš.“

„A proto mě miluješ.“

„Jo, je to tak,“ řekl Sampson a konečně se zasmál. Jestli je špatné, že tě miluju, tak se nechci chovat správně,“ zanotoval mi povědomý text.

S chuligánem Alvinem Jacksonem jsme se potkali za rohem. Příležitostně jsme se Sampsonem využívali Alvina jako práskače. Ve skutečnosti to nebyl špatný člověk, ale žil nebezpečným životem, na který mohl znenadání zásadně doplatit. Na střední škole to býval nadějný běžec, který trénoval na ulici. Teď už utíkal, jenom když mu hrozilo, že ho zavrou za prodej trávy. V mnoha směrech byl Alvin Jackson jenom odrostlé dítě. Bylo důležité mít to na paměti při jednání s ním a jemu podobnými, i s těmi, kteří vypadali nejsilněji a nejnebezpečněji.

„Jó ta malá Shanelle,“ řekl Alvin na půl úst, „pořád chcete vědět, kdo ji rohnul a tak?“

Alvin měl rozepnutou bundu. Oblékal se podle poslední módy, které se říká „katr“ nebo „pytel“. V pase mu bylo vidět červenobíle pružované spodní prádlo. Tenhle model vychází ze skutečnosti, že ve vězení je vězni odebrán opasek, kalhoty mají tendenci spadnout na zem a objeví se trenýrky. Do téhle čtvrti se ta móda docela hodila.

„Jo, chceme. Cos o tom slyšel, Alvine? Ale bez keců,“ řekl Sampson.

„Čěče,dyť já se snažím,“ protestoval Alvin Jackson mým směrem. Neustále pohazoval svou vyholenou hlavou. Kulaté náušnice se mu kývaly. Dlouhé silné ruce sebou trhaly. Nepřestával podupávat nohama obutýma do tenisek Nike.

„Ceníme si toho“ řekl jsem mu. „Kouříš?“ Nabídl jsem Alvinovi kamelku. Pepa Klid'as, jasný?

Vzal si ji. Nekouřím, ale nosím je pořád s sebou. Když byl Alvin středoškolský atlet, kouřil jako fabrika. Některých věcí si člověk všimne.

„Malá Shanelle bydlela v baráku mý tety. Tam v Northfieldu. Myslím, že vím vo někom, kdo by to moh bejt. Jasný, co říkám?“

„Zatím jo,“ přikývl Sampson. Opravdu se snažil chovat mile. Plácání Alvina Jacksona by zvládla sledovat i hlávka zelí.

„Chceš nám ukázat, co máš?“ zeptal jsem se. „Píchneš nám?“

„Osobně vám ukážu Uřezávače. Dobrý?“ usmál se a kývl na mě. „Ale jenom že ste to vy. Sem se to snažil říct před pár měsíci má nějakým detektivům. Vůbec mě neposlouchali. Úplně na to srali. Neměli na mě čas.“

Připadal jsem si jako jeho otec nebo strýc nebo starší bratr. Cítil jsem se za něj zodpovědný. Moc se mi to nelíbilo. „Fajn, posloucháme,“ řekl jsem mu. „My na tebe čas máme.“

Sampson a já jsme šli s Alpinem do Čtvrti Northfield Village. Northfield je jedna z oblastí s největší zločinností v D. C. Nezdá se, že by to někoho zajímalo. Policie z prvního okrsku to vzdala. Když jste Northfield aspoň jednou navštívili, už jste jim to nemohli mít za zlé.

Nezdálo se mi to jako zvlášť slibná stopa. Ale Alvinovi na tom zjevně záleželo. Přemýšlel jsem proč. Co mi tady chybí?

Ukázal dlouhým, žalujícím prstem na jednu z budov ze žlutých cihel. Vypadala stejně ošuměle a zoufale jako ostatní. Nad dvojími vstupními dveřmi visel ocelově modrý nápis BUDOVA 3. Schody před nimi byly popraskané a vypadaly, jako by je zasáhl blesk nebo je někdo otloukl perlíkem.

„Tady bydlí. Nebo aspoň bydlel. Menuje se Emmanuel Perez. Někdy dělá vrátnýho ve Famous. Znáte Famous s Pizzu? To von to proved. Je to fakt úchylák. Hnusnej parchant.. A strašidelnej. Děsně

mu vadí, když mu říkáte Manny. Je Em-ma-nu-el. Zakládá si na tom.“

„Odkud znáš Emmanuela?“ zeptal se Sampson.

Alvinu Jacksonovi náhle potemněly oči a vypadaly jako tvrdé kameny. Promluvil až za několik vteřin. „Znal jsem ho. Potloukal se kolem, když sem byl malej kluk. Už tenkrát votravoval. Pořád se potloukal kolem, jasný?“

Pochopil jsem to. Ted' jsem tomu rozuměl. Uřezávač už nebyl jen přízrak.

Na druhé straně dvora bylo asfaltové hřiště. Děti tam hrály basketbal, ale moc jim to nešlo. V koši nebyla síť. Obroučka byla celá zohýbaná. Moc dobře se tam ani hrát nedalo. Najednou Alvin na hřišti něco zahlédl.“

„Támhle! To je von!“ vypísl. „To je von! Ten, jak tam šmíruje děti!“

Sotva to dořekl, Perez si nás všiml. Bylo to jako ve zlém snu. Viděl jsem, že mu na bradě roste dlouhá rezavá bradka. *Něčím se fyzicky odlišuje. Něčím, kvůli čemu by si ho Udě pamatovali, kdyby si ho v Garfieldově parku byli všimli.* Změřil si Alvina Jacksona ponurým, vyděšeným pohledem. Pak se rozběhl jako o život. Emmanuel Perez byl opravdu rychlý běžec. My ale také aspoň ještě před časem to tak bylo.

010 KAPITOLA

SAMPSON A JÁ jsme pronásledovali Pereze a pomalu ho doháněli. Letěli jsme po popraskaném betonovém chodníku lemovaném křovím, který vedl mezi vysokými, depresivními budovami.

„Stůjte! Policie!“ křičel jsem hlasitě na omluvu za mužem, běžícím před námi. Strašák? Přízrak? Nevinný vrátný v restauraci?

Perez, muž podezřelý z vraždy dítěte a pedofilie, se ze všech sil snažil uniknout. Nevěděli jsme jistě, že je to Uřezávač, ale měl nějaký důvod přede mnou a Sampsonem, před policií, utíkat.

Došlo konečně k obratu v případě? Rozhodně se právě něco dělo.

V hlavě se mi vylíhla velice ošklivá myšlenka. *Jestli jsme na nejlepší cestě ho chytit teď po dvou dnech a na ulici, proč už ho někdo nechytil dřív?*

Myslel jsem si, že odpověď znám, a moc se mi nelíbila. *Protože se nikdo nestará o to, co se děje v téhle ubohé čtvrti. Nikoho to nezajímá.*

„Jsme zpátky!“ zařval na mě najednou Sampson, když jsme sprintovali mezi ponurými budovami, vířili cestou odpadky a plašili holuby.

„Něco mi to připomíná,“ zavolal jsem na něj zpátky.

Nikoho to nezajímá!

„Ani chvilku neváhej, Zlatíčko. Mysli jenom pozitivně.“ - „Emmanuel je rychlý. To je pozitivnější než pravda.“

Nikoho to nezajímá!

„Jsme rychlejší, silnější a tvrdší, než si Manny vůbec dokáže představit.“

„Moc mluvíš,“ hekl jsem. Jedno heknutí, stejné jako ostatní.

„To taky, Zlatíčko. To dá rozum.“

Pronásledovali jsme Pereze-Uřezávače po Sedmé ulici, kterou obklopují čtyř a pětipatrové řadové domy, prázdné obchody a několik zaplivaných barů.

Náhle Perez zahrnul do otlučené budovy ve federálním stylu uprostřed bloku. Většina oken byla zabedněná plechem a vypadala jako stříbrné zuby ve zkažených ústech.

„Vypadá to, že ví, co dělá,“ zařval Sampson. „Ví, kam běží.“

„Aspoň jeden z nás to ví.“

Vběhli jsme se Sampsonem do zchátralé, polorozpadlé budovy dva skoky za Perezem. Ve vzduchu visel silný zápach moči a rozkladu. Když jsme vyběhl i po příkrých betonových schodech, cítil jsem, jak mě pálí vzduch v hrudníku.

„Už měl únikovou cestu připravenou,“ hekl jsem. Výmluvné heknutí. „Je chytrý.“

„Snaží se utéct před námi. To není moc chytrý. Nikdy se nestalo ... MÁME TĚ, MANNY!“ zařval Sampson nahoru. Ozvěna jeho hlasu se odrazela v holých chodbách. „HEJ, MANNY, MANNY, MANNY!“

„Stůj! Policie! *Manny* Perezi, stůj!“ křičel Sampson na prchajícího podezřelého. Měl vytaženou zbraň, ošklivý glock ráže 9 mm.

Stále jsme slyšeli Pereze. Jak **běží** nad námi a jeho tenisky pleskají o schody. Na naše volání neodpovídal. Na schodech ani na chodbách nikdo jiný nebyl. Nikoho nezajímalo, že se po domě prohání policie.

„Myslíš, že to Perez **fakt** udělal?“ zařval jsem na Sampsona.

„Něco už udělal. Běž/Jako by mu hořelo u prdele. Asi si chce trochu protáhnout míchu.“

„Jo, zapálili jsme mu koudel u zadku.“

Rozrazili jsme šedivé plechové dveře, vedoucí na rozlehlou dehtovou střechu. Obloha nad našimi hlavami byla chladná a ocelově modrá. Všude kolem zářily blýskavé plochy. *Nad námi nebylo nic než modré nebe. Cítil jsem nutkání vzlétnout - ulétnout tomu všemu. Nepodlehl jsem mu.*

Kam sakra zmizel? Nebyl nikde v dohledu. Kde byl Emmanuel Perez? Kde byl vrah ze školy Sojourner Truthové?

Přízrak.

011 KAPITOLA

„VYSERTE SI VOKO, fízlové,“ zařval najednou Perez. „Slyšíte mě, fízlové?“

„Fízlové?“ podíval se na mě Sampson a ušklíbl se.

Koutkem oka jsem Uřezávače zahlédl. Byl za námi po pravé straně. Sprintoval po hřebenu střechy a byl už asi třicet metrů daleko. Viděl jsem, jak po nás hodil vyděšený pohled.

Jeho malé oči byly jako tvrdé hnědé kuličky a měly d'ábelský výraz. Na bradě měl ten divný červený vous. Možná byl úplně na hlavu. Nebo to byl opravdu jenom vrátný v pizzerii? Nepřemýšlej o tom, řekl jsem si.

Na střeše se čtyři pubertální chlapci a dívky zabývali svými pokoutními záležitostmi. Nejspíš crack. Doufal jsem, že nešňupají heroin. Tupě sledovali, jak se kolem nich řítí divoký svět. Právě tam probíhala skutečná pouliční hra. Na policajty a zloděje. Nebo pedofilní zabijáky. Tyhle děti v tom neviděly žádný rozdíl.

Přeběhli jsme se Sampsonem tryskem další tři hřebeny. Trochu jsme se k němu přiblížili, ale jenom o několik kroků. Po čele a tvářích mi tekla pot a pátil mě v očích.

„*Stůj, budeme střílet!*“ řval jsem. „*Stůj, Emmanueli Perezi!*“

Perez se znovu ohlédl. Tentokrát pohlédl přímo na mě a zasmál se! *A pak najednou zmizel na vzdáleném konci zděné budovy.*

„Požární schodiště!“ vykřikl Sampson.

Za pár vteřin jsme se se Sampsonem řítili z úzkých, točitých, rezavých kovových schodů. Perez frčel po chatrném schodišti před námi. Byl opravdu rychlý. Tohle byla jasně jeho disciplína.

Jak Sampson, tak já jsme byli pro tak úzké schodiště moc velcí. Získal náskok celé jedno rameno schodů, možná rameno a půl.

Uřezávač určitě tuhle únikovou cestu prozkoumal předem, říkal jsem si. Trénoval to. Byl jsem si tím skoro jistý. Je chytrý. Je vinen. Ty zvrhlé oči! Oči šílence. Jak to řekl Alvin Jackson - že se Emmanuel Perez pořád potloukal kolem ?

Viděli jsme ho dole na ulici E. Červená bradka mu trčela kupředu jako zkamenělé dřevo. Byl už celý blok před námi. Na ulici byl silný

provoz. Nastupoval do starého taxíku, otlučené červenooranžové drožky s nápisem CAPPY. JEZDÍME VŠUDE.

„STŮJ, TY MIZERNÁ VEVERKO!“ ječel Sampson pronikavým hlasem. „VEM TĚ ČERT, MANNY!“

Perez nám za špinavým okénkem taxíku ukázal ukazováček.

„FÍZLOVÉ!“ vyklonil se ven a křikl za námi.

012 KAPITOLA

VYBĚHLI JSME SE SAMPSONEM na ulici E. Z čela, krku, zad a nohou mi ještě tekl pot. Sampson vběhl před taxi firmy Yellow Cab a řidiči se podařilo s kvílením pneumatik zastavit. To, že nevrazil do Člověka Hory, ho zachránilo před zničením auta.

„Policie! Detektiv Alex Cross!“ vyletělo ze mě, když jsme skákali do auta. „Za tím taxíkem! Jed’! Jed’! Jedl Sakra!“

„Neztrat’ ho!“ děsil Sampson řidiče. „Ať tě to ani nenapadne!“ Ubohý řidič byl vystrašený k smrti. Ani si netroufl se na nás podívat. Neřekl ani slovo. Netratil ale z očí CAPPY. JEZDÍME VŠUDE.

Zamotali jsme se do hustého provozu na Deváté ulici, která míří k Pennsylvania Avenue. Řada aut a nákladáků se táhla nejméně přes tři bloky. Kolem se rozléhalo rozčilené troubení. Jeden tahač měl klakson jako zaoceánský parník.

„Možná bychom měli vystoupit a běžet za ním,“ řekl jsem Sampsonovi.

„Taky myslím. Jdeme na to.“

Každá z obou možností mohla být stejně špatná. V každém případě jsme měli padesátiprocentní šanci, že na tom místě Uřezávače ztratíme. Srdce mi bušilo až v krku. Viděl jsem před sebou rozbitou lebku Shanelle Greenové. *Emmanuel se pořád potloukal kolem! Ten sílený pohled!* Musel jsem Uřezávače mít.

Sampson už otevře! vrzající dveře na své straně taxíku. Byl jsem jen o krok za ním. Možná o míň.

Uřezávač musel cítit, že mu funíme na záda. Vyskočil z taxíku a rozběhl se.

Běželi jsme za ním podél hustých řad stojících aut. Vřeštění klaksonů tvořilo našemu běhu po Deváté ulici chaotickou kulisu.

Uřezávač se řítíl kupředu. Chytil druhý dech.

Náhle zahrnul doprava přímo do lesknoucí se kancelářské budovy ze skla a oceli. Budova byla stříbrná a odrážela modré nebe.

Šílenství, Čiré a prosté.

Když jsme vbíhali do budovy, držel jsem už svůj policejní průkaz v ruce. „Španělský typ, červená bradka. Kudy běžel?“ křikl jsem na zmatenou stráž v luxusní hale obložené dřevem.

Ukázal na prostřední z kovových výtahových dveří. Výtah už opustil přízemí. Sledoval jsem ukazatel poschodí: tři - čtyři - stoupal rychle. Skočili jsme se Sampsonem do dveří nejbližšího výtahu.

Uhodil jsem dlaní na tlačítko STŘECHA. Nic lepšího mě nenapadlo.

„Alvin říkal, že dělal ve Famous Pizze,“ řekl jsem Sampsonovi. „Ta byla tady v přízemí.“

„Myslíš, že Uřezávač je tady ze zvyku? Má rád střechy? Že už si vybral svoje oblíbené?“

„Myslím, že si pro jistotu vyhlídl pár únikových cest. Jo, a myslím si, že to dělá ze zvyku.“

„Je to zrůda.“

Cinkl zvonek výtahu a vyskočili jsme ven s pistolemi v rukou. V dálce byl vidět Kapitol a také Památník nezávislosti. Za jiných okolností by to byl pěkný výhled. Ted' to vypadalo divně a trochu smutně.

Nemohl jsem se zbavit myšlenek na Shanelle Greenovou. Pořád jsem viděl její rozbitou tvář. *Čím ji udeřil? Kolikrát? A proč?* Tak strašně jsem chtěl toho parchanta chytit, že to až bolelo. Cítil jsem tu bolest v těle i hlavě.

Vyběhli jsme z budovy a konečně zahlédli Uřezávače, jak se rýsuje proti obloze. Srdce se mi na okamžik zastavilo.

Uřezávač už měl únikovou cestu v hlavě. Už na to myslel. *Někdo ho chce dostat. Určitě se chová jako viník. Musí to být náš vrah.*

„Vyserte si voko, fízlové!“ zaječel, aby nás znovu naštvál. A pak se rozběhl - rychle, dlouhými a pružnými skoky.

*****

„Ne,“ zasténal jsem. „Ne, ne, ne.“

Věděl jsem, co chce udělat.

Perez chtěl přeskočit z jedné budovy na druhou.

„Stůj, ty parchante,“ zařval Sampson, „nebo střelím.“

Ale on nezastavil. Pozorovali jsme, jak skáče.

Doběhli jsme na kraj střechy. Oba jsme řvali, div jsme si neztrhli plíce. Kousek od naší střechy byla další kancelářská budova. Její střecha byla jedno patro pod místem, kde jsme se Sampsonem stáli.

Uřezávač přeletěl mezi budovami, útesy ze skla a oceli.

„Proboha!“ zalapal jsem po dechu při pohledu dolů. Propast mezi domy byla nejméně šest metrů široká, možná širší.

„Spadni, ty hajzle! Naraz do zdi!“ řva! Sampson na letící postavu. „Dolů, Manny!“

Tohle už dělal. Tenhle útěk cvičil, říkal jsem si při pohledu na něj. Není divu, že ho nikdy nechytily. Kolik let unikal? Kolika dětem ublížil nebo je zabil?

Drželi jsme pistole v rukou, ale nevystřelili jsme. Neměli jsme žádný důkaz, že je to náš vrah. Jenom před námi utíkal, nenamířil na nás zbraň. A teď tenhle šílený skok z jedné střechy na druhou.

Uřezávač vypadal, jako by se zastavil šestnáct pater nad zemí. Dolů to bylo pořádně daleko.

Něco nebylo v pořádku.

Uřezávač divoce pumpoval ve vzduchu nohama. Bylo to, jako by se pokoušel přejet oblohu na kole.

Svaly na jeho dlouhých nohách se napínaly. Přední noha se natáhla skoro kolmo od těla. Byl jako reklama na tenisky Nike.

Jeho strnulá postava vypadala jako běžec na cílové fotografii.

„Proboha,“ zašeptal vedle mě Sampson. Cítil jsem na tváři jeho horký dech.

Mannyho paže se natáhla kupředu, ale jeho ruka se sotva dotkla zdi na střeše protější kancelářské budovy. Nohama stále máchal ve vzduchu.

Pak začal Uřezávač ječet- zvuk, při kterém se ježily vlasy, tlumily jenom okna a zdi obou budov.

Jekot pokračoval po celou dobu jeho pádu ze šestnáctého patra. Nohy a ruce mu vlály, jak se marně snažily podržet vzduchu.

Díval jsem se, jak se jeho tělo otáčí ve vzduchu.

Podíval se na mě - stále ječel, nešťastně a beznadějně, ječel ústy i očima i svou rozježenou rudou bradkou, ječel. Uřezávač mi umíral před očima. Zdálo se, že ten pád nikdy neskončí. Ty tři nebo čtyři vteřiny vypadaly jako věčnost.

Můj žaludek padal s ním. Cítil jsem závrať. Úzká ulička pod námi se změnila ve pokroucenou šedivou stuhu. Propast budov byla příkrá, temná a hluboká.

Pak jsem slyšel, jak Uřezávač dopadl na zem. Plesk! Znělo to jako zvuk z jiného světa.

Zíral jsem na jeho rozdrcené a zkroucené tělo na dlažbě. Necítil jsem žádnou radost. Nebylo na něm ani vzdáleně

nic lidského. Bylo roztržštěné jako Shanellina tvář. Uřezávačův pekelný jekot mi stále zněl v uších.

„Hotovo,“ řekl vedle mě Sampson. „Případ je uzavřený. Jedna nula pro fyzly.“

Zastrčil jsem svůj poloautomatic. Emmanuel Perez svůj útěk trénoval, ale netrénoval dost.

013 KAPITOLA

PARÁDNÍ FINTA. Dostal jsem vás nádherně co. Všechny jsem vás dostal.

Skutečný vrah ze školy Sojourner Truthové byl naživu a v pořádku. Vrahovi ani nemohlo být líp, děkuji pěkně. Právě spáchal dokonalý zločin, ne? Právě uspěl s vraždou.

Ano, opravdu unikl. Se zdravou kůží. Ti pašáci od washingtonské policie chytili a uštvali špatného pitomce. Nějaký Emmanuel Perez zaplatil za svoje hříchy, zaplatil svým životem, zaplatil vším, co měl.

Věděl, že všechno, co teď musí udělat, je dát si pauzu. Na to se musel soustředit. Už se rozhodl chvíli se skrývat -*uvnitř své mysli.*

Potloukal se po Pentagon City v Arlingtonu. Při chůzi po Viktoriině ulici mohl vyskočit vzteky z kůže. Musel pořád myslet na to, jak se jim pomstít - každému a všem. Tout le mond - *omluvte jeho francouzštinu, s'il vous plaît.*

V hlavě mu uvízla stará píseň, kterou slyšel ráno na MTV. Slova mu poskakovala v hlavě jako pingpongový míček už několik hodin. Slyšel zpěváka Becka, beznadějného kašpara z Los Angeles: *Jsem chudák, bejby. Tak proč mě nezabiješ?*

Jsem chudák, bejby. Tak proč mě nezabiješ? opakoval si text v hlavě.

Jsem chudák, bejby. Tak proč mě nezabiješ?

Líbilo se mu, jak ta slova dvojím způsobem vyjadřovala jeho náladu. Byla o něm a byla o jeho potenciálních obětech. Všechno tvořilo dráždivý kruh, dobře? Život byl krásný ve své prostotě, dobře?

ŠPATNĚ! Život nebyl krásný. Vůbec ne.

Pozoroval teď malého kluka, potenciální oběť, která vypadala příliš dobře na to, aby mohla uniknout. Vrah ze školy Sojourner Truthové okouněl v centru v obchodě *Hračky jsme my*. Přestože byly prázdniny, krám byl narvaný idioty.

Reproduktory nad jeho hlavou přehrávaly nekonečný a stupidní popěvek tohoto řetězu obchodů: „Nechceme vyrůst, hračky jsme my.“ Pořád a pořád, nekonečné opakování, které děti milují. Hromady pitomých hraček, zkažení malí haranti, samolibí rodiče -

měl z toho všeho pocit, že se mu rozskočí hlava, bylo mu horko a špatně.

Ani já nechci vyrůst, řekl si. Vraždy jsem já.

Pozoroval vyhlédnutého kluka, jak procházel sám uličkou plnou hracích automatů. Bylo mu asi pět let. V tomhle věku jsou dobře ovladatelní.

Vypínač vzteku v jeho hlavě zapracoval jako silný alarm. HOUK! HOUK! HOUK! V hrudníku se mu rychle rozšířil strašný pocit. HOUK! HOUK! Neodbytný a silný. Pevně zaťal pěsti. Žaludek se mu stáhl. I svaly na krku. i jeho mozek se stáhl.

Bud' teď opatrný, varoval sám sebe. Neudělej žádnou chybu. Pamatuj si - pácháš dokonalé zločiny.

014 KAPITOLA

PRACOVAT V NACPANÉM *obchodě Hračky jsme my* mohlo být dost ošidné. Co když jsou chlapcovi rodiče nablízku? COŽ URČITĚ JSOU! Co když ho chytí? COŽ SE URČITĚ NESTANE! NEMŮŽE SE STÁT!

To pro něj bylo mimořádně důležité. Když pozoroval pohledného chlapce s oválným obličejem a pískovými vlasy, cítil, že tohle dítě bude zvlášť postrádáno, a ještě lépe, oplakáváno. Potřeboval si představovat zprávy, které budou bombardovat obrazovky televizorů, a vzrušení, které bude pociťovat při jejich pozorování s vědomím, že je to on, kdo je zodpovědný za tolik bolesti, utrpení a horečného vyšetřování.

Chlapeček dostal strach a trochu zpanikařil. Oči se mu zaplnily krokodýlími slzami. Zdálo se, že kolem nikdo není, žádný dospělý. Chudák chlapeček se ztratil. Chudák chlapeček je smutný.

Zabiják se začal pomalu a opatrně přibližovat ke své kořisti. Jeho srdce začalo bušit jako veliký plechový buben. Tenhle silný pocit miloval. Cítil slabost v rukou a nohou. Byly jako z rosolu. Jeho představitivost pracovala; točila se mu hlava z očekávání, strachu, veselí.

Udělej to.

Ted'!

Sklonil se, zvedl chlapce a hned se začal smát a žvatlat, jak nejméně a nejprátelejší uměl.

„Ahojka, jsem chytrý lišák Roger. Pracuju tady v *Hračky jsme my*. Kterou z těch fantastických hraček máš nejradši, co? Máme všechny hračky světa, protože jsme největší a nejparádnější hračkářství na světě. Hohohó! Co je tohle? Najdeme tvoji prima mamku s tatínkou.“

Chlapec se na něj začal smát. Dětské nálady se mohou takhle divně měnit. Jeho krásné modré oči se vlhce leskly. „Chci Silného Maxe,“ prohlásil, jako by byl malý boháč a ne ztracený chlapeček.

„Fajn, tak pojď se mnou. Jeden Silák Max je na cestě! Proč? Protože Hračky jsme my!“

Houpal chlapce na rukou a začal pospíchat širokou uličkou mezi regály k východu. Náhle věděl, že to zvládne, dokonce i něco tak drzého a šokujícího. *Byl jako nový krysař. Děti ho milovaly.*

„Seženeme ti Mickey Mouse. Anebo Kačera Donalda?“ „Siláka Maxe,“ držel se chlapeček svého. „Chci jenom Siláka Maxe.“

Vrah vyhlédl z uličky. Byl méně než deset metrů od východu z obchodu. Parkoviště nákupního střediska hraničilo s Kolumbijským parkem, který byl součástí jeho únikového plánu.

Ušel několik kroků a pak strnul v šoku před obchodem. Kruci! Proti němu šel pár mezi dvaceti a třiceti. Ta žena vypadala přesně jako chlapeček.

Dostali ho. Chytli ho při činu! Dostali ho!

Věděl, co **musí udělat, a proto ani** na okamžik nezpanikařil. Kromě dvou nebo tří silných srdečních záchvěvů, které cítil uvnitř. A je to tady. Čas vsadit všechno na jednu kartu.

„Ahoj, jak se máte?“ široce se usmál a zahájil svoje zatím nejlepší představení. „Nepatří tenhle klučina vám? Ztratil se v oddělení akčních hrdinů. Nikdo si pro něj nepřišel. Řekl jsem si, že ho radši vezmu k vedoucímu. Málem si vyplakal oči. Vy jste jeho matka?“

Matka se natáhla pro svůj drahocenný uzlíček štěstí a zároveň se zle podívala na svého manžela.

Aha, tak tohle je náš zlosyn! Táta je určitě ten, kdo tam kluka ztratil. Tátové dneska nedokážou nic udělat správně, že! Aspoň ten jeho to nedokázal.

„Hrozně moc vám dekuji.“ Hodila po otci další našťvaný pohled. „Je to od vás moc hezké,“ řekla vrahovi.

Pořád měl na tváři svůj nejlepší úsměv. Hrál do roztrhání těla. „To by udělal každý. Je to krásný chlapeček. Tak na shledanou. Ahojka. Chce Siláka Maxe. Asi ho hledal.“

„Ano, opravdu chce Siláka Maxe. Na shledanou. A ještě jednou děkuji,“ řekla matka.

„Ahojka,“ napodobil ho chlapeček a zamával mu. „Ahojka.“

„Doufám, že se ještě někdy uvidíme,“ řekl vrah ze školy Sojourner Truthové. „Ahojka.“ Vy pitomci. Vy neskuteční idioti. Vy směšní blbecci.

Odcházel od rodinky pryč. Ani jednou se neohlédl. Třásla se mu kolena, ale musel se smát. Nemohl si pomoci. V jeho prospěch hrála ještě jedna věc - i kdyby ho někdy chytili: *tihle neuvěří, že je vrah ze školy Sojourner Truthové Ani za nic.*

015 KAPITOLA

ACH, TOHLE JE MNOHEM LEPŠÍ Život je už zase fajn. Otevře! jsem oči a uviděl Jannii, jak stojí asi metr daleko a dívá se na mě. Jannie držela na rukou kočku Rosie. Jannie se někdy ráda dívala, jak spím. Já se rád díval, jak spí ona. Jedna jedna.

„Ahoj, drahoušku,“ řekl jsem jí. „Znáš tuhle píseň „Někdo se na mě dívá“? Pamatuješ si ji?“ zamumlal jsem na protest.

Jannie přikývla. Tu píseň znala. Už ji ode mě slyšela, když jsem ji hrál v přízemí na verandě. „Máš hosty,“ oznámila.

Posadil jsem se na posteli. „Jak dlouho už tady jsou?“

„Právě přišli. Babička poslala mě a Rosie, abychom tě vzbudily. Vaří jim kafe. Tobě taky. Musíš vstávat.“

Je to Sampson a Rakeem Powell?“ zeptal jsem se.

Jannie zavrtěla hlavou. To ráno vypadala neobvykle zaraženě a to se jí moc nepodobalo. „Jsou to běloši.“

Začal jsem se rychle soukat z postele. „Rozumím. Pamatuješ si jejich jména?“ Náhle mi došlo, že je znám. Vyřešil jsem tu záhadu sám - nebo jsem si to aspoň myslel.

„Pan Pittman a pan Clouser.“

„Velmi dobře,“ pochválil jsem ji.

Ani trochu,; ani trochu dobře, pomyslel jsem si o svých „hostech“. Nechtěl jsem vidět velitele detektivů ani policejního komisaře - a zvlášť ne ve svém domě.

Hlavně proto, že jsem si dokázal představit, proč mě navštívili.

Jannie se sehnula a políbila mě na dobré ráno. Pak ještě jednou.

„É, jaké lži polibky skryjí,“ řekl jsem a mrkl na ni.

„Ne,“ odpověděla. „Ty moje ne.“

Netrvalo mi ani pět minut, abych se připravil tak, jak tohle setkání vyžadovalo. Babička bavila hosty v jídelně. Komisař Clouser byl u nás doma už dvakrát. Velitel detektivů byl tady poprvé. Předpokládal jsem, že ho Clouser přinutil, aby přišel.

Velitel Pittman a komisař Clouser srkali babiččinu horkou kávu a smáli se historce, kterou si pro ně vybrala. Přemýšlel jsem, co by to mohlo být. Byl to nebezpečný okamžik - pro Pittmana a Clousera.

„Kárala jsem tyhle pány za to, že dovolili Emmanuelu Perezovi, aby se tak dlouho potloukal po našich ulicích,“ řekla mi, když jsem vstoupil do jídelny. „Slíbili mi, že se už nic podobného nestane. Mám jim věřit, Alexi?“

Když se na mě Pittman a Clouser podívali, oba se smáli. Ani jeden z nich si neuvědomil, že to není k smíchu a že babička není někdo, s kým by se dalo žertovat nebo ke komu by se dalo chovat blahosklonně.

„Ne, neměla bys věřit ani slovu z toho, co říkají. Už jsi skončila?“ zeptal jsem se jí a oplatil jí její sladký nucený úsměv.

„Nemyslím si, že bych jim mohla věřit. Chtěla jsem, aby mi to dali písemně,“ řekla Nana.

Přikývl jsem a usmál se, jako kdyby žertovala, i když jsem věděl, že to tak není. Myslela to smrtelně vážně. Velitel a komisař Clouser se srdečně smáli. Mysleli si, že je babička veselá kopa. Ale to ona není. Ani náhodou.

„Můžeme si my tři promluvit tady,“ zeptal jsem se jí, „nebo máme jít ven?“

„Půjdu do kuchyně,“ zle se na mě podívala Nana a dodala: „Ráda jsem vás poznala, veliteli Pittmane a komisaři Clousere. Nezapomeňte na svůj slib. Já nezapomenu.“

Jakmile konečně odešla z místnosti, komisař prohlásil: „Myslím, že gratulace je na místě, Alexi. Doslechl jsem se, že jste v bytě Emmanuela Pereze našel všechny druhy dětského porna.“

„Našel jsem tu pornografii s detektivem Sampsonem,“ řekl jsem. Rozhodl jsem se, že mu to nebudu usnadňovat. Navíc jsem stoprocentně souhlasil s tím, co řekla Nana.

„Jsem si jistý, že přemýšlíte, co tady děláme, proto dovolu, abych vám to vysvětlil,“ promluvil velitel detektivů Pittman. Nebyli jsme si příliš blízcí, jestli se to tak dá říct. Nikdy jsme nebyli a nikdy nebudeme. Pittman je surovec a navíc skrytý rasista, a to jsou ty jeho lepší stránky. Zdálo se, že nemůže vidět něčí pás, aniž by se mu nechtělo pod něj praštit.

„Vážím si toho,“ řekl jsem veliteli. „Myslel jsem, že jste se prostě ocitli v naší čtvrti a rozhodli se stavět u naší babičky na kafe. Taková návštěva stojí za to.“

Pittman se ani nenamáhal s úsměvem. „Obdrželi jsme včera večer formální žádost od FBI. Požádali nás, abyste pracoval na vyšetřování smrti senátora Fitzpatricka. Speciální agent Kyle Craig trval na tom, že by vaše kvalifikace a zkušenosti mohly vyšetřování výrazně pomoci. Je jasné, že je to důležitý případ, Alexi.“

Počkal jsem, až velitel Pittman domluví, a pak jsem pomalu zavrtěl hlavou. „Mám tady v Southeast půl tuctu nevyřešených vražd,“ řekl jsem. „Ten případ, na kterém jsem pracoval, měl být vyřešený už před měsícem. Pak by další malá holčička zbytečně neumřela. Detektiv, který ten

případ vyšetřoval, byl odvolán, když byl vrahovi na stopě. Ted' je holčička mrtvá. Bylo jí šest let.“

„Tohle je velký případ, Alexi,“ řekl komisař. Měl sněhobílé vlasy. Jeho obličej byl jasně rudý, což se dělo, když byl rozčilený nebo vzrušený. Normálně jsme spolu vycházeli. Ted asi ne.

„Řekněte FBI, že nemohu být uvolněn pro ten zmatek kolem Jacka a Jill. Zavolám Kyleovi a srovnám to s ním. Kyle to pochopí. Pracuji na několika vraždách v Southeast. tady umírají lidé. Máme tady vlastní zmatky, a dokonce i velké případy.“

„Dovolte mi, abych se vás na něco zeptal, Alexi,“ řekl policejní komisař. Lehce se přitom usmíval. Ukazoval spoustu bělostných zubů. Mohl bych na ně zahrát něco od Gershwina, i když Little Richard by ho možná potěšil víc.

„Pořád ještě chcete být polda?“ zeptal se.

To sedlo a pálilo. Byl to podraz, ale docela podařený. „Chci být polda,“ řekl jsem mu.

„Chci být prospěšný, pokud budu moct. Jako vždycky. Nic se nezměnilo.“

„To je správná odpověď,“ řekl komisař, jako kdybych byl dítě, které potřebuje poradit. „Jste přidělen k vyšetřování případu Jack a Jill. Bylo to rozhodnuto na velmi vysokých místech. Máte zkušeností s tímhle druhem vražd, se šílenými psychopaty. Oficiálně vás odvolávám z ostatních případů. A buďte zatraceně dobrý polda, Alexi. FBI si je skoro jistá, že Jack a Jill budou znovu zabíjet.“

I já si byl jistý, ano.

A to samé jsem si myslel i o vrahovi ze Školy Sojourner Truthové.

016 KAPITOLA

JEDINEČNÉMU ŠARMU případu Jack a Jill jsem odolával ještě den. Nebo spíš půl dne. Snažil jsem se ujasnit si pár věcí, kterých jsem si všiml v Southeast. Rozzuřilo mě to, co se stalo s Clouserem a Pittmanem.

Shanelle Greenová zemřela, protože Uřezávače nehledalo víc detektivů a nebyl včas vyslechnut Alvin Jackson. Celá politováníhodná záležitost měla nepochybně rasistický podtext, a z toho jsem byl naštvaný a smutný.

Přišel jsem domů brzy a strávil večer s babičkou a dětmi. Chtěl jsem je po vraždě ve škole Sojourner Truthové ujistit, že je všechno v pořádku. Aspoň tahle strašidelná záhada byla vyřešena. Stejně jsem ale nemohl zabíjení dětí pustit z hlavy. Měl jsem k tomu mnoho důvodů.

Asi půl hodiny jsem jako každý týden trénoval s Damonem a Jannie v suterénu box. Budiž přičteno Damonovi k dobru, že si nikdy nestěžuje, že se těch lekcí účastní i jeho sestra. Vždycky si jenom nasadí rukavice.

Stávají se z nich houževnatí malí buldoci, ale co je důležitější, učí se, kdy se neprát. Moc dětí si na ně ve škole nedovolí, ale je to hlavně proto, že jsou oblíbení a vědí, jak vycházet s ostatními.

„Pozor na práci nohou, Damone,“ radil jsem mu. „Nečeká se od tebe, že zašlapeš oheň.“

„Máš tancovat, Damone,“ rýpla si do něho Jannie. „Krok, vpravo. Zpátky. Krok, krok, vlevo.“

„Za chvíli budu tancovat na tobě,“ varoval ji Damon a oba se smáli jako blázni.

O chvíli později jsme stáli v pokoji. Jannie zkřížila svoje malé paže, dívala se na mě úkosem a dělala smutné obličej. Přišel její oficiální, neoddiskutovatelný čas jít spát, ale ona se rozhodla přednést protest.

„Ne, tati. Ne, ne, nééé,“ škemrala. „Tvoje hodinky jdou moc rychle.“

„Ano, Jannie. Jojojóóó,“ trval jsem na svém, bránil se své vlastní Nemesis. „Moje hodinky jdou moc pomalu.“

„Ne, pane. Ani náhodou,“ řekla.

„Ale ano. Tomu neunikneš. Jsi zatčena.“

Dlouhá paže zákona se konečně natáhla a zadržela dalšího viníka. Zvedl jsem Jannie z pohovky a nesl ji nahoru do postele na minutu přesně v půl deváté. V domě Crossových vládne právo a pořádek.

„Kam jdeme, tati?“ smála se mi za krk. „Jdeme ven na zmrzlinu? Dám si oříškovou a smetanovou.“

„Možná ve snu.“

Když jsem držel Jannie pevně v rukou, musel jsem myslet na malou Shanelle Greenovou. Když jsem viděl Shanelle na školním hřišti, byl jsem vyděšený a myslel na Jannie. Myšlenky se mi točily v hlavě ve zlomyslném kruhu.

Žil jsem ve strachu z lidských monster, která přicházela do našeho domu. Jedno z nich přišlo před několika lety. Gary Soneji. Tenkrát se nikomu nic nestalo a měli jsme velké štěstí.

Jannie a já jsme odříkali modlitbu, kterou jsme měli oba rádi. Klečela vedle postele a říkala ta slova nádherným šepotem.

Jannie říkala: „Bože na nebesích, moje babička a tatínek mě milují. I Damon mě miluje. Díky, Bože, že jsi ze mě udělal hodnou holčičku, pěknou a někdy legrační. Budu se vždycky snažit být hodná, když budu moct. Jannie Crossová Ti přeje dobrou noc.“

„Amen, Jannie Crossová,“ usmál jsem se na svoji holčičku. Miloval jsem ji víc než svůj život. Připomínala mi to nejlepší ze své matky. „Uvidíme se ráno. Už se nemůžu dočkat.“

Jannie se náhle usmála a široce otevřela oči. Posadila se na posteli. „Můžeš se se mnou vidět víc dneska večer. Jenom mě nech vzhůru,“ řekla. „Umírám touhou po zmrzlině.“

„Jseš legrační,“ poznamenal jsem a políbil ji na dobrou noc. „A hezká a chytrá.“ Pánové, tolik ji a Damona miluji. Věděl jsem, že proto se mi dětské vraždy dostaly tak hluboko pod kůži. Ten šílenec udeřil příliš blízko našeho domu.

Možná proto jsme se šli s Damonem ten večer na chvíli projít. Položil jsem paži kolem ramen svého syna. Zdál se být každým dnem trochu větší, silnější, tvrdší. Byli jsme dobří kamarádi a byl jsem rád, že nám to spolu zatím tak dobře vychází.

Šli jsme pomalu směrem k Damonově škole. Cestou jsme míjeli baptistický kostel se zlostným graffiti: Nestarám se o Ježíše, protože Ježíš se nestará o mě. Bylo to tady běžně rozšířené smýšlení, hlavně mezi mladými.

Jedna z Damonových spolužaček ze školy Sojourner Truthové zemřela. Jak strašná tragédie. Damon už toho viděl až moc. Potkal smrt na ulici, když jeden mladík zastřelil druhého kvůli místu na parkování. Bylo mu šest let.

„Nebojíš se někdy v téhle škole? Řekni mi pravdu. Můžeš mi říct všechno, co cítíš, Damone,“ připomněl jsem mu jemně. „Taky mám někdy strach. Děsí mě Beavis a Buttthead. A taky Ren a Stimpy.“

Damon se usmál a pokrčil rameny. „Jo. někdy se bojím. První den po tom mi běhal mráz po zádech. Nebude se naše škola zavírat, že ne?“

Uvnitř jsem se usmál, ale zachoval jsem vážnou tvář. „Ne, zítra se bude učit jako vždycky. Úkoly budou taky.“

„Už jsem je udělal,“ bránil se Damon. Nana způsobila, že byl trochu moc citlivý, co se týkalo známek, ale nebylo to až tak strašné.

„Většinou dostávám samé jedničky, tak co.“

„Většinou samé jedničky,“ smál jsem se. „Jakého druhu je tahle věta?“

„Věta přesná.“ Ušklíbl se jako mladá hyena, které právě někdo řekl dobrý vtip o Serengeti.

Nasadil jsem Damonovi volný, hravý chvat. Jemně odsunul moji ruku přes svůj krátký účes. Momentálně byl v pořádku. Byl silný a byl to dobrý kluk. Miloval jsem ho celou duší a chtěl jsem, aby to vždycky věděl.

V tu chvíli jsem zahlédl někoho, jak odchází ze školní budovy. Byla to táž žena, kterou jsem viděl časně ráno, když zemřela Shanelle Greenová. Zůstala stát a dívala se, jak zápasím s Damonem na chodníku.

Byla štíhlá a vysoká, asi metr osmdesát. Ve stínu školní budovy jsem jí neviděl dobře do obličeje. Pamatoval jsem si ji však z onoho rána. Pamatoval jsem si její sebedůvěru a ovzduší záhady, které ji obklopovalo.

Zamávala nám a Damon zamával jí. Pak zamířila k tmavě modrému mercedesu, který parkoval před budovou.

„Znáš ji?“ zeptal jsem se.

„Je to nová ředitelka naší školy,“ informoval mě Damon. „Paní Johnsonová.“

Přikývl jsem. Paní Johnsonová. „Pracuje dlouho. Udělala na mě dojem. Jak se ti paní Johnsonová líbí?“ zeptal jsem se Damona a díval se na nijak jde ke svému autu. Vzpomněl jsem si, že Nana o nové ředitelce mluvila velmi dobře, říkala, že je „inspirativní“ a že má dobrou povahu.

Byla určitě atraktivní, a když jsem se na ni díval, trochu mě bolelo srdce. Byla pravda, že mi v životě někdo chyběl.

Dostával jsem se právě z komplikovaného vztahu, který jsem měl se ženou jménem Kate McTiernanová. Hodně jsem pracoval, abych na ni nemusel myslet. Snažil jsem se o to i ten večer.

Damon neváhal s odpovědí na moji otázku. „Mám ji rád. Paní Johnsonovou má každý rád. Je silná. Je ještě silnější než ty, tati.“

Ve svém mercedesu tak přísně nevypadala, ale neměl jsem důvod svému synovi nevěřit. Byla určitě odvážná, když zůstávala večer sama ve škole. Možná příliš odvážná.

„Pojďme domů.“ řekl jsem nakonec Damonovi. „Právě jsem si vzpomněl, že jdeš zítra do školy.“

„Zůstaneme vzhůru a budeme se dívat na zápas Bullets s Orlando Magie,“ chytil mě za loket a snažil se mě přemluvit.

„No jasně. Ne, vzbudíme Jannie a budeme vzhůru celou noc,“ řekl jsem a hlasitě se zasmál. Damon se smál mému vtipu se mnou.

Tu noc jsem spal s dětmi. Rozhodně jsem se ještě nedostal z té vraždy v Damanově škole. Někdy si hodíme deky a polštáře na zem a spíme jako bezdomovci. Nana z toho má vždycky záchvat, ale já věřím, že jí podobné záchvaty svědčí, takže se snažíme, aby dostala jeden tak asi každý druhý týden.

Když jsem ležel s otevřenýma očima a obě děti klidně spaly, musel jsem pořád myslet na Shanelle Greenovou. Byla to to poslední, na co jsem potřeboval myslet. Proč někdo přinesl tělo zpátky na školní hřiště? přemýšlel jsem. Vždycky se najde něco, co do případu nezapadá, ale tohle nedávalo smysl, a proto mě to

zajímalo. Byl to kousek, který nezapadal do skládačky, která by měla být kompletní.

Pak jsem chvíli myslel na paní Johnsonovou. To byl příjemnější námět. Je ještě silnější než ty, tati. Jak skvělé doporučení od toho mladíka. Byla to skoro výzva. Paní Johnsonovou má rád každý, řekl Damon.

Přemýšlel jsem, jaké je její křestní jméno. Zkusil jsem hádat naslepo - Christine. Tohle jméno se mi vybavilo první. Christine. Líbil se mi jeho zvuk.

Konečně jsem usnul. Spal jsem s dětmi na hromadě dek a polštářů na podlaze ložnice. Tu noc nás žádná monstra nenavštívila. Nepustil bych je dovnitř.

Drakobijec byl na stráž. Unavený, ospalý a příliš sentimentální, ale velmi ostražitý.

017 KAPITOLA

BYLI TO OPRAVDU PITOMCI, CVOCI, IDIOTI. Bylo to tak parádní! Vrah si to chtěl zopakovat, a to hned. Okamžitě. Chtěl je dostat oba. To bude věc! To je ale nářez. Skutečná senzace.

Pozoroval je z dálky - otce se synem. Myslel na svého otce, toho bezcenného otrapu.

Pak uviděl vysokou pohlednou učitelku, jak na ně mává a nastupuje do auta. Instinktivně ji začal také nenávidět. Bezcenná černá čubka. Po obličeji se jí rozšířil falešný úsměv.

Prásk! Prásk! Prásk!

Tři perfektní rány do hlavy.

Tři hlavy explodují jako melouny.

To je to, co si všichni zaslouží. Hromadnou popravu.

Když pozoroval scénu poblíž školy, vylíhla se mu v hlavě opravdu krutá myšlenka. O Alexi Crossovi toho už věděl hodně. *Cross byl jeho detektiv, že ano? Crossovi byl přidě-*

len jeho případ, je to tak? Cross byl proto jeho kořist. Policajt, stejně jako jeho otec.

Bylo opravdu zajímavé, že nikdo nevěnoval velkou pozornost prvnímu zabití. Vražda prošla skoro bez povšimnutí. Noviny ve Washingtonu se o ní sotva zmínily. Stejně tak televize. Nikdo se nezajímal o malou černou holčičku ze Southeast. Proč by sakra měli?

Všichni se zajímali jenom o Jacka a Jill. Bohatí běloši se báli o svoje životy. Děsili se! K čertu s Jackem a Jill. Byl lepší než Jack a Jill a chtěl to brzy dokázat.

Ředitelka Školy projela kolem jeho skrýše v hustých keřích. I o ní věděl, kdo je. Paní Johnsonová ze školy Sojourner Truthové. Whitney Houston ze Southeast, co? Přefikni ji, člověče.

Jeho oči se pomalu přesunuly zpátky na Alexe Grosse a jeho syna. Cítil, jak v něm roste vztek. Bylo to, jako by znovu stiskl neviditelný knoflík. Vlasy na krku se mu zježily. Začínal vidět rudě, rudá mlha

mu zatemňovala mozek. Něčí krev, co? Grossova? Jeho syna? Miloval představu, jak umírají společně. Viděl to před sebou, člověče.

V tomhle stavu sledoval Alexe Grosse a jeho dítě domů, ale udržoval bezpečnou vzdálenost. Myslel na to, co se chystal udělat.

Byl lepší než Jack a Jill. Dokáže to Grossovi i komukoliv jinému.

018 KAPITOLA

CHARITATIVNÍ VEČER pro Výbor duševního zdraví se konal v hotelu na křižovatce ulic F a Čtvrté v pátek večer. Velký taneční sál byl tři patra vysoký, všude stály veliké žulové sloupy a více než tisícovka hostů hlučně posedávala kolem zářící fontány.

Číšníci a číšnice měli na hlavách čapky Santa Clause. Orchestr spustil živou swingovou verzi skladby 'Zimní království'. Úžasná zábava.

Jako hlavní řečník pro ten večer nebyl pozván nikdo jiný než princezna z Walesu. Sam Harrison tam byl také. Jack tam byl také.

Pozoroval pozorně princeznu Di, jak vchází do rozzářeného, vznešeného tanečního sálu. Součástí jejího doprovodu byl i finančník, o kterém se říkalo, že to bude její příští manžel, brazilský velvyslanec s chotí a několik osobností ze světa americké módy. Ironií bylo, že dvě z modelek

vypadaly, jako by trpěly anorexií - druhou tvář bulimie, která sužovala Dianu posledních dvanáct let.

Jack se o několik kroků přiblížil princezně Di. Spřádal plány a měl několik důležitých otázek týkajících se kvality bezpečnostních opatření. Pozoroval hochy z tajné služby, jak kontrolují terén a pak zůstávají ostražitě nablízku s připravenými vysílačkami.

Z Anglie přivezli protokoláře, aby náležitě uvedl prezidenta výboru a hostitele Waltera Annenberga. Krátce promluvil velvyslanec a pak byla podávána štědrá, ale špatně uvařená a překořeněná večeře: jehně s omáčkou Nicoise a fazolové lusky.

Když při dezertu (mandlovém koláči s pomerančovou omáčkou a marsalovým krémem) princezna konečně vstala, aby promluvila, Jack od ní nebyl ani na deset metrů. Měla na sobě drahé zlaté přiléhavé šaty z taftu pošité flitry, ale jemu osobně připadaly trochu nevkusné. Její velké nohy mu připomněly komiksovou postavičku kachnu Daisy. Princezna Daisy, to byla jeho přezdívka pro Di.

Dianina řeč na slavnostním večeru byla velice osobní, i když těm, kteří sledovali její život podrobně, nepřinesla nic nového. Problémy v dětství a dospívání, vyčerpávající snaha o dokonalost a malá

sebeúcta. To vše vedlo k tomu, o čem mluvila jako o svém ,ohavném příteli', bulimii.

Jack shledal její řeč podivně odpuzující a únavnou. Nedotkla se ho Dianina sebelítost nebo takřka hysterie, která se skrývala pod povrchem jejího představení zřejmě celý život.

Obecenstvo reagovalo naprosto odlišně, dokonce i obvykle ledově klidní muži z tajné služby vypadali, že si je populární Di získala. Když domluvila, ozval se bouřlivý aplaus, který zněl upřímně a od srdce.

Všichni přítomní včetně Jacka povstali a vřelé ovace pokračovaly. Dostal se tak blízko k Di, že se jí skoro mohl dotknout. Na zdraví bulimíně, chtělo se mu zvolat. Přišel jeho čas začít jednat.

Přišel čas pro druhý příběh Jacka a Jill. Čas počátku mnoha věcí.

Byl také na řadě stát se hvězdou večera - hrát sólo. Pozoroval další velmi známou osobnost. Pozoroval ji a studoval její zvyky a způsoby už při několika dalších příležitostech.

Natalie Sheehanová na sebe fyzicky poutala pozornost ještě víc než Di. Obdivovaná hvězda televizního zpravodajství byla blond a na podpatcích měřila asi sto sedmdesát centimetrů. Měla na sobě jednoduché, klasické hedvábné šaty. Vyzařoval z ní šarm, ale hlavně třída. První třída. Natalie Sheehanová byla jednou výstižně nazvána americkou princeznou'.

Jack se začal pohybovat chvilku po půl desáté. Hosté ještě tančili při hudbě osmičlenného orchestru. Odevšad zněl přátelský hovor: obchodní transakce Marion Gingrichové, problémy obchodu s Čínou, problémy Johna Majora, plány na lyžování v Aspenu a podobně.

Natalie Sheehanová vypila tři margarity - na ex, se solí na okraji skleničky. Pozoroval ji. Nedávala to najevo, ale musela něco cítit, musela být trochu v náladě.

Je mimořádně dobrá herečka, pomyslel si Jack, když se objevil vedle ní u jednoho z postranních barů. Je odbornicí na známosti na jednu noc a lásky na jeden víkend. Jill o ní zjistila všechno. Vím o tobě všechno, Natalie.

Udělal dva kroky do strany, a najednou si stáli tváří v tvář. Vlastně se skoro srazili. Cítil její parfém. Květiny a koření. Velice

příjemný. Znal dokonce i nádherné jméno té vůně ESCADA acte 2. Přečetl si, že je to Nataliin oblíbený.

„Je mi líto, promiňte,“ řekl a cítil, jak mu rudnou tváře.

„Ne, ne. Nedívala jsem se na cestu. Jsem tak nemotorná,“ řekla Natalie a usmála se. Byl to její úsměv do kamery zaostřený na detail. Opravdu něco, co se vyplatí zažít osobně.

Jack úsměv opětoval a najednou se mu v očích objevilo poznání. Znal ji. „Nikdy nezapomenete jméno nebo tvář, ne po jedenácti letech vysílání,“ řekl Natalii Sheehanové. „Doufám, že je to přesná citace.“

Natalie nezaváhala. „Vy jste Scott Cookson. Potkali jsme se v Meridianu na začátku září. Jste právník z... prestižní právnické firmy z D. C. Jistě.“

Zasmála se svému malému žertu. Příjemný smích, krásné rty a nádherné bílé zuby. Ta Natalie Sheehanová. Pro tento večer jeho terč.

Je to pravda, že jsme se potkali v Meridianu?“ zeptala se, aby si zkontrolovala fakta jako dobrá reportérka, kterou byla. Jste Scott Cookson?“.

„Potkali a jsem. Měla jste pak další schůzku na britském velvyslanectví.“

„Zdá se, že ani vy nikdy nezapomenete jméno nebo tvář,“ řekla. Úsměv na tváři jí zůstal. Perfektní, zářivý. Televizní hvězda ve skutečném životě, jestli tohle byl skutečný život.

Jack pokrčil rameny, zatvářil se nesměle, což nebylo před Natalii tak těžké. „Některá jména, některé tváře,“ řekl.

Je klasicky krásná, extrémně atraktivní v každém ohledu, nešlo mu z hlavy. Její obchodní značkou byl hřejivý, srdečný úsměv, který zabíral velice dobře. Před dnešním večerem ho studoval celé hodiny. Nebyl proti jejímu šarmu zcela imunní- ani za těchto okolností.

„Dobrá,“ řekla mu Natalie, „já už dnes večer nic jiného nemám. Ve skutečnosti se snažím večírkům vyhybat. Věřte tomu nebo ne. I když tenhle slouží dobré věci.“

„Souhlasím. Věřím na dobré věci.“

„**Aha,** co je tedy vaše oblíbená 'dobrá věc' Scotte?“

„Společnost pro ochranu zvířat,“ řekl.

Snažil se vypadat příjemně překvapený, takže pokračovala v rozhovoru s ním. Uměl hrát salonní hry stejně jako ostatní- když musel a když chtěl.

„Bylo by ode mě příliš odvážné, kdybych navrhl, abychom se vyhnuli tomuhle večírku společně?“ Jeho velice přirozený a nepředstíraný úsměv nepřekročil běžné počáteční sondování. Přesto v něm byla výzva. O tom nebylo

pochyb. Odpověď Natalie Sheehanové byla pro oba velice důležitá.

Dívala se na něj trochu zaraženě. Úplně jsem to zkazil, pomyslel si. Nebo možná teď právě hrála ona.

Pak se Natalie Sheehanová zasmála. Byl to srdečný smích, trochu chraptivý. Byl si jistý, že takový smích v její hlavní roli televizní reportérky nikdo neslyšel.

Ubohá Natalie, pomyslel si Jack. Číslo dvě.

019 KAPITOLA

NATALIE SI NA CESTU domů dala ještě jednu margaritu. „Do čtvrté nohy,“ řekla a zasmála se znovu svým nádherným, hlubokým smíchem.

„Naučila jsem se něco o večírcích na Akademii svaté Kateřiny v Clevelandu. Pak v Ohio,“ svěřila se mu, když šli do garáže pod hotelem. Snažila se mu ukázat, že se liší od své televizní osobnosti. Uvolněnější, otevřenější humoru. Tak to pochopil ze signálů, které mu dávala. Líbilo se mu to na ní. Všiml si, že její ostrá a přesná výslovnost se trochu zastřela. Možná si myslela, že je to sexy, a měla pravdu. *Byla opravdu velmi hezká a přirozená*, což ho trochu překvapilo.

Vzali si její auto, jak Jill přesně předpokládala. Natalie řídila svého Dodge Stealth trochu moc rychle. Celou cestu mluvila rychle, ale zajímavě. GA, Jelcinovy problémy s pitím, nemovitosti v D.C., reforma financování volebních kampaní. Dávala najevo, že je inteligentní, informovaná,

smělá a jenom trochu nervózní z probíhajícího boje mezi muži a ženami.

„Kam jedeme?“ konečně ho napadlo se zeptat. Samozřejmě už znal odpověď. Hotel Jefferson. Nataliina sladká past v D. C.

„Přece do mé laboratoře,“ řekla.

„Proč jste nervózní?“

„Ne. No, možná trochu,“ řekl a zasmál se. Byla to pravda.

Odvedla ho po schodech do své soukromé kanceláře v hotelu Jefferson na Šestnácté ulici. Ze dvou krásných pokojů a prostorné koupelny byl výhled na centrum. Věděl, že má také dům v Alexandrii. Jill ho už navštívila. Jen pro jistotu. Jen z důkladnosti. *Měř dvakrát. Měř pětkrát, když je to třeba.*

„Tenhle byt je moje zdejší potěšení. Zvláštní místo, kde mohu pracovat, když jsem ve městě,“ řekla mu. „Není ten výhled úžasný? Cítím se tady, jako by mi celé město patřilo. Dělá mi to dobře.“

„Vím, co myslíte. Také miluji Washington,“ řekl Jack. Na okamžik se nechal unést pohledem do dálky. Opravdu miloval tohle město a to, co mělo představovat — nebo aspoň občas. Stále si

pamatoval den, kdy ho navštívil poprvé. Byl plavčík u námořnictva a bylo mu dvacet let. Voják.

Potichu obhlédl její pracoviště. Notebook, tiskárna Canon Bubblejet, dva videorekordéry, zlatá Emmy. Čerstvé květiny v růžové váze vedle černé keramické misky naplněné zahraničními mincemi.

Natalie Sheehanová, tohle je tvůj život. Trochu působivý; trochu smutný; trochu u konce.

Natalie se zastavila a podívala se na něj zblízka, jako by ho viděla poprvé. „Jsi velmi milý že? Působíš na mě dojmem jedinečné osobnosti. Jedinečný artikl, jak se říká, nebo říkalo. Jsi milý chlapec, že ano, Scotte Cooksone?“

„Ani ne,“ pokrčil rameny. Přivřela jasně modré oči a objevil se lehký okouzlující úsměv. V tomhle byl dobrý. Dostat dívku - když to bylo potřeba. Ve skutečnosti ale za

normálních okolností ženy nestřídal. Jeho srdce patřilo jedné ženě.

„Ve Washingtonu není nikdo opravdu milý že? Hlavně když už tady chvíli žiješ,“ řekl a stále se usmíval.

„Řekla bych, že je to pravda. Myslím, že je to v zásadě přesné,“ zasmála se krátce svým drsným smíchem a pak ještě jednou. Sobě? Viděl, že Natalii svou odpovědí trochu zklamal. Chtěla, nebo možná potřebovala, ve svém životě něco jedinečného. To on také, a bylo to tohle. Ta hra byla znamenitá a byl to určitě jedinečný artikl. To bylo důležité. Byla to historie. A probíhalo to právě teď, v apartmá hotelu Jefferson.

Tahle neodolatelná, nebezpečná hra, kterou hrál, to byl jeho život. Bylo to něco, co mělo smysl, a cítil, že ho to naplňuje. Ne, poprvé po mnoha letech cítil.

„Ahoj, Scotte Cooksone. Neztratil ses na moment?“

„Ne, ne. Jsem pořád tady. Jsem člověk, co žije tady a teď. Jenom jsem obdivoval ten krásný výhled, co tady máš. Washington časně ráno.“

„To je náš výhled pro dnešní noc. Tvůj a můj.“

Natalie se poprvé pohnula, což také předpokládal, a proto ho to uklidnilo.

Přiblížila se k němu zezadu. Objala ho kolem hrudníku štíhlými pažemi s cinkajícími náramky. Bylo to mimořádně příjemné. Byla velmi žádoucí, skoro neodolatelně, a věděla to. Cítil, že se mu něco v levé nohavici probudilo a neobyčejně ztvrdlo. Toto probuzení byla jenom maličkost ve srovnání s tím, co všechno teď cítil. Mohl to využít. *At' cítí, jak tě vzrušuje. Nech ji, at' se tě dotýká.*

„Vyhovuje ti tohle?“ zeptala se. Byla opravdu milá, že ano? Pozorná, ohleduplná. To bylo velmi špatné, opravdu. Příliš pozdě měnit plán, měnit cíle. Smůla, Natalie.

„Tohle mi vyhovuje moc, Natalie.“

„Můžu ti sundat kravatu, i když ti tak sluší?“ zeptala se.

„Myslím, že všechny kravaty by se měly zahodit,“ odpověděl.

„Ne, kravaty mají určitě smysl. Třeba při svatém přijímání, na pohřbech a korunovacích.“

Natalie stála velmi blízko u něho. Uměla být tak sladká, jemně svůdná - a to bylo smutné. Líbila se mu mnohem víc, než čekal. Kdysi dávno to nejspíš byla ta jednoduchá kráska ze Středozápadu, na kterou si teď trochu hrála. K Danielu Fitzpatrickovi cítil jen odpor, ale ten večer cítil něco zvláštního. Vinu, lítost, změnu mínění, soucit. *Nejtěžší je zabít takhle zblízka.*

„A co bílé bavlněné košile? Jsi muž bílých košil?“ zeptala se Natalie.

„Bílé košile nemám rád ani trochu. Bílé košile jsou na pohřby a korunovace. A dobročinné plesy.“

„S tímhle názorem souhlasím na tisíc procent,“ řekla Natalie, když mu pomalu rozepínala bílou košili. Nechal její prsty pracovat. Posunovaly se k jeho opasku. Dráždily ho. Uměly to. Přejela mu dlaní rozkrok a pak dala rychle ruku pryč.

„Co říkáš vysokým podpatkům?“ zeptala se Natalie.

„Abych řekl pravdu, líbí se mi při správných příležitostech na správných ženách. Ale také se mi líbí, když chodí bosi,“ odpověděl.

„Hezky řečeno. Necháš dívku, aby si vybrala. To se mi líbí.“

Odkopla jednu černou lodičku a zasmála se svému žertu. Vybrala si -jednu botu si sundala, druhou si nechala.

„Hedvábné šaty?“ zašeptala s ústy na jeho krku. Byl teď tvrdý jako kámen. Těžce dýchal. Stejně tak Natalie. Rozhodl se s ní

nejdříve milovat. Byla to poctivá hra? Nebo to bylo znásilnění? Natalie mu zkomplikovala rozhodování.

„Samozřejmě se bez nich obejdu, záleží na situaci,“ zašeptal.

„Hmm. Vypadá to, že se na mnoha věcech shodneme.“

Natalie Sheehanová vyklouzla ze šatů. Stála před ním v modrém krajkovém spodním prádle, jedné botě a černých punčochách. Na krku měla zlatý řetízek s křížkem, který vypadal, jako by s ní ušel celou cestu z Ohia.

Jack měl pořád na sobě kalhoty. Už ale ne bílou košili a kravatu. „Půjdeme tamhle?“ zašeptala a ukázala směrem k ložnici. „Je to tam opravdu pěkné. Stejný výhled. Je tam i krb, který dokonce funguje. Aspoň něco ve Washingtonu funguje.“

„Fajn. Rozděláme oheň.“

Jack ji zvedl, jako kdyby nic nevážila, jako kdyby byli elegantní tanečníci, což vlastně svým způsobem byli. Nechtěl se o ni zajímat, ale musel. *Vytlačila mu tu myšlenku z hlavy. Nemohl takhle přemýšlet, jako školák, jako naivka, jako normální lidská bytost.*

„Silný, hmmm,“ vzdychla a konečně odkopla i druhou botu.

Velké okno v ložnici překvapovalo svým výhledem. Hledělo severně na Šestnáctou ulici. Ulice a Scottův okruh pod nimi byly jako krásný drahý náhrdelník od Harryho Winstona nebo Tiffanyho. Něco takového by mohla nosit princezna Diana.

Jack si musel připomenout, proč tam je. Nic nesmí zabránit tomu, co se teď má stát. Konečně rozhodnutí už bylo učiněno. Smrt přicházela na scénu. Doslova.

Donutil se odhodit sentiment. Bylo to snadné. Dokázal být klidný, a proto tak dobrý v tom, co dělal.

Napadlo ho, že by mohl inteligentní a krásnou novinářku hodit proti oknu ložnice. Přemýšlel, jestli by ho prorazila, nebo se odrazila zpátky do pokoje.

Místo toho Natalii jemně posadil na postel s prošívanou příkrývkou. Z kapsy saka vytáhl pouta.

Ukázal jí je.

Natalie Sheehanová se zamračila a zatvářila nedůvěřivě.

„To má být nějaký vtip?“ Rozčílilo ji to a také se jí to dotklo. Uvědomila si, že s ním není něco v pořádku, *a měla pravdu - horší než všechny noční můry.*

Promluvil hlubokým hlasem: „Ne, to není vtip. Tohle je vážné, Natalie. Asi bys řekla, že by to patřilo do zpráv.“

Ozvalo se krátké a ostré zaklepání na dveře. Ukázal Natalii, že má být potichu, velice potichu.

Z jejích očí vyzařoval zmatek, čirá hrůza a neobvyklá ztráta sebeovládání.

Jeho oči byly ledově chladné. Nedalo se z nich nic vyčíst.

„To je *Jill*“ řekl Natalii Sheehanové. „Já jsem Jack. Je mi to líto. Opravdu.“

020 KAPITOLA

KRÁTCE PŘED osmou ráno jsem procházel hotelem Jefferson. V hlavě mi zněl Gershwin, jako by se snažil zmírnit tu krutost, obrousit ostré hrany. Náhle jsem i já hrál tu absurdní hru. *Jack a Jill. Stal jsem se její součástí.*

Chladná důstojnost hotelu byla úzkostlivě udržovaná; přinejmenším v elegantní vstupní hale. Bylo obtížné připustit, že se tam mohla stát tak bizarní a nepopsatelná tragédie.

Minul jsem exkluzivní grilbar a obchod s dámskou módou. V tiché místnosti jemně odbíjely hodiny z minulého století. Nebyla zde žádná známka, že v Jeffersonu -a celém Washingtonu - vládne panika a šok nad dvěma strašnými vraždami ve vysoké společnosti a hrůza, že budou následovat další.

Neustále mě fascinují průčelí jako to, kterým se vstupovalo do Jeffersonu. Možná kvůli nim tolik miluji Washington. Hotelová hala mi připomněla, že věci většinou nejsou

takové, jaké se zdají být. Výborný příklad toho, jak to ve Washingtonu chodí. Důmyslné fasády, které zakrývají ještě důmyslnější fasády.

Jack a Jill spáchali druhou vraždu v pěti dnech. V tomhle klidném, drahém hotelu. Vyhrožovali dalšími vraždami a nikdo neměl tušení jak zastavit pronásledování významných osobností.

Útoky se stupňovaly.

To bylo jasné.

Ale proč? Co chtěli Jack a Jill? Jaká byla pravidla jejich šílené hry?

To ráno jsem už měl za sebou jeden telefon - mluvil jsem se svými neobvyklými přáteli z psychiatrie v Quanticu. Jednou z mých výhod je, že mám doktorát z psychologie od Johnse Hopkinse a oni se se mnou chtějí bavit, vyměňovat si teorie a názory. Byli ale na rozpacích. Pak jsem se spojil se svým člověkem ve federálních laboratořích. Přiznal, že ani oni toho moc nemají. Jack a Jill nás podruhé přinutili honit se za vlastním ocasem.

Velitel detektivů mi přikázal, abych vypracoval „jeden z těch svých slavných psychologických profilů“ vraždícího páru, pokud jím

skutečně byli. Cítil jsem, že je to v tom okamžiku marná snaha, ale velitel mi nedal na výběr. Doma jsem na počítači prošel dosažitelné materiály týkající se behaviorismu a seznam dopadených pachatelů násilných trestných činů. Jak jsem se obával, neobjevilo se nic konkrétního ani užitečného. Případ byl! teprve na začátku a Jack a Jill byli příliš dobří.

V tom okamžiku se muselo postupovat následujícím způsobem: (1) shromáždit co nejvíce informací; (2) klást správné otázky, a to mnoho; (3) začít sbírat karty s podezřelými kriminálníky, které budu s sebou nosit až do uzavření případu.

Věděl jsem o několika podobných případech a uložil jsem si informace o nich do hlavy. Nepřehlédnutelným faktem bylo, že FBI má databázi čítající více než padesát tisíc možných a skutečných pronásledovatelů. Oproti méně než

tisíci v osmdesátých letech to byl pokrok. Nedal se tam najít typický profil pronásledovatele, ale měl i mnoho společných rysů: na prvním místě to byla posedlost médií, touha po uznání, posedlost násilím a náboženstvím, problémy s navázáním milostného vztahu. Přemýšlel jsem o Margaret Rayové, která se mnohokrát vloupala do domu Davida Lettermana v Connecticutu. Lettermana označovala jako „*dominantní osobnost v mém životě*“. Sám jsem se na Lettermana několikrát díval, ale nezdálo se mi, že by byl tak dobrý.

Pak tady byl útok nožem na Moniku Selesovou v Hamburku.

Katarina Wittová těsně unikla stejnému osudu z ruky „fanouška“.

Sylvester Stallone, Madonna, Michael Jackson a Jodie Fosterová byli také pronásledováni a napadeni lidmi, kteří tvrdili, že je obdivují.

Ale kdo byli Jack a Jill? Proč si pro svoje vraždy vybrali Washington, D. C? Ublížil jednomu z nich nebo oběma někdo z vlády, ať skutečně, nebo v jejich představách?

Jaká byla spojitost mezi senátorem Danielem Fitzpatrickem a zabitou televizní reportérkou Natalii Sheehanovou? Co mohli mít Fitzpatrick a Sheehanová společného? Oba byli liberálové - mohlo to být ono? Anebo byli zabiti náhodně, a proto bylo skoro nemožné zjistit proč? Náhoda byla ošklivé slovo, které se mi vybavovalo stále

častěji, jak jsem o případu přemýšlel. Náhoda byla v oddělení vražd moc špatné slovo. Náhodné vraždy se daly jen těžko vyřešit.

Většina pronásledovatelů osobností svoje idoly nezabíjela - nebo aspoň nepřikročila hned k přímému násilí. To mi na Jackovi a Jill tak vadilo. Jak dlouho byli posedlí senátorem Fitzpatrickem a Natalii Sheehanovou? Jak nakonec vybrali svoje oběti? *Ať to není náhodný výběr. Všechno, jen to ne.*

Mátla mě také skutečnost, že byli dva a pracovali spolu.

Právě jsem skončil s komplikovaným případem, ve kterém spolu dva přátelé unášeli a zabíjeli ženy déle než třináct

let. Nejen že spolupracovali, ale také spolu soutěžili. Psychologický princip případu byl známý jako princip dvojčat.

Takže co Jack a Jill? Byli to úchylní přátelé? Byli v tom zainteresováni romanticky? Nebo mezi nimi byla nějaká jiná vazba? Vypadalo to pravděpodobně. Nadvláda síly? Skutečně výstřední společenská hra, možná vyjádření sexuálních fantazií? Byl to manželský pár? Nebo možná veselí zabijáci jako Bonnie a Clyde ?

Byl to začátek strašného vražedného flámu ? Mnohonásobného vražedného flámu ve Washingtonu?

Rozšíří se to i někam jinam ? Do dalších velkých měst, kde se vyskytuje hodně významných osobností? Do New Yorku ? Paříže ? Londýna ? Los Angeles ?

Vystoupil jsem z výtahu v sedmém patře hotelu Jefferson a pohlédl na špalír zmatených a vyděšených tváří. Soudě podle pohledu na místo vraždy, bylo dobré si pospíšit.

Jack a Jill - to oni tady byli. A taky zabili, zabili, zabili.

021 KAPITOLA

„VELKÝ DOKTOR CROSS, štěstí v neštěstí. Alexi -hej, Alexi -tady!“

Bloudi! jsem v houštině nepěkných myšlenek a představ o vraždě, když jsem zaslechl svoje jméno. Náhle jsem si ten hlas uvědomil a rty se mi roztáhly v úsměvu.

Otočil jsem se a uviděl Kylea Craiga z FBI. Další drakobijec, tenhle původem z Lexingtonu v Massachusetts. Kyle nebyl typický agent FBI. Byl to naprosto přímý střelec. Nebyl upjatý a obvykle nebyl ani byrokrat. Kyle a já jsme už spolu dříve pracovali na několika těžkých případech. Byl to specialista na obtížné případy, které se vyznačovaly mimořádným násilím nebo větším počtem vrahů. Kyle byl expert na ty ošklivé, děsné případy, do kterých se většina agentů nechtěla namočit. Kromě toho byl můj přítel.

„Je to ostře sledovaný případ,“ řekl Kyle, když jsme si potřásli rukama ve foyeru. Byl vysoký a hubený. Měl

výrazné rysy a neobvykle černé vlasy, černé jako uhlí. Jeho orlí nos byl tak ostrý, že by se jím dalo krájet.

„Kdo všechno je tady, Kyle?“ zeptal jsem se ho. Už měl o všem přehled. Byl chytrý a všímavý a jeho instinkty byly většinou dobré. Kyle také věděl, kdo je kdo a jak zapadá do celkového obrazu.

Kyle se zamračil. Udělal obličej, jako by právě vysál šťávu z neobyčejně kyselého citronu. „Kdo tady sakra není, Alexi? Detektivové z D. C, tví compadres. Samozřejmě FBI. DEA, věř tomu nebo ne. Ty modré obleky jsou od CIA. Poznáš je podle těch spon na kravatách. Tvůj dobrý přítel velitel Pittman se zaobírá jejím krásným tělem. Jsou právě v ložnici.“

„Tohle je hrozná představa,“ řekl jsem a pousmál se. „A taky groteskní.“

Kyle ukázal na zavřené dveře, o kterých jsem předpokládal, že vedou do ložnice. „Myslím, že si nepřejí být vyrušováni. V Quanticu koluje drb, že velitel detektivů Pittman je nekrofil,“ řekl s bezvýrazným pohledem. „Mohla by to být pravda?“

„Zločiny beze svědků,“ řekl jsem.

„Co trochu ohledu na mrtvou.“ řekl Kyle a podíval se na mě úkosem. „Jsem si jistý, že i ve smrti by slečna Sheehanová našla způsob, jak vašeho velitele detektivů odmítnout.“

Překvapilo mě, že se do Jeffersonu dostavil Pittman osobně. Stával se z toho největší případ vražd tohoto roku v D. C. Určitě se jím stane, pokud Jack a Jill udeří znovu, jak slíbili.

Neochotně jsem se připojil ke Kyleovi a otevřeli jsme dveře do ložnice. Otvíral jsem je pomalu, jako kdyby tam byl nastražený pekelný stroj.

Můj jedinečný velitel Pittman byl v místnosti s mužem v šedém obleku. Asi s někým od prokurátora. Oba na mě letmo pohlédli. Pittman žmoulal v ústech nezapařenou cigaretu. Když viděl, kdo to je, zamračil se a zavrtěl hlavou. Nemoh! s tím nic dělat. Bylo to pozvání komisaře Clousera

- rozkaz, abych na tomhle případu pracoval. Bylo jasné, že me tam velitel nechce.

„Velectěný Alex Cross,“ zamumlal ke druhému obleku. Slušné představení a malý vtípek.

Oba se otočili k mrtvole na posteli. Velitel Pittman na mě býval hrubý bez důvodu. Nijak moc jsem si to nebral. Snažil jsem se s tím hrubým, surovým parchantem vycházet aspoň pracovně. Jediné, co uměl, bylo překážet.

Několikrát jsem se pomalu nadechl. Začni pracovat, prozkoumej místo činu. Obešel jsem postel a zahájil svou rutinu - sběr prvních dojmů.

Natalie Sheehanová měla přes hlavu částečně přetažené kalhotky, které měla také omotané kolem krku. Zakrývaly jí nos, bradu a ústa. Široce rozevřené oči se dívaly na strop. Pořád měla na sobě černé punčochy a modrou podprsenku, která jí ladila s kalhotkami.

Sice to všechno vypadalo perverzně, ale nějak jsem tomu nemohl uvěřit. Všechno bylo příliš uspořádané a naaranžované. Proč chtěli, abychom si mysleli, že je za tím nějaká sexuální úchylka? Bylo na tom něco? Byli Jack a Jill frustrovaní milenci? Byl Jack impotentní? Potřebovali jsme vědět, jestli měl někdo s obětí pohlavní styk.

Byla to zvlášť znepokojivá scéna vraždy. Natalie Sheehanová byla podle Kyleových informací mrtvá asi osm hodin. Už nebyla krásná,

ani trochu. Ironicky si vzala svou největší zprávu s sebou do hrobu. Znala Jacka - a možná Jill.

Pamatoval jsem si ji z televizní obrazovky, a proto jsem měl pocit, jako by zavraždili někoho, koho jsem znal osobně. Možná proto tolik lidí fascinují vraždy významných osobností. Vídáme lidi jako Natalie Sheehanová skoro denně a začínáme si myslet, že je známe. A věříme, že žijí hrozně zajímavé životy. I jejich smrti jsou zajímavé.

Už jsem si všiml, že tam jsou na první pohled patrné podobnosti s případem senátora Fitzpatricka. Třeba přítomnost perverzního sadismu. Natalie Sheehanová byla připoutaná k pelesti. Byla napůl nahá. Vypadalo to, že byla, stejně jako senátor, „popravena“.

Významná osobnost televizního zpravodajství byla zabita jednou ranou z blízka do levého spánku. Hlava jí visela na stranu, jako by měla zlomený krk. Možná měla.

Byl tohle vzorec, podle kterého Jack a Jill postupovali? Organizovaný, efektivní a proklatě chladnokrevný. Perverzní z důvodu, který znali jenom oni. Pseudoperverze? Sexuální obsese nebo známka impotence. Co nám ten vzorec říká? Jaké nám dává informace?

Začal jsem si vytvářet náčrt psychologického portréту vrahů. Metoda a styl zabíjení byly pro mě vždycky důležitější než fyzické důkazy. Obě vraždy byly podrobně naplánované - metodicky strukturované a klidně. Jack a Jill hráli chladnokrevnou hru. Zatím jsem nevěděl, že by udělali nějakou chybu. Jediné fyzické důkazy, které jsme na místě činů našli, tam nechali schválně - vzkazy.

Sexuální fantazie byla zřejmá -jak z vystavení ženského těla na posteli, tak v senátorově případě ze zmrzačení jeho těla. *Mají Jack a Jill problémy se sexem?*

Můj první dojem byl, že oba vrazi jsou bílí, ve věku mezi třiceti a třiceti pěti lety - možná blíž k vyšší hranici, podle vysoké úrovně organizace obou vražd. Podezíral jsem je z nadprůměrné inteligence, ale také z přesvědčivosti a fyzické atraktivnosti. To mi připadalo zvlášť zřejmé - protože se dokázali dostat do bytů osobností. To byla nejlepší stopa, kterou jsme měli.

Bylo toho hodně, co jsem si musel poznamenat, a tak jsem tam stál a rychle čmáral do bloku. Velitel se občas otočil a podíval se na mě. Kontroloval mě.

Měl jsem chuť po něm skočit. Představoval tolik špatných věcí na oddělení a v celém Washingtonu. Byl to vlezlý pitomec, ani z poloviny tak chytrý, jak si o sobě myslel.

„Máte něco, Crossi?“ otočil se ke mně konečně a zeptal se svým obvyklým útržkovitým způsobem.

„Zatím ne,“ odpověděl jsem.

Nebyla to pravda. Zdálo se mi zřejmé, že jak Natalie Sheehanová, tak Daniel Fitzpatrick byli asi oba promiskuitní ve staromódním smyslu slova. Možná to Jack a Jill

'odsuzovali'. Obě těla byla vystavena v kompromitujících a velmi trapných pozicích. Vypadalo to, že se vrazi zajímají o sex. nebo aspoň o sex slavných lidí.

Byla vystavena... vystavit..., přemýšlel jsem. Z jakého důvodu?

„Rád bych se podíval na ten vzkaz,“ řekl jsem Pittmanovi a snažil se být civilní a profesionální.

Pittman mávl rukou směrem ke konci stolu na druhé straně postele. Jeho gesto bylo odmítavé a hrubé. Takhle bych se nechoval ani k tomu nejpitomějšimu pochůzkáři.

Obešel jsem poste! a přečetl si vzkaz sám. Byla to další báseň. Pět veršů.

Jack a Jill tu zase byli a spáchali další hrůzu. Ta, co tu leží, natočí stěží další senzaci pro lůzu.

Několikrát jsem potřásl hlavou, ale Pittmanovi jsem o vzkazu nic neřekl. Ať jde k čertu. Verše mi toho zatím moc neřekly. Doufal jsem, že možná později. Byly to inteligentní verše, ale bez emocí. Jak to, že byli oba vrazi tak chytří a chladní?

Pokračoval jsem v prohlídce ložnice. V policejních kruzích jsem byl proslulý tím, že jsem trávil spoustu času na místě vraždy. Někdy mi to trvalo celý den. Měl jsem v plánu tam udělat několik věcí.

Převážná část osobnosti mrtvé ženy byla spojená s její prací, skoro jako by neměla jiný život. Videokazety, přehled výdajů její zpravodajské skupiny, ukradená sešívačka s vyrytým emblémem CBS. Obhlédl jsem místo činu a mrtvou ženu z několika úhlů. Přemýšlel jsem, jestli si vrah odnesl něco s sebou.

Nemohl jsem se soustředit tak, jak bych si přál. Velitel Pittman mi lezl na nervy.

Proč obě oběti takhle vystavili? Co je spojovalo ve smrti - přinejmenším v hlavách vrahů? Vrahy něco nutilo, aby

nám některé věci dali najevo graficky. Byla pravda, že všechno o Fitzpatrickovi a Sheehanové bylo teď přístupné veřejnosti. Díky Jackovi a Jill.

To není dobré, pomyslel jsem si a zhluboka se nadechl.

Nejhorší je, že jsem se stal na tomhle případu závislý. Naprosto závislý.

Pak se všechno v místnosti obrátilo nečekaně k horšímu.

Stál jsem blízko George Pittmana, když znovu promluvil, aniž by se na mě podíval. „Vraťte se, až tady skončíme, Crossi. Vraťte se později.“

Velitelova slova zůstala viset ve vzduchu jako zvětralý kouř. Nemohl jsem uvěřit, že to opravdu řekl. Vždycky jsem se snažil projevovat vůči Pittmanovi určitý respekt. Bylo to těžké a většinou skoro nemožné, ale přesto jsem se snažil.

„Mluvím s vámi, Crossi,“ zvýšil Pittman hlas. „Slyšíte, co říkám? Slyšíte mě?“

Pak udělal velitel detektivů něco, co dělat neměl, něco tak špatného, že jsem to nemohl přehlédnout. Natáhl ruku a strčil do mě. Strčil do mě silně. Klopýtl jsem o půl kroku zpátky. Znovu jsem nabyl rovnováhu. Obě pěsti mi vylétly k hrudníku.

Nezastavil jsem se, abych přemýšlel. Asi mě donutila jednat nastrádaná zloba a odpor.

Napráhl jsem se a popadl Pittmana oběma rukama. Všechno nevyřčené mezi námi, ten nedostatek respektu z jeho strany, to vše rostlo už nejméně dva roky. Teď to ve mně vzplálo - prudce a v nevhodné chvíli. Vybuchlo to v ložnici téhle mrtvé ženy.

George Pittman a já jsme skoro stejně staří. Není tak vysoký jako já, ale je těžší asi o patnáct kilo. Má nahrbenou hranatou postavu a vypadá jako fotbalový obránce ze šedesátých let. *Dělá špatně svoji práci a neměl by ji dělat vůbec. Nesnáší mě, protože dělám svoji práci dobře. Parchant!*

Popadl jsem ho a zdvihl do vzduchu, Vypadám docela silně, ale ve skutečnosti jsem mnohem silnější. Pittman překvapeně a vyděšeně vytřeštil oči.

Tvrdě jsem jím udeřil o zeď ložnice. Pak jsem jím praštil o zeď ještě jednou. Nic smrtelného nebo nebezpečného, ale jasná výstraha.

Pokaždé, když jeho tělo dopadlo na zeď, se zdálo, že se hotel Jefferson otřásá v základech. Velitelovo tělo zmalátnělo. Nebránil se. Nemohl uvěřit tomu, co jsem právě udělal. Abych byl upřímný, ani já ne.

Uvolnil jsem sevření. Nakonec jsem Pittmana pustil a on zůstal stát na roztřesených nohou. Věděl jsem, že jsem mu neublížil fyzicky, ale zranil jsem jeho pýchu. Udělal jsem také velkou chybu.

Neřekl jsem ani slovo. Mlčel i druhý šedý oblek. Trochu mě utěšovalo, že do mě Pittman strčil jako první. Začal si, a bezdůvodně. Uvažoval jsem, jestli to druhý šedý oblek vidí stejně, ale pochyboval jsem o tom.

Odešel jsem od mrtvého těla v ložnici. Pittman mi neřekl ani slovo.

Uvažoval jsem také, jestli nemám odejít z washingtonského policejního oddělení.

022 KAPITOLA

„TOHLE JE POPLACH! Něco se děje u Crownu. Vztyk a jedem, všichni! Máme problém u Crownu. Tohle je skutečný poplach! Tohle není cvičení! *Tohle je doopravdy.*“

Půl tuctu agentů tajné služby vzalo náhlý poplach velmi vážně. Pozorovali Jacka třemi dalekohledy.

Jack byl v pohybu.

Nemohli uvěřit tomu, co vidí. Ani jeden z agentů nemohl uvěřit té ošklivé scéně, která jim probíhala před očima. Ten poplach byl opravdu míněn vážně.

„Je to Jack, fajn. Co je s ním - zbláznil se?“

„Máme s Jackem plný vizuální kontakt. Kam to sakra jde? Krucinál. *Co se to děje?*“

Šest pozorovatelů tvořilo tři vysoce profesionální týmy. Všichni byli prvotřídní, patřili mezi ty nejlepší a nejchytřejší z více než dvou tisíc agentů tajné služby pracujících po celém světě. Seděli v tmavém fordu sedanu zaparkovaném na Patnácté ulici. Začínalo to být velmi vážné, velmi hrozivé - a začínali mít naspěch.

Tahle je skutečný poplach.

Tohle není cvičení

„Jack určitě odchází z Crownu. Je dvacet tři třicet. Právě máme Jacka v zorném poli,“ promluvil jeden z agentů do vysílačky v autě.

„Jo. S Jackem můžou být problémy. Už nám to předvedl. Držte se v dohledu. Kde je krásná Jill, domovská základna?“

„Tady domovská základna,“ objevil se náhle v éteru hlas agentky.

„Jill má pohodlí ve třetím patře Crownu. Čte si Barbaru Bushovou a má na sobě noční košilku. Nedělejte si o ni starost.“

Jsme si tím absolutně jistí?“

„Domovská základna si je jistá. Jill je v posteli. Jill se dneska večer chová jako hodná holčička.“

„Plus pro Jill. Tak jak se sakra dostal Jack ven?“

„Použil ten starý tunel mezi Crownem a budovou Finančního úřadu. Tak se dostal ven!“

*Tohle je poplach.
Tohle není cvičení.
Jack je v pohybu.*

„Jack se právě blíží k Pennsylvania Avenue. Je blízko hotelu Willard. Právě se ohlédl přes rameno. Jack je paranoidní, a má být proč. Nemyslím, že nás viděl. *Ale kruci*, někdo právě před Willardem rozsvítil dálková světla. *Od chodníku odjíždí auto - a jede kolem Jacka! Červený džíp!* Jack nastupuje do svinského červeného džípu!“

„Rozumím. Takže tím končí náš vizuální kontakt s Jackem. Držíme se za ním. Podle značek je džíp z Virginie, dva - tři - jedna HCY. Nálepka prodejce Koons.“

„Sledujeme ho.“

„Sledujeme červený džíp. Jsme Jackovi za zadkem. Plný poplach - pozor na šakala. Opakuji: *plný poplach, pozor na šakala*. Tohle není cvičení!“

„Neztraťte Jacka zrovna dneska večer. Neztraťte Jacka za žádnou cenu.“

„Rozumíme. Máme Jacka na dohled.“

Tři černé sedany vyrazily za džípem. Jack bylo krycí jméno tajné služby pro prezidenta Thomase Byrnesa. Jill bylo krycí jméno pro první dámu. *Crown* bylo už skoro dvacet let krycí jméno pro Bílý dům.

Většina pravidelných agentů měla prezidenta Byrnesa upřímně ráda. Byl to všední chlapík, osoba s pravidelnými návyky, jak současní prezidenti bývají. Nedocházelo kolem něj k velkým zmatkům. Jen někdy si prezident vyrazil na neohlášenou schůzku s nějakou přítelkyní, ať už v D. C, nebo když byl na cestách. Tajná služba tomu říkala „prezidentská nemoc“. Thomas Byrnes nebyl zdaleka první, kdo touhle chorobou trpěl. Nejhorší provinilci byli John Kennedy, Franklin Delano Roosevelt a zvláště Lyndon Johnson. Zdálo se, že to patří k vysokému úřadu.

Shoda se jmény, která si vybrali dva psychopatičtí zabijáci v D. C, takzvaní vrazi osobností, nebyla náhodná. Tajná služba nevěřila na náhodné shody. Na toto téma se už konaly čtyři dlouhé, nelehké

schůze v nouzovém velicím centru v přízemí západního křídla Bílého domu. Jméno pro jakéhokoliv potenciálního prezidentského atentátníka bylo *Šakal*. Tohle jméno používala tajná služba už více než třicet let.

Tato „náhodná“ shoda jmen značně znervózňovala OPO, Odbor prezidentské ochranky, zvláště když se prezident Byrnes rozhodl vyrazit si na jednu ze svých neohlášených procházek, na které si ze zřejmých důvodů nebral s sebou své osobní strážce.

Existovali dva Jackové a dvě Jill.

Tajná služba nechtěla, a ani nemohla připustit, že je to náhoda.

„Ztratili jsme červený džíp u Přílivové nádrže. Ztratili jsme Jacka,“ explodoval náhle v reproduktorech vysílaček v autech hlas agenta.

Zavládl chaos. Naprostý chaos.

Tohle nebylo cvičení.

Část 2 - Drakobijec

023 KAPITOLA

V NEDĚLI VEČER se konečně objevilo něco kolem Jacka a Jill. Vypadalo to dost nadějně, jenom jsem doufal, že to není falešná stopa.

Právě jsem se vrátil domů a snažil se něco zakousnout k večeři s dětmi, když zazvonil telefon. Byl to Kyle Craig. Řekl mi, že do studia CNN právě došel vzkaz na videokazetě od Jacka a Jill. Vrazi natočili pro celý svět domácí video. Jack a Jill poslali také doprovodné dopisy do redakcí novin *Washington Post* a *New York Times*. Měli v plánu vysvětlit toho večera své pohnutky.

Musel jsem vystřelit z domu dřív, než na stůl dorazilo babiččino pečené kuře. Jannie a Damon se na mě dívali nevraživě. Měli na to právo.

Spěchal jsem do studií CNN blízko křižovatky ulic H a North Capitol. Nechtěl jsem přijít pozdě na večírek pořádaný Jackem a Jill. Byl to další příklad toho, jak nám ti dva dokazovali svoji převahu.

Přijel jsem do CNN právě včas na promítání a těsně před uvedením videa v pořadu *Larry King Live*. V tiché a útulné promítací místnosti CNN se tísnili agenti FBI a tajné služby. S nimi tam bylo několik techniků, úředníků a právníků ze zpravodajské sítě. Všichni byli nezvykle napjatí.

Když začal filmový vzkaz od Jacka a Jill, bylo v místnosti úplně ticho. Báł jsem se mrknout, stejně jako všichni ostatní.

„Vy téhle hovadině věříte?“ zamumlal nakonec někdo.

Jack a Jill nás natáčeli! To byl první šok večera. *Opravdu filmovali před několika dny policii před budovou, kde byl byt senátora Fitzpatricka. Byli právě tam, v davu čumilů.*

Film byla roztržesená koláž v dokumentárním stylu, ve které se střídaly černobílé pasáže s barevnými. Úvodní záběry ukazovaly budovu senátora Fitzpatricka různých úhlů. Bylo to jako dobře udělaný studentský film, jenom trochu přeplácáný. Pak se na obrazovce objevilo něco ještě neočekávanějšího a silnějšího.

Vrazi natočili poslední okamžiky života senátora Fitzpatricka, podle mého odhadu několik vteřin před vraždou. Záběry živého senátora byly strašidelné. A mělo být ještě hůř.

Dívali jsme se na ostré záběry Daniela Fitzpatricka, nahého a připoutaného k postelí. Slyšeli jsme jeho hlas. „Prosím, nedělejte to,“ žadonil. Pak jsme slyšeli cvaknutí spouště. Výstřel byl vypálen asi pět centimetrů od senátorova pravého ucha. Pak přišel druhý záběr. Senátorova hlava na obrazovce explodovala. Obecenstvo při tom pohledu a zvuku, který doprovodil senátora na věčnost, zalapalo po dechu.

„Proboha, proboha!“ vykřikla nějaká žena. Několik lidí se odvrátilo od obrazovky. Další si zakrývali oči. Já vydržel. Nesmělo mi nic uniknout. Všechno to byly důležité informace pro pochopení případu. Byly cennější než testy na DNA, sérum a zkoumání otisků prstů z celého světa.

Po stopáži zachycující Fitzpatrickovu ohavnou smrt se tón filmu náhle změnil. Děsivou vražednou scénou vystřídaly záběry obyčejných lidí z ulic blíže neurčených měst. Několik lidí zamávalo na kameru, někteří se srdečně usmívali, ale většina reagovala lhostejně na skutečnost, že je někdo - pravděpodobně Jack a Jill - filmuje.

Ve filmu se stále střídala černobílá a barevná stopáž, ne však neuspořádaně. Ten, kdo spojil části dohromady, musel mít talent pro střih.

Jeden z nich je umělec nebo má aspoň silné umělecké sklony, pomyslel jsem si a v duchu si to poznamenal. *Jaký druh umělce by se mohl podílet na něčem takovém ?* Znal jsem několik teorií o vztahu mezi tvůrčím duchem a psychopatií. Bundy, Dahmer i Manson by mohli být označeni za „tvůrčí“ zabijáky. Na druhou stranu Richard Wagner, Degas, Jean Genet a mnoho dalších umělců projevovali ve svém životě Psychopatické sklony, ale nikoho nezabili.

Pak, asi šedesát vteřin po začátku filmu, začalo vyprávění. Slyšeli jsme dva hlasy - mužský a ženský. Dělo se něco dramatického. Všichni strnuli překvapením.

Jack a Jill se rozhodli na nás promluvit.

Bylo to, jako kdyby vrazi byli přímo ve studiu. Oba se střídali v řeči, jak koláž pokračovala, ale oba hlasy byly elektronicky filtrovány, nejspíš proto, aby nemohly být identifikovány. Rozhodl jsem se provést dešifrování hned, jak představení skončí. Ale představení ještě zdaleka neskončilo.

JACK: Dlouhou dobu zůstávali lidé jako my v nečinnosti a trpěli nespravedlnost páchanou v této zemi vládnoucí menšinou. Snášeli jsme ji trpělivě a většina z nás beze slova. Jak se to cynicky říká - po nás potopa? Cekali jsme, až americký kontrolní systém začne pracovat pro nás. Ale systém už dlouho nefunguje. Zdá se, že už nic nefunguje. Může na tohle někdo něco namítnout?

JILL: Lidé bez skrupulí, jako právníci a byznysmeni, se naučili využívat naší bezelstnosti a dobré vůle, a hlavně ušlechtilosti našeho ducha. Dovolte nám zopakovat tuto důležitou myšlenku - lidé naprosto postrádající zábrany se naučili využívat naší bezelstnosti a dobré vůle a úžasného

amerického ducha. Mnoho z nich je v naší vládě a úzce spolupracují s našimi takzvanými vůdci.

JACK: Podívejte se na tváře před vámi na obrazovce. To jsou ti, kteří byli zbaveni svých občanských práv. To jsou ti lidé bez naděje, ti, kteří navždy ztratili víru v naši zemi. To jsou oběti násilí, *kteří pochází z Washingtonu, z New Yorku, z Los Angeles*. Poznáváte ty oběti? Jste jedni z nich? My ano. Jsme jen další Jack a Jill v davu.

JILL: Podívejte se, co nám oni takzvaní vůdcové udělali. Podívejte se na zoufalství a utrpení, za které jsou zodpovědní. Podívejte se na záplavu cynismu, kterou vyvolali. Na sny a naděje, které lehkomyšlně zmarnili. Naši vůdcové systematicky ničí Ameriku.

JACK: Podívejte se na ty tváře.

JILL: Podívejte se na ty tváře.

JACK: Podívejte se na ty tváře. Teď už chápete, proč jsme vás přišli zničit? Je vám to jasné?... *Jen se podívejte na ty tváře*. Podívejte, co jste udělali. Podívejte se na nevýslovné zločiny, které jste spáchali.

JILL: Jack a Jill jsou ti, kdo tu byli. Proto jsme tady. Varuji všechny, kdo žijí a pracují v hlavním městě a pokoušejí se vládnout

nám ostatním. Zahrávali jste si s našimi životy a teď si my zahráváme s vašimi. Na řadě jsme my. Na řadě jsou Jack a Jill.

Film byl zakončen dojemnými záběry bezdomovců na Lafayette Square, přímo naproti Bílému domu. A pak přišla další báseň, další varovné verše.

*****

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli, kati vládnoucí kliky. Šílejí z nás. Teď je špatný čas dělat do politiky.

*****

JACK: Přišel čas, který podrobí zkoušce lidi bez duší. Vy víte, kdo to je. I *my to víme*.

„Jak dlouhé je to jejich mistrovské dílo?“ položil jeden z producentů praktickou otázku. CNN mělo zahájit živé vysílání ani ne za deset minut.

„Něco přes tři minuty. Já vím, vypadá to jako věčnost,“ hlásil technik se stopkami. „Jestli to chcete dát do vysílání, řekněte mi to hned.“

Když jsem slyšel ty verše, mrazilo mě, i když bylo v promítací místnosti teplo. Nikdo ještě neodešel. Lidé ze CNN se bavili mezi sebou a probírali film, jako bychom tam my ostatní vůbec nebyli. Reportér, který uváděl pořad, se tvářil zamyšleně a znepokojeně. Možná si uvědomoval, kam masmédia směřují, a chápal, že se to nedá zastavit.

„Živé vysílání za osm minut,“ oznámil producent svému týmu. „Potřebujeme tuhle místnost, pánové. Budeme tady pro vás ze sebe dělat hlupáky.“

„Mám zážitek,“ zažertoval někdo v davu, „viděl jsem Jacka a Jill na CNN.“

„Nejsou to masoví vrazi,“ zamumlal, jsem potichu, spíš pro sebe než pro někoho jiného. Chtěl jsem slyšet, jak zní ta myšlenka vyslovená nahlas.

Byl jsem v menšině, ale pevně jsem tomu věřil. *Nebyli to vrazi, kteří zabíjejí podle jedné předlohy, alespoň ne v obvyklém smyslu slova.* Byli neobyčejně dobře organizovaní a opatrní. Byli chytří nebo to byli dostatečně výrazné osobnosti, aby se dokázali přiblížit k několika významným lidem. Zajímal je perverzní sex nebo možná chtěli, abychom si to o nich mysleli. Dokázali na lidi zapůsobit.

Stále jsem slyšel jejich slova, jejich tajemné hlasy na pásce: „*Kati vládnoucí kliky.* „

Možná že to pro ně nebyla hra. *Byla to válka.*

024 KAPITOLA

BYLA TO ta nejhorší doba; byla to ta nejhorší doba. Ve středu ráno, přesně dva dny po vraždě Shanelle Greenové, bylo nalezeno v Garfieldově parku nedaleko od školy Sojourner Truthové druhé zavražděné dítě. Tentokrát byl obětí sedmiletý chlapec. Byl to podobný zločin. Tvář dítěte byla rozdrcena, možná kovovým obuškem nebo trubkou.

Na místo hrozného vraždy jsem mohl ze svého domu na Páté ulici dojít pěšky. Udělal jsem to tak, ale něco mi svazovalo nohy. Bylo čtvrtého prosince a děti už myslely na Vánoce. Tohle se nemělo stát. Nikdy, ale zvláště ne teď.

Cítil jsem se hrozně ještě z jiného důvodu, než byla vražda dalšího nevinného dítěte. *Pokud někdo nenapodobil první vraždu, a to se mi zdálo vysoce nepravděpodobné - vrahem nemohl být Emmanuel Perez, nemohl jím být Uřezávač.* Sampson a já jsme udělali chybu. Hnali jsme se za nepravým pedofilem. Byli jsme částečně zodpovědní za jeho smrt.

Když jsem vstoupil z ulice do malého parku, proháněl se jím vítr. Bylo to ohavné ráno, studené a pošmourné. Dvě ambulance a půl tuctu policejních aut parkovaly různě po parku. Na místě vraždy bylo nejméně sto lidí z okolí. V pozadí kvílely sirény policejních aut a ambulančí svůj děsivý žalozpěv. Otřásl jsem se a nebylo to jen zimou.

Děsivá scéna na místě činu mi připomněla okamžik před několika lety, kdy jsem našel den před Vánocemi tělo malého chlapce. Viděl jsem ten obraz stále jasně před sebou. Jméno chlapce bylo Michael Goldberg, ale každý mu říkal Mrňous. Bylo mu devět let. Jméno vraha bylo Gary Soneji a utekl z vězení poté, co jsem ho chytil. Utekl a zmizel z povrchu země. Přistihl jsem se, že myslím na Garyho Soneji ho jako na svého doktora Moriartyho, ztělesnění d'ábla, pokud něco takového existuje, a já začínal věřit, že ano.

Musel jsem o Garym Sonejim stále přemýšlet. Gary Soneji měl výborný důvod páchat vraždy blízko mého domova. Zapřísáhl se, že se mi pomstí za dobu strávenou ve vězení, *za každý den, každou hodinu, každou minutu.* Čas pomsty, pane Crossi.

Když jsem se sklonil, abych podlezl pod žlutou páskou, která ohraničovala místo činu, zaječela na mě žena v bílé pláštěnce: „Tak vy jste policajt, jo? Proč teda sakra něco neuděláte? Udělejte *něco* s tím maniakem, co zabíjí naše děti! Jo, a přeju vám pěkný svátky!“

Co jsem té rozčilené ženě měl říct? Ze skutečná policejní práce nevypadá jako v Miami Vice v televizi? Zatím jsme neměli nic, co by nám mohlo s oběma vraždami dětí pomoci. Už jsme neměli žádného Uřezávače, kterého bychom mohli obvinít. Nic nemohlo zastínit jednoduchý fakt: Sampson a já jsme udělali chybu. Zemřel sice mizera, ale nejspíš z nesprávného důvodu.

Noviny tam moc lidí neposlaly, ale přesto jsem tam několik reportérů zahlédl: Inez Gomezovou z El Diario a Ferna Galperina ze CNN. Zdálo se, že je posílají ke všemu, co se ve Washingtonu stane, někdy dokonce i k vraždě v Southeast.

„Má tohle něco společného s vraždou dítěte, ke které došlo minulý týden, detektive? Dostali jste skutečného vraha? Je to masový vrah malých dětí?“ vychrlila na mě Inez Gomezová záplavu otázek. Byla ve své práci velmi dobrá -chytrá, neúnavná a většinou spravedlivá.

Neřekl jsem nic žádnému z reportérů, ani Gomezové. Ani jsem se k nim neohlédl. Cítil jsem na hrudi bolest, která nechtěla zmizet.

Je to masový vrah malých dětí? Já nevím, Inez. Myslím, že by mohl být. Modlím se, aby nebyl. Byl Emmanuel Perez nevinný? Nevěřím tomu, Inez. Modlím se, aby nebyl.

Mohl tyhle dvě děti zabít Gary Soneji? Doufám, že ne. Modlím se, aby to nebyl jeho případ, Inez.

Hodně modliteb na jedno studené, pochmurné ráno.

Na začátek prosince bylo příliš sychravo a příliš sněhu. Někdo v rádiu říkal, že v D.C. odhazovalo sních tolik lidí, že si připadal jako v roce voleb.

Protlačil jsem se davem k mrtvému dítěti, které leželo jako rozbitá panenka na trávníku pokrytém jinovatkou. Policejní fotograf dělal snímky malého chlapce. Hoch byl ostříhaný nakrátko jako Damon - Damon tomu říkal „na mecha“.

Samozřejmě jsem věděl, že to není Damon, ale ten dojem byl hrozně silný. Bylo to jako rána pěstí do žaludku. Pohled na něj mi

vyrazil dech. Krutost se nedá změkčit slzami. To jsem zjistil už mockrát.

Klekl jsem si k zabitému chlapci. Vypadal, jako by spal, ale měl hroznou noční můru. Někdo mu zatlačil oči a já přemýšlel, jestli to mohl být vrah. Nezdálo se mi to pravděpodobné. Spíš to byla práce nějakého dobrodince nebo dobrosrdečného, ale neopatrného policisty. Chlapeček měl na sobě obnošené tepláky s dírami na kolenou a roztrhané tenisky Nike. Pravá strana jeho tváře byla úmyslně zničena vražedným úderem, stejně jako Shanellina. Tvář byla rozdrčená, ale také plná bodných a řezných ran. Jasně červená krev se mu slévala v kaluži pod hlavou.

Ten maniak rád ničí krásné věci. Něco mě napadlo. Co když je vrah sám nějak zmrzačený? Fyzicky? Citově? Možná obojí.

Proč tak nenávidí malé děti? Proč je zabíjí blízko školy Sojourner Truthové?

Otevřel jsem chlapcovy oči. Dítě se na mě dívalo. Nevím, proč jsem to udělal. Prostě jsem se potřeboval podívat.

025 KAPITOLA

„DOKTORE CROSSI... DOKTORE CROSSI... Já toho chlapce znám,“ ozval se roztřesený hlas. „Chodil k nám na první stupeň. Jmenuje se Vernon Wheatley.“

Vzhlédl jsem a uviděl paní Johnsonovou, ředitelku z Damonovy školy. Potlačila v sobě vzlyknutí, zadržela ho v sobě vši silou.

Je ještě silnější než ty, tati. Tak mi to řekl Damon. Možná že měl pravdu. Ředitelka školy nebude plakat, nepřipustí to.

Vedle paní Johnsonové stála policejní lékařka. Znal jsem i ji. Byla to bílá žena Janine Prestegardová. Zdálo se, že je přibližně stejně stará jako paní Johnsonová. Něco přes třicet, plus minus několik let. Mluvily spolu, radily se a zřejmě se navzájem utěšovaly.

Co se to dělo se školou Sojourner Truthové? *Proč tahle škola? Proč Damonova škola?* Shanelle Greenová a teď Vernon Wheatley. Co ředitelka věděla, jestli vůbec něco?

Myslela si, že může pomoci vyřešit ty strašlivé vraždy? Zнала obě oběti.

Policejní lékařka zařizovala pitvu, aby bylo možné určit příčinu smrti. Zdála se být otřesena surovostí útoku, který stál obě děti život. Pitva zabitého dítěte není nic pěkného.

Nedaleko čekali dva detektivové z místního okrsku spolu s týmem z márnice. Všechno kolem bylo tak tiché, tak smutné, tak hrozné. Není nic horšího než vražda dítěte. Aspoň já nic horšího neviděl. Pamatuji si všechny, u kterých jsem byl. Sampson mi někdy říká, že jsem na detektiva z oddělení vražd příliš citlivý. Já namítám, že každý detektiv by měl být co nejcitlivější a nejlidštější.

Napřímil jsem se v celé své výšce. I při svém metru devadesáti jsem byl jenom o několik centimetrů větší než paní Johnsonová.

„Byla jste u obou vražd,“ řekl jsem jí. „Bydlíte někde blízko?“

Zavrtěla hlavou. Podívala se mi přímo do očí. Její oči byly citlivé, velké a kulaté. Zachytily se mých očí a nepustily je. „Znám tady v okolí hodně lidí. Někdo mi zavolał domů. Mysleli, že bych o tom měla vědět. Vyrůstala jsem tady blízko, v oblasti Eastern Market,“ vysvětlila mi. „Je to tentýž vrah, že?“

Na její otázku jsem neodpověděl. „Možná si s vámi budu později potřebovat o těch vraždách promluvit,“ řekl jsem. „A je možné, že si budeme potřebovat promluvit s několika dětmi ze školy. Ale neudělám to, dokud to nebudu považovat za naprosto nutné. Už jsme je znervózňovali dost. Děkuji vám za váš zájem. Je mi líto, co se stalo Vernonu Wheatleymu.“

Paní Johnsonová přikývla a dál se na mě pronikavě dívala. Zdálo se, že se ptá: *Jaký jsi doopravdy? Ty jsi byl také u obou vražd.*

„Jak můžete takovouhle práci dělat?“ vyhrkla najednou.

Její neočekávaná otázka mě zaskočila. Možná se mi to mělo zdát netaktní, ale nějak mi to nevadilo. Náhodou to

byla moje osobní mantra. *Jak můžeš dělat tuhle práci, Alexi? Proč jsi drakobijec... ? Kdo přesně jsi? Čím ses to stal?*

„Opravdu nevím.“ řekl jsem jí upřímně.

Proč jsem jí přiznal svoji slabost? Nedělal jsem to často, ani před Sampsonem. Bylo to něčím v jejích očích. Žádaly mě o pravdu.

Sklonil jsem oči a odvrátil jsem se od ní. Musel jsem. Má hlava byla plná jejích otázek, špatných otázek, špatných myšlenek a pocitů z těch vražd. Těch dvou vražd. Těch dvou případů.

Proč tolik nenávidí dětí? Pořád jsem se na to musei ptát. Kdo mohl tolik nenávidět, tolik nenávidět tyhle malé děti? Musel být sám zneužíván. Nejspíš muž okolo dvaceti. Nepříliš systematický ani opatrný.

Cítil jsem, že ho chytíme - ale chytíme ho včas?

026 KAPITOLA

ČEKAL JSEM disciplinární řízení, čekal jsem na svistot dopadající sekery. Nepřišlo hned. Velitel Pittman držel svůj ostrý nůž nad mojí hlavou. Velitel si se mnou hrál. Jako kočka s myší.

Možná že mu nedovolily jednat vyšší síly... díky Jackovi a Jill. To bylo ono. Muselo to tak být. Cítili, že mě potřebují u případu pronásledování a vražd významných osobností.

Zatímco jsem čekal v předpeklí, měl jsem hodně práce. Strávil jsem hodiny prohlížením záznamů FBI a hledal cokoliv, co by mohlo spojit vraždy dvou dětí s jinými ve Washingtonu - nebo kdekoliv jinde. Pak jsem prošel skoro stejným procesem v případě Jacka a Jill. *Pokud chcete pochopit vraha, podívejte se na jeho práci.* Jack a Jill byli systematičtí. Vrah dětí byl nesystematický a nepořádný. Oba případy se od sebe nemohly víc lišit.

Stále jsem měl pocit, že nemohu pracovat na dvou případech tak složitých vražd současně. Řekl jsem si, že přišel čas, aby moje takzvaná dohoda s velitelstvím začala fungovat na obě strany.

Pozdě odpoledne jsem si odbyl několik telefonátů. Zavolał jsem několika lidem na velitelství, kteří mi něco dlužili. Co jsem mohl ztratit?

Toho večera se se mnou sešli čtyři detektivové z prvního obvodu na opuštěném parkovišti za školou Sojourner Truthové. Všichni byli na velitelství nepopulární. Čtyři potíži sté. A zároveň čtyři velmi dobří policisté. Možná nejlepší, které jsem ve Washingtonu znal.

Detektivové, které jsem si vybral, žili všichni v Southeast. Všichni brali vraždy dětí osobně a chtěli ten hrozný případ rychle vyřešit - bez ohledu na to, jaké priority měly jejich ostatní případy.

Sampson dorazil poslední, ale přijel jen několik minut po začátku schůzky v deset hodin. Velitel detektivů by nám tohle tajné setkání určitě zatrhl. Chystal jsem se ustavit mimoslužební jednotku, která by našla vraha Shanelle Greenové a Vernona Wheatleyho. Nebyli jsme členy nějakého výboru bdělosti, ale neměli jsme od toho daleko.

„John Sampson jako vždycky poslední,“ utrousil Jerome Thurman a pronikavě se zasmál, když Sampson konečně v stoupil do těsného

kruhu detektivů z oddělení vražd. Thurman vážil skoro sto dvacet kilo, a jen málo z toho tvořil tuk. Rádi si ze sebe se Sampsonem utahovali, ale byli dobří přátelé od doby, kdy spolu hráli na střední škole baseball - asi před tisícem let.

„Moje hodinky ukazují deset přesně,“ řekl Sampson, aniž se na svoje prastaré cibule podíval.

„Pak je tedy deset,“ přidal se Shawn Moore. Moore byl mladý pracant se třemi dětmi. Jeho rodina bydlela ani ne dva kilometry od školy Sojourner Truthové. Jeden z jeho chlapců chodil s Damonem do třídy.

„Jsem rád, že jste si tenhle sychravý večer mohli jít hrát ven,“ řekl jsem, když dozněly pozdravy a vzájemné dobírá-

ní. Věděl jsem, že tihle detektivové spolu dobře vycházejí a vzájemně se respektují. Také jsem věděl, že se o téhle schůzce velitel od nikoho z nich nedozví.

„Promiňte, že jsem vás vytáhl ven tak pozdě. Nejlepší bude, když nás spolu nikdo neuvidí. Díky, že jste přišli. Tohle školní hřiště mi připadá jako správné místo pro to,

o čem budeme mluvit. Vezmu to zkrátka,“ řekl jsem a rozhlédl se po tvářích přítomných.

„To bys měl, Alexi,“ varoval mě Jerome. „Mrzne mi tady můj tlustej zadek.“

„Slyšeli jste o tom sedmiletém klukovi, kterého našli dneska ráno v Garfieldově parku?“ zeptal jsem se detektivů. „Jmenoval se Vernon Wheatley.“

Muži v kruhu vážně přikývli. Zprávy o ošklivých vraždách vždycky cestují rychle.

„Takže, hodně jsem o těch dětských vraždách přemýšlel. Porovnal jsem důkazy, které máme, se záznamy v kartotéce. Nenašel jsem nic, co by do toho zapadalo. Vypracoval jsem předběžný psychologický profil. Doufám, že se pletu, ale obávám se, že tady v okolí pracuje vrah, který se drží jednoho vzorce. Je to nejspíš masový dětský vrah. Jsem si tím skoro jistý.“

„Jak špatná je situace, o které mluvíme, Alexi?“ zeptal se mě Rakeem Powell.

Věděl jsem, na co Rakeem *naráží*. Před několika lety jsme spolu pracovali na těžkém případě masového vraha. „Myslím, že tenhle už nedokáže přestat. Obě vraždy se staly v několika dnech. Stupeň násilí byl vysoký. Zdá se, že ho ovládá zuřivost nebo je už tomu sakra blízko. Říkám ho,

i když by to mohla být i ona.“

„Moc násilí na ženu,“ řekl Sampson. Odkášlal si. „Moc... krve... rozbitých lebek... malých dětí.“ Zavrtěl hlavou. „Nezdá se mi, že to je žena.“

„Chce se mi souhlasit,“ řekl jsem, „ale dneska jeden nikdy neví. Podívejte se na Jill.“

„Kolik detektivů na těch dětských vraždách dělá?“ zeptal se Jerome Thurman tlustými rty, které byly vyšpulené

a vyčnívaly mu z obličeje jako bonbony, které drží děti v puse a sní je, když je tlusté rty omrzí.

„Dva týmy,“ sdělil jsem mu špatnou zprávu. „A jenom jeden na plný úvazek. To je důvod, proč jsem se s vámi chtěl setkat. Velitel detektivů se brání každé teorii, že obě děti zabil týž vrah. Pořád považuje Emmanuela Pereze za vraha té holčičky.“

„Ten debilní, zkurvenej idiot,“ zavrčel vztekle Jerome Thurman. „Ten parchant je platnej jako mrtvýmu zimník.“

Ostatní detektivové nadávali a reptali. Očekával jsem negativní reakci na všechno, co velitel řekl nebo udělal. Nebylo to těžké, měl jsem stejné pocity.

„Jak moc máš jistotu, že je to ten samý vrah, Alexi?“ zeptal se Rakeem. „Řekl jsi, že tvůj profil je předběžný. Víím, že tyhle blbiny chvíli trvají.“

Vysmrkal jsem se a pokračoval: „Druhé dítě, ten chlapec, měl ošklivě rozdrčený obličej, Rakeeme. Tedy jednu síranu obličeje. Přesně stejné to bylo u té holčičky. Stejná strana, pravá. Nenašel jsem tam žádný podstatný rozdíl. Policejní lékař to potvrdil. Náš podezřelý pravděpodobně cítí, že má dobré a špatné já. To špatné já trestá - nebo spíš ničí. Poslední věc, a to v tomhle okamžiku jenom hádám, je, že si myslím, že je v tomhle začátečník. Ale úchylný a chytrý je dost... a rád riskuje. Udělá chybu. Myslím, že ho můžeme

brzy dostat, když budeme spolupracovat. Ale musí to být brzy. Myslím, že tohle bychom si měli dobře zapamatovat.“

Konečně promluvil Sampson: „Řekneš jim, co se tady opravdu děje, nebo to mám udělat já?“

Usmál jsem se tomu, co Sampson řekl, a tomu, jak to řekl. „Ne, myslím, že nechám tu špinavou práci na tobě.“

, Jako obvykle. Tady je to, co Alex ještě neřekl. Tak aby bylo jasno. Skutečný důvod, proč na těch vraždách pracuje jeden tým detektivů, je asi tenhle. Za prvé se to stalo v týhle chudý oblasti a víme, že všechny hovna ve Washingtonu padaj dolů a končejí tady. Za druhý Jack a Jill zaměstnávají všechny na oddělení. Někdo zabíjí bohatý bělochy. Vyděsi-

li všechny pracháče kolem Capitol Hill. Takže se samozřejmě na všechno ostatní kašle. Na dvou malejch černejch dětech tak moc nezáleží, ne z globálního pohledu.

„Sampson a já pracujeme na vraždách ve škole Sojourner Truthové,“ navázal jsem na jeho řeč, jenom jsem trochu ubral na hlasitosti. „Přísně neoficiálně. Potřebujeme vlastní stálé pozorování,“ dodal jsem, aby každý věděl, o co jde. „Teď potřebujeme pomoc. Tohle je hlavní případ vraždy. Naneštěstí máme teď ve Washingtonu dva hlavní případy.“

„Mám v hlavě jenom jeden případ,“ řekl Rakeem Powell. „Tipněte si, který to je.“

„Víš, že Tlust'och jde s tebou,“ ozval se Jerome Thurman svým vysokým hlasem. „Beru to. Připiš si mě na svoji nevýplatní listinu. Beru to i se všema zaměstnaneckejma nevýhodama a rizikem předčasnýho nucenýho odchodu do důchodu. Zní to skvěle.“

„Můj kluk chodí do školy Sojourner Truthové, Alexi,“ řekl Shawn Moore. „Udělám si na to čas. Doufám, že to zvládnou společně s Jackem a Jill.“

Zasmáli jsme se svým žertům. Byl to náš drsnácký postoj k obtížným problémům. Už nás na to bylo pět. Jenom jsme neměli tušení na co.

Ve Washingtonu byly jednoznačně dva důležité případy vražd - a teď tady byly dvě skupiny, aby se je pokusily vyřešit. Přesněji řečeno jedna a půl skupiny.

„Dá si někdo koktejl?“ zeptal se Jerome Thurman měkkým kultivovaným hlasem. Když jsme si podávali dokola jeho otlučenou placatci s emblémem Washington Redskins, připadali jsme si jako ve starém Cotton Clubu v Harlemu.

Všichni jsme si lokli; spíš dvakrát nebo třikrát.

Byli jsme pokrevní bratři.

027 KAPITOLA

PRACOVAL JSEM na případu Jack a Jill od pěti ráno do tří odpoledne. Já a asi deset tisíc dalších policejních úředníků v celém D. C. jsme hledali možné spojení mezi senátorem Fitzpatrickem a Natalii Sheehanovou. Dokonce jsme prohlíželi i jejich fotografie, pořízené v několika posledních měsících. Možná se na jejich pozadí objeví někdo zajímavý. Nebo ještě lépe, objeví se tam dvakrát. Měl jsem detektiva, který navštěvoval všechny sexshopy po celém D. C. Říkal tomu úkolu hledání Jackova péra.

Setkal jsem se se Sampsonem v restauraci Boston Market na Pennsylvania Avenue o půl čtvrté. Byl čas na náš vedlejší pracovní poměr. Náš druhý případ vraždy, který jsme měli odložit k ledu. Tohle řešení bylo rozhodně mnohem lepší, nebylo dokonalé, ale znamenalo podstatné zlepšení po několika posledních dnech beznaděje.

„Myslím, že na jednu věc jsi kápnul, Alexi,“ řekl mi Sampson nad obědem, skládajícím se z dvojité porce seka-

né a bramborové kaše. „Náš vrah je amatér. Je to lempl. Možná to dělá poprvé. Nechal otisky i na druhém místě činu. Technici našli jeho otisky, pár vlasů, vlákna z jeho šatů. Podle otisků je vrah malej muž - nebo možná žena. Když ta veverka nebude opatrná, brzo ji chytmem za její veverčí zadek.“

„Možná právě to chce,“ řekl jsem mezi dvěma sousty hamburgeru s kečupem. „Nebo vrah možná chce, abychom si mysleli, že je začátečník. Mohl by to být jeho trik. Takhle by to mohl zahrát Soneji.“

Sampson se široce ušklíbl. Byl to jeho nejlepší zabijácký úsměv. „Musíš všechno takhle překombinovat, Zlatíčko?“

„Jasně že musím. Mám to v popisu práce. To je Alexův kříž,“ řekl jsem a věnoval mu vlastní zabijácký úsměv.

„No teda!“ řekl Člověk Hora a znovu se zašklebil. Jak rád jsem byl s ním, jak rád jsem ho rozesmával.

„Něco nového od zbytku týmu?“ zeptal jsem se ho. „Od Jeroma, Rakeema?“

„Všichni na tom dělaj, ale ještě nemaj nic konkrétního.“

„Potřebujeme někoho na chlapcově pohřbu a u Shanellina hrobu. Vrah se možná neudrží a přijde se podívat. Mnoho z nich to dělá.“

Sampson obrátil oči v sloup. „Uděláme, co se dá. Děláme, co můžeme. Hlídka u hrobu dítěte. Krucinál.“

Ve čtvrt na pět jsme se rozešli. Zamířil jsem do školy Sojourner Truthové.

Ředitelčino auto stálo na malém oploceném parkovišti. Pamatoval jsem si, že slečna Johnsonová někdy pracuje dlouho po vyučování. To se mi hodilo. Potřeboval jsem si s ní promluvit o Shanelle Greenové a Vernonu Wheatleym. Co spojovalo vraha se školou? Co to mohlo být?

Věděl jsem, kde přibližně se v rozlehlé budově nachází ředitelčina kancelář, proto jsem šel rovnou tam. Byla to velmi pěkná škola, která by se hodila do kterékoliv části města. Venku ji odděloval od silnice plot z řetězů, ale uvnitř byla veselá, světlá a nápaditě vyzdobená.

Cestou jsem si přečetl několik ručně psaných plakátů a transparentů.

DĚTI NA PRVNÍM MÍSTĚ. SNAŽ SE VYRŮST, KDE TĚ ZASADILI. NIKDY NEŘÍKEJ „NEJDE TO“. Staromódní, ale hezké. Inspirující pro děti i pro me.

Ten týden byly vitríny na chodbě plné „zvířecích úkrytů“ - modelů, které udělaly děti a které znázorňovaly zvířata a jejich sídliště. Napadlo me, že škola Sojourner Truthové je sama jedním velkým sídlištěm. Za normálních okolností to bylo příjemné místo, kde vyrůstal a učil se Damon.

Naneštěstí byly dvě malé děti z. téhle školy minulý týden zavražděny.

To ve mně probouzelo hrozný vztek a zároveň mě děsilo víc, než jsem si byl ochotný přiznat. Když jsem vyrůstal, a nebylo to v D. C. snadné, umíraly děti z naší školy jenom zřídkka, pokud vůbec. Teď se to stávalo z různých příčin každou chvíli. Nejenom ve washingtonských školách, ale i v Los Angeles, New Yorku, Chicagu. Možná i v Sioux City.

Co se to sakra dělo od jednoho modrého moře ke druhému?

Těžké dřevěné dveře do kanceláře byly otevřené, ale sekretářka tam nebyla. Na jejím stole ležela sbírka kavkazských,

afroamerických a asijských panenek. Ležel u nich nápis: *Barbara Breckenridgeová. Opravdu umím stepovat.*

Připadal jsem si jako lupič, slídl ze sousedství nebo podobný darebák. Najednou mě práce ředitelky v pozdních hodinách začala zajímat.

Mohl se sem dostat každý, stejně jako jsem to udělal já. Jednoho večera sem mohl takhle přijít i vrah. Bylo by to snadné. *Velmi snadné.*

Zašel jsem za roh do hlavní kanceláře a už jsem málem dal najevo, že tam jsem, když jsem uviděl paní Johnsonovou. Myslel jsem na jméno, které jsem si pro ni vymyslel -*Christine.*

Pracovala u staromódního psacího stolu, který vypadal nejméně sto let starý. Byla zabraná do své práce a nevnímala okolí.

Několik vteřin jsem ji pozoroval. Na papírování si nasadila brýle se zlatými obroučkami. Něco si melodicky broukala. Znělo to hezky.

Na té scéně bylo něco výjimečně správného, až dojemného, horlivá učitelka při práci. Usmál jsem se. *Je ještě silnější než ty, tati.*

Stále mi to nešlo z hlavy. V tom okamžiku moc silně nebo přísně vůbec nevypadala. Vypadala při práci tak vyrovnaně a šťastně, až jsem jí to záviděl.

Konečně mi přišlo hloupé stát mezi dveřmi bez ohlášení“. „Promiňte. Detektiv Alex Cross,“ řekl jsem. „Dobrý den. Paní Johnsonová?“

Přestala si pobrukovat a zvedla hlavu. V očích se jí objevil slabý záblesk strachu. Pak se usmála. Její úsměv byl vřelý a upřímný. Bylo příjemné být tím, komu byl ten úsměv určen.

„Ach, to je detektiv Cross,“ řekla. „Co vás přivádí do kanceláře ředitelky?“ zeptala se hlasem, ze kterého zněla autorita.

„Myslím, že potřebuji od ředitelky pomoc. Poradil s domácím úkolem.“ Byla to úplná pravda, „Potřebuji si s vámi trochu promluvit o Vernonu Wheatleym, jestli je to možné. Také bych chtěl, abyste mi dovolila promluvit si znovu s několika učiteli, abych zjistil, jestli nezaslechli od dětí něco o Vernonově vraždě. Někdo mon! vidět něco, co by nám mohlo pomoci, i kdyby se jim to zdálo nepodstatné. Třeba něco, co děti slyšely od svých rodičů.“

„**Ano**, také mě to napadlo,“ řekla paní Johnsonová. „Někdo tady ve škole by mohl mít stopu, něco. o čem ani neví, že je to důležité.“

Líbilo se mi všechno, co jsem na paní Johnsonové viděl, **ale** zahnal jsem podobné myšlenky. *Nevhodný čas, nevhodné místa a nikoliv vhodná žena.* Udělal jsem v životě něko-

lik problematických věcí, nejsem žádný anděl, ale nikdy jsem se nesnažil získat vdanou ženu.

„Obávám se, že vám toho moc neřeknu,“ řekla. „Pracuji dneska přesčas kvůli vám. S učiteli jsem si promluvila dneska při obědě. Vyslechla jsem je. Řekla jsem jim, že by mi měli dát vědět, kdyby viděli nebo slyšeli něco podezřelého. Vyprávěli mi toho spoustu. Máme tady mezi sebou docela dobré vztahy,“

„Jsou tady teď ještě nějakí učitelé? Mohl bych si s nimi promluvit. Nevím to jistě, ale myslím si, že vrah školu z nějakého důvodu pozoruje,“ řekl jsem jí. Nechtěl jsem paní Johnsonovou ani jiné učitele děsit, ale chtěl jsem, aby byli ostražití a opatrní. Zdálo se mi pravděpodobné, že vrah má školu pod kontrolou.

Zamyšleně přikývla. Pak sklonila hlavu na stranu. Zdálo se, že se na mě dívá z nového úhlu. „Skoro všichni jsou okolo čtvrté už dávno pryč. Rádi odcházejí společně, když je to možné. Cítí se tak bezpečněji.“

„To chápu. Tohle není moc dobrá čtvrt'. Tedy -je a není.“

„A být tady kolem páté se všemi těmi nezamčenými dveřmi nedává žádný smysl,“ řekla. Vyslovila to, o čem jsem přemýšlel od okamžiku, kdy jsem vstoupil do dveří její kanceláře.

Nijak jsem ty nezamčené dveře nekomentoval. Paní Johnsonová měla rozhodně právo žít tak, jak jí to vyhovovalo. „Díky, že jste si za nás promluvila s učiteli,“ řekl jsem jí. „Díky za tu práci navíc.“

„Já děkuji, že jste se tady zastavil,“ řekla. „Jsem si jistá, že to musí být pro vás a pro Damona těžké. Pro celou vaši rodinu. Je to těžké i pro nás všechny tady ve škole.“

Konečně si sundala brýle a zastrčila je do kapsy svého pracovního pláště. Vypadala stejně dobře i bez nich.

Inteligentní, příjemná, hezká.

Nedosažitelná, zakázaná, mimo dosah tvého radaru, připomněl jsem si. Skoro jsem cítil, jak mě někdo klepe pravítkem přes prsty.

Rychleji, než jsem považoval za možné, vytáhla z otevřené zásuvky na pravé straně psacího stolu tuponosou osmatřicítku speciál. Nenamířila na mě, ale snadno to mohla udělat. Snadno.

„Žiju tady už spoustu let,“ vysvětlila. Pak se usmála a pistoli schovala. „Snažím se být připravená na cokoliv,“ řekla klidně. „A tady kolem se může cokoliv stát. Věděla jsem, že stojíte mezi dveřmi, detektive. Děti tvrdí, že mám oči i vzadu na hlavě. Mají pravdu.“

Znovu se zasmála. Její smích se mi líbil. Líbil by se každému, kdo má v žilách krev a ne vodu. Rozluč se, Alexi.

Nebyl jsem si jistý, jestli by měli civilisté nosit zbraně, ale byl jsem si jistý, že ta její je zaregistrovaná a legální. „Naučila jste se používat ten revolver někde tady v okolí?“ zeptala jsem se.

„Ne, naučila jsem se to ve střeleckém klubu Remington ve Fairfaxu. Můj manžel se také bál, bojí se, aby se mi něco nestalo cestou do práce. Zdá se, že všichni muži uvažují podobně. Promiňte, promiňte,“ řekla a opět se usmála. „Vždycky se snažím opravit, když se o mužích takhle zjednodušeně vyjádřím. Promiňte.“

Vstala a vzala ze stolu notebook Macintosh. „Doprovodím vás k předním dveřím. Přesvědčím se, že jste se dostal v pořádku ven, už je hodně po čtvrté.“

„To je dobrý nápad,“ zasmál jsem se jejímu vtípku. Bylo dobré, že jsem se po všem, co se v poslední době stalo, ještě dokázal smát. „Máte pořád tak dobrou náladu?“

Opět naklonila hlavu ke straně. Dělala to často. Pak přikývla. „Pořád. Přinejmenším takhle dobrou. Musela jsem si vybrat svoji profesionální roli - být učitelka nebo komediant. Jak je vidět, vybrala jsem si to druhé. Víc se směju. Většinou.“

Šli jsme spolu opuštěnými školními chodbami, kde se naše kroky hlasitě rozléhaly. V hlavě mi pořád zněla melodie, kterou si broukala v kanceláři. Bylo mnoho otázek, které jsem jí chtěl položit, ale věděl jsem, že některé z nich

bych si **měl** nechat pro sebe. Neměly s případem vražd nic společného.

Když jsme přišli k hlavnímu vchodu, objevil se svalnatý hlídač ve středních **letech**, **aby** me pustil ven. Překvapil me. Cestou dovnitř jsem ho neviděl.

Mel tlustý obušek a vysílačku. Jak jsem dobře věděl, jeho přítomnost byla pro školy v D. C. typická Hlídači, detektory kovů, nerozbitné fólie pokrývající všechna okna. Není divu, že místní lidé nenávidí všechny státní instituce a bojí se jich. dokonce i svojí vlastní školy.

„Dobrou noc, pane,“ řekl školní hlídač se sympatickým úsměvem. „Chystáte se domů, paní Johnsonová?“

„Už brzy,“ řekla. „Můžete jít domů, jestli chcete, Lioneli. Mám v kanceláři svůj kanon.“

Lionel se jejímu vtipu zasmál. Uměla ho dobře podat a měla cit pro správné načasování. Vsadil bych se, že by se uplatnila i na jevišti ve vlastní show.

„Dobrou noc, paní Johnsonová,“ řekl jsem. Nedalo mi, abych nedodal: „Buďte prosím opatrná, dokud ten případ neskončí.“

Stála mezi těžkými dřevěnými dveřmi. Vypadala tak inteligentně a při mém způsobu vidění světa byla atraktivní. „Jsem Christine,“ řekla. „A budu opatrná. Slibuji. Děkuji, že jste se zastavil.“

Christine! Probůh! Bylo to stejné jméno, jaké jsem si pro ni vymyslel. Nejspíš jsem ho někde slyšel už dříve, od Daniona nebo od Nany, ale stejně to bylo divné. Až trochu zázračné. Jamese Redfieida by to potěšilo.

Cestou domů jsem ten večer přemýšlel o obou zabitých dětech, o Jackovi a Jill, ale také o ředitelce školy Sojourner Truthové. Byla inteligentní, zábavná a hezká. Uměla se o sebe postarat - dokonce i zacházet s pistolí.

Paní Johnsonová.

Christine.

028 KAPITOLA

V TÉHLE NEBEZPEČNÉ DOBĚ si každý potřebuje říkat: *Mně se to nestane. Mne ne. Jaká je pravděpodobnost, že se mi to opravdu stane.*

Filmový herec Michael Robinson si myslel, že je absurdní a poněkud přehnané, aby se staral o maniakální vrahy, kteří pobíhali po Washingtonu. Co s ním měly ty zlomyslné výhrůžky Jacka a Jill společného? Odpověď se mu zdála jasná - nic.

Přesto byl trochu nervózní a nevydržel na jednom místě; pokusil se najít potěšení v návalu adrenalinu a plout se špinavým proudem doby, ve které žijeme,

Chvilí před půlnocí si hollywoodská hvězda konečně uklidnila nervy a zavolala servis zajišťující intimní služby pro VIP. „Svačina“ před spaním. Tuhle službu použil při svých návštěvách v D. C. už mnohokrát. Diskrétní, exkluzivní, drahý placený sex. M. R. byl v jejich záznamech zásluhou svého stálého agenta v Los Angeles.

Po telefonátu se čtyřicetiletý herec pokusil začít do romanticko-dobrodružného scénáře, který mu poslali, ale pak vstal a přešel k oknu svého apartmá na střeše hotelu Willard na Pennsylvania Avenue. Věděl, že jeho fanoušci by považovali za skandální, že platí za sex, ale to byl jejich problém, ne jeho.

Pravda byla, že mu připadalo mnohem méně komplikované a pro jeho psychiku mnohem snadnější zaplatit tisíc nebo patnáct set než se nejprve dvořit a pak zakoušet bolestivé rozchody s láskami, když byl na cestách.

Při pohledu z okna na ulici myslel na to, že má ten večer vlastně docela dobrou náladu. Potřeboval jenom společnost, trochu láskyplné péče a nekomplikovaného sexu. Doufal, že všechny tři požadavky se mu brzy splní.

Svým způsobem byl pořád připoutaný ke svému rodnému městu Wichitě, jakým bylo asi v roce 1963, kdy končil střední školu. Fantazie a touhy, které v té době měl, nebyly ještě naplněny, žily v něm a občas se dostaly na povrch. Byl tu jeden rozdíl: věděl, co ten večer chce, a mohl to dostat bez velkých problémů, pocitu viny a skřípání zubů.

Rozhlédl se po hotelovém apartmá a rozhodl se trochu uklidit, než mu dorazí společnost. Nervózní uklízení ho rozesmálo. Byl pořád tak maloměšťácký. *Malý kluk z Kansasu*, říkal si Michael Robinson.

Zaslechl dvojí rychlé zaklepání na dveře a hluk ho překvapil. Do telefonu mu řekli, že zábava přijde asi za hodinu, což obvykle znamenalo přesně tak dlouho, někdy i déle.

„Moment,“ zavolal. „Hned jsem tam. Moment.“

Michael Robinson se podíval na hodinky. Trvalo to jenom třicet minut. Výborně. Byl připraven na rychlou soulož a pak na celou noc požehnaného spánku. Brzy ráno měl snídat s předsedou Demokratického národního výboru. Byl požádán, aby pracoval pro demokraty při získávání fondů. Předseda byl ten typ, který leze slavným lidem do zadku. Takových byla spousta. Každý chtěl to, co jim Michael Robinson nemohl dát, každý chtěl Michaela Robinsona. Tedy skoro každý.

Podíval se do kukátka ve dveřích apartmá. Fajn, fajn, fajn. To, co viděl na chodbě, se mu rozhodně zamlouvalo -jeho návštěva vypadala dobře i skrz zkreslující čočky kukátka. Pocítil nával adrenalinu. Otevřel dveře a na tváři se mu automaticky objevil úsměv, díky němuž dostával patnáct milionů dolarů za film.

„Ahoj, jsem Jasper,“ řekl jeho pohledný společník. „Rád vás poznávám, pane.“

Michael Robinson pochyboval, že se opravdu jmenuje „Jasper“. Myslel si, že jméno jako Jake nebo Cliff by mu slušelo lépe. Byl trochu starší, než Robinson čekal, asi pětatřicet, ale to bylo jen dobře. Byl opravdu skoro perfektní. Michael Robinson už měl tvrdý a lubrikovaný penis. *Ozbrojený a nebezpečný*, říkal tomuhle stavu.

„Jak se dneska večer máte?“ Herec natáhl ruku a zlehka se dotkl paže druhého muže. Chtěl, aby „Jasper“ věděl, že je obyčejný, neafektovaný a hlavně přátelský. Opravdu takový byl. *USA Today* otiskl seznam „nej sympatičtějších“ hvězd v Hollywoodu. Byl na něm také, zásluhou svého agenta a právníka, kteří o něm mluvili mimořádně dobře.

Jack nasadil svůj nejlepší úsměv a vstoupil do Robinsonova apartmá, které odráželo životní styl bohatých a slavných. Zavřel za

sebou dveře. Uvědomoval si, že má jenom asi půl hodiny, než dorazí objednaný společník. Mělo by mu to stačit.

Tak či tak Jill sledovala vstupní halu hotelu Willard pro případ, že by prostitut přišel dříve. Byla připravená se postarat o případné problémy v přízemí. Jill byla perfektní v detailech. Jill byla perfektní, tečka.

„Jsem váš opravdový fanda,“ řekl Jack velké hollywoodské hvězdě. „Sleduji pozorně vaši kariéru.“

Michael Robinson promluvil tichým hlasem, který by fanyanky jeho romanticko-dobrodružných filmů nadchl. „Ach, opravdu, Jaspere? Tohle vždycky rád slyším. Je od vás hezké, že to říkáte.“

„Přísahám, že je to pravda.“ hrál Sam Harrison dál svoji roli. „Mimochodem, jmenuji se Jack. Jill je dole v hale. Možná jste o nás slyšel?“

Jack vytáhl berettu s tlumičem a namířil mezí hercovy vyděšené oči. Vystřelil. Zapadalo to do stylu Jacka a Jill. Lidé na vysokých místech. Zabití jako při popravě. Atmosféra perversity a na závěr báseň.

*****

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli. Aby zabili, zabili, zabili.

029 KAPITOLA

JEDEN KONKRÉTNÍ a zvlášť fascinující detail týkající se těch vražd mi stále nešel z hlavy. Přemýšlel jsem o něm, když jsem zahýbal do přelidněné Pennsylvania Avenue a zaparkoval vedle jiného auta před hotelem Willard - na místo, kde v!ádl zmatek kolem poslední vraždy.

Přemýšlel jsem o tom **problematickém** detailu, když jsem vstupoval dovnitř, a zamířil do apartmá Michaela Robinsona. Přemýšlel jsem o tom, když mě tichý výtah měkce vynášel do sedmého patra, kde postávalo půl tuctu uniform a policejní páska obtáčela halu jako nevkusná vánoční stuha.

U prvních dvou vražd se nenašlo moc důkazů o vášni, myslel jsem si. Zvlášť u té druhé vraždy. Vrazi byli chladnokrevní a výkonní. Naaranžování těl obětí bylo skoro umělecké. Perverzita scén se zdála být nucená a umělá. Byl to úplný opak vražd ve škole Sojourner Truthové, které se jevily jako výbuchy nahromaděné zloby a čiré zuřivosti.

Ani já, ani nikdo jiný, s kým jsem o případu mluvil, ještě přesně nevěděl, co to znamená. Ani policie v D. C, ani ve Federálním úřadu v Quanticu. Kdybych jako detektiv měl vytvořit jedno pravidlo o předem promyšlených vraždách, znělo by to takto: byly skoro vždycky založené na vášni. Obvykle tam byla extrémní láska. Nebo nenávisť. Nebo hrabivost... ale zdálo se, že tyhle vraždy nic z toho nemají. Dohánělo mě to k šílenství.

Proč Michael Robinson? Uvažoval jsem, když jsem kráčet k hotelovému pokoji, kde byl zavražděn. Co dělají ti dva bizarní psychopati tady ve Washingtonu ? Jakou odpornou a krutou hru tady hráli... a proč dychtí po milionech diváků pro svůj senzační krvavý sport?

Našel jsem si Kylea Craiga. Spolu se starším agentem FBI jsme chvilku mluvili před apartmá. Všichni kolem nás, dokonce i většinou chladnokrevní policisté z D. C, se zdáli být v šoku. Mnozí z nich byli pravděpodobně truchlící fanoušci Michaela Robinsona.

„Policejní detektiv říká, že je z něj už sedm hodin slavná mrtvola. Takže se to stalo kolem dvanácté v noci,“ seznámil mě Kyle se

stavem věcí. „Dvě kulky vypálené do hlavy, Alexi. Zblízka jako ostatní. Podívej se na to tetování sám. Ten, kdo střílel, musí být opravdu bezcitný parchant.“

Souhlasil jsem s Kylem.

Bezcitný.

Bez. vášně.

Bez zuřivosti.

„Kdo našel Michaela Robinsona?“

„Jo, to je další perlička, Alexi. Nová chuťovka. Zavolali to Postu. Řekli novinám, kde si mají dnes ráno vyzvednout odpadky.“

„Takhle to řekli?“ zeptal jsem se Kylea.

„Nemám po ruce přesnou citaci, ale ‚vyzvedněte si odpadky‘ tam určitě bylo,“ řekl Kyle.

Zajímal jsem se o všechny cynické projevy, které Jack a Jill mohli použít při popisu svých vražd. Bylo jasné, že si

hrají se slovy. Byli to estrádní umělci. Přemýšlel jsem také, jestli nejsou náhodou venku na Pennsylvania Avenue a znovu nás pozorují a filmují, jak se hemžíme v hotelu Willard. Venku byly hlídky, takže kdyby se tam objevili, měli bychom je.

Vstoupil jsem do obývacího pokoje apartmá a ulevilo se mi, když jsem viděl, že velitel Pittman není nikde v dohledu. Filmový herec Michael Robinson tam samozřejmě byl. Jak se říká, pro tuhle roli se narodil - byla to nejspíš jeho největší.

Jeho nahé tělo sedělo na podlaze s hlavou opřenou o gauč. Vypadalo to, jako by ho takhle opřeli, aby viděl každého, kdo vstoupí do místnosti - a možná to byl i vrahův úmysl. Jeho oči na mě strnule zíraly. Aby viděl, nebo byl vidět? uvažoval jsem. Nebyl to pěkný pohled. Všiml jsem si jeho promodralosti. Krev už stekla do nejnižších částí jeho těla, které byly teď ohavně rudofialové.

Byla zde vystavena další slavná osobnost. *Svržena ze svých výšin. Potrestána pro nějaký skutečný nebo vymyšlený hřích? Jaká zde byla souvislost s Fitzpatrickem a Sheehanovou? Proč senátor, žurnalistka a herec?*

Tři vraždy v tak krátké době. Předpokládá se, že osobnosti jsou ve větším bezpečí než my ostatní, alespoň lépe chráněné a mimo

podobná rizika. Pohled na mrtvého Michaela Robinsona na mě silně zapůsobil. To, co vrazi dělali, vyvolávalo přímo fyzickou nevolnost.

Co znamenala ta bizarní a složitá zpráva od Jacka a Jill? Že už nikdo není v bezpečí? Ta pobuřující myšlenka mi nešla z hlavy. Byl to dobrý výchozí bod, teorie, se kterou se dalo pracovat.

Nikdo není v bezpečí? Jack a Jill nám říkali, že si mohou přijít pro každého a kdykoliv. Věděli, jak se dostat dovnitř.

U těla byl další lístek. Další verše od Jacka a Jill. Byl na nočním stolku, kde ho pro nás nechali ti nadpřirození a zvrhlí vrazi.

*****

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli za účelem smrtícího skutku. Jen tak se zjistit da, zjistit, kolik krve má liberál ve svém pupku.

*****

V pokoji byl jeden z agentů Michaela Robinsona. Přiletěl sem dolů z New Yorku. Byl to pohledný muž s platinově blond vlasy. Přes oblek od Armaniho měl dlouhý kašmírový kabát. Všiml jsem si.. že má červené a opuchlé oči. Zdálo se, že plakal. Na hercově těle pracovali dva policejní lékaři. Bylo vidět, že tahle vražda vyvolala velkou pozornost. Pro Michaela Robinsona jen to nejlepší.

Bylo zde několik dalších zjevných spojitostí s vraždami Fitzpatricka a Sheehanové. Každá z nich měla stejnou pompézní a perverzní stránku. Všechny byly popravy. A co bylo zatím možná nejdůležitější, všechny oběti byly liberálové, že?

„Doktor Alex Cross? Promiňte, jste doktor Alex Cross, že je to tak?“

Otočil jsem se k vysokému, štíhlému muži, který mě oslovil jménem. Mě! ostře řezané rysy a vojenské držení těla. Odhadl jsem ho asi na čtyřicet. Přes tmavě šedý oblek měl oblečený černý plášť do deště. Vypadal upjatě. Jako právník, pomyslel jsem si.

„Ano, jsem Alex Cross,“ řekl jsem mu.

, Já jsem Jay Grayer z tajné služby,“ představil se formálně. Na jeho vzpřímeném držení těla něco bylo. Dodávalo mu na důvěryhodnosti. Nebo to bylo morální přesvědčení?

„Mám na starosti prezidentský pár.“

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal jsem se agenta Grayera. V hlavě se mi rozezněl poplašný zvonek. Cítil jsem, že brzy lépe pochopím, proč jsem byl přidělen k případu Jack a Jill. Kým a z jakého přesně důvodu.

„Chtějí vás v Bílém domě,“ řekl. „Obávám se, že je to rozkaz, doktore Crossi. Máme něco, o co se s vámi potřebujeme podělit.“

Přesně toho jsem se obával. Strach z něčeho podobného mi číhal někde v hlavě. Teď vyplul na povrch. Byl jsem předvolán do Bílého domu. *Chtěli mít drakobijce u sebe. Bylo jim jasné, co to znamená?*

030 KAPITOLA

JEDINÉ, s čím by nejspíš každý ve Washingtonu ochotně souhlasil, bylo, že tyhle dny jsou plné problémů.

Velmi těžko jsem mohl polemizovat s rozkazem shora. Poslušně jsem následoval Jaye Grayera do čísla 1600 na Pennsylvania Avenue. *Neptejte se, co můžete udělat pro svou zemi.*

Bílý dům byl od hotelu Willard pěšky jen kousek. I přes pochybné výkony, které podávali někteří z jeho minulých obyvatel, Bílý dům pořád dokáže zapůsobit na mnoho lidí včetně mě. Byl jsem uvnitř jenom dvakrát na exkurzi s dětmi a i ony byly unesené a dojaté. Skoro jsem si přál, aby mohli být Damon a Jannie se mnou.

Velmi rychle jsme projeli strážnicí s modrou střechou na West Executive Drive. Agentu Grayerovi bylo povoleno zaparkovat auto v garáži pod Bílým domem. Zdálo se, že je na tu výsadu hrdý. Vysvětlil, že s garáží se stále počítá jako

s úkrytem pro případ bombardování a také jako s únikovou cestou v případě útoku.

„To je dobré vědět,“ řekl jsem a usmál se. Grayer můj úsměv opětoval. Byla to nucená družnost, ale aspoň jsme se snažili.

„Jsem si jistý, že jste zvědavý, proč vás sem pozvali. Já bych byl.“

„Nemyslím, že mě pozvali na čaj,“ řekl jsem odměřeně. „Ale ano, jsem velmi zvědavý.“

„Důvodem jsou případy Soneji a Casanova,“ vysvětlil mi Grayer, když jsme jeli výtahem do poschodí nad garáží. „Vaše pověst se sem dostala před vámi. Jste si vědom, že FBI přes všechny svoje znalosti nikdy nechtyla žádného masového vraha? Chtějí vás do svého týmu.“

„Jaký je to tým?“ zeptal jsem se.

„To za chvíli uvidíte. Rozhodně je ale prvotřídní. Bud'te připravený na pár zvláštností. FBI se potloukala před hotelem, kde bydlel John Hinckley. Čistě pro případ, že by se vrazi rozhodli tam objevit. Vzdát hold nebo něco.“

„To není tak špatný nápad,“ řekl jsem Grayerovi. Podíval se na mě, jako bych byl také blázen. „I když zas tak dobrý taky ne.“ Ušklíbl se.

Půl tuctu mužů a žen oblečených jako obchodníci bylo shromážděno v západním křídle v kanceláři vedoucího personálu. V pokoji bylo cítit silné napětí, ale všichni dělali, co mohli, aby ho nedali najevo. Byl jsem představen jako zástupce washingtonské policie. *Vítejte v týmu. Pozdravte drakobijce.*

Ostatní u stolu se srdečně představili. Dva další starší agenti tajné služby, žena jménem Ann Roperová a mladý pohledný muž jménem Michael Fescoe; ředitel zpravodajců FBI Robert Hatfield; generál Aiden Cornwall, důstojník pro styk s americkou armádou; národní bezpečnostní poradce Michael Kane; vedoucí personálu Bílého domu Don Hamerman. Z druhé ženy se vyklubala starší agentka CIA, generální inspektorka. Jmenovala se Jeanne Sterlingová. Její přítomnost naznačovala, že se zvažuje možnost

účasti cizích mocností na těch vraždách. To byla možnost, která mě předtím nenapadla.

Nebyla to dobrá společnost pro detektiva z oddělení vražd ze Southeast, D. C, dokonce ani pro zástupce velitele. Uvědomoval jsem si ale, že ani já nejsem moc dobrá společnost. Viděl jsem ošklivé věci, které nikdo z nich neviděl, a ani by o to nestál.

Výměna zkušeností může začít.

Naši společnosti byly k snídani naservírovány sladké rohlíky, máslo a káva ve stříbrných konvicích. Bylo zřejmé, že někteří z přítomných spolu už pracovali.

Národní bezpečnostní poradce si vyžádal pozornost shromáždění asi minutu po desáté. Don Hamerman byl šlachovitý blondák kolem pětatřiceti, který vypadal upjatě. Zapadal do profilu zaměstnance Bílého domu v posledních letech - velmi mladý a velmi upjatý. Na postupu.

„Pro tuhle prezentaci použiju zpětný projektor. Takhle to děláme tady ve Velkém domě,“ řekl Hamerman a na tváři se mu objevil slabý nucený úsměv. Byl nabitý neklidnou kinetickou energií. Připomínal mi pracovníky pro styk s veřejností z D. C, a dokonce i přepracovaného agenta herce Michaela Robinsona v hotelu Willard.

Z jeho poznámky jsem pochopil, že schůze v Bílém domě jsou obvykle byrokratické a formální. Každopádně se zdálo, že se ten malý vtíp každému líbil.

Ve skutečnosti mi ta nucená srdečnost vadila. Ještě pořád jsem měl před očima ztuhlou posmrtnou masku Michaela Robinsona. Nebyl to obraz, který jsem si chtěl přinést s sebou do Bílého domu.

Nahá mrtvola Michaela Robinsona byla nejspíš ještě v hotelu Willard, kde ho měl v práci tým z patologie, který mu dá visačku na palec u nohy a strčí ho do pytle.

„Mám tady materiál asi na hodinu. S diskusí to budou řekneme dvě hodiny,“ pokračoval Hamerman. „Tím se přiblížíme poledni, ale myslím, že si ty nešťastné okolnosti potřebujeme důkladně probrat.“

Jaké nešťastné okolnosti přesně? Chtělo se mi přerušit Hamermana, ale ovládl jsem se. Nebyl na to správný čas ani místo.

Na stole už čekalo několik šálků kávy a krabiček cigaret. Všichni byli připraveni na vyčerpávající sezení. Odhadoval jsem, že takhle se to ve Velkém domě dělá.

Hamerman položil první fólii na tiše předoucí projektor. Na plátně se objevil nápis **VYŠETŘOVÁNÍ PŘÍPADU JACK A JILL. PROTI TOMU SE ZATÍM NEDALO VŮBEC NIC NAMÍTAT.**

„Jak víte, ve Washingtonu došlo za minulý týden ke třem brutálním vraždám známých osobností. Tou poslední bylo zastřelení herce Michaela Robinsona minulou noc v hotelu Willard. Vrazi si říkají Jack a Jill. Na místech vražd nechávají diletantské básničky. Rádi si hrají s médii. Zdá se, že si hodně libují ve světle reflektorů.“

„Také se zdá, že vědí, co dělají. Úspěšně spáchali tři vraždy na vysoké úrovni a nenechali nám nic, čeho bychom se mohli chytit. Vypadají na masové vrahy, a to zvlášť ambiciózní. Dá se o tom debatovat, ale je to jen jedna teorie.“

„Tady je první háček.“ řekl Hamerman a zvedl své tenké světlé obočí. „Někteří z vás asi nevědí, že Jack a Jill je také přezdívka, kterou používá tajná služba pro prezidenta a paní Byrnesovou. Mají ji od té doby, co prezident převzal úřad. Moc se nám nezamlouvá chápat tuhle skutečnost jako čirou shodu okolností.“

Blondýna od CIA si zapálila cigaretu. Připomněl jsem si její jméno. Jeanne Sterlingová. Vyfoukla velký šedý oblak kouře. Slyšel jsem, že zamumlala „do prdele“. Přesně tím vyjádřila moje pocity. Tohle byla ta nejhorší zpráva, kterou jsem zatím slyšel. Zároveň se mi moc nelíbilo, že to před námi až do tohoto okamžiku tajili.

„Myslíme si, že je docela dobře možné, že může dojít k atentátu na prezidenta Byrnesa nebo paní Byrnesovou. Nebo možná na oba,“ řekl Hamerman.

Při těch slovech mě zamrazilo. Rozhlédl jsem se kolem stolu a viděl, že ostatní jsou na tom podobně.

„Podnikli jsme, nebo podnikáme, všechna opatření, která nás napadla. Prezidentova veřejná vystoupení mimo Bílý dům budou do budoucna radikálně omezena. Řekli jsme mu o té nešťastné situaci všechno stejně jako jeho ženě. Berou to dobře. Oba jsou to velmi inteligentní a úžasní lidé. Nezačnou panikařit. Můžu vám to slíbit. Budu panikařit za oba.“

„Dovolte, abych promluvil o pár skutečnostech týkajících se vraha zvaných Jack a Jill, o kterých jsme dosud nemluvili. Na to, že k tomuto případu byly přiděleny tisíce vyšetřovatelů, toho víme překvapivě málo. Příště mohou Jack a Jill zamířit přímo do Bílého domu a my nemáme nejmenší tušení proč. Nebo kdo by to mohl být.“

Don Hamerman se na nás podíval. Byl rozhodně nervózní. V hlavě se mi objevilo druhé slovo, které ho popisovalo -povýšený.

„Prosím opravte mě, kdykoliv to budete považovat za nutné. Doplňte jakékoliv nové informace, které máte,“ řekl s lehkým úsměškem.

Kromě několika povzdechnutí se nic neozvalo. Zdálo se, že nikdo neví o nic víc než já. Nikdo neměl zatím žádnou užitečnou stopu. To bylo na celé věci to nejděsivější.

Existovala možnost, že prezident a první dáma byli pro Jacka a Jill konečnými cíli... nebo možná nikoliv konečnými cíli?

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli. Proč proboha? Vyhladit všechny proklaté liberály? Potrestat hříšníky? Považovali prezidenta za hříšníka?

„Jayi, chceš teď něco říct?“ zeptal se Hamerman agenta tajné služby Grayera.

Grayer přikývl a postavil se. Opřel se rukama o stůl. Byl trochu bledý. „Máme tady velmi vážný problém,“ řekl nám. „Nebezpečí je reálné, věřte mi. Je to ta nejhrozivější situace, kterou jsem zažil za

celou dobu, co jsem v Bílém domě. Víte, byl jsem jako první v bytě senátora Fitzpatricka po

vraždě. Byl jsem tam sám v šest ráno. Byl jsem to já, kdo zavolal policii... a totéž platí i pro Sheehanovou a Michaela Robinsona. Pokaždé Jack a Jill *zavolali nejdřív tajnou službu*. Kontaktovali nás přímo tady v Bílém domě. Řekli nám... *že nacvičují na velkou akci.*“

031 KAPITOLA

V PÁTEK VEČER se Jack a Jill nastěhovali do drahého apartmá v hotelu Four Seasons, jednoho z nejlepších ve Washingtonu. V exkluzivním hotelu nikdo zemřít neměl. Aspoň nikdo, o kom by věděli. Ve skutečnosti si vrazi udělali volný víkend - *zatímco se všichni ostatní, zvláště potom policejní géniové, vařili ve vlastní štrávě.*

Byl to nádherný víkend. Byl to skvělý nápad. Apartmá za šest set dolarů za noc mělo výhled na část Georgetownu a oni ho ani na okamžik neopustili. V pátek večer přišla masérka a oba je namasírovala. Sara si nechala udělat v sobotu ráno kosmetiku obličeje a manikúru. Pokojová služba jim poslala v sobotu večer nahoru vrchního kuchaře, který jim připravil jídlo přímo v pokoji. Sam také zařídil, aby jim tam při příjezdu dopravili čtyři tucty bílých růží. Byl to návrat do ráje. Cítili, že si to zaslouží za to, čeho dosud dosáhli.

„Je to tak neuvěřitelně dekadentní. Je to postmodernistická, sociálně hrubě nesprávná pohádka,“ řekla Sara rozmařile v neděli pozdě večer. „Miluji z toho každou minutu.“

„Ale miluješ z toho taky každý centimetr?“ zeptal se jí Sam. Jenom on mohl mít úspěch s něčím podobně dvojsmyslným - a využíval to.

Sara se usmála a cílila, jak se jí v těle rozlévá horko. Podívala se na něj vřelýma a tázavýma očima. „Po pravdě řečeno, miluji.“

Byl hluboko v ní, pomalu a jemně přirážel a ona přemýšlela, jestli ji opravdu miluje. *Prála si to celou svou bytostí, ale nevěřila tomu, nemohla tomu věřit.* Byla Sara otrok, Sara trubec.

Jak by se do ní mohl zamilovat? 1 když se někdy zdálo, že se to stalo. Je to pro něj také součást hry? uvažovala Sara.

Její prsty se míhaly po jeho hrudníku a hrály si s každým jednotlivým chlupem. Dotýkala se ho všude: jeho krásné tváře, jeho obličeje, krku, zadnice, visících varlat, které vypadaly velké jako býčí. Sara se vypjala proti němu, protože mu chtěla být tak blízko, jak to jen šlo, chtěla ho každý centimetr, chtěla ho celého. I jeho skutečné jméno, které jí neřekne.

„Tenhle víkend jsme si zasloužili,“ řekl Sam, „a taky jsme ho potřebovali, Saro. Odpočinek a zotavení jsou součástí války, důležitou součástí. Jack a Jill se od teď chystají přitvrdit. Všechno se **teď stupňuje.**“

Sara se při pohledu na Samovu tvář neubránila úsměvu. Byla s ním neskutečně ráda. Pod ním, nad ním, vedle něj, vzhůru nohama. Milovala jeho dotyky - silné a někdy tak překvapivě jemné. Milovala, ano, každý jeho centimetr.

Nikdy předtím se takhle necítila a nikdy si nemyslela, že bude. Vsadila by se o cokoli, že se to nestane. Svým způsobem všechno vsadila, ne? Vsadila všechno na tuhle záležitost a také na Sama.

Sam byl také takový romantik. Nikdy by to nečekala od Vojáka, od žádného muže, kterého dosud poznala. Apartmá

v hotelu Four Seasons byl jeho nápad, jen proto, že se zmínila - jenom jednou - že je to její oblíbený hotel ve Washingtonu.

„Pověz,“ zašeptala při milování, „chceš vědět, který je můj nejoblíbenější hotel na celém světě?“

Pochopil ten vtip - rozuměl jejímu smyslu pro humor a složité ironii. Jeho modré oči se leskly. Usmál se. Měl zářivě bílé zuby a tak nesmělý, odzbrojující úsměv. Pomyslela si, že vypadá mnohem lépe než Michael Robinson. Sam byl akční hrdina ze skutečného života. *Voják*. Ve skutečné válce o přežití, nejdůležitější válce naší doby. Oba věřili, že je to pravda.

„Prosím, neříkej mi, jaká je odpověď,“ zasmál se. „*Neodvažuj se mi říct*, jaký je tvůj nejoblíbenější hotel na světě. Víš, že tě tam budu muset vzít, když mi to řekneš. Neříkej mi to, Saro!“

„Hotel Cipriani v Benátkách,“ vyprskla Sara smíchy.

Nikdy tam ve skutečnosti nebyla, ale hodně o něm četla. Četla o všem, ale až donedávna toho zažila tak málo. Sara beznadějný knihomol, Sara bibliofil, Sara nula. No, teď už ne. Teď žije jako skoro nikdo předtím. Sara trubec žije!

„Tak dobře. Až tohle skončí- a tohle skončí -, pojedeme do Benátek na prázdniny. Slibuji. Do hotelu Cipriani.“

„A nedělní oběd v restauraci Danieli,“ zašeptala mu se rty na tváři. „Slibuješ?“

„Jistě. Co jiného než oběd u Danieliho? Je rozhodnuto. Hned jak tohle skončí.“

„Bude to ještě horší, že?“ zeptala se a silněji se přitiskla k jeho pevnému tělu.

„Obávám se, že ano. Ale ne dnes večer, Jilly. Ne dnes večer, moje lásko. Nezkazíme si ho přece myšlenkami na zítřek. Neuděláme si z nádherného víkendu ošklivé pondělí.“

Sam měl samozřejmě pravdu. Byl to moudrý muž. Začal se na ní zase pohybovat. Plynul po jejím těle jako rychlý říční proud. Byl tak štědrý a krásný milenec; byl jak učitel, tak student; věděl, jak v posteli brát i dávat. A co bylo nej-

důležitější, věděl, jak odhalit její schopnosti. Odhalit své schopnosti. Nebýt už nikdy trubec. Už nikdy. Slíbila si to.

Sara stiskla pevně rty. Rozkoší? Bolestí? Už si ani nebyla jistá. Zavřela oči a pak je zase rychle otevřela. Chtěla se dívat.

Zastavil se nad ním jako by udělal přestávku uprostřed kliku. „Takže tys nikdy nebyla v hotelu Cipriani, Opičí tvářičko?“ zeptal se jí. Jeho tváře se ani nezačervenaly. Bez námahy se držel nad ní. Jeho tělo bylo tak krásné, silné a hbité, pevné jako skála. Sara na tom byla také dobře, ale Sam byl špička.

Říkal jí „Opičí tvářička“ podle Hitchcockova Podezření. Nebyl to tak skvělý film, ale oni dva se podobali jeho hrdinům. Pokaždé, když se na něj dívali, byla Lenou, kterou hrála Joan Fontaineová. On byl Johnny, kterého hrál Cary Grant. Johnny říkal Leně „Opičí tvářička“.

Na konci filmu jedou Lena a Johnny vstříc západu slunce na anglickém pobřeží, nejspíš aby žili šťastně až navěky. Hitchcockův film byl elegantní, vtipná, záhadná hra, právě jako ta jejich.

Jejich hra. Nejznamenitější hra, kterou spolu kdy dva lidé hráli.

Pojedeme i my spolu vstříc západu slunce, až tohle skončí? uvažovala Sara Rosenová. *Ne, myslím, že ne. Nepředpokládám, že ano. Co se tedy s námi stane ? Co se stane s Jackem a Jill ?*

„V hotelu Cipriani jsem byla jenom ve svých snech,“ přiznala se Samovi. „Jenom ve snech. Ale byla jsem tam mnohokrát.“

„Je tohle všechno sen, Opičí tvářičko?“ zeptal se Sam. Na okamžik se zatvářil vážně. Musela pořád myslet na to, jak vzácný je

každý takový moment, a jak prchavý. Po tomhle tajně celý život toužila, po jednom opravdu romantickém zážitku.

„Ano, myslím, že je to sen. Rozhodně je to jako sen. Nebud' mě tedy, Same, prosím.“

„Není to sen,“ zašeptal Sam. „Miluji tě. Jsi ta nejlíbeznější žena, kterou jsem kdy potkal. Je to tak, Saro. Jsi pro mě jako každodenní pobyt v hotelu Cipriani. Věř tomu prosím, Opičí tvářičko. Věř v nás. Já věřím.“

Objal Saru a přitáhl si ji blíž k sobě. Vychutnávala jeho sladký clech, vůni jeho kolínské, jeho vůni.

Začal se uvnitř jejího těla pohybovat a ona cítila, jak se rozpouští. Opravdu ho milovala - opravdu, opravdu, opravdu. Hladila ho po celém těle, přivlastňovala si ho. Nikdy v jejím životě to nebylo takové, ani přibližně.

Posunovala se nahoru a dolů po jeho dlouhém, silném pyji, jeho síle, jeho skvělé mužnosti. Sara už se nedokázala zastavit a ani to nechtěla. Dusila se vlastní vášní.

Slyšela se křičet a málem ani nepoznala svůj hlas. Pohybovala se současně s ním v **jednoduchém** rytmu, který se zrychloval a přibližoval je okamžiku, kdy se spojí v jedno **tělo** - *Jack a Jill, Jack a Jill, Jack a Jill, Jack a Jill, Jack a Jill!*

032 KAPITOLA

JEJICH POHÁDKA skončila tichým, skoro deprimujícím žuch a Sara cítila, jak padá zpátky na zem a kutálí se, hnána silným příbojem. Pondělí ráno znamenalo návrat do bezútěšného světa práce, do skutečného života.

Sara Rosenová střídala „normální“, nudná zaměstnání po Washingtonu už čtrnáct let, od té doby, kdy dokončila Hollins College ve Virginii. Teď měla denní práci. Perfektní pro jejich záměry. Nejbezútěšnější a nejpodivnější ze všech.

To ráno vstala brzy, aby se připravila. Rozešla se se Samem v neděli večer v hotelu Four Seasons. Postrádala ho, postrádala jeho humor, jeho doteky, postrádala ho celého. Každý centimetr.

Byla ztracená v myšlenkách. *Centimetry, milimetry. Samova podstata. Jeho úžasná vnitřní síla.* Podívala se na svítící ciferník hodin na svém nočním stolku. Nahlas zasténala. *Tři čtvrtě na pět. Sakra, už má zpoždění.*

V koupelně měla koutek na cvičení jógy s koženou zíněnkou, vyrobenou na objednávku. Nebyl na to čas, přesto že její tělo i mysl toužily po cvičení a uvolnění.

Rychle se osprchovala a umyla si hlavu šamponem Salon Selectives. Oblékla si námořnický kostým od Brooks Brothers, nízké lodičky a hodinky Raymond Weil s koženým řemínkem. Potřebovala to ráno vypadat ostře, ostražitě a čerstvě.

Stejně takhle chodila ven vždycky, Sara čerstvě naškrobená.

Vyběhla ven, kde už na ni u chodníku čekal špinavý žlutý taxík, za kterým se třepetal ohon z kouře. Ulicí K se proháněl vítr.

V pět dvacet zastavil taxík před jejím pracovištěm. Řidič společnosti Liberty Cab se usmál a řekl: „Slavná adresa, madam. Jste vy nějak slavná?“

Zaplatila řidiči a vzala si od něj zpátky na pětidolarovou bankovku. „No, možná jednou budu,“ řekla. „Člověk nikdy neví.“

Sara Rosenová vystoupila z taxíku a do tváře se jí opřel prosincový vítr. Starobylá budova před ní byla ve světle Časného rána podivně krásná a impozantní. Zdálo se, jako by z ní vycházela nějaká záře.

Ukázala průkaz a stráž ji pustila dovnitř. Vyměnila si dokonce se stráží úsměv - to kvůli jejímu pracovnímu zápalu. A proč ne? Sara Rosenová pracovala v Bílém domě už devět let.

ČÁST III - Fotograf

033 KAPITOLA

FOTOGRAF OD NOVIN byl poslední částí složité skládačky. Byl to poslední hráč. 8. prosince pracoval v San Franciscu. Ve skutečnosti hrál fotograf v San Franciscu hru. Nebo spíš se pohyboval na vnějším okraji hry.

Kevin Hawkins seděl v šedivé umělohmotné židli u brány 31. Hrál spokojeně Cestovní šachy sám se sebou. Vyhrával; prohrával. Obojí se mu líbilo.

Hawkins miloval hry, miloval šachy a byl blízko tomu, aby se stal jedním z lepších světových šachistů. Snažil se o to od doby, kdy vyrůstal jako chytrý a osamělý chlapec, který se v Hudsonu, stát New York, neučil podle svých skutečných schopností. Ve tři čtvrtě na jedenáct vstal ze židle, aby šel hrát hru jiného druhu. Byla to jeho nejoblíbenější hra na světě. *Byl v San Franciscu, aby někoho zabil.*

Když procházel přelidněným letištěm, dělal Kevin Hawkins fotografii za fotografií- všechny v duchu.

Fotograf-žurnalista, který již vyhrál několik cen, byl oblečený svým obvyklým nedbalým způsobem: těsné černé džínsy, domorodé náramky z několika cest do Zambie, náušnice s diamantem. Na krku se mu na koženém popruhu zdobeném rytinami houpal fotoaparát Leica.

Fotograf vklouzl na přeplněnou toaletu na chodbě C. Prohlédl si nerovnou řadu mužů, stojících se svěřenými hlavami u pisoárů. *Jsou jako prasata u koryta*, pomyslel si. Jako vodní buvoli nebo volové, kteří se naučili stát na zadních.

Jeho oči vytvořily kompozici a vyfotografovaly ji. Krása řádu a lstivé vychytralosti. *Chlapci a mísa.*

Scéna u pisoárů mu připomněla chytrého kapsáře, kterého jednou viděl pracovat v Bangkoku. Onen zloděj, nadšený student lidských povah, vytahoval peněženky z kapes mužů, kteří byli uprostřed močení a nemohli se za ním rozběhnout.

Fotograf nemohl zapomenout komický obraz, který se mu naskytl pokaždé, když vstoupil na letištní pánské toalety. Vlastně jenom zřídka nějaký obraz zapomněl. Jeho paměť byla dobře uspořádaný archiv, konkurence ohromnému skladišti fotografií v Rochesteru, které patřilo Kodaku.

Pohlédl na svůj vlastní obraz, poněkud vychrtlou a moučně bílou tvář, v jednom ze zamlžených zrcadel na toaletě. Nezajímavé, neubráníl se myšlence. Jeho světle modré oči byly unavené. Pohled na vlastní oči ho deprimoval - tolik, že se nemohl ubránit povzdechu.

Neviděl v zrcadle žádný obraz, který by stál za myšlenkovou fotografií. Neučiníš obrazu svého...

Začal kašlat a nemohl přestat. Konečně vykašlal trochu ošklivého nažloutlého hlenu. Tak tímhle jsem naplněn, pomyslel si. Jeho odpor pomalu ustupoval.

Kevinu Hawkinsovi bylo teprve čtyřicet tři, ale cítil se na sto. Žil příliš rychle, hlavně posledních čtrnáct let. Jeho život byl tak intenzivní, často pestrý a občas absurdní. Byl vyhořelý, říkal si často, po všech stránkách. Hrál tu hru života a smrti příliš tvrdě, příliš dobře, příliš často.

Začal znovu kašlat a hodil si do úst Halls. Potom letmo zkontroloval čas na náramkových hodinkách Seiko Kinetic. Rychle si prsty prohrábl dlouhé, špinavě blond vlasy a odešel z toalety.

Nenápadně se zařadil do hustého davu, který proudil kolem chodbou. Už byl skoro čas. Cítil cosi jako příjemnou opilost. Broukal si jednu starou, naprosto směšnou píseň. Táhl za sebou tmavý kufr značky Delsey, připevněný na jednom z těch laciných výmyslů na kolečkách, které jsou tak oblíbené. Díky „jezdícímu kufru“ vypadal jako turista, jako někdo úplně obyčejný.

Červená čísla na černém podkladu digitálních hodin nad letištním průchodem ukazovala 11:40. Letadlo Northwest Airlines z Tokia přistálo jen o několik minut dříve. Podle letového řádu dorolovalo k východu 41. *Někteří lidé prostě vědí, jak létat.* Nebyl tohle slogan Northwestu?

Bohové se na něj smáli z nebe; Kevin Hawkins cítil svůj vlastní krutý, povznesený úsměv. I bohové tu hru milovali. *Život a smrt. Byla to vlastně jejich hra.*

Zaslechl rozruch, který přicházel spojovací chodbou B. Fotograf pokračoval v chůzi, dokud nedošel do místa, kde se obě široké chodby setkávaly.

V tu chvíli uviděl suitu osobních strážců a příznivců. V duchu stiskl spoušť- cvak. Zhlédl pana Tanaku z Nipray Corporation. Cvakl další snímek.

V žilách mu proudil adrenalin jako láva ze sopky Kilauea na Havaji, kterou jednou fotil pro *Newsweek*. *Adrenalin. Není nad něj.* Byl na něm závislý.

Jedna vteřina.

Jediná vteřina.

Jedna nanosekunda - která, jak věděl, je k sekundě ve stejném poměru jako sekunda ke třiceti rokům.

Na podlaze terminálu nebyla žádná značka, ale Kevin Hawkins věděl, že je na správném místě. Měl to místo vypálené do mozku, každý jeho kritický úhel.

Jediná vteřina. Život a smrt.

Na podlaze letiště **klidné** mohlo být nakreslené velké černé X.

Kevin **Hawkins** si připadal jako bůh.

Je to tady. Fotoaparáty nabité a natažené. Zaostřit!

Někdo tady zemře.

034 KAPITOLA

KDYŽ BYL POLOOFICIÁLNÍ PRŮVOD asi sedm metrů od rušné křižovatky chodeb, vybuchla malá bomba. Exploze vytvořila oblak šedočerného kouře, který naplnil chodbu A. Vzduch prořezával jekot jako kvílení sirén.

Bomba byla v tmavě modrém kufru nalevo od stánku s novinami a časopisy. Kevin Hawkins umístil ten nevinně vypadající kufr přímo před ceduli, která nabádala cestující HLÍDEJTE SI SVÁ ZAVAZADLA.

Ohlušující zvuk výbuchu a náhlý chaos překvapil osobní strážce kolem pana Tanaky. Začali tápat, a proto se dalo předpokládat, co udělají. I ty nejlepší bezpečnostní týmy se podaří zmást, *pokud je donutíte improvizovat*. Cestující a letištní personál ječel a snažil se najít úkryt. Nenašel se nikdo, kdo by se pokusil situaci zvládnout. Muži, ženy a děti se tiskli obličejí k studenému mramoru podlahy.

Lidé ještě neviděli skutečnou paniku, dokud ji nezažili na velkém letišti, kde každý propadl pudové hrůze.

Dva z osobních strážců zakryli předsedu korporace vlastními těly. Jak Hawkins viděl, moc se nesnažili.

Udělal v duchu další snímek. Uložil si ho do svého archivu pro další potřebu.

Byla to dobrá látka, zatraceně cenná. Vynikající bezpečnostní tým ve stresu při skutečném útoku.

Pak začali výkonní, i když nepříliš bystří osobní strážci urychleně přemísťovat svoji „chráněnou osobu“ dál od nebezpečného ohniska. Bylo jasné, že nemohou jít dopředu do zakouřené, zdemolované chodby. Bezpečnostní tým se rozhodl ustoupit - byla to jejich jediná možnost, ta, o které Hawkins věděl, že ji pod nátlakem zvolí.

Táhli Tanaku, jako by to byla velká, nemotorná loutka nebo panenka, ke které neměl daleko. Skoro toho důležitého obchodníka nesli, drželi ho pod rameny tak vysoko, že se nohama chvílemi nedotýkal země.

Další myšlený snímek: *drahé černé mokasíny se štrápci se vlečou po mramorové podlaze.*

Cvičení osobní strážci měli jeden cíl: dostat „chráněnou osobu“ pryč. Fotograf je nechal urazit asi deset metrů. Pak stiskl detonátor v tašce na fotografické příslušenství, kterou měl přes rameno. Bylo to tak snadné. Nejlepší plány byly snadné jako stisknout knoflík. Jako foťák. Dětský foťák.

Druhý kufr, který nechal v chodbě poblíž pánských toalet, vybuchl s dvojnásobným zahřměním a zábleskem než první a způsobil dvojnásobnou škodu. Bylo to, jako by byla přímo na střed letiště vypálena raketa.

Destrukce byla brutální. Těla a jejich části se rozletěly všemi představitelnými směry. Tanaka nepřežil. Nepřežil ani jeden ze čtyř horlivých a výborně placených osobních strážců.

Fotograf se vtiskl do davu spěchajících mužů a žen, snažících se uniknout k východům z letiště. Stal se jen další vyděšenou tváří v rozbouřeném lidském moři.

Ano, uměl vypadat velmi vyděšeně. Věděl mnohem lépe než všichni ostatní, jak vypadá strach. Fotografoval tolik

tváří poznamenaných neovladatelnou hrůzou. Často vídal pohledy plné děsu, ty tiché výkřiky, ve svých snech.

Zadržel úsměv, zahrnul do chodby D a zamířil ke svému letadlu. Letěl ten večer do Washingtonu, D. C., a doufal, že vražda nezpůsobí velké zpoždění.

Ve skutečnosti to riziko bylo nezbytné. Byla to zkouška, *poslední zkouška*.

A teď' vzhůru k těm mnohem důležitějším záležitostem. Fotograf měl v D. C. velký kšeft. Nedalo mu moc práce zapamatovat si jeho krycí jméno.

Jack a Jill.

035 KAPITOLA

„NA OSMIHEKTAROVÉM POZEMKU kolem Bílého domu je hodně možností k rozptýlení: soukromé kino, tělocvična, vinný sklep, tenisové kurty, kuželna, skleník a golfové hřiště. District of Columbia v současnosti odhaduje dům a ostatní majetek na tři sta čtyřicet milionů.“ Skoro jsem ty žvásty mohl psát sám.

Ukázal jsem svoji dočasnou propustku a pak jsem opatrně zajel do garáže pod Bílým domem. Cestou dovnitř jsem si všiml některých renovací na hlavní budově a také pilné práce v jeho okolí, ale jako celek se mi Bílý dům zdál být v pořádku.

Moje hlava v pořádku nebyla. Byla neklidná. Plná chaotických myšlenek. Předchozí noc jsem spal jen několik hodin, což se v poslední době stalo pravidlem. Ranní *Washington Post* a *New York Times* ležely složené vedle mě na sedadle.

Titulky v *Postu* se ptaly KDO BUDE DALŠÍ OBĚŤ JACKA A JILL? Zdálo se, že ta otázka míří přímo na mě. KDO BUDE DALŠÍ?

Cestou z garáže k výtahu jsem přemýšlel o možnosti atentátu na prezidenta Thomase Byrnese. Mnoho lidí mělo k osobě prezidenta a jeho programům výhrady. Američani už dlouho volali po změně a prezident Byrnes to dostával ve velkých dávkách. Samozřejmě „změna“, kterou většina lidí chtěla, znamenala víc peněz do jejich kapes, okamžitě, bez oběti na jejich straně.

Tak kdo mohl být dost našťavaný na prezidenta, aby ho chtěl zabít? Věděl jsem, že právě proto jsem v Bílém domě. Byl jsem tam. abych vyšetřoval vraždy, hledal párek zabijáků, kteří mohli plánovat atentát na prezidenta.

Ve vstupní hale západního křídla jsem se setkal s Donem Hamermanem. Pořád vypadal maximálně soustředěný a starostlivý, ale zdálo se, že to patří k jeho osobnosti. Hodilo se to také k současnému stavu událostí. Mluvil jsem s vedoucím personálu několik minut v hale. Opustil svoji roli, aby mi řekl, že jsem byl vylosován pro toto vyšetřování kvůli svým odborným znalostem zabijáků, zvláště psychopatů. Zdálo se, že toho o mně ví hodně. Jak mluvil, představoval jsem si, že nejspíš dostal nějaké vysněné oce-

nění pro patolízaly na Yale nebo Harvardu, kde se také naučil mluvit s afektovaností vyšší třídy.

Neměl jsem vůbec žádné tušení, co mohu to ráno očekávat. Hamerman mi řekl, že pro mě naplánoval několik „pohovorů“. Vycítil jsem z něj napětí, které s sebou přinášela snaha organizovat takové vyšetřování jako toto uvnitř Bílého domu. Vyšetřování vraždy.

Nechal mě o samotě v Pokoji s mapami v přízemí. Procházel jsem se po té slavné místnosti, nepřítomně si prohlížel bohatě vykládaný Chippendaleův nábytek, portrét Bena Franklina, krajinku nazvanou Pasák krav a ovcí. Čekal mě rušný den. Měl jsem dohodnutou schůzku v městské márnici s Benjaminem Levitskym, číslem dvě ve zpravodajském oddělení FBI.

Stále mi ležely v hlavě vraždy dětí ze školy Sojourner Truthové. Pro tuto chvíli je měl na starosti Sampson. Sampson a náš neoficiální tým detektivů. Přesto jsem na ten případ nemohl přestat myslet.

Náhle někdo vstoupil do Pokoje s mapami spolu s národním bezpečnostním poradcem. Ztuhl jsem překvapením. Nejsou slova, která by ten pocit mohla popsat.

Don Hamerman koženě oznámil: „Přeje si s vámi mluvit prezident Byrnes.“

036 KAPITOLA

„DOBŘÍ DEN. Jste doktor nebo detektiv Cross?“ zeptal se mě prezident Thomas Byrnes.

Měl jsem neodbytný pocit, že dr. Cross by mi v Bílém domě posloužil lépe. Jako dr. Bunche, dr. Kissinger nebo dokonce dr. Savage. „Myslím, že dám přednost Alexovi,“ odpověděl jsem.

Prezidentovu tvář ozářil široký úsměv, týž charizmatický úsměv, který jsem viděl mnohokrát v televizi a na prvních stránkách novin.

„A já dávám přednost Tomovi,“ řekl prezident. Potřásl mi rukou. Jeho stisk byl pevný a upřímný. Několik vteřin se mi díval do očí.

Prezident Spojených států dokázal, aby jeho hlas zněl zároveň srdečně a seriózně. Měřil něco přes metr osmdesát a v padesáti byl upravený a v dobré kondici. Jeho světle hnědé vlasy prokvétaly stříbrnou šedí. Vypadal trochu jako bojový pilot. Měl velmi citlivé a vřelé oči. Byl známý jako

náš **nejpohlednější** a také nejdynamičtější prezident v poslední době.

O tomto muži, s nímž jsem se setkal poprvé, jsem už mnoho četl a slyšel. Před tím, než se rozhodl ucházet o mnohem významnější funkci, byl úspěšnou a uznávanou hlavou Ford Motor Company v Detroitu. Šel do prezidentských voleb jako nezávislý kandidát a lidé se rozhodli pro čerstvé, nezatížené myšlení- nebo prostě volili proti republikánům a demokratům, jak tvrdili někteří št'ouralové. Zatím se projevoval jako současný myslitel, i když trochu rozporuplný, skutečný nonkonformista ve vysokém úřadě. Jako silná vůdčí osobnost si prezident získal ve Washingtonu několik přátel a mnoho nepřátel.

„Ředitel FBI vás vřele doporučuje,“ řekl. „Myslím, že **Stephen Bowen** je docela dobrý chlap. Co myslíte? Máte na něj nějaký názor?“

„Souhlasím s vámi. FBI se za těch pár let pod Bowenem hodně změnilo. Dobře se nám s nimi teď spolupracuje. Dříve to tak nebyvalo.“

Prezident přikývl. „Je to skutečná hrozba, Alexi, nebo jenom děláme preventivní bezpečnostní opatření?“ zeptal se mě. Byla to

obtížná, otevřená otázka. Zároveň jsem si pomyslel, že je to nejlepší, na co se mohl zeptat.

„Myslím si, že v zájmu tajné služby je rozhodně bezpečnostní prevence,“ řekl jsem. „Shoda jmen Jack a Jill a vašich krycích jmen je velmi znepokojující. Stejně tak jako zájem vrahů o slavné lidi tady ve Washingtonu.“

„Myslím, že do toho popisu zapadám. Bohužel je to pravda,“ zamračil se prezident Byrnes. Četl jsem, že je to realistický člověk, který si hodně potrpí na soukromí. I na me působil tím dojmem. Středozápaďan v nejlepším smyslu slova. Nejvíc me asi překvapila upřímnost, která z toho muže vyzařovala.

„Jak jste sám přiznal, už jste znepokojil dost lidí.“

„Buďte klidný, ještě přijde další znepokojování. Tenhle vládní systém potřebuje pořádnou rekonstrukci. Byl navržen pro život v osmnáctém století. Alexi, jsem připravený

spolupracovat v každém směru s policejními vyšetřovateli. Nechci, aby umírali další lidé. Už jsem na to samozřejmě myslel, ale nejsem ještě připravený zemřít. Myslím, že Sally a já jsme slušní lidé. Doufám, že až nás lépe poznáte, budete si myslet totéž. Nejsme zdaleka perfektní, ale jsme slušní. Snažíme se dělat správné věci.“

Prezident na mě už tím dojmem působil. Rychle si mě dokázal získat. Zároveň jsem ale přemýšlel, kolik z toho, co mi řekl, mu mohu věřit. Tak či tak, byl to politik. Ten nejlepší v zemi.

„Každý rok se pár lidí pokusí dostat do Bílého domu, Alexi. Jeden muž to dokázal tak, že se přidal na konec vojenské kapely námořnictva. Pár lidí zkusilo prorazit přední bránu autem. V devadesátém čtvrtém tady přistál Frank Eugene Corder s jednomotorovou Cesnou.“

„Ale zatím nic, co by se podobalo tomuhle,“ řekl jsem.

Prezident se zeptal na to, co ho opravdu zajímalo. „Kam až mohou Jack a Jill zajít?“

„To zatím nevím,“ odpověděl jsem. „Nesouhlasím s FBI. Nemyslím, že dodržují jeden vzorec. Jsou výborně organizovaní, ale jejich vzorec mi připadá umělý. Vsadím se, že jsou oba atraktivní, s vysoce nadprůměrným IQ. Musí být velmi přesvědčiví, aby se dostali na místa, kde pracovali. Chtějí dosáhnout něčeho ještě okázalejšího.“

To, co zatím udělali, je jenom příprava. Rádi manipulují námi a médii. Tolik to, co zatím mám. Jsem připravený to ještě rozvést.“

Prezident vážně přikývl. „Mám z vás dobrý pocit, Alexi,“ řekl. „Jsem rád, že jsme se tady na pár minut sešli. Řekli mi, že máte dvě děti,“ dodal. Sáhl do kapsy saka a podal mi prezidentskou sponu na kravatu a ozdobnou jehlici, vyrobené speciálně pro děti. „Upomínkové předměty jsou důležité. Vidíte, věřím na tradici stejně jako na změny.“

Prezident Byrnes mi znovu potřásl rukou, pohlédl mi na okamžik do očí a odešel z místnosti.

Pochopil jsem, že jsem byl právě přijat do týmu, jehož jediným úkolem je chránit prezidentův život. Zjistil jsem,

že cítím silnou motivaci se toho úkolu ujmout. Podíval jsem se na sponu a jehlici pro Damona a Jannie a byl jsem podivně dojatý.

037 KAPITOLA

„TAKŽE UŽ SES sešel s královským párem?“ zeptala se mě Nana, když jsem asi ve čtyři odpoledne vstoupil do kuchyně.

Vařila ve velkém šedivém hrnci něco, co vonělo jako pověstná ambrózie. Byla to polévka z bílých fazolí, jedna z mých oblíbených. Kočka Rosie slídila kolem kuchyňské linky a spokojeně předla. *Rosie v kuchyni.*

Současně s vařením luštila Nana křížovku ve *Washington Post*. V dohledu byl také její křížovkářský slovník, stejně jako kniha *Ani kámen na kameni - Život a doba Maggie Kuhnové*. Složitá žena, naše babička.

„S kým že jsem se sešel?“ předstíral jsem, že nerozumím její kříšťálově jasné a pichlavé otázce. Hrál jsem hru, kterou jsme spolu hráli už mnoho let a nejspíš ještě budeme, dokud nám v tom smrt nějak jednou nezabrání.

„No s kým, doktore Crossi. S prezidentem a paní prezidentovou přece. S těmi bohatými bělochy, kteří bydlí

v Bílém domě a shlížejí odtud na nás ostatní. Tom a Sally v Kamelotu devadesátých let.“

Usmál jsem se jejímu typicky inteligentnímu a lehce ironickému žertu. Podíval jsem se do ledničky. „Nepřišel jsem se domů hádat, abys věděla. Chci si udělat sendvič s tímhle hovězím. Vypadá to, že se úplně rozpadá před očima, jak je měkké. Nebo mé klame zrak?“

„Jistě že klame, ale to hovězí je tak křehké, že ho můžeš krájet lžicí. Vypadá to, že v Bílém domě nepracují moc dlouho na to, kolik mají práce. Něco takového jsem vždycky tušila. Až do dneška jsem to ale nemohla dokázat. Tak s kým ses setkal?“

Nemohl jsem odolat. Stejně jsem se jí to chystal říct. „Dneska ráno jsem mluvil s prezidentem.“

„Tys mluvil s *Tomem*?“

Nana naznačila úder okoukaný od boxera těžké váhy George Foremana. Udělala několik boxerských kroků od linky směrem ke mně. Dokonce se i pousmála. „Tak jo, vypravuj mi o *Tomovi*, proboha. A o Sally. Nosí Sally ve dne v Bílém domě ten černý klobouk ve tvaru kastrolu?“.

„Myslím, že to byla Jacqueline Kennedyová. Po pravdě musím říct, že se mi prezident Byrnes líbí,“ poznamenal jsem a začal jsem si připravovat tlustý sendvič s hovězím z žitného chleba, hlávkového salátu, rajčat, trochy majonézy, spousty papriky a špetky soli.

„To se nedivím. Tobě se líbí každý, dokud někoho nezabije,“ řekla Nana a začala krájet další rajčata. „Teď, když ses seznámil s prezidentem, se můžeš vrátit k případu školy Sojourner Truthové. Pro lidi v tomhle domě je velmi důležitý. Černí lidé se už moc o prezidenta a jeho problémy nezajímají. Ani by neměli.“

„Je to pravda, paní Farrakhanová?“ řekl jsem, když jsem se zakousl do sendviče. Byl stejně chutný, jak vypadal. Rozplýval se v ústech.

„Měla by to být pravda, pokud není. Tak jako tak to není daleko od pravdy. Připouštím, že je to smutné, ale takový je současný stav věcí. Nesouhlasíš? Musíš.“

„Slyšelas někdy o zrání s věkem?“ zeptal jsem se jí. „Tvoje hovězí je mimochodem příšerné.“ „Slyšelas někdy o zmoudření, ne stárnutí?“

„Slyšels někdy o malých, roztomilých černých dětech zabitých v našem sousedství. Alexi, a o tom, že nikdo nic nedělá, aby to zastavil? Jasně že to hovězí je perfektní. Víš, já zmoudřela.“

Sáhl jsem do kapsy kalhot a vytáhl sponu a jehlici, které mi dal prezident. „Prezident věděl, že mám dvě děti. Dal mi pro ně tyhle suvenýry.“ Podal jsem je babičce. Vzala si je a pro jednu v životě se nezmohla na slovo.

„Řekni jim, že jsou od Toma a že je to správný muž, který se snaží dělat správné věci.“

Snědl jsem půlku svého přecpaného sendviče a vzal si druhou s sebou ven z kuchyně. Nemohl jsem snést horko a to ostatní. „Díky za ten vynikající sendvič a za radu. V tomhle pořadí.“

„Kam teď jdeš?“ zavolaia za mnou Nana. Začala se znovu rozčilovat. „Mluvíme o důležitých věcech. Genocidě černých přímo tady ve Washingtonu, našem hlavním městě. Nikdo se nestará o to, co se tady v okolí děje, Alexi. Když říkám oni, myslím běloši, a ty posluhuješ nepříteli.“

„Vlastně se právě chystám věnovat pár hodin případu školy Sojourner Truthové,“ zavolal jsem na ni cestou k domovním dveřím a doufal, že uniknu jejímu proslovu. Už jsem Nanu neviděl, ale pořád jsem slyšel její hlas jako hlasy furií, nebo možná krákání vran na poli.

„Alex konečně našel smysl života!“ volala silným, pronikavým hlasem. „Je tedy aspoň nějaká naděje. Je tady naděje. Díky, černý Bože na nebesích.“

Babička byla pořád svá a já ji za to miloval. Jenom mě někdy unavuje poslouchat její nekonečné tirády.

Když jsem vyjížděl od domu, zmáčkl jsem klakson svého starého porsche. Je to náš signál, že je všechno mezi námi v pořádku. Slyšel jsem Nanu volat z domu: „Taky na tebe troubím!“

038 KAPITOLA

BYL JSEM ZPÁTKY v nehostinných ulicích vnitřního Washingtonu, odvrácené strany hlavního města. Byl jsem znovu detektiv z oddělení vražd. Svým způsobem jsem tuhle svou roli miloval, ale byly chvíle, kdy jsem jí nenáviděl celým srdcem.

Pracovali jsme na obou případech ze všech sil. Zajistil jsem denní hlídky u školy Sojourner Truthové a také denní a noční hlídky u hrobu Shanelle Greenové. Psychopatičtí zabijáci se často objevují u hrobů svých obětí. Byli to konec konců zvrhlíci.

Hlavní scéna byla samozřejmě ve městě.

Dvě úplně odlišná schémata vražd. Nikdy jsem nic takového neviděl, něco, co by se třeba jen blížilo tomuhle chaosu.

Nepotřeboval jsem, aby mi Nana připomínala, že chci být právě teď v ulicích. *Někdo zabíjí naše děti.*

Byl jsem si jistý, že to šílené monstrum bude zabíjet znovu. Na rozdíl od Jacka a Jill byla v jeho práci zuřivost a vášeň. Bylo to čiré, děsivé šílenství toho druhu, který jsem skoro cítil na jazyku. Nemohl mě uklidnit ani fakt, že vrah byl nejspíš amatér.

Mysli jako vrah. Zkus být v jeho kůži, nabádal jsem sám sebe. Tak to všechno začíná, ale je to mnohem složitější, než to zní. Hlavní bylo sebrat co nejvíc informací a údajů.

Strávil jsem část odpoledne hledáním několika místních lidí, kteří mohli zaslechnout něco o vraždách: veselých lidí z ulice, feťáků, prodavačů trávy, skejtáků, majitelů obchodů, práskačů a muslimů prodávajících noviny. Některé z nich jsem pořádně proklepl, ale nikdo pro mě neměl nic užitečného.

Přesto jsem pokračoval dál. Takhle to vypadá většinu dní. Chodíte po ulicích a vyptáváte se. Asi ve čtvrt na pět jsem padl na sedmnáctiletého bezdomovce, kterého jsem znal z dobročinné jídelny u kostela svatého Antonína. Občas jsem tam pomáhal. Jmenoval se Loy McCoy a prodával crack. Už mi jednou nebo dvakrát pomohl.

Loy přestal chodit na jídlo v době, kdy začal po okolí roznášet balíčky s crackem. Je těžké mít to klukům jako Loy za zlé, i když se tomu někdy těžko bráním. Jejich životy jsou neuvěřitelně kruté a beznadějně. Pak jednoho dne někdo přijde a nabídne jim patnáct

nebo dvacet dolarů za hodinu, aby dělali to, co stejně někdo udělá. To, co je k jejich drogovým šéfům nejvíc připoutá, je, že jim šéfové projeví důvěru - mnohdy poprvé v jejich životě.

Zavolal jsem si Loye k sobě, dál od skupinky, se kterou postával na ulici L. Všichni byli oblečení v černém, vlněné kapuce měli stažené hluboko přes oči a uši. Zlaté korunky na zubech, velké náušnice, pytlovité kalhoty a tak podobně. Jejich gang mluvil o filmu, natočeném podle kresleného seriálu Flinstounovi nebo možná o samotném seriálu. *Jaba daba* byla jedna z přezdívek, které se tady v okolí používají pro policejní hlídky a detektivy. *Jaba daba* jde. Nebo *sráč*

jaba daba dá. Nedávno jsem slyšel smutnou statistiku, že sedmdesát procent Američanů získává skoro sto procent informací z televize a filmů.

Když se Loy pomalu klátil k rohu, kde jsem stál, drze se šklebil. Měřil skoro sto pětasmdesát centimetrů, ale vážil jenom asi pětasedesát kilo. Měl na sobě několik vrstev vytahaného a působivě potrhaného zimního oblečení. Tvářil se, jako by mě chtěl svým přidrzlým pohledem vymazat ze světa.

„Si myslíte, že dyž řeknete nakluš, tak musím přijít?“ zeptal se Loy vyzývavě. Naštvalo mě to, ale bylo to spíš smutné. „Vo co gou? Daně platím. Sem nic neproved. A vostaní taky né.“

„Ty tvoje kecy na mě neplatí,“ řekl jsem mu. „Radši s tím hned přestaň.“ Vědě! jsem, že jeho matka je závislá na heroinu a že má tři malé sestry. Všichni bydleli v útulku při oblastní nemocnici v Southeast, což bylo jako mít trvalý pobyt v podchodech pod hlavním nádražím.

„Řekněte, vo co vám de, a já si pudu po svém,“ řekl Loy, aniž se snažil změnit tón. „Muj čas sou prachy, jasný? Tak se ptejte.“

„Mám jenom jednu otázku, Loyi. Pak se můžeš vrátit ke svým obchodním transakcím.“

Pořád se na mě šklebil způsobem, kterým si člověk tady v okolí koleduje o kulku mezi oči. „Proč mám odpovídat na vaše votázky? Co z toho budu mít?“

Konečně jsem se na Loye usmál a on můj úsměv opětoval, čímž mi ukázal svoje lesknoucí se zlaté korunky. „Když mi něco dáš, budu si to možná pamatovat. A pak ti budu možná něco dlužit,“ řekl jsem.

„Jo,“ odpověděl okamžitě. „Chcete znát velký tajemství, detektive? Já vám na to kašlu. A už vůbec se nestarám vo to, kdo zabil ty děti.“ Pokrčil rameny na znamení, že na tom tady v okolí nezáleží nikomu. To už jsem věděl.

Počkal jsem. až dokončí svůj projev a promyslí si moji nabídku. Smutné na tom bylo, že by! chytrý. Proto ho dro-

goví bossové najali. Loy byl dost inteligentní a nejspíš měl i svou pracovní etiku.

„Nemůžu se s váma vybavovat! Nesmím!“ prohlásil nakonec našťavaně a rozhodil hubené ruce. „Si myslíte, že vám něco dlužím, protože ste nám kdysi nalejval polívku v tý jídelně? Si myslíte, že vám něco dlužím? Nedlužím vám ani hovno!“

Loy se začal klátit pryč. Pak se na me ohlédl, jako kdyby po mně chtěl hodit nějakou další drzostí. Jeho trnavé oči zachytily můj pohled a několik okamžiků ho podržely. Kontakt.

„Tam, co byla zabita ta malá holka, někdo viděl nákýho starýho chlápka,“ vypadlo z Loye. Byla to ta nejvýznamnější informace, kterou jsme zatím o celém případu měli. Byla to jediná informace, přesně ta, kterou jsem celou tu dobu na ulicích hledal.

Neměl tušení, jak jsem rychlý a silný. Natáhl jsem se po něm a přitáhl si ho k sobě. Přitáhl jsem si Loye McCoye hodně blízko. Tak blízko, že jsem cítil z jeho dechu pepermintovou žvýkačku, vůni pomády z jeho vlasů a zatuchlý pach jeho pomačkaných šatů.

Držel jsem ho u sebe, jako by to byl můj syn, nezdárný syn, mladý blázen, který musel pochopit, že se ke mně nemůže takhle chovat. Držel jsem ho opravdu pevně a měl jsem pocit, že ho musím zachránit. Chtěl jsem je zachránit všechny, ale nemohl jsem. Byla to jedna z mých největších životních bolestí a zklamání.

„Nejsem tady jen tak pro legraci, abys věděl. Kdo ti to řekl, Loyi? Koukej mi to říct. Nehraj si se mnou. Řekni mi to, a to hned.“

Jeho obličej byl několik centimetrů od mého. Ústy jsem se skoro dotýkal jeho tváře. Všechno jeho chvástání a drzost zmizely. Nelíbilo se mi, že na něj musím být tak tvrdý, ale bylo to strašně důležité.

Mám velké a zjizvené ruce jako boxer a dal jsem si záležet, aby si toho všiml. „Čekám na odpověď“,“ zašeptal jsem. „Vezmu tě s sebou. Udělám ti ze života peklo.“

„Nevím kdo,“ zasípal. „Mluvili vo tom lidi v útulku. Jenom sem to zaslech, jasný? Starej hounlesák. Někdo ho viděl, jak se potlouká po Garfieldově parku. Bílej chlápek v parku.“

„Bílý muž? Na jihovýchodním konci parku? Jseš si tím jistý?“

„Je to tak. Jak říkám. Tak sem to slyšel. A teď mě pusťte. Sakra, člověče, pusťte mě!“

Dovolil jsem mu, aby ode mě pár kroků poodešel.

Jakmile si Loy uvědomil, že mu nechci ublížit nebo ho vzít s sebou k výslechu, uklidnil se.

„To je celý. Teď mi něco dlužíte,“ prohlásil. „Jednou si to vyberu.“ Nevěřil jsem, že by to Loy myslel ironicky.

„Dlužím ti,“ řekl jsem. „Díky, Loyi.“ *Doufám, že si to nikdy nebudeš muset vybrat.*

Mrkl na mě. „Mějte se, jak chcete!“ řekl, zasmál se a smál se celou cestu k ostatním prodavačům cracku.

039 KAPITOLA

STARÝ BEZDOMOVEC blízko místa vraždy. V Garfieldově parku. To bylo konečně něco konkrétního, s čím se dalo pracovat. Vynaložená investice se mi vrátila.

Bílý muž. Bílý podezřelý.

To bylo ještě slibnější. V oblasti Garfieldova parku se moc bílých mužů nepotloukalo. To bylo jisté.

Zavolaal jsem Sampsonovi a řekl mu, co jsem zjistil. Právě přišel do práce na noční. Zeptal jsem se Johna, co je u něj nového. Řekl, že s tím zatím nehnul, ale teď že možná něco zjistí. Dá to vědět ostatním z naší skupiny.

Chvilku po páté jsem se znovu stavil ve škole Sojourner Truthové. Táhl mě tam hned několik důvodů. Nová informace o bílém bezdomovci a neustálý pocit, že by v tom mohl být zapletený můj starý známý Gary Soneji. To byl jeden důvod. Druhým byla Christine Johnsonová. Paní Johnsonová.

Ve vrátnici u **hlavního** vchodu opět nikdo nesesedl. Sbíрка panenek na stole vypadala opuštěně stejně jako několik dětských kreseb a knížek. Těžké dřevěné dveře ředitelny byly zavřené.

Nikoho jsem vevnitř neviděl, ale přesto jsem zaklepal. Slyšel jsem, jak uvnitř bouchla zavíraná zásuvka a pak kroky. Dveře se otevřely. Nebyly zamčené.

Christine Johnsonová měla na sobě kašmírové sako a dlouhou vlněnou sukni. Vlasy měla stažené dozadu a sepnuté žlutou sponou. Brýle měla nasazené. Napadl mě verš - myslím od Dorothy Parkerové - *Muži zřídka volí za své cíle / ženy které nosí brýle.*

Pohled na ni mi okamžitě zlepšil náladu. Nevědě! jsem přesně proč, ale bylo to tak.

Uvědomil jsem si, jak hodně a dlouho po konci vyučování ve škole pracuje. Byla to její věc, ale přesto jsem přemýšlel, proč tam tráví tolik času.

„Ano, často pracuji večer. Přistihl jste mě při činu. S rukama krví potřísněnými. Dnes ráno se tady stavil váš přítel,“ řekla. „Detektiv John Sampson.“

„Má tenhle případ na starosti,“ řek! jsem.

„Vypadá velice horlivě a zaujatě. Je v mnoha směrech nevyzpytatelný. Čte Camuse,“ řekla.

Přemýšlel jsem, jak mohl tohle dostat do jejich konverzace. Mezi dalšími vznešenými zábavami si Sampson libuje v setkáních se zajímavými ženami jako Christine Johnsonová. Nebude mu vadit, že je vdaná, pokud to nebude vadit jí. Sampson se dokázal chovat jako džentlmen, ale jenom když se to vyplatilo.

„Sampson hodně čte, co ho znám. Moje babička ho učila ve škole, ještě než jsem ho poznal. Je to skutečný Vládce knih.“

Christine Johnsonová se usmála a ukázala mi krásné zuby. „Vy znáte film *Vládce knih*? Musíte je asi znát všechny.“

„Opravdu je znám všechny. Všechny, které děti musí, *musí vidět, tati. Vládce knih* se líbil, ale nejsme takoví fanoušci Macauleye Culkina jako někteří lidé.“

Znovu se usmála. Moc jí to slušelo. Byla dost chytrá na to, aby mohla dělat spoustu věcí - dost trpělivá a plná zájmu, aby mohla dělat tuhle obtížnou práci. Záviděl jsem jejím studentům.

Sel jsem hned k věci, kvůli níž jsem do školy přišel. „Důvod, proč jsem se tady zastavil, je, že máme možnou identitu vraha. Dozvěděl jsem se to dnes odpoledne, vlastně před chvílí.“

Christine Johnsonová pozorně poslouchala, co jsem říkal. Čelo jí pokryly vrásky. Pozorně na mě hleděla svýma černýma očima. Uměla naslouchat; a to, pokud jsem se dobře pamatoval, nebylo pro ředitelku školy příliš obvyklé.

„Poblíž místa v Garfieldově parku, kam byla Shanelle Greenová původně zavlčena, byl viděn starší bílý muž. Byl popsán jako někdo z ulice. Možná bezdomovec. Nepříliš velký, s bílým plnovousem, na sobě měl hnědé nebo černé pončo.“

„Měla bych to říct učitelům? A co dětem?“ zeptala se, když jsem dokončil popis.

„Rád bych sem zítra ráno někoho poslal, aby to učitelům zopakoval,“ řekl jsem. „Nevíme, jestli tahle stopa někam vede, ale mohla by být důležitá. Je to to nejlepší, co zatím máme.“

„Trocha prevence neuškodí,“ řekla a zasmála se. Smála se vlastně sama sobě. „Tomu se hanlivě říká, učitelská mluva'. Kdybyste se tady pohyboval častěji, mohl byste jí dostat slušnou dávku. Příliš

mnoho klišé. Někdy zjišťuji, že mluvím s ostatními dospělými, jako by to byly pěti nebo šestileté děti. Mého manžela to přivádí k šílenství.“

„Je váš manžel taky učitel?“ zeptal jsem se. Prostě to ze mě tak vypadlo. Sakra.

Zavrtěla hlavou a vypadala, jako by ji něco pobavilo. „Ne, ne. George je právník. Ovlivňuje poslance na Capitol Hillu. Naštěstí se jenom snaží prosadit zájmy energetických společností. Occidental Petroleum, Pepco Energy Company, Edison Electric Institute. S tím se dokážu smířit.“

Zasmála se. „Tedy, aspoň většinou.“ Její pohled byl nevinný, ale ne naivní. Možná trochu spiklenecký.

„No, chtěl jsem vás jenom seznámit s informacemi o našem podezřelém. Možná je to tentokrát ten pravý,“ řekl jsem. „Už musím běžet.“

„Ne,“ řekla Christine Johnsonová a já se překvapeně zarazil.

Pak se znovu usmála tak, jak jsem to už znal. Oslnivě a přitažlivě.

„Žádné běhání na školních chodbách,“ mrkla na mě. „Dostala jsem vás!“ Milé.

Zasmál jsem se a po krátké chvíli plné jasu a radosti se vracel zpátky ke své práci. Moc se mi líbila. Komu ne? Možná by se z nás mohli stát přátelé, ale spíš ne.

Nic mi nevycházelo, jak bych si přál; nic nefungovalo, jak mělo. Starý bílý bezdomovec byl to jediné, co jsme měli. Nemohla za to špatná policejní práce, ale bylo to málo. Hodně málo. Dva takové případy. Probůh!

Zaparkoval jsem auto o kus dál a několik hodin ten večer školu Sojourner Truthové pozoroval. Škola mého syna. Možná kolem projde bílý bezdomovec - ale žádný se neobjevil.

Opustil jsem své stanoviště asi půl hodiny poté, co Christine Johnsonová opustila svoje.

040 KAPITOLA

CO SI MYSLÍŠ o vyhlídkovém letu na létajícím koberci? „Od jedné do jedenácti?“ zeptal se Jack Jill, zeptal se Sam Sary. Vznášeli se vysoko nad krajinou Marylandu.

„Je to překrásné. Vznášející. Neuvěřitelné. Mít prostou radost z letu jako pták.“

„Je těžké uvěřit, že je to práce. Ale je to tak, Opičí tvářičko. Tohle by pro nás mohlo být důležité, pro všechno, co děláme, pro naši hru.“

Já vím, Same. dávám pozor.“

„Vím, že dáváš. Jsi vždycky tak pilná.“

Seděli blízko sebe uvnitř malé kabiny větroně Blaník L-23. Vytáhli je do vzduchu na městském letišti ve Fredericku v Marylandu, asi hodinu od centra Washingtonu. Stará se o mě perfektně, nemohla se Sara ubránit myšlence. Ona, a létá! Neuvěřitelné. Tohle po jejím dosavadním životě.

Pod sebou viděla Frederick s mnoha ukázkami německé koloniální architektury. Mohla rozeznat několik sladce

načančaných obchůdků ve staré části města. Obloha byla plná kumulů, které vypadaly jako koule z vaty, plující klidným mořem. Sara řekla den předtím Samovi, že už jednou větroněm letěla a že to bylo asi to nejkrásnější, co kdy zažila. Řekl: „Poletíme zítra odpoledne. Znam to správné místo, Opičí tvářičko. Perfektní! Chci si zaletět nad Camp David, kam si jezdí prezident odpočinout. Chci se podívat, jak si tam žije. Chci mu shodit na hlavu imaginární bombu.“

Sam Harrison toho už věděl o Camp Davidu hodně, ale přesto mohl být pohled z výšky užitečný. Útok na prezidentovo rekreační sídlo z výšky mohl být v budoucnu dost pravděpodobný - zvláště pokud bude tajná služba prezidenta Byrnesa hlídat tak pečlivě, jako v několika posledních dnech.

Jackovi a Jill se teď všechno zkomplikovalo, ale to předpokládali. Proto měli plánů několik, ne jen jeden. Prezident Spojených států zemře - záleží jen na tom, kdy a kde. Jak už bylo rozhodnuto. Brzy se rozhodne také kdy a kde.

„Není to riskantní letět tak blízko ke Camp Davidu?“ zeptala se Sara. Usmál se nad její otázkou. Věděl, že se kousala do jazyka, už

když zamířili na sever od Fredericku a blížili se metr po metru k prezidentovu sídlu, k nebezpečí, možná dokonce ke katastrofě.

„Tak riskantní to zase není. Větroně a horkovzdušné balony to dělají pořád. Chtějí se podívat, jak žije prezident. Teď tady zrovna není, tak nejsou tak paranoidní jako na zemi. Stejně ale nemůžeme moc blízko. Od doby, co u Bílého domu přistálo to letadlo, je tenhle vzdušný prostor chráněný raketami. Pochybují, že by sestřelili větroň, ale jeden nikdy neví.“

Viděli pod sebou budovy pevnosti David, jen trochu severovýchodně v horském parku Catoctin. Venku stály tři armádní džípy. Mezi stromy nebylo nikoho vidět. Samotný Camp David vypadal dost divně: podivný kříženec kasáren a venkovského rekreačního sídla. Nepříliš impozantní. Nic,

s čím by si nedokázali poradit, kdyby bylo třeba, kdyby to vyžadoval konečný plán.

„Camp David. Pojmenovaný po Eisenhowerově vnukovi,“ řekl Jack. „Docela dobrý prezident. Generálové obvykle bývají.“

Jack se dotkl beretty, kterou měl v koženém pouzdře nad kotníkem. Dotyk zbraně byl uklidňující. V té chvíli se ale prezidentovi nic stát nemělo, ani Jackovi a Jill. Ne, hra měla zaměřit jiným směrem. V tom byl její půvab - nikdo nemohl předvídat, jak bude pokračovat. *Byla to hra, byla tak vymyšlená a tak se také hrála.*

Ucítil Sařinu ruku, jak se lehce dotkla jeho tváře. „Kolik máme ještě času?“ zeptala se. Podezíral ji, že si přeje, aby jejich vyhlídkový let nikdy neskončil.

„Nikdy nás nechytí,“ usmál se.

„Ne, myslím tenhle let, hlupáčku,“ zasmála se a poklepala mu na paži. „Kolik času ještě máme tady nahoře?“

„To už se nudíš? Ještě jsme se ani zdaleka nepřiblížili. světovému výškovému rekordu - asi patnáct kilometrů, jestli se dobře pamatuji. Potřebovali bychom na to pořádný stoupavý vzdušný proud.“ Náhle se tvářil, jako by měl starost, že se jí to nelíbí. To bylo Samovi podobné.

„Ne, ne,“ smála se a objala ho kolem krku. Pevně se k němu přitiskla. „Miluji to tady nahoře, miluji létání a miluji čas strávený s tebou. Děkuji ti - za všechno.“

„Není zač, Opičí tvářičko,“ zašeptal jí do tváře.

Dva neuvěřitelní zabijáci.

Jack a Jill.

Ve vzduchu nad prezidentovým slavným venkovským sídlem v Camp Davidu.

Brzy na shledanou, pane prezidente. Nemůžete naše setkání nijak odvrátit. Před námi se nikam neschováte. Věřte nám. Nesplnili jsme snad zatím všechny svoje sliby?

041 KAPITOLA

PŘI HODINOVÉ JÍZDĚ zpět do Washingtonu vypadal Sam roztržitě a nepřítomně. Sara ho opatrně pozorovala koutkem oka. Bylo to, jako by byli ještě ve větroni. Na čele se mu udělaly vrásky a jeho tmavě modré oči se upíraly na cestu před nimi.

Občas se mu to stávalo; ale zrovna tak se to mohlo stát jí. *Sara strašpytel. Sara dříc.*

Znali navzájem svoje dobré a špatné stránky a respektovali je. Hra na Jacka a Jill se komplikovala, začínalo jít do tuhého. Každý krok byl riskantní a plný nebezpečí. Mohli je dostat dříve, než dokončí svoje poslání. Lovci byli doslova všude kolem nich. Probíhal jeden z největších honů na člověka v dějinách. Nejen v D. C., ale na celém světě.

„Přemýšlel jsem o hře a o tom, jak probíhá, a snažil se ji poctivě zhodnotit. Zvažoval jsem hru uvnitř hry,“ řekl Sam konečně. „Něco ještě důmyslnějšího, co by naše pronásledovatele ve snu nenapadlo.“

Sara ho pozorovala, jak se probouzí ze svého snění a vrací se k ní.

„Ano, všimla jsem si, žeš byl někde jinde než tady na dálnici se mnou a ostatními cestujícími. Bylo to jasně vidět.“

Sam se usmál. „Promiň. Už jsem zase u tebe.“ Byl neobyčejně skromný - další věc, kterou na něm milovala. Nezdálo se, že by si uvědomoval, že je něco zvláštního; pokud ano, dokázal to skrýt. Bože, bylo jí tak lehce, když byla s ním, a tak těžko bez něho. Sara uvažovala, jak mohla žít před tím, než potkala Sama. Odpověď zněla, že nežila. Byla naživu, ale nežila. Ted už ano.

„Děláš si starosti o to, jak bude hra přesně pokračovat,“ řekla, „a musíš se kvůli tomu mračit. Ubohý drahoušku Same. Co tě napadlo?“

Zasmál se a zavrtěl hlavou. Často jí říkal, jak je vnímavá a inteligentní. Nebylo mnoho mužů, kteří by jí to kdy řekli - vlastně skoro žádný. Její inteligence mnoho mužů děsila. Ještě horší bylo, že byla výřečná. Muži proto obvykle cítili potřebu ji ponižovat, zlehčovat všechno, co řekla a při čem se necítili zvlášť pohodlně.

Sam takový nebyl. Zdálo se, že ví přesně, co ona potřebuje. *Je to také součást hry? přemýšlela. Součástí jeho hry?*

„Policie a FBI nám brzy pořádně zatopí,“ řekl s pohledem upřeným kupředu na šedou stuhu dálnice. „To, co se zatím dělo, vůbec nic nebylo, Saro, vůbec nic. Lov na člověka od této chvíle několikanásobně zesílí. Chtějí nás dostat za každou cenu.“

„FBI dává dohromady ten nejlepší možný tým a buď si jistá, že bude stát za to. Dříve nebo později na nás něco najdou. Tomu se nevyhneme.“

Sara přikývla. Přesto ji vyděsil. „Vím to. Jsem na to připravená - nebo si to aspoň myslím. Máš nějaký nápad, jak se vyhnout tomu horku, které se na nás chystá?“

„Ano, myslím, že mám. Je to něco, o čem už nějakou dobu uvažuji, ale myslím, že už jsem to vyřešil. Dovol mi, ať to na tobě vyzkouším. Řekneš mi, co si myslíš.“

Vidíte ? Chce vědět její názor. Pokaždé. Je tak jiný než. ostatní.

Otočil se k ní a podíval se jí do očí. „Je to tak prosté, opravdu. Potřebujeme perfektní alibi. Mám nápad, jak to zařídit. Bude to chtít trochu změnit náš plán, ale myslím, že se to vyplatí.“

Snažila se, aby její hlas nezněl napjatě. „Jakou změnu máš na mysli? Nechceš už jít za tím cílem, na kterém jsme se dohodli?“

„Chci změnit příští cíl, ano, ale chci změnit také něco jiného. Chci sehnat někoho jiného, kdo tu další vraždu provede. Pak budeme mít oba neprůstřelné alibi. Myslím, že je to užitečná změna. Myslím, že jim to pořádně zamotá hlavy. Když se objeví někdo další, úplně je to rozhodí.“

Přijížděli po Wisconsin Avenue do centra Washingtonu. Saru napadlo, že město vypadá jako na obrazu J. M. W. Turnera. Neostré světlo, správně zachycené. „Mám ráda, když tolik přemýšlíš. Je to dobrý plán. Koho na to máš?“ zeptala se.

„Už jsem se s někým spojil,“ řekl Sam. „Myslím, že mám pro ten trik tu správnou osobu. Přemýšlí stejně jako my, souhlasí s naší věcí. Brzy bude tady ve Washingtonu.“

042 KAPITOLA

AGENT TAJNÉ SLUŽBY James McLean, jeden z poručíků Jaye Grayera, mě provedl Bílým domem. Každý rok tam přijde více než milion návštěvníků, ale tohle byla prohlídka, které se žádnému z nich nedostalo. Tahle byla skutečná.

Místo obvyklého okruhu po Knihovně, Východním, Modrém, Zeleném a Červeném pokoji jsem si prohlédl soukromé prostory ve druhém a třetím poschodí. Požádal jsem o prohlídku prezidentových kanceláří v západním křídle, stejně jako kanceláří viceprezidenta Mahoneyho.

Když jsme procházeli působivým Centrálním sálem, zařízení, jehož převažující barva byla jasně žlutá, napůl jsem očekával, že náhle odněkud zazní státní hymna.

Agent McLean mě krmil detaily o bezpečnosti v Bílém domě. Přízemí bylo prošpikováno zvukovými, tlakovými a infračervenými čidly a kamerami. Na střeše teď nepřežitě hlídal bezpečnostní tým. Vrtulníky mohly být na místě za

méně než tři a půl minuty. Přesto mě celý systém dostatečně neuspokojoval.

„Co si o tom všem myslíte?“ zeptal se mě McLean, když me vedl do místnosti kabinetu. Dominovaly mu důstojně vypadající židle potažené kůží, každá s bronzovým štítkem se jménem člena kabinetu. Tohle místo muselo udělat dojem na každého návštěvníka.

„Myslím na to, že každý, kdo tady pracuje, musí být důkladně prověřený,“ řekl jsem.

„Všichni už prověřeni byli, Alexi.“

„To vím. Ale neprověřoval jsem je já. Potřebujeme je všechny prověřit znovu. Chci vědět, jestli se zajímají o poezii nebo literaturu nebo je třeba nestudovali na univerzitě. Zajímají mě všechny zkušenosti s filmováním, malířstvím, sochařstvím, s jakoukoliv uměleckou tvorbou. Chci vědět, jaké odebírají časopisy a jestli posílají peníze na charitativní účely.“

Jestli na to měl McLean nějaký názor, nechal si ho pro sebe. „Ještě něco?“ zeptal se.

Dívali jsme se ven do Růžové zahrady. V dálce jsem viděl kancelářskou budovu, a proto jsem si uvědomil, že oni mohou vidět nás. Moc se mi to nelíbilo.

„Obávám se, že ano,“ pokračoval jsem. „V rámci prověřování se musíme podívat na každého z krizové skupiny. Můžete začít se mnou.“

Agent McLean na mě chvíli zíral.

„Děláte si ze mě srandu, že jo?“ řekl nakonec svůj názor.

Také jsem řekl, co jsem si myslel: „Srandu si nedělám. Tohle je vyšetřování vraždy. Takhle se to dělá.“

Drakobijec přišel do Bílého domu.

043 KAPITOLA

FOTOGRAF ZVOLIL pro vyprodané představení *Miss*

Saigon v Kennedyho centru konzervativní tmavě šedý oblek a pruhoanou kravatu. Našedlé blond vlasy měl ostříhané nakrátko; s vlasy svázanými do ohonu se už dávno rozloučil. Nenosal už ani náušnici s diamantem. Pochyboval, že by ho některý jeho známý poznal. Tak to mělo být - od teď až do konce hry.

„Vypadá to jako za starých časů,“ prozpěvoval si Kevin Hawkins, když projížděl parkovištěm, ze kterého bylo vidět ústředí novin *USA Today* na protějším břehu řeky v Rosslynu.

„Nechte rotačky běžet,“ mumlal si pro sebe. „Možná pro vás budu později něco mít. Možná to bude trhák na první stránku z dnešního večera v Kennedyho centru.“

Byl tak rád, že je zpátky ve Washingtonu, kde v minulosti několikrát žil. Byl také šťastný, že je znovu součástí hry. Hry her, jak si musel neustále opakovat. Věřil tomu

z celého srdce. Krycí jméno: Jack a Jill. Žádná jiná zápletka nemohla být lepší než tahle.

Jeho duševní rozpoložení pro nadcházející obtížný večer se skládalo ze dvou základních částí. První částí bylo být tak opatrný, tak podezíravý a tak paranoidní, jak to jen bylo možné. Druhou částí, stejně důležitou, bylo napumpovat se obrovskou dávkou důvěry, že uspěje.

Nemůžu zklamat. Nezklamu, opakoval si: Jeho úkolem bylo někoho zabít - často někoho známého, někdy před očima veřejnosti - a nenechat se chytit.

Před očima veřejnosti.

A nenechat se chytit.

Zatím nebyl ještě nikdy přistižen při činu.

Zdálo se mu podivné, i když nepřiliš znepokojivé, že necítil žádné výčitky svědomí nebo pocit viny za všechny ty vraždy, a přesto mohl být naprosto normální v mnoha dalších oblastech svého života. Například jeho sestra Eileen ho nazývala „posledním věřícím“ a „posledním patriotem“. Její děti si nedokázaly hodnějšího strýčka než Kevina představit. Jeho rodiče v Hudsonu ho obdivovali. Měl po

celém světě spoustu normálních blízkých přátel. A najednou byl tady, připravený pro další chladnokrevnou vraždu. Dokonce se na ni těšil. Toužil po ní.

Stoupal mu adrenalin, ale ke své zamýšlené oběti cítil méně než nic. Na světě byly miliardy lidí, příliš mnoho. Co znamenalo o člověka méně? Vůbec nic, ať jste se na to dívali z jakékoliv strany. Pokud jste se dívali na svět logicky.

Zároveň byl maximálně opatrný, když vstupoval do zářícího Kennedyho centra, kde visely třpytící se křišťálové lustry a tapiserie od Matisse. Vzhlédl k lustrům ve Velkém foyeru. Se stovkami hranolů a žárovek musel každý vážit aspoň tunu.

*Chystal se vraždit na očích veřejnosti, pod jasnými světly, pod všemi **těmi** hranoly a žárovkami.*

A nenechat se chytit!

Jak úžasný, zázračný trik. Jak dobrý v tom byl.

Měl už zaplacené sedadlo, lístek si vyzvedl ve skřínce na nádraží Union. Jeho sedadlo bylo vzadu za orchestrem, skoro pod prezidentskou lóží. Moc hezké. Skoro perfektní. Úmyslně přišel těsně před tím, než byla ztlumena světla.

Začátek přestávky ho překvapil. Tak brzy! Čas přímo letěl.

Pohlédl na hodinky: 9.15 Přestávka začala přesně podle programu. Světla se rozsvítila a Hawkins **líně** pozoroval dav, který populární muzikál nadchl.

Byla to pro něj dobrá zpráva: opravdové nadšení, vzrušení, vzduch naplňoval hovor. Pomalu vstal ze svého čalouněného sedadla. A *ted' skutečné drama večera*, pomyslel si.

Vstoupil do Velkého foyeru s obrovskými lustry, které připomínaly krápníky. Koberec se mu rozprostíral pod nohama jako červené plyšové moře. Před ním se tyčila bronzová busta Johna Kennedyho.

Velmi vhodné.

Přesně tak. Správně.

Jack a Jill budou ta největší věc po Kennedym, a ten žil před více než třiceti lety. Byl šťastný, že u toho může být. Vzrušovalo ho to. Cítil se poctěn.

V představení tohoto večera v roli Jacka vystoupí Kevin Hawkins.

Ted' se dívejte pozorně, divadelní fanouškové. Tento akt bude nezapomenutelný.

044 KAPITOLA

VELKÝ FOYER Kennedyho centra byl nacpaný domýšlivými washingtonskými pitomci. Divadelní fanoušci, proboha. Byli tam většinou starší lidé, kteří měli předplatné. Na stolech se vršila mizerná trička na prodej a předražené programy. Žena s křiklavým červeným deštníkem prováděla přestávkovým davem výpravu školáků.

Kevin Hawkins věděl, že tahle vražda vyžaduje velice ošklivý a obtížný trik.

Musel se dostat ke své oběti neuvěřitelně blízko, fyzicky blízko, předtím, než tu vraždu skutečně spáchá.

Hodně ho to znepokojovalo, ale nemohl se tomu nijak vyhnout. Musel se dostat přímo ke svému cíli a nezklamat.

Fotograf přemýšlel, jak se úspěšně vmísit do hlučného divadelního davu.

Konečně zahlédl soudce Nejvyššího soudu Thomase Henryho Franklina. Franklin byl nejmladším členem soudu. Byl černoch. Vypadal nadutě, což odpovídalo jeho

pověsti ve Washingtonu. Nebyl to sympatický člověk. Na ničem z toho teď nezáleželo.

Cvak! Kevin Hawkins v duchu udělal snímek Thomase Henryho Franklina.

Nalevo od soudce byla třiadvacetiletá žena. *Cvak. Cvak.*

Hawkins udělal také svůj domácí úkol o Charlottě Kinseyové. Samozřejmě znal její jméno. Věděl, že studuje druhým rokem práva na univerzitě v Georgetownu. Znal také temné tajemství Charlotty Kinseyové a soudce Franklina. Pozoroval je, když byli spolu v posteli.

Několik okamžiků pozoroval Thomase Franklina a studentku, jak spolu rozmlouvají ve Velkém foyeru. Překypovali nadšením stejně jako ostatní páry v divadle. Možná ještě víc. Jak zábavné může divadlo být!

Udělal v duchu několik dalších snímků. Nikdy nezapomene pohled na ty dva, jak si jen tak povídají. *Cvak. Cvak.*

Velmi přirozeně a spontánně se smáli a zdálo se, že se těší ze společnosti jeden druhého. Hawkins si uvědomil, že se mračí. Na univerzitě v Silver Spring měl dvě neteře. Při pohledu na mladou studentku práv s tímhle nadutcem ve středních letech ho mohl vzít čert.

Ironie toho, jak je nelítostně odsoudil, mu vyvolala na rtech náhlý úsměv. Morálka chladnokrevného zabijáka -*jak komické! Jak šílené. Jak báječné.*

Pozoroval je, jak přecházejí k velké terase před halou. Následoval je o několik kroků vzadu.

Průhledné závěsy mezi halou a terasou dramaticky vlály ve svěžím větru, vanoucím od řeky. Kevin Hawkins se opatrně přiblížil k soudci Nejvyššího soudu a jeho krásné společnosti. V duchu udělal několik dalších snímků.

Všiml si, že košile soudce Franklina je o číslo menší, než by měla být, a nesedí mu u krku. Žlutá hedvábná kravata byla k jeho nevýraznému šedému obleku příliš křiklavá. Charlotte Kinseyová měla neodolatelný, sladký úsměv. Měla krásná plná prsa. Dlouhé černé vlasy jí vlály ve větru od řeky.

Přitočil se až k nim. *Musel se dostat k Charlottě a Thomasovi co nejbliž.* Dotýkal se dlouhých zářivých vlasů studentky práv. Cítil její parfém. Opium nebo Shalimar. *Cvak.*

Byl na místě. Tak blízko. Stál těsně u nich, přesně jak potřeboval.

Jeho duševní objektiv nepřestával snímat jednu fotografii za druhou. Ne, nic z toho nikdy nezapomene, ani jediný záběr této intimní vražedné scény.

Viděl, slyšel, cítil, dotýkal se - a přesto ho to nechávalo naprosto chladným.

Kevin Hawkins v tom okamžiku potlačil všechny lidské pocity. Žádný soucit. Žádný stud. Žádný pocit viny. A žádný soucit.

Studentka práv měla na levém rameni pověšenou koženou kabelku. Byla pootevřená. Jenom trošku, ale stačilo to. Ach, to bezstarostné, nedbalé mládí.

Fotograf měl šikovné ruce. Pořád ještě šikovné. Pořád ještě pevné. Pořád ještě rychlé. Pořád jedny z nejlepších.

Zasunul něco do její kabelky. Hotovo! Úspěch. První úspěch tohoto večera.

Ani ona, ani soudce Franklin si nevšimli toho kradmého pohybu, stejně jako si nevšimli jeho, když kolem nich v davu procházel. Byl jako vánek od řeky, noc, svit měsíce.

V ten okamžik **cítil** neuvěřitelné nadšení. Nic na světě se tomu nemohlo rovnat. Pocit při odebírání, kradení života jiné lidské bytosti byl silnější než celá paleta lidských pocitů.

Věděl, že to nejtěžší má za sebou. Práci zblízka. Ted jednoduché provedení vraždy.

Zabít před očima veřejnosti.

*A nenechat se **chytit**.*

Náhle se mu zastavilo srdce a pak mu málem vyskočilo z hrudi. Něco bylo špatně. Hodně špatně. Horší ty být nemohlo. Špatně, špatně, špatně!

Proboha, Charlotte Kinseyová sahala do kabelky.

Cvak.

Našla vzkaz, který jí tam dal - vzkaz od Jacka a Jill! Špatně, špatně, špatně!

Cvak.

Překvapeně se na něj dívala, přemýšlela, co to je, přemýšlela, jak se jí dostal do kabelky.

Začala lístek rozkládat a on cítil, jak mu buší tepny na spáncích. Upozornila na něj soudce. Začal si ho také prohlížet.

Neeeeee! Bože, neeee, chtělo se mu křičet.

Kevin Hawkins se řídil dobrými instinkty. Těmi nejlepšími. Neměl čas na úvahy.

Vyrazil rychle kupředu.

Luger držel v ruce pod pasem. Skrýval ho před blízkostí davu, před lesem rukou a nohou, kalhot s puky a nadýchaných šatů.

Zdvihl luger a vypálil jenom jednou. Z těžkého úhlu. Zdaleka ne ideální rána. Viděl náhle rozkvést karmínově rudý květ. Tělo sebou trhlo, zapotácelo se dozadu a spadlo na podlahu.

Zásah do srdce! Jasný zázrak, nebo skoro. Bůh byl na jeho straně, ne?

Cvak!

Cvak!

Jeho srdce to málem neuneslo. Nebylo zvyklé na tak náhlé improvizace.

Myslel na to, že ho po všech těch letech chytí, a při tak neuvěřitelně důležité práci. Vidě! před sebou své totální selhání. Cítil... *něco cítil*.

Upustil luger do změti nohou, kalhot, saténových a taftových šatů, lodiček na vysokých podpatcích, naleštěných polobotek.

„Nebyl to výstřel?“ zavřeštěla žena. „Bože, Phillipe. Někoho zastřelili.“

Couval ze scény stejně jako všichni ostatní. Vypadalo to, jako by Velký foyer byl v plamenech.

Byl jedním z nich, součástí vyděšeného, prchajícího davu. Neměl nic společného s tím děsivým zmatkem, vraždou, hlasitým výstřelem.

Jeho tvář byla přesvědčivou maskou šoku a úžasu. Bože, znal ten výraz tak dobře. Už ho viděl v životě tolikrát.

Po několika napjatých okamžicích se ocitl před Kennedyho centrem. Mířil rovnoměrným tempem směrem k New Hampshire Avenue. Byl jedním z davu.

„Vypadá to jako za starých časů,“ honila se mu melodie v hlavě dvoj nebo trojnásobnou rychlostí. Vzpomněl si, že si ji broukal cestou sem. A jako fotograf věděl, staré časy byly rozhodně nejlepší.

Staré časy se teď vracely ne?

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli.

Hra byla tak nádherná, tak zázračná a skvělá.

A teď ta největší senzace ze všech.

045 KAPITOLA

AGENT JAY GRAYER mi zavolał domů z telefonu ve svém autě. Byl jsem uprostřed pročítání asi dvou stovek zpráv tajné služby týkajících se zaměstnanců Bílého domu. Zástupce vedoucího personálu spěchal sto dvacítkou po dálnici do komplexu Kennedyho centra. Slyšel jsem jekot sirény na jeho autě.

„Zase se objevili. Dneska večer pracovali v Kennedyho centru. Přímo nám před nosem. Je to další hnusná halucinace, Alexi. Přijed'te.“ Bylo slyšet, že je s nervy v koncích. *Přijed'te.* „Zasáhli v přestávce *Miss Saigon*. Sejdeme se tam, Alexi. Budu tam za sedm až deset minut.“

„Kdo to byl tentokrát?“ položil jsem otázku za šedesát čtyři tisíc dolarů. Skoro jsem ani nechtěl znát odpověď. Nechtěl jsem znát jméno oběti.

„To je problém. Celá ta věc je pitomost. Vlastně to nebyl ani nikdo zvláštní, Alexi.“

„Jak to myslíte, nikdo zvláštní? To mi nedává smysl, Jayi.“

„Byla to studentka práv z univerzity v Georgetownu. Mladá žena jménem Charlotte Kinseyová. Bylo jí teprve dvacet tři. Nechali tam jeden ze svých vzkazů. Byli to určitě oni.“

„To nechápu. Tohle sakra nechápu,“ mumlal jsem do telefonu.

„Ani já ne. Možná ta dívka chytila kulku určenou pro někoho jiného. Byla tam se soudcem Nejvyššího soudu, Alexi. Thomasem Henrym Franklinem. Možná ta kulka byla pro něj. Ten by zapadal do schématu útoků na významné osobnosti. Možná udělali konečně chybu.“

„Jsem na cestě,“ řekl jsem Jayi Grayerovi. „Sejdeme se v Kennedyho centru.“

Možná udělali konečně chybu.

Já myslím, že ne.

046 KAPITOLA

VLASTNĚ TO ANI NEBYL NIKDO ZVLÁŠTNÍ, ALEXI. Co tohle mělo sakra znamenat?

Třidvacetiletá studentka z Georgetownu byla mrtvá. Nedávalo mi to smysl, vůbec žádný. Všechno to měnilo. Úplně to rozbilo celé schéma.

Dojel jsem z domova do Kennedyho centra v rekordním čase. Jay Grayer nebyl jediný, kdo byl u konce s nervy. Dal jsem si na střechu auta maják a jel jako peklo na kolech.

Druhá půlka *Miss Saigon* byla zrušena. K vraždě došlo ani ne před hodinou a kolem se ještě ochomýtal spousta čumilů.

Cestou do Velkého foyeru jsem několikrát zaslechl „Jack a Jill“. Strach v davu byl hmatatelný, skoro fyzicky přítomný. Po příjezdu na místo vraždy v Kennedyho centru ve čtvrt na jedenáct jsem zjistil několik podrobností, které mě přímo mučily. Bylo tam několik podobností s ostatními

akcemi Jacka a Jill. Zůstal tam veršovaný vzkaz. Práce byla udělána chladnokrevně a profesionálně. *Jediný výstřel.*

Ale tentokrát tam byl jeden obrovský rozdíl. Zdálo se, že to zničilo jejich schéma.

Napodobil je někdo? Možná. Ale nezdálo se mi to. Přesto jsme nemohli nic vyloučit. Ani já, ani nikdo jiný.

Nový zvrat v případě ve mně hlodal, když jsem si razil cestu zvědavým, vyděšeným, ohromeným davem na New Hampshire Avenue. Studentka práv nebyla žádná významná osobnost. Jay Grayer jí říkal Nikdo. Grayer říkal, že nebyla ani dcerou nikoho známého. Byla v divadle se soudcem Nejvyššího soudu Thomasem Henrym Franklinem, ale to se nedalo chápat jako pronásledování a vražda významné osobnosti.

Charlotte Kinseyová byla nikdo.

Tahle vražda prostě nezapadala do schématu. Jack a Jill na sebe vzali obrovské riziko tím, že spáchali vraždu na takovém veřejném místě. Ostatní vraždy se staly v soukromí, byly bezpečnější a snáze proveditelné.

Sakra, sakra, sakra. O co jim vlastně šlo? Byl to zásadní obrat v celé věci? Vystupňování případu? Proč změnili svoje schéma? Přešli vrazi do další, náhodnější fáze?

Unikla mi pravá podstata věci? Uniklo nám všem pravé schéma, kterým se řídili? Nebo udělali v Kennedyho centru chybu?

Možná konečně udělali chybu.

V to jsme všichni doufali. Znamenalo by to, že nejsou nepřemožitelní. *Ať je to chyba! Prosím, ať je to jejich první.* Přesto, ať to byl kdokoliv, se mu podařilo chytře uniknout.

Dvacetimetrová hala byla prázdná až na policejní úředníky, lidi policejního lékaře a tým z márnice. Spatřil jsem agenta Grayera a zamířil k němu. Jay vypadal, jako by týdný nespál a v dohledné době se ani do postele dostat neměl.

„Díky, Alexi, že jste se sem dostal tak rychle,“ řekl agent tajné služby. Zatím se mi s ním dobře pracovalo. Byl chytrý a obvykle vyrovnaný a z ničeho nedělal aféru. Měl staro-

módní přístup ke své práci a k prezidentovi, jak k jeho úřadu, tak k jeho osobě.

„Našli jste už něco užitečného?“ zeptal jsem se ho. „Kromě další mrtvoly. A básničky.“

Grayer obrátil oči k třpytícím se lustrům, které visely nad námi. „Ale jo. Určitě, Alexi. Zjistili jsme víc o té zabité studentce. Charlotte Kinseyová právě vstoupila do druhého ročníku na právech v Georgetownu. Podle všeho byla zatraceně inteligentní. Předtím studovala na Univerzitě New York. Měla ale jenom průměrné známky, takže se nedostala do Právnické ročenky.“

„Jak nám zapadá studentka práv do schématu? Pokud nestříleli na soudce Franklina a neminuli. Cestou jsem se snažil najít nějakou spojitost, ale nic mě nenapadlo. Kromě toho, že si s námi Jack a Jill hrají.“

Grayer přikývl. „Určitě si s námi hrají. Z jednoho důvodu zůstává vaše sexuální teorie neporušená. Víme, proč Charlotte Kinseyová v Georgetownu nevynikla. Trávila dost času tady ve městě s důležitými muži. Moc hezká dívka, jak za chvíli uvidíte. Lesklé černé vlasy až po pás, krásná figura. Žádné problémy s morálkou. Byla by z ní skvělá advokátka.“

Přešli jsme spolu k tělu mrtvé ženy. Ležela s tváří odvrácenou od nás.

Vedle těla ležela její kabelka. Neviděl jsem díry po kulce, a dokonce se ani nezdálo, že by Charlotte Kinseyové něco chybělo. Vypadala, jako by se jenom rozhodla, že si na podlaze terasy Kennedyho centra zdřímne. Měla pootevřená ústa, jako by se chtěla naposledy nadechnout vzduchu od řeky.

„Tak jo, řekněte mi to konečně,“ obrátil jsem se na Jaye Grayera. Věděl jsem, že pro něj ta vražda znamená ještě něco víc. „Kdo to je?“

„No, nakonec je to přece jenom někdo. Ta dívka byla milenkou prezidenta Byrnese,“ řekl. „Tuhle v noci vyklouzl z Bílého domu a sešel se s ní. Proto ji zabili. Máme to Alexi. Je to jasné.“

Když jsem se skláněl nad mrtvou ženou, sevřel se mi hrudník. Znovu klaustrofobie. Byla moc hezká. Třiadvacet let. Nejlepší léta jejího života. Ukončila ho jedna rána do srdce.

Četl jsem vzkaz, který nechali v kabelce studentky práv.

*****

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli,
u Vaší milé bez ohlášení.
Nebyla slavná,
a přesto je mrtvá.
A vy brzy půjdete za ní.

*****

Zdálo se, že se jejich poezie trochu zlepšuje. Rozhodně byla troufalejší, stejně jako Jack a Jill. Bůh nám pomáhej, ale hlavně prezidentu Byrnesovi.

A brzy půjdete za ní.

047 KAPITOLA

TO RÁNO PO VRAŽDĚ jsem jel třináct kilometrů na jih do Langley ve Virginii. Chtěl jsem strávit nějakou dobu s Jeanne Sterlingovou, generální inspektorkou CIA, která zastupovala CIA v krizovém týmu. Don Hamerman mi vysvětlil, že se na tom CIA podílí proto, že existuje možnost, že za Jackem a Jill stojí nějaké zahraniční síly. Muselo se to prověřit, i kdyby se mělo ukázat, že to byl výstřel naslepo. Osobně jsem cítil, že CIA jde v tomhle případu ještě o něco jiného. Ted' jsem měl příležitost zjistit o co.

Dalo se předpokládat, že CIA má stopu, která by stála za prověřením. Od skandálu s Aldrichem Amesem a novely zákona o výzvědné službě se s námi musela CIA dělit o informace. Ted' už na to byl zákon.

Pamatoval jsem si generální inspektorku velmi dobře z našeho prvního setkání v Bílém domě. Jeanne Sterlingová tam většinou poslouchala, ale to, co řekla, znělo přesně a jasně. Don Hamerman mi řekl, že před lety, než se dala

k CIA, byla profesorkou práv na Univerzitě Virginia. Ted' bylo jejím úkolem vyčistit CIA zevnitř. Připadalo mi to jako nesplnitelný úkol. Hamerman mi řekl, že byla do krizového týmu zařazena proto, že má nejlepší hlavu v CIA.

Její kancelář byla v sedmém patře moderní šedé budovy, která byla středem všeho dění v agentuře. Prohlédl jsem si zařízení interiérů: spousta mimořádně úzkých chodeb, všude zelené zářivky, číselné zámky na dveřích většiny kanceláří. To byla ona v celé své slávě: CIA, strážný anděl americké zahraniční politiky.

Jeanne Sterlingová se mnou setkala na chodbě před svou kanceláří. „Doktore Crossi, děkuji vám, že jste vážil cestu sem dolů. Slibuji, že příště to odbudeme ve Washingtonu. Myslím ale, že pro tentokrát bylo nejlepší, že jste přijel sem. Pochopíte proč, až dneska skončíme.“

„Musím říct, že mi cesta sem udělala dobře. Potřeboval jsem od toho na chvíli utéct,“ přiznal jsem se. „Měl jsem půl hodiny sám pro sebe a Cassandru Wilsonovou v přehrávači. 'Blue Light' Til Dawn'. Nebylo to tak zlé.“

„Řekla bych, že vím přesně, co máte na mysli. Věřte mi, nebyla to zbytečná cesta. Musím s vámi probrat něco zajímavého. CIA byla povolána z dobrého důvodu, doktore Crossi. Za okamžik to uvidíte sám.“

Jeanne Sterlingová měla daleko k typickému agentovi CIA padesátých a šedesátých let. Mluvila lidovým jižanským přízvukem, ale seděla na operačním ředitelství agentury. Pro chod CIA byla považována za nezbytnou.

Vstoupili jsme do její kanceláře, z níž byl impozantní výhled na lesy na dvou stranách a upravený park na další. Posadili jsme se k nízkému skleněnému stolku, který pokrývaly úředně vyhlízející papíry a knihy. Na stěnách visely fotografie její rodiny. Hezké děti, nemohl jsem nepoznamenat. Pohledný manžel, vysoký a štíhlý. Ona sama byla vysoká, blond, ale trochu silnější, než měla být. Měla přátelský úsměv s lehkým předkusem a jen vzdáleně připomínala dceru farmáře.

„Opravdu se objevilo něco důležitého,“ řekla, „ale než se k tomu dostanu - slyšela jsem, že ta zbraň, kterou použili v Kennedyho centru, byla jiná než v případě ostatních vražd. Z toho vyplývá jedna nebo dvě otázky, aspoň mně se zdá. Mohl někdo v Kennedyho centru Jacka a Jill jenom napodobovat?“

„Myslím, že ne. Ne, pokud by neměl stejný rukopis jako oni. Ta poslední básnička byla určitě od nich. A myslím, že se to dá také považovat za pronásledování významné osobnosti.“

„Ještě jednu otázku,“ řekla Jeanne Sterlingová. „Tahle je úplně mimo obvyklý postup, Alexi. Naši analytici dělali, co mohli, ale nepodařilo se jim najít žádnou užitečnou psychologickou studii zabývající se profesionálními zabijáky. Mluvím o studiích o nájemných vrazích, využívaných armádou a CIA. Víte o něčem takovém? Ani my nic takového nemáme.“

Cítil jsem, že se blížíme k tomu, o čem chtěla Jeanne Sterlingová mluvit. Možná tohle byl důvod, proč je šéfka vnitřních záležitostí agentury členem krizového týmu. Nájemní vrazi pro armádu a CIA. Věděl jsem, že existují a že jich několik žije v okolí Washingtonu. Také jsem věděl, že o nich někde existují materiály, ale policie v D. C. je neměla. Možná proto se jim občas říkalo „duchové“.

„O vraždách se moc nepíše v žádných psychiatrických publikacích,“ řekl jsem Jeanne Sterlingové. „Před několika lety udělal jeden profesor, kterého jsem znal z Georgetownu, zajímavý výzkum. Našel ve vybraných časopisech několik tisíc odkazů na práce o sebevraždách, ale jen asi padesát na práce o vraždách. Četl jsem v Quanticu několik studentských prací. O vražích tam toho moc nebylo. Nic, o čem bych věděl. Řekl bych, že je těžké získat ty správné osoby na pohovory.“

„Takovou osobu bych pro vás měla,“ řekla Jeanne Sterlingová. „Mohlo by to být důležité pro náš případ.“

„Kam tím míříte?“ náhle jsem na ni měl spoustu otázek. V hlavě mi povědomě zvonilo na poplach.

Přes tvář jí přelétl stín únavy. Pomalu se nadechla a opět promluvila. „Udělal jsme psychologické testy našich nájemných zabijáků, Alexi. Ujistili mě, že totéž udělala i armáda. Sama jsem několik zpráv četla.“

Sevřel se mi žaludek a ztuhl mi krk a ramena. Byl jsem ale rozhodně rád, že jsem si udělal čas na cestu do Langley.

„Od té doby, co dělám tuhle práci, což je asi jedenáct měsíců, jsem musela tady v Langley a jinde otevřít mnoho třináctých komnat. K případu Aldriche Amese jsem osobně udělala tři sta podrobných výslechnů. Umíte si představit, kolik utajených skutečností se tady za ta léta nahromadilo. I když asi neumíte. Ani já jsem to neuměla, a to jsem tady pracovala.“

Pořád jsem si nebyl jistý, kam tím Jeanne Sterlingová míří. Pozorně jsem ji poslouchal.

„Myslíme si, že se jeden z našich bývalých nájemných zabijáků vymkl naší kontrole. Vlastně jsme si tím skoro jistí, Alexi. Proto je CIA v krizovém týmu. *Myslíme si, že jeden z našich by mohl být Jack.*“

048 KAPITOLA

JEANNE STERLINGOVÁ a já jsme si vyrazili na projížďku okolní krajinou. Generální inspektorka CIA měla nové Volvo kombi a jela s ním jako se závodním autem. Z přehrávače zněl Brahms. Mířili jsme do Chevy Chase, jedné malé, bohaté washingtonské komunity. Měl jsem se za chvíli sejít s „duchem“. Profesionálním zabijákem. Jedním z našich.

Teda brácho, no sakra.

„Intrika a protiintrika, lest a zrada, pravý agent, dvojitý agent, falešný agent... nepopsal Churchill vaši práci nějak podobně?“

Jeanne Sterlingová se rozesmála, čímž vynikly její velké zuby. Byla to velice v vážná osoba, ale měla také velmi pohotový smysl pro humor. Generální inspektorka. „Snažíme se to změnit, jak dojem, tak skutečnost. Proto jsme k tomu přizvali FBI a washingtonskou policii. Nechci provádět obvyklé interní vyšetřování a pak ho utajit,“ vysvětlovala mi,

když řídila auto pod vysokými, starobylými stromy, které připomínaly Richmond nebo Charlottesvill. „CIA už není ‚kult‘, jak nám říkalo několik kongresmanů. Všechno měníme. Rychle. Možná příliš rychle.“

„Neschvalujete to?“ zeptal jsem se jí.

„To ne. Musí se to stát. Jenom se mi nelíbí, jaké se kolem toho dělá divadlo. A samozřejmě mi vadí zájem médií. Je to banda neuvěřitelných pitomců.“

Přejeli jsme do vnějšího pruhu dálnice a mířili do Chevy Chase. Jeli jsme na setkání s mužem jménem Andrew Klauk. Klauk byl bývalý nájemný zabiják CIA: elitní zabiják, „duch“.

Jeanne Sterlingová řídila tak, jak mluvila - bez námahy a rychle. Zdálo se, že tak dělá všechno. Velice inteligentní a působivá osoba. Odhadoval jsem, že taková být musí. Vnitřní záležitosti CIA musely být neobyčejně náročné.

„A co jste o nás slyšel vy, Alexi?“ zeptala se mě konečně. „Jaké o nás jdou fámy?“

„Don Hamerman říká, že jste přímá, a to teď agentura potřebuje. Myslí si, že Aldrich Ames ublížil CIA ještě víc, než se píše. Také si

myslí, že Monihanův návrh zákona o konci studené války byl americkou tragédií. Říká, že vám tady v Langley vaši vlastní lidé říkají Čistá Jeanne. Je vaším velkým příznivcem.“

Jeanne Sterlingová se usmála, ale byl to kontrolovaný úsměv. Byla to žena, která se hodně kontrolovala: intelektuálně, citově, a dokonce i fyzicky. Byla houževnatá a její výrazné jantarové oči vždycky vypadaly, jako by chtěly proniknout hluboko do vaší mysli. Nespokojovala se s vnějším vzhledem věcí nebo povrchními odpověďmi, a to je známka dobrého vyšetřovatele.

„Ve skutečnosti nejsem zas tak dobrá.“ Ohrnula nos. „Byla jsem docela dobrá ‚úřednice‘ v Budapešti. Úředník je náš eufemismus pro špeha. Bezpečná práce, většinou sbírání informací.“

„Pak jsem byla na vojenské střední škole ve Fort McBain. Můj otec udělal kariéru v armádě. Žijí s matkou

v Arlingtonu. Oba volili Olivera Northa. Upřímně věřím v naše státní zřízení. Snažím se ze všech sil dosáhnout toho, aby fungovalo lépe. Myslím, že je to možné. Jsem o tom přesvědčená.“

„To mi zní docela dobře,“ řekl jsem jí. Opravdu znělo. Všechno kromě té části s Oliverem Northem.

Právě jsme zastavili u domu, který byl velice blízko Connecticut Avenue. Byl postavený v koloniálním stylu, měl tři patra a byl útulný a hezký. Krásný. Po široké střeše a severní zdi se plazil okrasný mech.

„Tak tady bydlíte?“ usmál jsem se na Jeanne. „Copak vy nejste Čistá Jeanne?“

„Jsem. Tohle je jenom chytrá fasáda, Alexi. Jako Disneyland, Williamsburg nebo Bílý dům. Abych vám to dokázala, vevnitř na vás čeká cvičený zabiják,“ řekla Jeanne Sterlingová a mrkla na mě.

„Jednoho máte také tady v autě,“ řekl jsem a oplatil jí mrknutí.

049 KAPITOLA

TO ODPOLEDNE BYLO na konec prosince neobvykle jasné a slunečné. Teplota se blížila dvaceti stupňům, takže jsem si s Andrewem Kiaukem sedl do zahrady za krásný dům Jeanne Sterlingové v Chevy Chase.

Pozemek ohraničoval jednoduchý plot z tepaného železa. Brána byla zelená, nedávno natřená a pootevřená. Porušení bezpečnosti.

Zabijáci CIA. Elita. Duchové. Opravdu existují. Více než dvě stě, podle Jeanne Sterlingové, Pracují na volné noze. Příšerná, děsivá vize Ameriky v devadesátých letech. Nebo i jiné země.

A teď jsem tam seděl s jedním z nich.

Bylo po třetí, když jsme si začali s Andrewem Klaukem povídat. U plotu zastavil žlutý školní autobus a na předměstskou ulici z něj vyskákalo několik dětí. Malý rozcuchaný kluk, asi desetiletý, proběhl příjezdovou cestou a zmizel v domě. Napadlo mě, že ho poznávám z fotografií

v její kanceláři. Jeanne Sterlingová měla chlapce a dvě holčičky. Skoro jako já. Brala si svoji práci domů stejně jako já. Hrozivě.

Andrew Klauk vypadal trochu jako velryba, ale bylo vidět, že se i přesto dokáže velmi dobře pohybovat. Velryba, která sní o tanci. Bylo mu asi pětáctýřicet. Byl klidný a výjimečně sebejistý. Pichlavé hnědé oči, které chytily a nepustily. Pronikly hluboko. Měl na sobě beztvarý šedý oblek s u krku rozepnutou bílou košilí, která byla pomačkaná a špinavá. Hnědé italské kožené polobotky. *Další druh vraha, ale přesto vrah, pomyslel jsem si.*

Jeanne Sterlingová cestou sem vznesla provokativní otázku: Jaký byl rozdíl mezi masovými vrahy, které jsem stíhal v minulosti, a nájemnými zabijáky, jejichž služeb využívala CIA a armáda? Myslím si, že jeden z těchto posvěcených vrahů může opravdu být Jack?

Ona si to myslela. Byla si jistá, že je to možnost, která si zaslouží, aby se jí zabýval i někdo jiný než její vlastní lidé.

Studoval jsem Klauka v průběhu našeho neoficiálního a místy lehkovážného rozhovoru. Nebylo to poprvé, kdy jsem si takhle povídal s někým, kdo si zabíjením vydělával na živobytí, s masovým

vrahem. Tenhle zabiják mohl ale jít po práci domů ke své rodině ve Falls Church a vedl to, co popisoval jako „normální, celkem nevinný život“.

Andrew Klauk mi jednu chvíli řekl: „Nikdy v životě jsem nespáchal zločin, doktore Crossi. Nikdy jsem nedostal ani pokutu za rychlost.“ Pak se zasmál - na můj vkus trochu nevhodně. Smál se moc nuceně.

„Co je tu k smíchu?“ zeptal jsem se. „Uniklo mi něco?“

„Jak jste na tom - devadesát kilo, sto devadesát dva centimetry? Tak nějak?“

„Asi tak,“ odpověděl jsem. „Sto devadesát. A něco pod devadesát kilo. Ale kdo to počítá?“

„Já, pochopitelně, detektive. Mám hodně přes váhu a beztvárovou figuru, ale mohl bych vás složit přímo tady,“ informoval mě. Byla to znepokojivá a provokativní poznámka.

Ať by to dokázal, nebo ne, potřeboval mi to říct. Tak takhle pracoval jeho mozek. To bylo dobré vědět. Podařilo se mu zbystřit moji pozornost.

„Možná vás to překvapí,“ řekl jsem mu, „ale nejsem si jistý, co tím chcete říct.“

Znovu se zasmál nebo spíš frkl nosem. Nepříjemný společník k limonádě. „Tohle chci říct. Mohl bych to udělat a udělal bych to, kdyby to po mně žádala moje země. To je to, co nechápete na lidech z agentury, zvláště na mužích a ženách, jako jsem já,“ řekl.

„Tak mi s tím pomozte,“ řekl jsem. „Nemyslím tím, že byste me měl zabít tady na zahradě u Sterlingů, ale mluvte dál.“

Zeširoka se usmál. „Nezkusím to. V tomhle mi můžete věřit.“

Vypadal opravdu hroživě. Připomínal mi trochu psychopatického zabijáka jménem Gary Soneji. Rozmlouval jsem s ním úplně stejně. Ani jednomu z nich nebylo možné vyčíst z obličeje, co si myslí. Úplně stejný upřený pohled. Pak náhlý výbuch smíchu. Naskočila mi husí kůže. Chtělo se mi vstát od stolu a odejít.

Klauk na mě chvíli zíral, než pokračoval. Slyšel jsem z domu děti Jeanne Sterlingové. Dveře lednice se otevřely a zavřely. Ve sklenici zacinkal led. Ve stromech hvízdali a cvrlikali ptáci. Byla to podivná, podivná scéna. Naháněla mi hrůzu.

„Při tajných akcích platí jedno základní pravidlo. Být v podvracení a sabotážích lepší než ostatní. Můžeme dělat, co chceme,“ řekl Klauk pomalu, slovo za slovem.

„A také to často děláme. Vy jste psycholog a detektiv z oddělení vražd, je to tak? Co se ode mě chcete dozvědět?“

„Žádná pravidla,“ řekl jsem mu. „Právě toto mi říkáte. Žijete a pracujete v uzavřeném světě, který není nikým řízen. Dalo by se říct, že váš svět je naprosto protispolečenský.“

Další frknutí. Myslím, že jsem byl ucházející student. „Ani jedno zatracené pravidlo. Jak vás jednou vyberou pro

tuhle práci - nejsou žádná pravidla. Ani jedno. Přemýšlejte o tom.“

Byl jsem si jistý, že o tom přemýšlet budu. Začal jsem právě tam a v tu chvíli. Zvažoval jsem myšlenku, že by se mě Klauk pokusil zabít - kdyby ho o to země požádala. Žádná pravidla. Svět zalidněný duchy. A ještě děsivější bylo, že věřil každému svému slovu.

Poté, co jsem aspoň pro to odpoledne skončil s Klaukem, mluvil jsem ještě chvíli s Jeanne Sterlingovou. Seděli jsme v idylickém, slunném pokoji s mnoha okny, kterými bylo vidět do idylické zahrady. Námětem hovoru byla stále vražda. Ještě jsem se nevzpamatoval ze svého rozhovoru se zabijákem. Duchem.

„Co si myslíte o našem panu Klaukovi?“ zeptala se mě Jeanne.

„Znepokojil mě. Podráždil mě. Vyděsil mě k smrti,“ připustil jsem. „Je opravdu nepříjemný. A taky je to cvok.“

„Neskutečný pitomec,“ souhlasila. Pak se na okamžik odmlčela. „Alexi, někdo uvnitř agentury zabil přinejmenším tři naše agenty. Je to jeden z kostlivců, které jsem zatím vykopala ve své funkci inspektorky. Je to ‚nevyřešený zločin‘. Jenže Klauk je nezabil. Andrew je ve skutečnosti pod kontrolou. Není nebezpečný. Ale někdo jiný je. Abych vám řekla celou pravdu, operační ředitel trval na tom, abych k tomu přivedla někoho zvenku. Rozhodně si myslíme, že by jeden z našich nájemných vrahů mohl být Jack. Kdo ví, možná i Jill je někdo z našich.“

Chvíli jsem mlčel a poslouchal Jeanne Sterlingovou. *Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli.* Mohl být Jack cvičený zabiják? A co Jill? A proč

zabíjeli významné osobnosti ve Washingtonu? Proč děsili prezidenta Byrnese?

Myšlenky mi vířily hlavou ve velkých kruzích. Promýšlel jsem všechny možnosti a spojení. Dva odpadlí nájemní vrazi na svobodě. Dávalo to stejný smysl jako cokoliv jiného, co jsem zatím slyšel. Některé věci to vysvětlovalo, zvláště pak absenci vášně nebo hněvu v provedení vražd. Proč ale zabíjeli politiky a slavné osobnosti? Dal jim to

někdo za úkol? Jestli ano, tak kdo? A jaký k tomu měl důvod?

„Dovolte mi, abych vám položil důležitou otázku, Jeanne. Od té doby, co jsme sem přijeli, mě znepokojuje ještě něco jiného.“

„Pokračujte, Alexi. Pokusím se odpovédět na všechny vaše otázky. Tedy - jestli budu moci.“

„Proč jsem se s ním setkal tady? Proč jste vzala Andrewa Klauka k sobě domů?“

„Bylo to bezpečné místo pro schůzku,“ odpověděla bez váhání. Znělo to velmi přesvědčivě. Cítil jsem, jak mě opouští napětí. Pak si Jeanne Sterlingová hlasitě povzdychla, Věděla, na co narážím a co cítím, když sedím u ní doma.

„Alexi, on ví, kde bydlím. Andrew Klauk sem už mohl přijít, kdyby chtěl. Stejně jako ti ostatní.“

Přikývl jsem a skončil s tím. Znal jsem ten pocit velmi dobře; žil jsem s ním. Z toho jsem měl jako vyšetřovatel největší strach. Byla to moje noční můra.

Věděli, kde bydlíme.

Mohou přijít k nám domů, když budou chtít... kdykoliv budou chtít.

Nikdo už nebyl v bezpečí.

Nejsou žádná pravidla.

Do našich životů zasahují „duchové“ a lidská monstra a jsou velmi skutečná. Zvláště v mém životě.

Byli tu Jack a Jill.

Byl tu zabiják ze školy Sojourner Truthové.

050 KAPITOLA

NASLEDUJÍCÍHO RÁNA jsem se chvílí po půl sedmé posadil naproti Adele Finalyové a vyklopil jí všechno, co jsem mohl. Dr. Adele Finalyová byla už šest let mojí psychoanalytičkou a já se s ní občas setkával. Podle potřeby jako právě teď. Byla to také moje dobrá přítelkyně.

Trochu jsem řečnil a vztekal se. Bylo to pravé místo. „Možná chci odejít od policie. Možná se už nechci podílet na vyšetřování žádné další hnusné vraždy. Možná chci odejít z Washingtonu, nebo aspoň ze Southeast. Nebo možná chci vyrazit na jih navštívit Kate McTiernanovou v Západní Virginii. Vzít si rok volna v tu nejnemožnější chvíli.“

„Chceš něco z toho opravdu udělat?“ zeptala se mě Adele, když jsem skončil nebo se aspoň na okamžik odmlčel. „Nebo se chceš jenom vypovídat?“

„Nevím, Adele. Asi jenom tak mluvím. Potkal jsem také jednu ženu, která mě začala zajímat. Je vdaná,“ řekl jsem

a usmál se. „Nikdy si s vdanými ženami nic nezačínám, takže je přede mnou v úplném bezpečí. Nemohla by být bezpečnější. Myslím, že to se mnou jde z kopce.“

„Chceš znát můj názor Alexi? Naložil sis toho na talíř příliš.“

„Jsem přímo uprostřed vyšetřování komplikované vraždy. Vlastně dvou vražd. Právě jsem jedno zvlášť mizerné vyšetřování odložil. Myslím, že na ně dokážu přestat myslet. Ale je to divné, víš. Podezírám sám sebe, že chci pořád ještě dělat radost své matce a otci, a to není možné. Nemohu překonat ten pocit osamělosti. Neumím si ho zdůvodnit. Někdy mám pocit, že moji rodiče zemřeli na nějaký osudný žal a já a mí bratři jsme byli jeho součástí. Obávám se, že ho cítím také. Myslím, že mí rodiče byli nejspíš stejně chytrí jako já a že tím trpěli.“ Moje matka a otec umřeli velmi mladí v Severní Karolíně. Otce zabil alkohol a já to nikdy nepřekonal. Matka zemřela na rakovinu rok po něm. Babička Nana se o mě začala starat, když mi bylo devět.

„Myslíš, že smutek může být v genech, Alexi? Sama nevím, co si o tom mám myslet. Neviděl jsi náhodou ten článek o dvojčatech v

New Yorkeru? Jsou tam nějaké důkazy pro tu teorii o genech. Nic pěkného pro naši profesi.“

„Práci detektiva?“ zeptal jsem se jí.

Adele můj malý žert nekomentovala.

„Promiň,“ řekl jsem. „Promiň, promiň.“

„Nemusíš se omlouvat. Víš, jak jsem šťastná, když si ulevíš od svého vzteku.“

Oba jsme se zasmáli. Rád si s ní povídám, protože náš hovor přeskakuje od jednoho ke druhému, od smíchu k slzám, od vážného k absurdnímu, od pravdy ke lži, ale vždy se drží toho, co mě štve. Adele Finalyová je o tři roky mladší než já, ale je moudrá na svůj věk a možná i na můj. Sejít se s ní na kus řeči mi pomáhá víc než hraní blues na verandě.

Dovolil jsem svému jazyku, aby ještě chvíli plácal, co na něj slina přinese, a cítil se docela prima. Je to báječné, mít

v životě někoho, komu můžete říct úplně všechno. Bez toho bych si nedokázal život představit.

„Je tady spojitost, na kterou jsem nedávno přišel,“ řekl jsem Adele. „Maria byla zavražděna. Truchlil jsem a truchlil, ale nikdy jsem se s tou ztrátou nevyrovnal. Stejně jako jsem se nikdy nevyrovnal se ztrátou otce a matky.“

Adele přikývla. „Je hrozně těžké najít spřízněnou duši.“ Zнала to. Jí samotné se nikdy nepodařilo někoho najít. Smutné.

„A je těžké ji ztratit. Paralyzuje mě strach, že ztratím někoho, na kom mi hluboce záleží. Bojím se blízkého vztahu - *protože by mohl skončit ztrátou*. Nenechám práci u policie - *protože i to by byla svým způsobem ztráta*.“

„Ted' o tom ale hodně přemýšlíš.“

„Pořád, Adele. Něco se musí stát.“

„Něco se stalo. Přetáhli jsme svůj čas,“ řekla nakonec Adele.

„Dobře,“ řekl jsem a znovu se zasmál. Někdo si pusť pro zasmání komedii v televizi. Já chodím ke svému cvokaři.

„Tolik nepřátelství. To je od tebe hezké. Nemyslím, že se zhoršuješ, Alexi. Myslím, že si vedeš skvěle.“

„Bože, tak rád si s tebou povídám,“ řekl jsem jí. „Zopakujeme si to tak asi za měsíc, až budu zase naštvaný.“

„Nemůžu se dočkat,“ řekla Adele a chamtivě si zamnula malé, štíhlé ruce. „A zatím, jak tolikrát řekl Bart Simpson, ‚pohoda, kámo‘.“

051 KAPITOLA

DETEKTIV JOHN SAMPSON si nemohl vzpomenout, kdy naposledy pracoval tolik otravných a pitomých dnů v kuse. Nemohl si vzpomenout, kdy ze naposledy cítil tak mizerně, tak zatraceně bídně. Měl až nad hlavu skutečně složitých vražd a k tomu ještě případ vraha ze školy Sojourner Truthové, který se ne a ne pohnout.

To ráno po střelbě v Kennedyho centru pracoval Sampson u řeky v Garfieldově parku. Poohlížel se po Alexově podezřelém bezdomovci, kterého viděli odpoledne po vraždě Shanelle Greenové, ale zatím se nic neobjevilo, takže i tahle stopa pomalu vychládala. Alex měl na složité případy, jako byl tento, jednoduchý vzorec. Nejprve bylo nutné položit otázku, která napadla každého. *Jaký druh člověka by udělal něco takového?*

Rozhodl se na své obchůzce navštívit školu Theodora Roosevelta. Tato exkluzivní vojenská akademie využívala Garfieldův park pro atletiku a nějaké pseudovojenské

manévry. Byla zde určitá možnost, že si bystroocí kadeti něčeho všimli.

Mizerný bezdomovec s bílými vousy, říkal si Sampson, když stoupal po žulových schodech k hlavnímu vchodu školy. Nedbalý a nepořádný vrah, který nechal na místech obou vražd otisky prstů a další stopy, a přesto ještě nikdo nedokázal přitlouct jeho kůži na vrata. Každá stopa skončila ve slepé uličce.

Proč to? Proč šlo všechno tak špatné? Co kazili? Nejenom on. Taky Alex a zbytek sboru.

Sampson se vypravil do školy najít jejího velitele. Detektiv sloužil čtyři roky v armádě, z toho celé dva ve Vietnamu, a tahle stará škola mu připomněla jeho spolubojovníky za války. Většina z nich byla bílá. Několik jich podle jeho názoru padlo zbytečně - pár z nich byli jeho přátelé.

Škola Theodora Roosevelta se skládala ze čtyř mimořádně dobře udržovaných budov z červených cihel s vysokými střechami, pokrytými břidlicí. Komíny na dvou střechách vypouštěly měkké kotouče šedého kouře. Všechno na tom místě na něj křičelo „řád“ a „pořádek“.

Představte si něco jako tuhle školu ve čtvrtích Southeast, pomyslel si při své osamělé procházce po škole. Tahle představa ho zcela rozesmála. Jako by viděl před sebou okolo pěti set kadetů v zářivých uniformách v královské modři, jejich nablýskané boty jejich klobouky zdobené perím. Opravdu, to stálo za úvahu. Mohlo by to být dokonce užitečné.

„Mohu vám pomoci, pane?“ přistoupil k němu v hale jedné z budov šlachovitý kadet ostříhaný na ježka.

„Jste tu na hlídce?“ zeptal se Sampson měkkým, táhlým přízvukem, který byl to jediné, co mu zůstalo po matce z Alabamy.

Cínový vojáček zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Ale mohu vám i přesto pomoci?“

„Washingtonská policie,“ řekl Sampson. „Potřebuji mluvit s někým z velitelství. Můžete to zařídit, vojíne?“

„Ano, pane!“

Kadet mu zasalutoval a Sampsonovi nezbylo než pokusit se o první a možná jediný úsměv tohoto dne.

052 KAPITOLA

VÍCE NEŽ TŘI STA vydrhnutých a nažehlených kadetů z obou stupňů vojenské akademie se nacpalo v devět hodin odpoledne do auly generála Lee. Kadeti měli na sobě předepsané školní uniformy: přiléhavé šedé kalhoty, černé košile a kravaty a šedá saka do pasu.

Ze svého tvrdého dřevěného sedadla ve školní aule viděl vrah ze školy Sojourner Truthové, jak do Auly generála Lee vstupuje vysoký černoch. Okamžitě ho poznal. Ten parchant byl detektiv John Sampson. Byl to přítel a partner Alexe Crosse.

To nebylo dobré. To bylo dokonce velmi špatné. Vrah okamžitě zpanikařil. Přemýšlel, jestli si policie přišla pro něj. *Vědí, kdo je.*

Chtělo se mu utéct - ale nebylo kam. Musel se pokusit přežít to v sedě.

První vrahovou reakcí bylo, že se začal stydět. Udělalo se mu špatně. Pomyslel si, že bude zvracet. Chtělo se mu

schovat hlavu mezi kolena. Nechat se takhle chytit! Připadal si jako blbec.

Seděl asi dvacet metrů od tlustého plukovníka Wilsona a detektiva, který tam postával, jako by se mělo stát něco příšerně důležitého. Každý kolemjdoucí kadet jim zasalutoval jako pitomý robot, kterým opravdu byl. Místnost začal naplňovat nervózní šum.

Chystá se nějaké zemětřesení? zvonilo vrahovi v hlavě. *Chystala se ho policie zatknout před celou školou ? Dostali ho?*

Jak na něj mohli něco najít? Nedávalo to smysl. Trochu ho to uklidnilo.

Falešná útěcha? Falešný pocit bezpečí? přemýšlel a snažil se na tvrdé dřevěné lavici zmizet.

Pak se zase na lavici napřímil. *Do prdele! Už jdou!* Pozorně sledoval detektiva z oddělení vražd, jak se s plukovníkem Wilsonem pomalu blíží k pódiu. Srdce mu bušilo jako bicí v písni skupiny White Zombie.

Shromáždění začalo obvyklým pitomým slibem kadetů „věrnost, jednota mysli a skutků“ - a podobnými kravinami. Pak začal plukovník Wilson mluvit o „zbabělých vraždách dětí v Garfieldově parku“. Pak pokračoval: „Policie sleduje park a přilehlé okolí. Je

možné, že některý z kadetů nevědomky spatřil něco, co by mohlo policii pomoci při vyšetřování. Možná může jeden z vás policii pomoci.“

Tak proto je ten přerostlý detektiv tady. Vyrazil si na ryby. Provádí idiotské vyšetřování těch dvou vražd.

Vrah ale přesto stále zadržoval dech. Oči měl přilepené na Sampsona, který přecházel k mikrofonu. Ten vysoký černoch se opravdu postavil před sál plný uniform, hlav ostříhaných na ježka a růžových obličejů. Byl obrovský. Zároveň vypadal v dlouhém černém koženém kabátě a šedé košili s černou kravatou dost dobře. Tyčil se nad pódiem, které mělo tu správnou výšku pro plukovníka Wilsona.

„Sloužil jsem ve Vietnamu pod několika poručíky, kteří vypadali stejně staří jako vy,“ řekl detektiv do mikrofonu.

Jeho hlas byl chladný a velmi hluboký. Pak se zasmál, stejně jako většina kadetu. Bylo vidět, že je opravdu silná osobnost. Vraha napadlo, že se kadetům vysmívá, ale nebyl si jistý.

„Důvod, proč jsem dnes ráno tady ve škole,“ pokračoval detektiv, „je, že sledujeme park a jeho okolí. Byly tam brutálně zavražděny dvě malé děti, obě v minulém týdnu. Jejich lebky byly rozdrcené. Ten vrah je šílenec, to je naprosto jasné.“

Vrahovi se chtělo ukázat Sampsonovi prostředník. *Ten vrah není šílenec. Šílenec jsi ty, idiote. Ten vrah je mnohem normálnější, než si myslíš.*

„Jak jsem se dozvěděl od plukovníka Wilsona, mnoho z vás chodí přes park domů. Jiní v parku běhají a také tam hrajete fotbal a lakros. Nechám tady v kanceláři svoje telefonní číslo na stanici. Můžete mi tam kdykoliv zavolat, ve dne nebo v noci, pokud byste viděli cokoliv, co by nám mohlo pomoci.“

Vrah ze školy Sojourner Truthové nemohl odtrhnout pohled od vysokého detektiva z oddělení vražd, který mluvil tak klidně a přesvědčivě. Přemýšlel, jestli by mu mohl být rovnocenným soupeřem. Nemluvě o tom parchantovi detektivu Alexu Grossovi, který mu připomínal jeho otce policajta.

Pomyslel si, že by jim mohl být rovnocenným soupeřem.

„Má někdo nějaký dotaz?“ zeptal se Sampson z pódia. „Nějaké otázky? Teď a tady je na ně ten pravý čas. Tak mluvte, vojáci.“

Vrahovi se chtělo ze sedadla zařvat. Něco ho nutilo zvednout ruku a nabídnout mu pomoc. Nakonec si na ruku sedl, přímo na prsty.

Nevědomky jsem v Garfieldově parku něco zahlédl, pane. Možná dokonce vím, kdo zabil ty dvě děti pětáctýřicet centimetrů dlouhou baseballovou pálkou, zesílenou namotanou páskou.

Vlastně abych byl upřímný, zabil jsem je já, pane. Já jsem ten vrah dětí, ty pitomče! Chyt' si mě, jestli můžeš.

Jseš' větší. Jseš mnohem větší. Ale já jsem mnohem chytřejší, než ty kdy budeš.

Je mi teprve třináct a už jsem takhle dobrý! Jenom počkej, až mi bude trochu víc. Těš se!

Část IV - Půjdeme na lov

053 KAPITOLA

LEŽEL JSEM NA GAUČI s kočkou Rosie a plným pytlem noční můry. Rosie byla krásná rudohnědá habešská kočka. Měla svalnaté tělo. byla nezávislá, nezkrotná a zároveň velký mazel. Svými pohyby mi připomínala mnohem větší kočky z Afriky. Jedno víkendové ráno se prostě objevila v domě. zalíbilo se jí tu a zůstala.

„Vid', že nás jednoho dne neopustíš tak, jako jsi přišla, Rosie?“ Rosie zavrtěla celým tělem.“ To je ale hloupá otázka,“ říkala mi tím. „Ne, rozhodně ne. Už patřím do rodiny.“

Nemohl jsem spát. Neuklidnilo mě ani Rosiino předení. Byl jsem k smrti unavený, ale v hlavě se mi pořád honily myšlenky. Místo ovcí jsem počítal vraždy. Kolem desáté hodiny jsem se rozhodl jít se projet, abych si vyčistil hlavu. Možná se spojit se svou energií či. Možná se podívat z jiného úhlu na některý ze svých případů.

Jel jsem s otevřenými okénky. Venku bylo dvacet pod nulou.

Nevěděl jsem přesně, kam jedu - i když podvědomě mi to bylo jasné.

V hlavě mi vířily oba případy vražd. Běžely nebezpečně vedle sebe. Pořád jsem si v duchu přehrával a rozebíral svůj rozhovor s nájemným zabijákem CIA Andrewem Klaukem. Snažil jsem se spojit si to, co řekl, s případem Jack a Jill. Mohl být jeden z „duchů“ Jack?

Zjistil jsem, že jsem na New York Avenue, která přechází v Route 50 a pak zahýbá k dálnici Johna Hansona. Tím směrem bydlela Christine Johnsonová, v okrsku Prince Georgese. Věděl jsem, kde Christine bydlí. Podíval jsem se do zprávy detektiva, který s ní mluvil jako první po vraždě Shanelle Greenové.

To je ale bláznivé, pomyslel jsem si, když jsem jel směrem k jejímu městu - Mitchelville.

Ten večer jsem mluvil s Damonem o tom, jak to teď vypadá ve škole, a přišla řeč i na učitele. Nakonec jsem se zmínil i o ředitelce. Damon se na mě podíval jako malý tasránský čert.

„Ty ji máš rád, že jo?“ zeptal se mě a jeho oči se rozsvítily jako dvě halogenky. „Máš, že jo, tati? Každý ji má rád. Dokonce i Nana. Říká, že paní Johnsonová je tvůj typ. Máš ji rád, je to tak?“

„Nikdy jsem o ní takhle nepřemýšlel,“ řekl jsem Damonovi. „A taky je vdaná. Na to nezapomínej.“

„Ty na to nezapomínej,“ řekl Damon a zasmál se jako Sampson.

A teď jsem projížděl touhle předměstskou čtvrtí, celkem pozdě večer. Co jsem to sakra dělal? Na co jsem to myslel? Strávil jsem snad tolik času s šílenci, že jsem od nich něco pochytil? Nebo jsem se ve skutečnosti řídil instinktem?

Zahlédl jsem Letní ulici a rychle zahrnul doprava. Dokonalé ticho čtvrti prořízlo zakvílení pneumatik. Musel jsem přiznat, že je to krásné předměstí, dokonce i v noci. Ulice byly osvětlené jako vedne spoustou vánočních žárovek a zářily sváteční výzdobou. U chodníků byly široké krajni-

ce na odvod dešťové vody. Chodníky byly bílé. Na každém rohu stála lampa v koloniálním stylu.

Přemýšlel jsem, jestli pro Christine Johnsonovou není obtížné odjíždět každý den z tohoto bezpečného, půvabného místa do práce v Southeast. Přemýšlel jsem, jací jsou její osobní démoni. Přemýšlel jsem, proč bývá v práci tak dlouho, a o tom, jaký je její manžel.

Pak jsem uviděl tmavě modré auto na příjezdové cestě k velké koloniální budově s cihlovým průčelím. Srdce mi trochu poskočilo. Najednou to pro mě bylo všechno velmi skutečné.

Pokračoval jsem v jízdě, dokud jsem bezpečně neminul její dům. Pak jsem zastavil u obrubníku a zhasl světla. Snažil jsem se zbavit zmatku, který mi vířil v hlavě. Zíral jsem na zadek něčího zářivě bílého Fordu Exploreru, který parkoval přede mnou na ulici. Zíral jsem na něj dobré dvě minuty, asi tak dlouho, jak dlouho by bílý explorer vydržel na ulicích D. C., než by ho někdo ukradl.

Bylo mi jasné, že tohle není moc dobrý nápad. Doktoru Crossovi se moc nelíbilo, co doktor Cross dělá. Příliš se to podobalo nevhodnému chování. Parkovat ve tmě v luxusní předměstské čtvrti, jako byla tato, nebylo moc rozumné.

Vybavilo se mi několik vtipů, rozšířených mezi psychiatry. *Zvykni si mít jednou za čas celý den strach. Pořád ještě máš mizerné dětství. Jestli jsi opravdu šťastný, nejsi normální.*

„Jed' už domů,“ poručil jsem si nahlas v temném autě. „Prostě si řekni ne.“

Přesto jsem dál seděl ve tmě a poslouchal svoje občasné teatrální vzdechy a hlasité debaty, které mi bzučely v hlavě. Otevřeným okénkem do auta proudila vůně borovic a kouře z něčího komína. Jak chladl motor, tiše v něm cvakalo. Věděl jsem toho o téhle čtvrti málo: úspěšní právníci a doktoři, architekti, profesori z Marylandské univerzity a několik důstojníků v důchodu z letecké základny Andrews. Velice hezká a bezpečná čtvrť. Tady drakobijce nikdo nepotřebuje.

Tak dobře, běž ji navštívit. Běž je navštívit, Christine a jejího manžela.

Předpokládal jsem, že můžu zakrýt pravý důvod, proč jsem přišel do Mitchellville, nějakou věrohodnou záminkou. Měl jsem dar výmluvnosti, když to bylo třeba.

Nastartoval jsem znovu svoje staré porsche. Nevěděl jsem, co udělám, kam tohle povede. Sundal jsem nohu z brzdy a auto se samo pomalu rozjelo.

Objel jsem takhle celý blok, poslouchal praskání listů pod koly a občasné ťuknutí kamínku. Každý zvuk mi připadal hlasitý jako výstřel.

Nakonec jsem zastavil před domem Johnsonových. Přímo před ním. Všim! jsem si udržovaného trávníku a pečlivě zastřižených tisů.

Okamžik pravdy. Okamžik rozhodnutí. Okamžik krize.

Z oken domu se linulo světlo. Zdálo se, že je u Johnsonových někdo vzhůru. Tmavě modrý mercedes sedan stál spořádaně přede dveřmi do garáže.

Má pěkné auto a krásný dům. Christine Johnsonová tě nepotřebuje, abys jí dělal problémy. Nenos jí tam svá strašidla. Její manžel je právník. Nic jí nechybí.

Jak že se to jmenuje její manžel - George? George, právník ze senátu. George, bohatý právník ze senátu.

Na příjezdové cestě stálo jenom jedno auto. Její auto. Dveře garáže byly zavřené. Dokázal jsem si tam představit další auto, možná lexus. A možná také gril na zahradu. Silnou sekačku, fukar na listí a několik horských kol na víkendy.

Vypnul jsem motor a vystoupil z auta.

Drakobijec přišel do Mitchellville.

054 KAPITOLA

CHRISTINE JOHNSONOVÁ mě rozhodně zajímala a možná to bylo ještě složitější. *Ty ji máš rád, že jo, tati? Možná. Ano, mám ji rád - a hodně.* V každém případě jsem cítil, že ji potřebuji vidět, i když se potom budu cítit hloupě a pošetile. Když jsem vystupoval z auta, napadlo mě: *o kolik pošetilejší by bylo odejít.*

Kromě toho Christine Johnsonová byla součástí složitého případu, na kterém jsem pracoval. To pro mě byl dost logický důvod, abych s ní chtěl mluvit. Už byli zabiti dva žáci její školy. Její dvě děti. Proč tahle škola? Proč přišel vrah tam, tak blízko k mému domovu?

Šel jsem k domovním dveřím a byl jsem rád, že všechna světla uvnitř jasně svítí. Nechtěl jsem, aby mě její manžel nebo některý soused viděli, jak se blížím k domu zahalený stíny a temnotou.

Stiskl jsem tlačítko zvonku. Zazněla zvonkohra a já čekal přede dveřmi jako sádrová socha. Uvnitř domu hla-

sitě zaštěkal pes. Pak se u dveří objevila Christine Johnsonová.

Měla na sobě seprané džíny, pomačkaný žlutý svetr a bílé ponožky. Boty neměla. Vlasy měla sepnuté sponou ze želvoviny a na nose měla brýle. Vypadala, jako by i přes pozdní hodinu pracovala doma.

„Detektiv Cross?“ Byla pochopitelně překvapená. Sám jsem byl překvapený, že tam stojím.

„Nic nového se nepříhodilo,“ rychle jsem ji ujistil. „Mám jenom ještě několik otázek.“ To byla pravda. *Nelži jí, Alexi. Neopovažuj se jí lhát. Ani jednou. Nikdy.*

Pak se usmála. Zdálo se, že se smějí i její oči. Byly velké a hnědé a musel jsem od nich okamžitě odtrhnout zrak. „Opravdu pracujete příliš dlouho a tvrdě, i na to, jaká je situace,“ řekla.

„Nemohl jsem dnes večer na tu hroznou věc přestat myslet. Pracuji ve skutečnosti na dvou případech. Jestli jsem přišel nevhod, stavím se zítra ve škole. To není problém.“

„Ne, pojďte dál,“ řekla. „Vím, kolik máte práce. Dokážu si to představit. Je tady hrozný nepořádek, jako v naší vládě.“

Provedla mě chodbou se smetanovou žulovou podlahou a obývacím pokojem s pohodlnou sedací soupravou, kde převládaly přírodní barvy: siena, okr, hněd’.

Nebyla to ale žádná prohlídka s průvodcem. Žádné další otázky, proč jsem tam. Náhle bylo až příliš ticho. Moje energie či poněkud vyschla.

Zavedla mě do velké kuchyně. Šla k lednici, která se otevírala s hlasitým zasyčením. „Takže, máme pivo, dietní kolu, ledový čaj. Můžu vám uvařit kávu nebo horký čaj, když budete chtít. Opravdu moc pracujete. To je jisté.“

Mluvila teď trochu jako učitelka. Pochopitelné, ale připomnělo mi to, že jsou věci, ve kterých bych se mohl zlepšit.

„Pivo by neškodilo,“ řekl jsem jí. Rozhlédl jsem se po kuchyni, která byla dvakrát tak velká jako naše. Na zdech byly řady obvyklých bílých skříněk. Ve stropě bylo okno.

Nálepka na lednici propagovala „Pochod za bezdomovce“. Měla moc hezký domov - ona a George.

Všiml jsem si výšivky na zdi se svahilským nápisem Kwenda mzuri. Je to pozdrav, který znamená „šťastnou cestu“. Nepřímá narážka pro ty moudré z nás?

„Ráda slyším, že si dáte pivo,“ usmála se. To znamená, že už brzy pro dnešek skončíte s prací. Je skoro půl jedenácté. Věděl jste to? Kolik máte na hodinkách vy?“

„To už je tak pozdě? Moc se omlouvám,“ odpověděl jsem jí. „Můžem to vyřídit zítra.“

Christine mi přinesla Heineken a sobě ledový čaj. Sedla si proti mně k pultu, který rozděloval kuchyň. V domě zdaleka nebyl nepořádek, před kterým mě varovala, když mě zvala dál. Byl příjemně zabydlený. Na jedné zdi byla kouzelná výstavka obrázků dětí ze školy Sojourner Truthové.

„O co tedy jde, doktore?“ zeptala se. „Co vás sem přivedlo?“

„Upřímně? Nemůžu spát. Jel jsem se projet a vyrazil jsem tímhle směrem. Pak jsem dostal ten chytrý nápad, že bych mohl trochu zapracovat na případu... nebo jsem si možná potřeboval s někým promluvit.“ Konečně jsem se přiznal a hned jsem se cítil lépe.

„To je v pořádku. To dokážu pochopit. Sama nemůžu spát,“ řekla. „Shanellina smrt se mě hodně dotkla. A ten chudáček Vernon Wheatley. Čistila jsem zeleninu a pustila jsem si k tomu v televizi Pohotovost jako zvukovou kulisu. Docela směšné, co myslíte?“

„Ani ne. Nemyslím, že je na tom něco divného. Pohotovost je dobrá. Mimochodem, máte krásný dům.“

Z kuchyně bylo vidět na televizor v obývacím pokoji. Na obrazovce obrovské televize Sony běželo drama z lékařského prostředí. Úzkou chodbou přicházel po koberci barvy ovesných vloček mladý černý retrívr. „To je Meg,“ řekla mi Christine. „Taky se dívala na Pohotovost. Meg miluje dobré seriály.“ Pes se o mě otřel a pak mi olízl ruku.

Nevím, proč jsem jí to chtěl říct, ale udělal jsem to.

„Někdy hraju v noci na piáno. U domu máme verandu, takže ten randál moc neruší děti. Nebo se při tom naučily spát,“ řekl jsem. „Trocha Gershwin, Brahms a Jellyroll Mortona v jednu v noci nikomu neublíží.“

Christine Johnsonová se zasmála a zdálo se, že jí tenhle druh rozhovoru vyhovuje. Byla to velmi sebejistá osoba. Všiml jsem si toho, hned jak jsem ji viděl poprvé. Vycítil jsem to z ní.

„Damon se o vaši noční hře na piáno několikrát zmínil ve škole. Víte, občas se vámi chlubí učitelům. Je to prima kluk, a navíc chytrý. Máme ho opravdu rádi.“

„Díky. Taky ho mám rád. Má štěstí, že bydlíme blízko školy Sojourner Truthové.“

„**Ano**, myslím, že má,“ souhlasila Christine. „Mnoho škol v D. C. je v ostudném stavu a jsou tak smutné. Naše je pro děti, co tam chodí, malý zázrak.“

„Váš zázrak?“ zeptal jsem se.

„Ne, ne. Je to zásluha spousty lidí, moje až na posledním místě. Právnícká firma mého muže nám dala nějaké špinavé peníze. Já jenom pomáhám, aby ten zázrak fungoval. Věřím na zázraky. Jak je to dlouho, co umřela vaše žena, Alexi?“ změnila najednou téma. Christine Johnsonová se ale zeptala konverzačním tónem, takže ta otázka zazněla naprosto přirozeně, i když taková nebyla. Přesto mě zaskočila. Cítil jsem, že nemusím odpovídat, když nebudu chtít,

„Brzy to bude pět let,“ odpověděl jsem přiškrceným hlasem. „V dubnu. Jannie byla ještě miminko. Nebyl jí ani rok. Pamatuji si, jak jsem tu noc přišel domů a vzal ji do náruče. Neměla tušení, jak mi to pomáhá.“

Hovor u kuchyňského pultu nás oba uvolnil. Oba jsme mluvili stále otevřeněji. Malý rozhovor na začátek. Pak větší rozhovor. Rozhovor o vrahovi ze školy Sojourner Truthové. Možná z toho vyplyne něco užitečného pro vyšetřování. Pokračovali jsme tak skoro až do půlnoci.

Konečně jsem jí řekl, že bych měl zamířit domů. Neprotestovala. Pohled jejích očí mi řekl, že rozumí všemu, co se ten večer stalo.

U domovních dveří mě Christine znovu překvapila. Políbila mě na tvář.

„**Zase** přijďte, Alexi, až si budete potřebovat promluvit. Budu tady pečovat o keře u svého okázalého domu. Kwenda **mzuri**,“ řekla.

Nechali jsme to tak. Šťastnou cestu. Zvláštní situace ve zvláštní okamžik v našich životech. Neměl jsem tušení, jestli je její manžel právník vůbec doma. Spal v ložnici. Opravdu se jmenoval George? Byli ještě spolu?

Byla to další záhada, kterou jsem musel vyřešit, ale ne teď.

Cestou domů jsem uvažoval, jestli bych se měl kvůli své nekonvenční, překvapivé návštěvě u **Christine** Johnsonové cítit provinile. Rozhodl jsem se, že ne a že bych si s tím neměl dělat starosti ani později. Sama mi to usnadnila. Cítil jsem se s ní úplně uvolněně. Svým způsobem to bolelo.

Když jsem přijel domů, hrál jsem asi ještě hodinu na piáno. Beethovena a pak Mozarta. Cítil jsem, že je ta pravá chvíle na klasiku. Šel jsem se podívat nahoru na Damona a Jannie. **Lehce** jsem je políbil na tváře. Konečně jsem usnul na gauči v přízemí. Nelitoval jsem se, ale **cítil** jsem se velice osamělý.

Spal jsem, dokud mě neprobudilo ostré řinčení telefonu a žilami mi neproběhla vlna adrenalinu jako elektrický proud.

Byli to zase Jack a **Jill**.

055 KAPITOLA

TYSONS CORNER je jeden z největších nákupních komplexů ve Spojených státech, možná na celém světě. Sam Harrison zaparkoval na jeho obrovském parkovišti něco po šesté ráno.

Stálo tam už nejméně sto aut, i když obchody Versace, Neiman Marcus, FAO Schwarz a Tiljengrist byly ještě zavřené. Maryland Bagels byl ale už otevřený a vůně z tohoto populárního místního pekařství naplňovala vzduch. Jack však nepřijel do Tysons Corner pro horkou koblihu s borůvkami.

Z parkoviště nákupního centra doběhl do Chain Bridge Road ve čtvrti McLean Village. Měl na sobě modrobílou bundu značky Fila a krátké běžecké kalhoty a vypadal, jako by patřil do této čtvrti s půlmilionovými rodinnými domy. To bylo jedno z důležitých pravidel jeho hry. Vždycky se snaž vypadat, jako bys patřil do svého okolí.

Se svými krátkými světlými vlasy a urostlou figurou vypadal na pilota US Air nebo Delty. Nebo na jednoho z mnoha místních právníků nebo lékařů. Rozhodně vypadal, jako by tam patřil. Výborně tam zapadl.

Bylo mu od začátku jasné, že tuhle vraždu musí provést sám. Jill by se neměla v McLean Village ukazovat. Pro něj osobně to nebylo dobré. Tahle akce byla obtížná i pro Jacka a Jill, i ve hře her.

Vražda naplánovaná na to ráno byla výjimečně nebezpečná. Jeho terč mohl vědět, že po něm někdo jde. Číslo čtyři bude dřina. Přemýšlel o tom, když se stejnoměrným během blížil ke svému cíli na pěkném a klidném washingtonském předměstí.

Když křižoval Livingston Road, pokusil se vyčistit si hlavu ode všeho kromě vraždy, kterou musí vykonat.

Byl znovu Jack, brutální vrah slavných osobností. Za několik minut to dokáže.

Tohle bude těžká zkouška, zatím ze všech nejtěžší. Muž, kterého měl zabít, byl jeden z jeho nejlepších přátel.

Ve hře života a smrti na tom nezáleželo.

Neměl nejlepší přátele. Neměl vůbec žádné přátele.

056 KAPITOLA

JÁ JSEM SAM, jsem Sam, opakoval si v běhu.

Ale ve skutečnosti Sam Harrison nebyl.

Neměl světlé vlasy, ani nenosil módní běžecké oblečení s logy na kapsách.

Kdo sakra jsem? Čím jsem se to stal? ptal se sám sebe, když jeho nohy bušily do chodníku.

Věděl, že dům číslo 31 na Livingstone Road je hlídán chytrým zabezpečovacím zariadením. Nic jiného se ani nedalo očekávat.

Přidal teď na rychlosti. Nakonec zahrnul z asfaltové cesty a zahrnul do podrostu mezi borovicemi. V lese pokračoval v běhu. Byl ve formě a zatím se nijak zvlášť nezapotil, také proto, že byla zima.

Byl ve střehu, při síle a připravený pokračovat ve hře, připravený znovu zabíjet.

Spočítal si, že by se mohl dostat blíž, možná až na deset metrů od domu, aniž by ho někdo viděl. Pak zaběhne rychle do garáže.

Na ten **krátký** okamžik bude na otevřeném prostranství. Přímo na ráně. Nemohl se tomu nijak vyhnout, bůh ví, že se snažil vymyslet jiný útočný plán.

Chystal se zaútočit na dům v McLean. Zdálo se to neuvěřitelné. Bylo to jako válka. Válka bojovaná doma. Revoluční válka.

Z řídkého lesa viděl dva velké domy v koloniálním stylu. Světla ještě nesvítila; vypadalo to, že na Livingstone Road ještě všichni spí. Zatím se ho drželo štěstí. Štěstí nebo schopnosti, nebo kombinace obojího.

Podle všeho nebyl v čísle 31 ještě nikdo vzhůru. Nemohl si být jistý, dokud nebude sám uvnitř, a pak už bude moc pozdě na ústup.

FBI může čekat vevnitř nebo se skrývat v okolním lese. Nic ho nepřekvapí. Může se stát cokoliv jak jemu, tak Jill.

Rozhodl se vyjít z lesa a vypadat klidně a obyčejně. Jako kdyby tam patřil. Nedělal moc hluku, když opatrně zvedal dveře garáže. Rychle se sklonil pod pootevřené dveře a byl uvnitř.

Šel přímo ke skřínce s poplašným zařízením a zadal kód. Tak vypadala svrchovaná bezpečnost na tomhle předměstí. Neexistovalo dostatečně efektivní zabezpečení“. Ne pro lidi, jako byl on.

Vstoupil do hlavní části domu. Srdce mu bušilo v hrudi jako buchar. Na čele se mu zaleskl pot. Vybavila se mu Aldenova tvář. Viděl Aiden, jako by stál vedle něho.

Všude v domě byl klid, mír a pořádek. Tiše hučela lednice. Na jejích dveřích byly magnety připevněny dětské kresby a školní jídelníček. Srdce mu poskočilo. Aidenovy děti.

Aidenovi juniorovi bylo devět let. Charise bylo šest. Manželce Merrill bylo třicet čtyři, byla o patnáct let mladší než její manžel. Bylo to její druhé manželství, jeho třetí. Když je naposledy viděl spolu, vypadali pořád ještě zamilovaně.

Jack se rychle přesunul do obývacího pokoje. Přestal dýchat.

V obývacím pokoji někdo byl.

Jack uskočil doleva. Vytáhl pistoli a namířil na muže před sebou. *Sakra, je to jenom zrcadlo! Díval se na svůj vlastní obraz.*

Podářilo se mu popadnout dech. Pak pokračoval ve svém poslání. Srdce mu pořád bušilo. Proběhl obývacím pokojem. Byl mu tak povědomý, probudil v něm tolik vzpomínek. Bolestných vzpomínek. Zatlačil je do pozadí.

Začal stoupat do schodů, pokrytých plyšovým kobercem, a pak se na okamžik zastavil. Poprvé začal pochybovat.

Nemůže mít pochybnosti! Pochybnosti a nejistota nejsou dovoleny. Nejsou pro něj. Nejsou pro Jacka a Jill.

Vzpomněl si na chodbu v prvním patře, znal dům velmi dobře. Už tam byl -jako přítel.

Do ložnice pána domu vedly poslední dveře vpravo.

V jeho ložnici budou zbraně. Osmatřicítka v zásuvce nočního stolku. Automat pod postelí.

Věděl to. Věděl to. Věděl všechno.

Jestli ho už Aiden zaslechl, všechno skončilo. Hra by byla rázem u konce. Byl by to konec Jacka a Jill.

Podivné myšlenky. Příliš mnoho podivných myšlenek.

Večer předtím se konečně vypravil podívat na *Pulp Fiction*. Neodpočinul si při něm, i když se několikrát musel nahlas smát. *Byl to hnusný příběh; on byl ještě hnusnější; Amerika byla nejhnusnější ze všeho.*

Už nemysli, varoval sám sebe. Prostě to proved'. Proved' to účelně. Proved' to teď! Rychle! A pak zmiz!

Jack zabíjí americké osobnosti! Rozličné a všelijaké hlavouny. To dělá. Bud' Jack!

Ale on nebyl ve skutečnosti Jack!

Nebyl ani Sam Harrison!

Nemysli, poručil si znovu a pospíchal halou v prvním patře k ložnici pána domu.

Bud' Jack.

Zabij.

057 KAPITOLA

JACK - ať už byl kdokoliv - byl tři nebo čtyři kroky od ložnice, když se lakované dřevěné dveře náhle otevřely.

Do chodby vstoupil vysoký Plešatějící muž. Ruce a nohy porostlé hustými chlupy. Bosá kostnatá chodidla s křivými prsty. Napůl spící. Uprostřed obrovského zívnutí. . Měl na sobě kostkované boxerské šortky, nic jiného. Dobrá figura, pořád ještě atletická; jenom náznak pneumatiky nad gumou šortek. Po všech těch letech opulentních obědů v D. C. vypadal pořád hrozivě.

Generál Aiden Cornwall!

„Ty! Ty zkurvysynu!“ zašeptal, když náhle spatřil na chodbě Jacka. „Věděl jsem, že bys to mohl být ty. „Ano, Aiden Cornwall okamžitě všechno pochopil. Vyřešil tu záhadu; vlastně mnoho záhad. Došlo mu, kdo je Jack a Jill. Pochopil, co se stane a proč se to musí stát. Proč neexistuje cesta zpět.

Jack dvakrát vypálil z beretty s tlumičem a jeho terč se zlomil v pase. Jack rychle přiskočil a zachytil mrtvé tělo dříve, než se mohlo hlasitě zřítit na podlahu.

Chytil tělo svého přítele pod pažemi a pomalu ho položil na koberec. Chvíli u něj zůstal klečet. Srdce mu skoro explodovalo.

Až do poslední chvíle si neuvědomil Jak bude tahle akce obtížná. Až do tohoto momentu.

Díval se do vyděšených modrých očí bývalého člena pohotovostního týmu Bílého domu, pověřeného případem FBI.

Jeden z. honících psů byl z kola venku. Jako nic. Jack a Jill směle vraceli úderý lovců lidí! Opět ukázali svoji sílu.

Z kapsy vytáhl vzkaz a položil ho na hrudník Aldena Cornwalla.

*****

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli a pocuchali vaše živé ploty. V bezpečí jste žili, až teď jste zjistili, kudy vám teče do boty.

*****

Hluk v chodbě! Vzhlédl. Aidenův chlapec! „Ne, bože, ne;“ zašeptal. „Proboha, ne!“ Udělalo se mu zle. Chtělo se mu utéct z domu.

Chlapec ho určitě poznal. Musel ho poznat. Mladý Aiden znal dokonce i jeho děti. Věděl příliš mnoho. *Dobrý bože, smiluj se nad mnou. Prosím, smiluj se.*

Jack znovu vypálil z beretty.

Byla to válka.

058 KAPITOLA

ZAVOLAL! MĚ na schůzi krizového týmu v Bílém domě na 10. prosince 8:00. V posledních několika dnech jsem tam způsobil nějaké problémy. Moje soukromé vyšetřování zvedlo vlny a rozfoukalo peří. Velkým zvířatům kolem Bílého domu se nelíbilo, že jsou v podezření - ale všichni nakonec s vyšetřováním souhlasili.

Když jsem přišel do Západního křídla, vzal si me Jay Grayer na okamžik stranou. Jayovy oči byly chladné a tvrdé. Jeho ruka mi silně sevřela rameno. „Alexi, musím si s vámi promluvit,“ řekl. „Je to důležité.“

„Co se tady děje?“ zeptal jsem se agenta tajné služby. Nevypadal dobře. Pod očima měl černé váčky. Něco se znovu stalo.

„Aiden Cornwall byl dnes brzy ráno zavražděn. Stalo se to v jeho domě v McLean. Byli to Jack a Jill. Znovu nám zavolali. Zavolali nám, jako by nám chtěli hlásit splnění

úkolu.“ Smutně a rezignovaně zavrtěl hlavou. „Zabili i Aidenova devítiletého syna, Alexi.“

Přistihl jsem se, jak se houpu na patách. Zpráva Jaye Gardnera mi nedávala smysl; tahle věc nebyla ve stylu Jacka a Jill. K čertu s nimi! Pořád měnili pravidla. Museli to dělat schválně.

„Chci se tam hned podívat,“ řekl jsem mu. „Potřebuji ten dům vidět. Musím být tam, ne tady.“

„Jasně, ale počkejte chvíli, Alexi,“ zadržel mě. „Nechte mě, abych vám to dořekl. Bude to ještě horší.“

„Jak to může být ještě horší?“ zeptal jsem se ho. „Proboha, Jayi.“

„Věřte mi, bude. Jenom mě chvíli poslouchejte.“ Agent Grayer polohlasně pokračoval v řeči, když jsme kráčeli směrem k centru pohotovostního velitelství, kde už se scházeli ostatní. Odtáhl mě pár kroků od vchodu do místnosti. Pořád naléhavě šeptal.

„Prezidenta budí pokaždé ve tři čtvrtě na pět agent, který má právě službu. To se děje každé ráno. Dnes ráno se prezident oblékl a sešel do knihovny, kde čte ranní noviny a rešerše, které jsou pro něj připraveny, než vstane.“

„Co se stalo dneska ráno?“ zeptal jsem se Jaye. Začínal jsem se potit. „Co se stalo, Jayi?“

Postupoval svědomitě a krok za krokem. „V pět hodin zazvonil telefon v knihovně. Na soukromé lince byla Jill. Volala, aby si promluvila s prezidentem. Podařilo se jí s ním spojit, a to prostě není možné.“

Hlava mi samovolně poskočila dozadu a zpátky. Souhlasil jsem s Jayem Grayerem: tohle by se nemělo stávat. Představa prezidenta jako budoucí oběti vraždy byla hrozná. A skutečnost, že jsme proti tomu zatím nemohli nic dělat, byla mnohem, mnohem horší.

„Myslím, že chápu, proč se ten telefonát nemohl uskutečnit, ale stejně mi to řekněte,“ řekl jsem. Potřeboval jsem to slyšet od něj.

„Každý jednotlivý hovor do Bílého domu prochází soukromou ústřednou. Pak je ten hovor monitorován druhým

operátorem komunikací Bílého domu, který je ve skutečnosti součástí zpravodajského oddělení. Každý hovor, kromě tohoto. Tenhle hovor celý kontrolní systém obešel. Nikdo neví, jak se to sakra mohlo stát. Ale stalo se to.“

„Tenhle hovor, ke kterému nemělo dojít - podařilo se ho nahrát?“ zeptal jsem se Grayera.

„Ano, samozřejmě ho máme. Už jsme ho postoupili ústředí FBI a také společnosti Bell Atlantic ve White Oak. Jill použila jiný hlasový filtr, který jí zkreslil hlas, ale možná existuje způsob, jak si s ním poradit. Pracuje na tom půlka laboratoře u Bella.“

Znovu jsem potřásl hlavou. Všechno jsem slyšel, ale ničemu z toho jsem nemohl uvěřit. „Co měla Jill na srdci?“

„Nejdřív se představila. Řekla: '**Ahoj**, *tady Jill*.' Jsem si jistý, že to prezidenta probudilo líp než jeho ranní hrnek kafe. Pak řekla: , *Pane prezidente, jste připravený zemřít?*' „

059 KAPITOLA

POTŘEBOVAL JSEM ten dům vidět. Potřeboval jsem být na místě kde byl zavražděn generál Cornwall a jeho syn. Potřeboval jsem se vcítit do vrahů, do jejich modu operandi.

Dosáhl jsem svého. Do McLean jsem dorazil to ráno před devátou. Prosincový den byl ponuře šedý a zamračený. Dům Cornwalových vypadal neskutečně, škrobeně a chladně. Vstoupil jsem předními dveřmi. Uvnitř bylo také chladno. Bud' si Cornwallovi nechťeli připustit, že přišla zima, nebo šetřili na topení.

K dvojnásobné vraždě došlo v prvním patře. Generál Aiden a jeho devítiletý syn ještě leželi na zádech na chodbě.

Byla to chladná, promyšlená a velice profesionální vražda. Strašlivá scéna vraždy vypadala jako fotografie z policejního archivu, možná dokonce z mých záznamů. Bylo to něco do učebnice policejního patologa, možná to bylo i trochu příliš.

Po celém domě se hemžili technici FBI a asistenti policejního lékaře. Bylo jich tam asi dvacet.

Poté, co jsem vstoupil do domu, začalo venku hustě pršet. Auta a dodávky televizních společností, které dorazily po mně, nechaly rozsvícená světla. Bylo to děsivé jako peklo.

Jeanne Sterlingová mě našla na chodbě v prvním patře. Poprvé vypadala generální inspektorka vyplašeně. Ten silný a nepřetržitý tlak byl nesnesitelný pro nás všechny. *Někdo jde po prezidentovi Spojených států a je proklatě dobrý.* By! také výjimečně brutální.

„Co na to říkájí vaše vnitřnosti, Alexi?“, zeptala se Jeanne.

„Rozhodně se mi to nesnaží usnadnit,“ odpověděl jsem. „Jediné schéma, které tady vidím, je, že Jack a Jill žádné schéma nemají. Kromě těch vzkazů, těch básniček. A tyhle dvě vraždy jednoznačně nemají žádné sexuální rysy. Zároveň, aspoň pokud vím, byl Aiden Cornwall konzervativce a ne liberál jako statní oběti. To je posun, který by mohl rozbourat všechny teorie o Jackovi a Jill.“

Když jsem mluvil s Jeanne Sterlingovou, zamyslel jsem se znovu nad vzkazy, které nám Jack a Jill nechali. *Možná že nám ty verše říkají něco důležitého. Jazykoví specialisté FBI zatím nic nenašli, ale to nic neznamenal.* Ten, kdo ty básně psal, nejspíš Jill, nám chtěl

něco říct... Obsahovaly konečný řád toho, co Jack a Jill dělali? Touhu po tvorbě místo ničení? Ty verše musely něco znamenat. Byl jsem si tím skoro jistý.

„Jak to vypadá u vás, Jeanne? Máte něco?“ Jeanne zavrtěla hlavou a stiskla si svými velkými zuby dolní ret. „Vůbec nic.“

060 KAPITOLA

BYL TO VELICE dlouhý den a pořád ne a ne skončit. V deset hodin večer jsem přijel do ústředí FBI na Pennsylvania Avenue. Když jsem stoupal výtahem do jedenáctého patra, v hlavě se mi divoce honily myšlenky. Světla v budově zářila nad D. C. jako ohňostroj. Došlo mi, kolik lidí si kvůli Jackovi a Jill nemůže jít lehnout. Byl jsem jeden z nich.

Přišel jsem do ústředí FBI, abych si poslechl telefonický vzkaz, který časně ráno poslala Jill prezidentovi. Měl jsem k dispozici všechny existující důkazy. Pustili mě dovnitř. Bylo mi dovoleno čerit vodu v Bílém domě. Věděl jsem všechno o hrozných masových vrazích; většina z týmu takové potěšení neměla.

Žádná pravidla.

Stráž mě dovedla do kanceláře pro audioelektroniku v jedenáctém patře. Čekal tam na mě magnetofon NEC.

Uvnitř byla kopie pásky s hlasem Jill. Magnetofon byl zapnutý.

„Není to nic moc, ale pro samotný poslech to stačí, doktore Crossi,“ řekli mi. Zarostlý technik FBI mě dále informoval, že si jsou jistí, že hlas na pásce byl elektronicky upraven nebo filtrován. Experti FBI nevěřili, že by bylo možné volajícího podle nahrávky identifikovat. Jack a Jill za sebou znovu dokonale zametli stopy.

„Mluvil jsem s člověkem z laboratoře Bellu,“ informoval jsem ho na oplátku. „Řekl mi totéž. Potvrdilo to několik dalších expertů a já tomu věřím.“

Nekonformně vypadající technik FBI mě konečně nechal o samotě s nahrávkou telefonického hovoru. Tak jsem to chtěl. Chvilí jsem seděl a díval se na Ministerstvo spravedlnosti na protější straně Pennsylvania Avenue.

Jill tam byla se mnou.

Měla něco, co nám chtěla odhalit, co nám potřebovala říct. Svě hluboké, temné tajemství.

Páska se rozběhla. Hlas Jill v tiché prázdné kanceláři mě probudil ze strnulosti.

Jill mluvila.

„Dobré ráno, pane prezidente. Je desátého prosince. Pět hodin ráno přesně. Nezavěšujte prosím. Tady Jill. Ano, ta Jill. Chtěla jsem s vámi mluvit, je to mnohem osobnější.“

„Je to velmi osobní,“ promluvil klidně prezident Byrnes. „Proč vraždíte nevinné lidi? Proč chcete zabít mě, Jill?“

„Ach, máme pro všechny naše akce velmi dobrý důvod, naprosto přesvědčivé vysvětlení. Možná se nám prostě líbí děsit takzvané nejmocnější osobnosti světa. Možná vám chceme předat vzkaz od všech malých lidí, které děsíte ze svých výšin svými velitelskými rozhodnutími a nařízeními. V každém případě, nikdo ze zabitých nebyl nevinný, pane prezidente. Všichni si z nějakého důvodu zasloužili zemřít.“

Pak se Jill zasmála. Díky elektronicky změněnému hlasu zněl její smích skoro dětsky.

Myslel jsem na synka Aidena Corwalla. Proč si devítiletý chlapec zasloužil zemřít? V ten okamžik jsem Jill nenáviděl -ať byla kdokoliv a měla jakékoliv motivy.

Prezident Byrnes se nenechal vyvést z míry. Jeho hlas byl stále odměřený a klidný. „Dovolte, abych to upřesnil: me jste nevydělali. Možná byste se měli spíš bát vy, Jill. Vy a Jack. Bližšíme se k vám. Na Zemi není místo, kde byste se mohli schovat, jediné bezpečné místo na zeměkouli. Už ne.“

„Rozhodně to povedeme v patrnosti. Vřelé díky za varování. Je to od vás velice férové. A vy si pamatujte tohle -jste mrtvý muž, pane prezidente. Atentát na vás je už hotová věc.“

To byl konec pásky. Poslední slova Jill určená prezidentu Byrnesovi, pronesená tak chladnokrevně a tvrdě.

Jill ranní diskžokej. Jill básník. Kdo vlastně jsi, Jill?

Atentát na vás je už hotová věc.

Chtěl jsem znovu mluvit s prezidentem Byrnesem. Chtěl jsem s ním mluvit hned teď. Potřeboval jsem ho v téhle kanceláři, aby si poslechl tu odpornou, děsivou nahrávku se mnou. Možná věděl prezident něco, co nikomu z nás neřekl.

Přebral jsem si ten výhružný vzkaz ještě několikrát. Nevím, jak dlouho jsem seděl v kanceláři FBI a díval se na uklidňující světla Washingtonu. Byli někde tam venku. Jack a Jill byli někde tam.

Nejspíš plánovali nějakou vraždu. Možná ale ne. Možná to tak vůbec nebylo.

Jste mrtvý muž, pane prezidente.

Atentát na vás je už hotová věc.

Proč nás varovali?

Proč nám říkali, co chtějí udělat?

061 KAPITOLA

TÁHLO UŽ NA jedenáctou hodinu, ale přede mnou byla ještě jedna důležitá návštěva. Zavolal jsem Jacku Grayerovi a řekl mu, že jsem na cestě do Bílého domu. Chtěl jsem se znovu vidět s prezidentem Byrnesem. Mohl by to zařídít?

„To může počkat do rána, Alexi. Mělo by to počkat.“ „Nemůže to počkat, Jayi. Mám několik teorií, které mi propalují díru do mozku. Potřebuji znát prezidentův názor. Jestli prezident Byrnes řekne, že to počká do rána, tak to počká. Ale promluvte s Donem Hamermanem a ostatními, kterých se to týká. Tohle je vyšetřování vraždy. Snažíme se vraždám předejít. Tak jako tak, jedu tam.“

Když jsem přijel do Bílého domu, čekal tam na me Don Hamerman spolu s Johnem Feheyem, vrchním radou, a Jamesem Dowdem, generálním prokurátorem a prezidentovým přítelem. Všichni vypadali pobouřeně a velmi napjatě. Bylo zřejmé, že tohle se v Bílém domě nesluší.

„O co vlastně sakra jde?“ zeptal se mě Hamerman rozčileně. Čekal jsem, jak moc umí kousnout. Po pravdě řečeno jsem už zažil horší útoky.

„Jestli chcete, počkám do rána. Ale moje instinkty mi říkají, že to spěchá,“ odpověděl jsem mu tichým, ale pevným hlasem.

„Řekněte nám, co mu chcete říct,“ vyštěkl James Dowd. „Pak se rozhodneme.“

„Obávám se, že je to pouze pro prezidentovy uši. Potřebuji mluvit s ním o samotě, jako když jsem se s ním setkal poprvé.“

Hamerman vybuchl. „Proboha, vy jste ale arogantní parchant. Na začátku jsme vás sem přece pozvali my.“

„Pak si za to můžete sami. Řekl jsem vám, že jsem tady, abych vyšetřoval vraždy, a že se vám některé moje metody nebudou líbit. Totéž jsem řekl i prezidentovi.“

Hamerman odsupěl, ale za chvíli se vrátil. „Sejde se s vámi ve druhém patře. Věnuje vám několik minut svého času. Nebude to trvat déle než několik minut.“

„Uvidíme, co na to řekne prezident.“

062 KAPITOLA

SEŠLI JSME SE v soláriu, které sousedilo se soukromými místnostmi ve druhém patře. Tuhle místnost měl v oblibě Reagan. Za okny jasně zářila světla Washingtonu. Připadal jsem si, jako bych žil v jedné kapitole knihy *Všichni prezidentovi muži*.

„Dobrý večer, Alexi. Prý se mnou potřebujete mluvit,“ řekl prezident. Vypadal docela klidně a vesele, i když jsem samozřejmě mohl jen těžko posoudit, co si ve skutečnosti myslí. Byl oblečený neformálně v khaki kalhotách a modré sportovní košili.

„Omlouvám se, že jsem vás svým příchodem vyrušil a způsobil vám potíže,“ řekl jsem mu.

Prezident zarazil vztyčenou rukou mé další omluvy. „Alexi, jste tady, protože děláte přesně to, co jsme po vás chtěli. Nečekali jsme, že se nás to tady uvnitř nijak nedotkne. A teď, co máte na srdci? Jak vám mohu pomoci?“

Trochu jsem se uklidnil. Jak by mi mohl prezident pomoci? To byla otázka, kterou většina z nás chtěla vždycky slyšet. „Celý den jsem přemýšlel o tom ranním telefonátu a také o vraždách v McLean. Pane prezidente, nemyslím si, že nám zbývá mnoho času. Jack a Jill to dali jasně najevo. Jsou netrpěliví a velmi brutální; podstupují větší a větší riziko. Mají také psychologickou potřebu plivnout nám do tváře, kdykoliv si vzpomenou.“

„Dělají to jenom kvůli svému egu, Alexi?“

„Možná, ale je také možné, že vás chtějí zbavit vaší moci. Pane prezidente, chtěl jsem se s vámi vidět beze svědků, protože to, co chci říct, je naprosto důvěrné. Jak víte, prověřovali jsme každého, kdo pracuje v Bílém domě. Tajná služba s námi ochotně spolupracovala. Stejně tak Don Hamerman.“

Prezident se usmál. „To se vsadím, že Don spolupracoval.“

„Ano, i když po svém. Hlídací pes zůstane hlídacím psem. Na základě našich zjištění jsou teď tři zaměstnanci pod dohledem tajné služby. Raději je sledujeme, než abychom je propustili. Patří teď k šedesáti šesti sledovaným z celého Washingtonu.“

„Tajná služba stále sleduje osoby, které by mohly potenciálně ohrozit prezidenta,“ řekl Thomas Byrnes.

„Ano, pane. Děláme to hlavně z opatrnosti. Do těch tří nevkládám velké naděje. Všichni jsou to muži. Měl jsem pocit, že bychom mohli narazit na Jill, ale nestalo se tak.“

Prezidentův pohled potemněl. „Sám bych se rád setkal s Jill a promluvil si s ní. Moc bych si to přál.“

Přikývl jsem. Teď přišla obtížná část našeho rozhovoru. „Musím zavést řeč na nepříjemné téma, pane. Musíme si promluvit o jiných lidech okolo vás, těch, kteří vám jsou nejbliž.“

Thomas Byrnes se napřímil na židli. Bylo vidět, že se mu tohle téma vůbec nelíbí.

„Pane prezidente, máme důvodné podezření, že by v tom mohl být zapletený někdo, kdo má přístup do Bílého domu.

nebo možná někdo, kdo tady má jistý vliv. Jackovi a Jill se daří velice snadno pronikat na vysoká místa. Měli by být prověřeni lidé, kteří k vám mají blízko, a měli by být prověřeni velmi pečlivě.“

Oba jsme se náhle odmlčeli. Dokázal jsem si živě představit Hamermana, jak čeká venku a žvýká svoji hedvábnou kravatu.

Prolomil jsem tíživé ticho.

„Vím, že se jedná o věci, o kterých byste raději nemluvil,“ řekl jsem.

Prezident si povzdychl. „Proto jste tady. Proto jste tady.“

„Děkuji,“ řekl jsem mu. „Pane, nemáte žádný důvod mi v tomhle nedůvěřovat. Jak jste sám řekl, přicházím zvenčí. Nic bych tím nezískal.“

Thomas Byrnes si povzdychl podruhé. Vycítil jsem, že jsem ho dostal, aspoň pro ten okamžik. „Mnohým z těch lidí naprosto důvěřuji. Don Hamerman je jeden z nich, můj buldok, jak jste ho správně odhadl. Komu nevěřím? Nemám dobrý pocit ze Sullivana a Thompsona. Nejsem si také jistý Bowenem z FBI. Na Wall Street už jsem si udělal vážné nepřátele. Jejich vliv ve Washingtonu je velmi hluboký a silný. Chápu, že organizovaný zločin není mými opatřeními moc nadšen a jeho představitelé jsou teď mnohem lépe organizovaní než kdy předtím. Snažím se změnit starý, silný a velmi prohnitý systém - a tomu prohnitému systému se to nelíbí. To samé dělali Kennedyovi - zvláště Robert Kennedy.“

Náhle jsem nemohl popadnout dech. „Kdo ještě, pane prezidente? Musím znát všechny vaše nepřátele.“

„Helene Glassová v senátu je nepřítel... Někteří reakční konzervativci v senátu jsou nepřátelé... Myslím... že viceprezident Mahoney je nepřítel nebo k němu nemá daleko. Udělal jsem kompromis, když jsem ho napsal na kandidátku. Předpokládalo se, že Mahoney získá Floridu a další státy na Jihu. Získal je. Já jsem měl získat vážnost jeho patronům. Neudělal jsem to. Snažím se změnit systém a to se nedělá, Alexi.“

Poslouchal jsem Thomase Byrnesa bez hnutí. Slyšet prezidenta takhle mluvit bylo velmi zneklidňující. Viděl jsem na jeho tváři, kolik námahy ho stojí některé z těch věcí přede mnou přiznat.

„Měli bychom ty lidi sledovat,“ řekl jsem.

Prezident zavrtěl hlavou. „Ne, to nemohu dovolit. Ne teď. Nemohu to udělat, Alexi.“ Prezident vstal ze své židle. „Jak se vašim dětem líbily ty suvenýry?“ zeptal se mě.

Potrásl jsem hlavou. Nemohl jsem dopustit, aby se to takhle zamluvilo. „Přemýšlejte o viceprezidentovi a také o senátorce Glassové. Tohle je vyšetřování vražd. Nechraňte prosím někoho, kdo by v tom mohl být zapletený. Prosím, pane prezidente, pomozte nám... ať je to kdokoliv.“

„Dobrou noc, Alexi,“ ukončil prezident rozhovor pevným a jasným hlasem. Jeho pohled byl neústupný.

„Dobrou noc, pane prezidente.“

„Jen tak dál,“ řekl. Pak se ke mně otočil zády a vyšel ze solária.

Do místnosti vstoupil Don Hamerman. „Vyprovodím vás ven,“ řekl koženě. Byl chladný - nepřátelský.

Možná jsem i já měl nepřátele v Bílém domě.

063 KAPITOLA

ANI NÁHODOU, JOSE! V žádném případě. Tohle by se prostě nemělo stávat. Vítejte v *Aktech X*, seznamte se se *Zónou soumraku*, seznamte se s *Informační superdálnicí*.

Na svých sto padesát pět centimetrů a pětadevadesát kilogramů překypovala Maryann Maggiová energií. Považovala se za ‚cenzora všeho obscénního a nebezpečného‘ v interaktivní síti Prodigy. Její práce u Prodigy byla chránit cestující na informační superdálnici. Před jejíma očima se právě vytvářela krizová situace. V síti byl vetřelec.

Tohle by se nemělo stávat. Nemohla odtrhnout oči od monitoru IBM. „Tohle je interaktivní věk, v pořádku. Dobře, lidi, připravte se na to,“ mumlala směrem k monitoru. „Chystá se srážka vlaků.“

Maryann Maggiová pracovala jako cenzor u Prodigy ve vlastnictví IBM už šest let. Zdaleka nejpopulárnější službou Prodigy byly billboardy, které využívali účastníci sítě pro osobní vzkazy, na které mohli ostatní účastníci reago-

vat, poučit se z nich, naplánovat si dovolenou, dozvědět se o nové restauraci a podobně.

Obvykle byly tyto vzkazy naprosto neškodné a pokrývaly témata, otázky a odpovědi týkající se čehokoliv, od reformy sociální péče po nevyřešené vraždy tohoto měsíce.

Ne tak vzkaz, na který se právě dívala. Tenhle vyžadoval zásah Cenzora mládí, Ochránce mladých myslí, za kterého se někdy považovala. „Velké sestry“, jak jí říkal její vousatý, stočtyřicetikilový manžel Pirát Terry.

Sledovala zprávu od jednoho z účastníků z Washingtonu už asi od jedenácti v noci. Na začátku ji ta pochybná zpráva přivedla do rozpaků. Má ji zcenzurovat, nebo se držet zpátky? Konec konců, Prodigy teď musí konkurovat Internetu, který bývá často dost divoký a ztřeštěný.

Přemýšlela, jestli o ní autor ví. Tihle blázni někdy znali pravidla. Snažili se provokovat. Někdy se zdálo, že jenom potřebují lidský kontakt, dokonce i kontakt s ní. Cenzora svých myšlenek a činů. Velká sestra se dívá.

Jeho první zprávy žádaly ostatní účastníky o „upřímný“ názor na problematické téma. Byly tam popsány vraždy dětí ve Washingtonu. Pak byli účastníci dotázáni, jestli by si tyto vraždy dětí nebo případ Jack a Jill zasloužily větší pozornost policie a tisku. Který případ je důležitější, morálně a eticky?

Maryann Maggiová byla nucena odstranit dva z dřívějších vzkazů. Ne kvůli obsahu samotnému, ale kvůli častému výskytu vulgárních výrazů, hlavně těch obávaných slov, co začínají na pr a na sr.

Zdalo se, že odstranění vzkazů způsobilo u washingtonského účastníka neuvěřitelný emocionální výbuch. Nejdřív přišla dlouhá a ošklivá tiráda o „obscénní a nadbytečné cenzuře v Prodigy“. To donutilo účastníky přejít na CompuServe a ostatní konkurenční on-line služby. CompuServe a AmericaOnline měly samozřejmě také své cenzory.

Zprávy létaly z Washingtonu rychleji než letadla na lince D. C. - New York. Kdosi žádal Prodigy, aby „nakopali prdel tomu absurdně nekompetentnímu cenzorovi“. Maryann Maggiová ho zcenzurovala.

V dalším vzkazu se objevilo ve dvou odstavcích jedenáctkrát slovo na pr. Zcenzurovala ho také.

Pak se z autora vzkazů stalo něco víc než jenom další hubatý, prázdný tlachal. V 1:17 začal účastník ve Washingtonu prohlašovat, že je zodpovědný za ty brutální vraždy dětí.

Účastník tvrdil, že on je ten vrah a že to dokáže, živě na Prodigy.

„Velká sestra“ tu zprávu okamžitě odstranila. Zavolala také své nadřízené do kukaně na ústředí Prodigy ve White Plains, stát New York. Když se šéfová dostavila a přinesla pro obě černou kávu, Maryannino obrovské tělo se třásl jako sulc. Černá káva? Maryann potřebovala dvě velké pizzy od Little Johna, aby se přes tu katastrofu dostala.

Náhle se na monitoru objevila nová zpráva od washingtonského účastníka, který vypadal dostatečně inteligentní a při smyslech, ale byl hrozně našťvaný a úplně a naprosto šílený. Nejnovější zpráva obsahovala detaily o vraždě černého dítěte, „detaily, které zná jenom policie v D. C“, jak účastník tvrdil.

„Proboha, Maryann, co je to za hnusného magora,“ řekla Maryannina nadřízená přes její rameno. „Jsou všechny jeho zprávy jako tahle?“

„Většinou ano. Joanie. Občas se krotí ve výrazech, ale to násilí je tam pořád. Je takový od té doby, co jsem mu přistříhla křídla.“

Nejnovější zpráva z Washingtonu jim běžela před očima. Vypadalo to jako popis skutečné vraždy malého černého dítěte v Garfieldově parku. Vrah tvrdil, že použil baseballovou pálku, obalenou elektrikářskou páskou. Tvrdil, že tu holčičku udeřil třicetkrát, že rány počítal.

„Zastav hned ty odporné nechutnosti. Vypni mu to!“ rozhodla se nadřízená rychle.

Pak nadřízená udělala ještě důležitější rozhodnutí. Rozhodla se, že musí o podezřelém účastníkovi informovat

washingtonskou policii. Ani ona, ani Maryann Maggiová nevěděly, zda jsou ty vraždy dětí skutečné, ale rozhodně to tak znělo.

O půl druhé v noci se vedoucí pracovnice firmy Prodigy spojila s detektivem 1. okrsku v D. C. Poznamenala si do deníku detektivovo jméno a hodnost: detektiv John Sampson.

064 KAPITOLA

DO POSTELE JSEM SE DOSTAL chvíli po jedné hodině. Nana mě přišla vzbudit ve tři čtvrtě na pět. Zaslechl jsem, jak se její pantofle šourají přes dřevěnou podlahu v ložnici. Pak mi zašeptala do ucha. Připadal jsem znovu jako šestiletý kluk.

„Alexi? Alexi? Jseš vzhůru?“

„Hmmm. To se vsad'. Teď už jsem.“

„Dole v kuchyni sedí tvůj přítel. Jí mi slaninu a rajčata přímo z pánve, jako kdyby měl přijít konec světa. Jí je rychleji, než je stačím vařit.“

Zadržel jsem hluboké, bolestné zasténání. Oči se mi dvakrát znovu zavřely, a když se zase otevřely, byly snad ještě opuchlejší. Škrábalo mě v krku.

„Sampson je tady?“ vysoukal jsem konečně ze sebe.

„Ano, a říká, že má možná stopu k tomu vrahovi dětí. Není to dobrý způsob, jak začít den?“

Dobírala si me. Normální situace. Ještě nebylo ani pět ráno a Nana už do mě píchala svojí rezatou kudlou.

„Jsem vzhůru,“ zašeptal jsem. „Nevypadám na to, ale jsem.“

Asi za dvacet minut jsme se Sampsonem zaparkovali před cihlovým domem na Seward Square. Musel přiznat, že mě tam potřebuje. Rakeem Powell a bílý detektiv jménem Chester Mullins, který měl na hlavě nějakou beztvářou, starobylou hučku, stáli u svého auta a čekali na nás. Vypadali mimořádně napjatě a nejistě.

Ulice byla na té slušnější straně parku na Seward Square, asi kilometr od školy Sojourner Truthové. Byl to nejspíš Mullinsův rajón.

Je to ten bílej koloniální barák na rohu,“ řekl Rakeem a ukázal na velký dům ve vedlejším bloku. „Pánové, já tak rád dělám v těchhle čtvrtích s vysokým nájmem. Cítíte ty růže?“

„To je přípravek na mytí oken,“ zchladil jsem jeho nadšení.

„Takhle končí moje kariéra u policejních psů,“ zasmál se Rakeem a jeho parťák Chester se přidal.

„Nedejte se zmást tím, jak pěkně ten dům vypadá,“ varoval Sampson oba detektivy. „Krásný okolí, klidná ulice a tak, ale vevnitř na nás čeká vraždící magor. Jasný?“

Sampson se obrátil ke mně. „Na co myslíš, Zlatíčko? Přišly na tebe zase ty tvoje ošklivé předtuchy? Cítíš broušení kosy?“

Sampson mi řekl, co věděl, během krátké jízdy na Seward Square. Účastník sítě Prodigy, voják, plukovník Frank Moore, posílal do sítě zprávy o vraždách dětí. Zdálo se, že zná detaily, které byly známe jenom policii a vrahovi. Znělo to jako náš šílenec.

„To, co jsem se od vás zatím dověděl, se mi vůbec nelíbí, pane Johne. Vraždy naznačují, že je to zuřivec, a přesto je dost opatrný. A teď se začne svěřovat? Přivede nás až ke svým dveřím? To nechápu. A nijak zvlášť se mi to nelíbí. Cítím to přesně tak.“

„Myslím na to samý,“ pokýval Sampson hlavou a dál se tázavě díval na dům. „Tak jako tak, jsme tady. Můžeme se jít mrknout, co nám chce ten plukovník ukázat.“

„Hlavně žádný zmrzačený těla,“ řekl Rakeem a zamračil se. „Ne v pět v pondělí ráno. Žádný další mrtvý děti, zašantročený v tom velkém baráku.“

Já a Alex půjdeme zadními dveřmi,“ řekl Sampson Rakeemovi. „Ty a Pepek námořník budete hlídat předeek. Bacha na garáž. Jestli je vrah doma, může nás čekat pár překvapení. Všichni vzhůru? Hej, hej!“

Rakeem a běloch v klobouku přikývli. „Oči jako rys a uši jako netopýr,“ řekl Rakeem s předstíraným nadšením.

„Kryjeme vás, detektivové,“ ozval se konečně i Chester Mullins.

Sampson klidně přikývl. „Tak jdeme na věc. Ještě je tma, možná je ještě ve své rakvi.“

Bylo dvacet minut po páté a moje tělo bylo napumpované adrenalinem. Už jsem ve svém životě potkal všechny možné lidské zrůdy. Nepotřeboval jsem v téhle oblasti žádné další profesionální zkušenosti.

„Jsem tady, abych hlídal tvůj zadek?“ zeptal jsem se Člověka Hory, když jsme se přesouvali k domu na rohu.

„Kápls na to, Zlatíčko. Přesně na to tě potřebuju. Máš na tyhle magory magickej vliv,“ odpověděl Sampson, aniž se na me podíval.

„Díky,“ zamumlal jsem. V hlavě mi hučelo, jako když mi zubař píchl injekci proti bolesti. *Opravdu se nechci setkat s dalšími psychopaty. Nechci se setkat s plukovníkem Franklinem Moorem.*

Přešli jsme přes promáčený trávník, který se táhl až k velké verandě porostlé břechťanem.

V kuchyni jsme viděli stát muže a ženu. Dva lidé vevnitř už byli vzhůru.

„To musí být Frank a paní Franková,“ řekl Sampson.

Muž něco jedl nad kuchyňskou linkou. Rozeznal jsem krabici jahodových koblih, nízkotučné mléko a ranní *Washington Post*.

„Spořádaná rodinka,“ pošeptal jsem Johnovi. „Tohle se mi vůbec nechce líbit. Zavedl nás až sem, až ke svým dveřím.“

„Vraždící maniak,“ procedil mezi zářivě bílými zuby. „Nenech se zmást těma koblihami. Jenom psychopati jedí takovej hnus.“

„Tak snadno se zmást nenechám,“ ujistil jsem Sampsona.

„To rád slyším. Jdeme na to, Zlatíčko. Chvilé pro neopěvované hrdiny přišla.“

Oba jsme se skrčili pod kuchyňské okno - nebyl to jednoduchý úkol. Muže a ženu jsme nemohli odtamtud vidět a oni nemohli vidět nás.

Sampson se natáhl po klice a pomalu ji stiskl.

065 KAPITOLA

ZADNÍ VCHOD do domu Moorových byl odemčeny a Sampson jej otevřel. Vtrhli jsme do útulné kuchyně, naplněné vůní koblíh a čerstvé kávy. Byli jsme ve washingtonské čtvrti Capitol Hill. Dům a kuchyň na to vypadaly. Stejně tak Moorovi. Ani Sampson, ani já jsme se těmi vnějšími známkami normalnosti nenechali zmást. Už jsme je viděli dříve, v domech jiných psychopatů.

„Ruce za hlavu! Oba! Zvedejte ruce pomalu,“ zařval Sampson na muže a ženu, které jsme překvapili v kuchyni.

Vytáhli jsme na plukovníka Moora zbraně. Nevypadal moc hrozivě: menší muž, hubený, se začínající pleší a bříškem, v brýlích. Měl na sobě standardní armádní uniformu, ale ani ta jeho vzhledu moc nepomohla.

„Jsme detektivové od washingtonské policie,“ představil nás Sampson. Moorovi vypadali šokovaně. Nemohl jsem jim to mít za zlé. Za určitých okolností dokážeme se Sampsonem šokovat; a ty okolnosti tu byly.

„To musí být nějaké hrozné, šílené nedorozumění,“ řekl konečně pomalu a opatrně plukovník Moore.

„Jsem plukovník Franklin Moore. Tohle je moje žena. Connie Moorová. Zdejší adresa je 418 Seward Square.“ Pomalu vyslovoval každé slovo. „Prosím, přestaňte na nás mířit, detektivové. Jste na špatném místě.“

„Jsme na správné adrese, pane,“ řekl jsem plukovníkovi. *A vy jste ten cvok, se kterým chceme mluvit. Bud' jste cvok, nebo jste vrah.*

„A hledáme plukovníka Franka Moora,“ doplnil mě Sampson. Nesklonil svůj revolver ani o píd', ani o milimetr. Ani já ne.

Plukovník se dokázal rychle ovládnout. To mě zaujalo a varovný zvonek v mé hlavě se rozdmčel.

„Dobře, můžete nám prosím říct, o co jde? A rychle, prosím. Ani jeden z nás nebyl ještě zatčen. Neudělal jsem ani dopravní přestupek,“ řekl mně a Sampsonovi. Nebyl si jistý, kdo tam velí.

„Platíte za připojení k Prodigy, plukovníku?“ zeptal se ho Sampson. Když to vyslovil, znělo to trochu divně, jako všechno, co bylo dosud řečeno.

Plukovník Moore se podíval na svoji ženu a pak se otočil zpátky k nám. „Platíme, ale děláme to pro našeho syna Sumnera. Ani jeden z nás nemáme moc času na hraní s počítačem. Moc jim nerozumím a ani o to v žádném případě nestojím.“

„Kolik je vašemu synovi?“ zeptal jsem se plukovníka Moora.

„Proč vám na tom záleží? Sumnerovi je třináct. Je v devátém ročníku na škole Theodora Roosevelta. Učí se na vyznamenání. Je to výborný chlapec. O co se tady jedná, detektivové? Řeknete nám prosím, proč jste tady?“

„Kde je teď Sumner?“ zeptal se Sampson hlubokým a výhružným hlasem.

Protože mladý Sumner možná poslouchal někde blízko v domě. Možná nás vrah ze školy Sojourner Truthové právě teď poslouchal.

„Vstává asi půl až tři čtvrtě hodiny po nás. Autobus mu odjíždí o půl sedmé. Prosím. *O co jde?*“

„Musíme si promluvit s vaším synem, plukovníku Moore,“ řekl jsem mu. Snaž se to teď zjednodušit, co to jde.

„Měli byste raději -“ začal plukovník Moore.

„Ne, neměli bychom raději,“ přerušil ho Sampson. „Vyšetřujeme vraždy, plukovníku. Už byly zabity dvě malé děti. Váš syn může být v těch vraždách zapletený. *Musíme vidět vašeho syna.*“

„Proboha, Franku,“ promluvila poprvé paní Moorová. Vzpomněl jsem si na její jméno, Connie. „To nemůže být pravda. Sumner by nic takového neudělal.“

Plukovník Moore vypadal ještě zmateněji, než když jsme vtrhli dovnitř, ale zdálo se, že se rozhodl spolupracovat. „Dovedu vás do Sumnerova pokoje. Mohli byste aspoň schovat ty zbraně?“

„Obávám se, že nemohli,“ řekl jsem mu. Pohled jeho očí naznačoval, že nemá daleko k panice. Na paní Moorovou jsem se už ani nepodíval.

„Dovedte nás teď prosím do chlapcova pokoje,“ zopakoval Sampson. „Potřebujeme se tam dostat potichu. Je to v Sumnerově zájmu. Rozumíte, co říkám?“

Plukovník Moore pomalu přikývl. Tvářil se zdrceně a hleděl strnule před sebe. „Franku?“ zaprosila paní Moorová. Byla bílá jako stěna.

My tři jsme vyšli do schodů. Šli jsme po jednom. Já šel první, za mnou plukovník Moore a nakonec Sampson. Ještě jsem nevyloučil Franklina Moora jako podezřelého, jako potenciálního šílence, jako vraha.

„Který pokoj je vašeho syna?“ zeptal se Sampson šeptem. Jeho hlas nebylo skoro ani slyšet. Poslední masajský bojovník na velkém případu vraždy ve Washingtonu, D.C.

„Jsou to druhé dveře vlevo. Přísahám, Sumner nic neudělal. Je mu třináct let. Je nejlepší ve třídě.“

„Je na jeho dveřích zámek?“ zeptal jsem se.

„Ne... myslím, že ne... možná je tam háček. Nejsem si jistý. Je to dobrý chlapec, detektive.“

Sampson a já jsme zaujali postavení každý na jedné straně dveří. Bylo nám zcela jasné, že vrah může čekat uvnitř. *Jejich dobrý chlapec by mohl být vrah dětí.* Plukovník a jeho žena nemuseli mít ani tušení, co je jejich syn zač.

Třináctiletý' kluk. Pořád jsem tomu nějak nemohl uvěřit. Mohl třináctiletý kluk spáchat dvě brutální vraždy dětí? To by vysvětlovalo jejich amatérské provedení. Ale ta zuřivost, to nelítostné násilí? Ta nenávist?

Je to dobrý chlapec, detektive.

Na chlapcových dveřích nebyl ani zámek, ani háček. Tak jsme tady. Tak jsme tady. Vtrhli jsme se Sampsonem do pokoje, zbraně v rukou.

Pokoj byl normální klukovská doupě, jenom tam bylo velké množství počítačového a audio zařízení, z nějž některé jsem nikdy neviděl. Na otevřených dveřích šatníku visela šedivá kadetská uniforma. Někdo ji úplně rozřezal na cáry.

Sumner Moore v místnosti nebyl. To ráno si neužíval poslední půlhodinku spánku.

Pokoj byl prázdný.

Na rozházené posteli, kde ho nikdo nemohl přehlédnout, ležel na stroji psaný vzkaz.

Stručný text říkal: *Nikdo odešel.*

„Co je tohle?“ mumlal si plukovník Moore, když ho četl. „Co se to děje? Co se to děje? Může mi to prosím někdo vysvětlit? Co se tady děje?“

Pomyslel jsem si, že jsem na to přišel, že rozumím chlapcovu vzkazu. Sumner Moore byl *Nikdo* - tak se cítil. A teď *Nikdo odešel*.

Část oblečení, která ležela vedle vzkazu, byla druhá část vzkazu, určeného komukoliv, kdo by vstoupil do téhle místnosti. Položil tam pohřešovanou blůzku Shanelle Greenové. Na modré blůzce byly skvrny krve.

Vrahem ze školy Sojourner Truthové byl třináctiletý chlapec. Byl ve stavu naprosté zuřivosti. A byl na svobodě někde ve Washingtonu.

Nikdo odešel.

066 KAPITOLA

VRAH ZE ŠKOLY SOJOURNER TRUTHOVÉ se potloukal po ulici M a četl *Washington Post* od začátku až do konce, aby zjistil, jestli je už slavný. Celé dopoledne žebрал a vydělal deset dolarů. *Život je fajn!*

Držel před sebou noviny roztažené a moc se nedíval, kam jde, takže cestou vrazil do několika pitomců. Post byl plný zpráv o tom zatraceném Jackovi a Jill, ale o něm nic. Ani odstavec, ani slovo o tom, co udělal. Celé noviny byly jenom zkurvený vtip. Jenom lhali, až se jim od huby prášilo, a každý jim to měl věřit, co?

Náhle se začal cítit tak mizerně a byl tak zmatený, že se mu chtělo lehnout na chodník a plakat. Neměl ty děti zabíjet a nejspíš by to neudělal, kdyby nepřestal brát svoje léky. Ale po Depakotu byl tak připitomělý, že ho nenáviděl, jako by to byl strychnin.

A teď byl jeho život v troskách. Byl na útěku. Jeho celý život skončil dřív, než mohl opravdu začít.

Byl na kruté ulici a přemýšlel o tom, že tam bude žít napořád. *Nikdo je tady. A nikdo nemůže Nikoho zastavit.*

Přišel znovu navštívit školu Sojourner Truthové. Chodil tam syn Alexe Grosse a Grossovi ho k smrti štváli. Detektiv o něm moc nepřemýšlel, že ne. Ani se neobtěžoval přijít do školy Theodora Roosevelta se Sampsonem. Cross ho nepřestával podceňovat.

Blížila se školní polední přestávka a on se rozhodl! potloukat se kolem, možná se postavit poblíž oploceného hřiště, kde našli Shanelle Greenovou. Kam přinesl její tělo. Možná přišel čas pokoušet osud. Zjistit, jestli je na nebi Bůh.

V hlavě mu nonstop bušila rocková hudba. Nine Inch Nails, Green Day, Oasis. Poslouchal „Black Hole Sun“ a „Like Suicide“ od Soundgarden. Pak „Chump“ a „Basket Case“ od Green Day.

Dostal sám sebe, odstrčil se až na samý okraj.

Páni, teď byl pár minut úplné mimo. Jak dlouho to mohlo trvat? přemýšlel.

Začínalo to být špatné. Nebo to začínalo být skvělé? Možná by si měl vzít aspoň trošku toho zatraceného Depakotu. Zjistit, jestli by ho nevrátil někam blízko k naší sluneční soustavě.

Najednou si všiml, že k němu jde ta Zkurvená černá amazonka. Bylo už moc pozdě odklidit se z dráhy cyklonu.

Okamžitě ji poznal. Byla to velká a mocná ředitelka ze školy Sojourner Truthové. Měla ho na mušce, nespustila z něj zrak. Pánové, na tuhle hru si by měla obléknout tričko s nápisem ŽÁDNÝ STRACH. *Vzala jste si mě na mušku -tak si vezmu na mušku já vás, madam. A to si nepřejte. Tomu věř, parťáku.*

Ječela a zvyšovala hlas. „Kam chodíš do školy? Proč tam teď nejsi? Nemůžeš tady takhle postávat.“ Hlasitě křičela a šla přímo k němu.

POLIB MI PRDEL, ČERNÁ DĚVKO. STAREJ SE VO SVÝ.

S KÝM SI SAKRA MYSLÍŠ, ŽE MLUVÍŠ?

TO... MLUVÍŠ... SE... MNOU?

„Slyšíš mě? Jsi hluchý nebo co? Tady si dáváme na drogy pozor, tak si dej odchod. Kolem téhle školy se nemáš co potloukat. Mluvím s tebou, ty v těch maskáčích. Hni sebou. Zmiz.“

Polib mi prdel, jasný ? Pohnu se, až. se mi bude chtít.

Došla až k němu a byla velká. Mnohem větší než on.

„Koukej vypadnout. Tady od tebe nikdo nic nekoupí. Vůbec nic. A teď se odtud ztrat', Slyšels?“

Dobře, sakra. Pohnul se, aniž s ní ztratil jediné slovo. Když došel na konec bloku, viděl školáky, jak si hrají za vysokým plotem na školním dvoře. Mě se jen tak nezbavíte, pomyslel si.

Díval se po Crossově klukovi, pročesával očima školní dvůr. Také ho našel. V pohodě. Vysoký na svůj věk. Hezoun, co? Jmenuje se Damon,jo,Damon.

Ředitelka školy byla stále na hřišti a zamračeně se za ním dívala. Jmenuje se Johnsonová, jo, Johnsonová.

No, teď už byla vlastně mrtvá. Už patřila do dávné minulosti . Stejně jako stará Sojourner Truthová - bývalá otrokyně, bývalá bojovnice za práva otroků. Všichni tam patří, říkal si vrah, když se konečně rozhodl pokračovat v chůzi. Měl na práci lepší věci, než se jen tak potloukat a marnit svůj vzácný čas. Teď byl velká hvězda. Byl důležitý. Byl někdo.

Štěstí, štěstí. Radost, radost.

„Jestli tomu věříš,“ řekl nahlas, jen aby vyslovil to,co se mu honilo v hlavě, „tak musíš bejt ještě větší cvok než já. Já nejsem šťastnej. Já nemám radost.“

Když zahýbal za roh, viděl, jak se po ulici blíží ke škole policejní auto. Byl čas se ztratit, ale vrátí se.

067 KAPITOLA

NASLEDUJÍCÍHO RÁNA jsem posbíral svoje složky a všechny svoje poznámky o případu Jack a Jill. Měl jsem opět namířeno do Langley ve Virginii. To ráno v mém autě žádná hudba nezněla. Jenom stejnoměrné vrrrr pneumatik na dálnici. Jeanne Sterlingová mě požádala, abych ji seznámil s tím, co jsem už zjistil. Volala už nejméně tucetkrát. Slíbila, že mi to tentokrát oplatí. Ukažte mi, co máte vy, a já vám ukážu, co mám já. Proč ne? Dávalo to smysl.

Asistentka sportovního vzhledu s krátkým vojenským účesem mě odvedla do konferenční místnosti v šestém patře. Místnost byla plná jasného světla a vůbec se nepodobala mé kobce v suterénu Bílého domu. Co se Bílého domu týkalo, neslyšel jsem od tajné služby o žádných plánech na prověrky možných nepřátel v prezidentově nejbližším okolí. Až se vrátím do D. C, musím do toho vosího hnízdy trochu píchnout.

„Když bylo jasno, dohlédli jsme odtud až na Washingtonův památník,“ řekla Jeanne Sterlingová, když se postavila vedle mě. „Dnes už ne. S kvalitou ovzduší ve Fairfax County to šlo hodně dolů. Co říkáte na ty složky s naší zabijáckou elitou? Šokovalo vás to? Překvapilo? Znudilo? Co si o tom myslíte, Alexi?“

Začínal jsem si zvykat na Jeannin kulometný hlasový projev. Jako profesorku práv jsem si ji dokázal představit úplně jasně. „Moje první reakce je, že potřebujeme týdny, abychom analyzovali možnost, že by některý z nich mohl být vraždící psychopat. Nebo že by jeden z nich mohl být Jack,“ řekl jsem jí.

„V tom s vámi souhlasím,“ přikývla. „Ale jenom předpokládejme, že musíme naše šetření vecpat do čtyřiaadvaceti hodin plných zábavy, což je asi tolik, kolik na to máme. Našel jste tam tedy nějakého hlavního podezřelého? Vidím, že něco máte, Alexi. Co to je?“

Zvedl jsem tři prsty. Zatím jsem měl „něco“ ve trojím provedení.

Oba jsme se rozesmáli. Musíte se naučit smát šilenství, nebo vás zničí tak, že už se z toho nedostanete.

„Tak jo. Dobře. To jsem chtěla slyšet. Nechte mě hádat,“ řekla a pokračovala. „Jeffrey Daly, Howard Kamens, Kevin Hawkins.“

„No, to je zajímavé,“ řekl jsem. „To nám může říct aspoň něco. Možná můžeme začít s tím jménem, které je na obou našich krátkých seznamech. Řekněte mi něco o Kevinu Hawkinsovi.“

068 KAPITOLA

JEANE STERLINGOVÁ mě o Hawkinsovi vyprávěla asi dvacet minut. „Určitě rád uslyšíte, že máme Hawkinse pod dohledem,“ řekla mi, když jsme sjížděli rychlým a tichým výtahem do suterénní garáže, kde jsme měli zaparkovaná auta.

„Tak vidíte, ani moji pomoc nepotřebujete,“ řekl jsem. Každá známka pokroku v případě mě potěšila. Vlastně jsem se ten den cítil poprvé dobře.

„Ale potřebujeme, Alexi. Zatím jsme ho nezavolali k výslechu, protože na něj nemáme nic konkrétního. Jenom silné, ošklivé podezření. To a potřebu někoho zatknout. Na to nesmíme zapomenout. Ted jste podezřelý i vy.“

„To je všechno, co v tuhle chvíli máme,“ připomněl jsem jí. „Podezření.“

„Někdy je to dost, však víte. A někdy musí být.“

Dorazili jsme do malé soukromé garáže v suterénu pod komplexem CIA v Langley. Většina aut, která tam stála,

byly rodinné kombíky, ale bylo tam i několik sportovních vozů, které se docela dobře hodily k personálu, který jsem viděl nahoře.

„Myslím, že bychom si měli vzít obě auta,“ navrhla Jeanne a já souhlasil. Já se pak vrátím sem a vy můžete jet do D. C. Hawkins bydlí se svou sestrou v Silver Spring. Je teď doma. Po dálnici to není ani půl hodiny jízdy.

„Chcete ho teď sebrat?“ zeptal jsem se jí. Znělo to tak.

„Myslím, že bychom měli, co říkáte? Jenom na kus řeči, víte.“

Šel jsem ke svému autu a ona ke svému kombíku. „Ten člověk, ke kterému jedeme na návštěvu, je profesionální zabiják,“ zavolał jsem na ní přes garáž.

Zavolala zpátky a její hlas se odrážel od betonu a oceli. „Pokud vím, je jeden z našich nejlepších. Není to zábavná myšlenka?“

„Má alibi na vraždy spáchané Jackem a Jill?“

„O žádném nevíme. Musíme se ho na to podrobně vyptat.“

Nasedli jsme do aut a nastartovali. Začínal jsem si všímat, že generální inspektorka CIA není byrokrat; rozhodně se nebála, že si

ušpiní ruce. Ani moje. Měli jsme se setkat s dalším „duchem“. Bude to Jack? Může to být tak snadné? Už se staly podivnější věci.

Dojet k domu Hawkinsovy sestry v Silver Spring, stát Maryland, trvalo celých třicet minut. Tamější domy byly trochu přeceněné, ale pořád bylo to místo považováno za oblast střední třídy. Ne mé střední třídy. Někoho jiného.

Jeanne zaparkovala svoje volvo vedle černého lincolnu, který stál tři čtvrtě bloku od domu Hawkinsovy sestry. Stáhla okénko na straně spolujezdce a promluvila si s agenty, kteří seděli v zaparkovaném voze. Jeden z pozorovacích týmů, pomyslel jsem si. Bud' to bylo tak, nebo se ptala na cestu k vrahovu úkrytu. Ta představa me pobavila. Byla to v poslední době jedna z mála příležitostí k úsměvu.

Náhle jsem před domem Hawkinsovy sestry zahlédl muže.

Z fotografií ve složce jsem poznal Kevina Hawkinse. Nemohl jsem se mýlit.

Rychle se rozhlédl po ulici a určitě si nás všiml. Rozběhl se. Pak naskočil na motocykl Harley-Davidson, zaparkovaný na příjezdové cestě.

Zařval jsem z otevřeného okénka „Jeanne“ a zároveň šlápl na plyn. Začal jsem pronásledovat... *Jacka?*

069 KAPITOLA

PRVNÍ, CO KEVIN HAWKINS na motorce udělal, bylo, že si zkrátil cestu přes jinovatku pokrytý trávník, který odděloval dva jednopatrové domy. Prosvištěl kolem několika dalších domů a kolem nadzemního bazénu, zakrytého na zimu modrou plachtou.

Vydal jsem se ve svém porsche stejnou trasou, kterou si vybral Hawkins. Naštěstí byla už několik dní zima a povrch byl poměrně pevný. Napadlo mě, jestli si v některém domě všimli motorky a auta, které jim bláznivě kličkují v zahradách.

Motocykl ostře zahnul na rozestavěnou cestu, která vedla za poslední řadou domů. Jel jsem těsně za ním. Moje auto divoce poskakovalo. Pak hlasitě zaskřípalo, když narazilo podvozkem na obrubník. Auto vyskočilo na asfaltku a já se uhodil hlavou o střechu vozu.

Když jsme přijeli k silnici, která křižovala naši, přidalo se k závodu volvo a lincoln. Několik dětí ze sousedství, kte-

ré hrály navzdory špatnému počasí fotbal, se zarazilo a zůstalo zírat na opravdovou policejní honičku v předměstských ulicích.

Pistoli jsem měl venku z pouzdra a okénko bylo **stažené**. Neměl jsem v úmyslu střilet, pokud nezačne on. Kevin Hawkins nebyl ještě stíhán pro žádný konkrétní zločin. Neměli jsme na něj zatykač. Proč utíkal? Rozhodně vypadal, jako by měl něco na svědomí.

Hawkins naklonil harley do prudké zatáčky a přeřadil na čtyřku. Vzpomněl jsem si na svůj jiný život a čas strávený na rychlých motocyklech. Vybavila se mi jeho vynikající manévrovatelnost. Síla jeho motoru. Pocit, když se kůže na lebce začne napínat. Vzpomněl jsem si na Jezzie Flanaganovou a její motorku.

Hawkinsův stroj vydával hluboký, hrdelní řev, když jako raketa stoupal po strmé silnici.

Snažil jsem se ho držet a docela se mi to dařilo. Kupodivu i volvu a lincolnu. Celá ta honička po předměstí byla naprosto šílená.

Byl tam vpředu Jack?

By! Hawkins Jack?

Díval jsem se na Kevina Hawkinse, jak se krčí nad říditky motorky. Řídit uměl. V čem byl ještě ten cvičený zabiják dobrý?

Zařadil pětku a zvýšil rychlost nejméně na sto deset kilometrů na úzké předměstské silnici, kde značky opakovaně přikazovaly šedesátku.

A pak vpředu - *provoz!*

Naše zpropadené postavení se mi rázem jevilo jako ta nejjasnější věc na světě.

Dopravní zácpa!

V našem jízdním pruhu už stálo několik aut a dodávek.

V protějším směru zastavil malý oranžový školní autobus. Vystupovala z něj řada dětí, jak se dělo nejspíš každý den touhle dobou.

Hawkins ani moc nezpomalil. Náhle najel na dvojitou plnou čáru. Nezpomalil ani trochu.

Došlo mi, co se chystá udělat.

Chtěl proklouznout kolem stojících vozidel a pokračovat v jízdě.

Vztekle jsem zařval a dupl na brzdu. Věděl jsem, co musím udělat.

Znovu jsem vyjel z cesty na trávníky. Ze své verandy na mě křičela žena v černém kabátě a mávala lopatou na sněh.

Mířil jsem tam, kde se vedlejší cesta, na které jsem před několika vteřinami uvízl v zácpě, napojovala na hlavní.

Jeanne Sterlingová jela ve svém kombíku za mnou. Za ní následoval lincoln. Šílenství a zmatek v Silver Spring.

Byl to Jack tam vpředu? Byli jsme na nejlepší cestě polapit vraha slavných osobností?

Doufal jsem, že ano. Byli jsme mu tak nablízku. Ani ne sto metrů.

Visel jsem očima na jeho poskakující motorce, která se řítila kupředu. Najednou spadla na zem!

Stroj sklouzl na bok a proti černému asfaltu vyletěl snop jisker. Několik dětí pořád přecházelo od autobusu před zastaveným provozem.

Hawkins spadl na zem!

Musel položit motorku na bok, aby nenarazil do dětí.

Dostal smyk, aby nenarazil do dětí!

Hawkins ležel na silnici.

Mohl by to být Jack tam vpředu ?

Jestli ne, kdo to proboha je?

Vyskočil jsem z auta s pistolí v ruce a běžel jako šílenec k místu bizarní nehody. Klouzal jsem po sněhu a ledu, ale nedovolil jsem, aby mě to zpomalilo.

Jeanne Sterlingová a její dva agenti byli také venku z aut, ale v té břečce jim to moc nešlo. Nemohli mě krýt.

Kevinu Hawkinsovi se podařilo postavit na nohy. Ohlédl se. Viděl, že se blížíme. Všude byly zbraně.

Držel v ruce pistoli, ale nestřílel. Byl jenom tři metry od školního autobusu a dětí.

Nechal děti být a rozběhl se k černému kabrioletu Camaro, který stál jako první v řadě vozidel.

Kam to sakra běží?

Viděl jsem, jak řve do okénka na řidiče sportovního auta. A pak prásk, vypálil přímo do otevřeného okénka.

Hawkins otevřel trhnutím dveře a ven vypadlo tělo.

Ježíši, on toho řidiče zastřelil! Jakoby nic!

Viděl jsem to na vlastní oči, ale nemohl jsem tomu uvěřit.

Nájemný vrah odjel v camaru. Někoho kvůli tomu autu zabil. Skoro ale zabil sám sebe, aby nenarazil do skupinky nevinných dětí.

Žádná pravidla... nebo si raději vytvoř vlastní.

Zastavil jsem se a zůstal bezradně stát uprostřed silnice v Silver Spring. *Měli jsme opravdu na dosah ruky Jacka? Mohlo to už všechno skončit?*

070 KAPITOLA

KDYŽ JSEM TOHO VEČERA asi o půl dvanácté přijel domů, babička byla ještě vzhůru. *Byl tam s ní Sampson.*

Jak jsem je tam spatřil, že tam na mě čekají, projela mi tělem vlna adrenalinu. Vypadali ještě hůř než já po tom těžkém dni.

Něco se stalo. Něco ošklivého se stalo u nás doma. Byl jsem si tím jistý. Sampson by nepřišel za Nanou jen tak na návštěvu po jedenácté večer.

„Co se děje? Co se stalo?“ zeptal jsem se, když jsem vstoupil do dveří kuchyně. Srdce mi vyskočilo až do krku a bláznivě tam bušilo. Nana a Sampson seděli u malého kuchyňského stolu. Spiklenecky se o něčem bavili.

„Tak co je?“ zeptal jsem se znovu. „Co se sakra děje?“

„Někdo sem celý večer volá, Alexi. Když to zvednu, pokaždé zavěsí,“ řekla mi babička, když jsem si k nim přisedl ke stolu.

„Proč jsi mi nezavolala hned?“ zeptal jsem se přísně, ale jemně. „Máš číslo na můj operátor. Od toho ho mám. Nano.“

„Zavolala jsem Johnovi,“ odpověděla Nana na moji otázku. „Věděla jsem, že máš spoustu práce s ochranou prezidenta a jeho rodiny.“

Ignoroval jsem její obvyklý sarkasmus. Ted' na něj nebyl čas, ani na hádku. „Řekl ten člověk něco?“ zeptal jsem se. „Mluvili jste s ním?“

„Ne. Telefon zvonil dvanáctkrát mezi osmi třiceti a desátou. Od té doby nic. Slyšela jsem ve sluchátku někoho dýchat, Alexi. Skoro jsem na něj zapískala.“ Nana má u telefonu stříbrnou píšťalku rozhodčího. Používá ji při obscenních telefonátech. Tentokrát jsem si skoro přál, aby na tu zatracenou píšťalku zapískala.

„Ted' už můžu jít do postele,“ řekla a tiše vzdychla. Pro jednu opravdu vypadala na svůj věk. „Ted', když jste oba tady.“

Namáhavě se zvedla z vrzající kuchyňské židle. Nejdřív šla k Sampsonovi. Lehce ho objala a políbila na tvář.

„Dobrou, Nano,“ zašeptal. „Není se čeho bát. O všechno se postaráme, ať je to cokoliv.“

„Johne, Johne,“ pokárala ho jemně. „Je toho spousta, čeho se bát, a oba to dobře víme. Je to tak?“

Pak přišla políbit mě. „Dobrou noc, Alexi. Jsem ráda, že už jseš doma. Ten vrah, co se tady potlouká po okolí, mě tak děsí. Je to špatné. Hodně špatné. Tentokrát to myslím vážně.“

Několik vteřin jsem podržel její křehké tělo v náručí. Cítil jsem její strach. Držel jsem ji pevně a myslel na to, jak hrozná musí být její zkušenost se ztělesněným d'áblem, který mě následuje až domů. Nikdo normální nepůjde po rodině policisty. Ale já si nemyslel, že ten vrah je normální.

„Dobrou noc, Nano. Díky, že jseš tady s námi,“ zašeptal jsem k její tváři, která voněla šeríkovým pudrem. „Chápu, co cítíš. Souhlasím s tebou.“

Když odešla z místnosti, Sampson potřásl hlavou. Pak se konečně usmál. „Tvrdá jako vždycky, člověče. Je opravdu něco extra. Mám ji rád. Miluju tvoji babičku.“

„Já taky, aspoň většinou.“

Díval jsem se na stropní světlo a snažil se zaostřit na něco, co jsem mohl pochopit, jako třeba elektřinu, žárovky, kabely. Nikdo nedokáže opravdu pochopit šíleného vraha. Jsou jako návštěvníci z jiných planet - doslova.

Po dlouhou dobu jsem se nezmohl na slovo. Měl jsem pocit, že mi někdo ublížil, měl jsem strach a bál jsem se o svoji rodinu. Možná že ty telefonáty nic neznamenal, ale nevěděl jsem to jistě.

Vyndal jsem pro nás z lednice dvě piva a otevřel je. Tak jako tak jsem potřeboval se Sampsonem mluvit. Za celý dlouhý den jsem na to neměl čas.

„Má strach o děti. Ježí se jí z toho vlasy na krku. Vystřkuje drápy,“ řekl Sampson a dlouze se napil piva.

„Ostré drápy, člověče,“ dokázal jsem se konečně trochu usmát i přes mimořádně špatné okolnosti a svoji únavu.

Chvíli jsme oba naslouchali tichu starého domu na páté ulici. Konečně ho přerušilo povědomé tupé zadunění v trubkách topení. Pevně jsme stiskli pivní láhve. Tentokrát to nebylo pronikavé zařinčení telefonu. Možná že Nanina píšťalka nebyl tak špatný nápad.

„Jak jseš na tom ty a ostatní hvězdy s hledáním toho Moorova kluka?“ zeptal jsem se Sampsona. „Máte dneska ty nebo zbytek skupiny něco nového? Víím, že pohotovost byla zrušena. Není na to dost lidí.“

Sampson pokrčil širokými rameny a poposedl na židli. Jeho oči ztvrdly a potemněly. „Našli jsme v jeho pokoji stopy make-upu. Možná ho používal, aby vypadal staře. Najdeme ho Alexi. Myslíš, že to dneska večer volal on?“

Rozhodil jsem ruce a přikývl. „Dávalo by to smysl. Rozhodně vyžaduje zvláštní pozornost, chce být důležitý. Možná má pocit, že je ve stínu Jacka a Jill. Možná ví, že na případu Jack a Jill pracuji, a má na mě vztek.“

„Budeme se muset toho mladýho kadeta prostě zeptat,“ řekl Sampson. Na jeho tváři se objevil zlomyslný úsměv, jeden z jeho nejlepších, nebo nejhorších. „Přeju si, abych byl populární jako ty, Zlatíčko. Mně pozdě v noci žádný magoři nevolají. Nepíšou mi na dům vzkazy. Nic podobného.“

„To by si nedovolili,“ řekl jsem. „Nikdo není takový blázen, ani ten náš vrah.“

Oba jsme se zasmáli, oba trochu moc nahlas. Smích je obvyčejně nejlepší a jediná obrana při vyšetřování opravdu složitých vražd.

Možná mi domů zavolali Jack a Jill. Nebo mi sem zavolal Kevin Hawkins. Nebo dokonce Gary Soneji, který byl pořád někde venku a chtěl si se mnou vyrovnat staré účty.

„Hned ráno se tady u tebe objeví technici. Napíchnou se ti na telefon. Taky sem dáme detektiva. Bude tady, dokud nenajdeme toho kluka. Promluvíím si s Rakeemem Powellem. Rád to udělá.“

Přikývl jsem. „Fajn. Díky, žes přišel a poseděl tady s Nanou.“

Věci vzaly obrat k horšímu. Teď mě děsili v mém vlastním domě, děsili moji rodinu. Šílenci byli přímo za mými dveřmi.

Nemohl jsem jít spát, poté co Sampson odešel.

Nechtělo se mi hrát na piáno. V tu chvíli jsem se na hudbu necítil. Šel jsem nahoru podívat se na děti. Kočka Rosie mě následovala, zívala a protahovala se. Pozoroval jsem je, skoro jako tenkrát ráno Jannie pozorovala mě, když jsem spal. Báł jsem se o ně.

Nakonec jsem usnul asi ve tři ráno. Telefon už se, díky bohu, neozval.

Spal jsem na verandě s pistolí na klíně. Všude dobře, doma nejlíp.

071 KAPITOLA

PRVNÍ, co jsem přisti ráno slyšel, byl křik a dupání dětí. Hlasitě se smály; a to mi zároveň zvedlo náladu a trochu mě to deprimovalo.

Okamžitě jsem si vzpomněl, v jaké jsme situaci: *monstra byla za našimi dveřmi. Věděla, kde bydlíme. Teď neplatila žádná pravidla. Nikdo, dokonce ani moje vlastní rodina, nebyl v bezpečí.*

Když jsem ležel na gauči na verandě, přemýšlel jsem chvíli o Moorově chlapci. Nic z jeho minulosti se nehodilo k těm dvěma vraždám. Prostě to nešlo dohromady. Zvažoval jsem monstrózní představu třináctiletého chlapce, který páchá brutální vraždy. Na tohle téma jsem měl v hlavě dostatek materiálu. Matně se mi vybavila Lafcadiova dobrodružství od André Gida, která jsem četl na střední škole. Vyšinutý hlavní hrdina vyhodil z vlaku cizího člověka, jen aby dokázal, že je naživu.

Podíval jsem se na cestovní budík, který stál vedle mé hlavy. Bylo už po sedmé. Z kuchyně přicházely závaný vůně Naniny silné kávy. Zakázal jsem si propadat depresím proto, že se případ nehýbe kupředu. Pro podobné příležitosti jsem si pamatoval rčení: *Neúspěch neznamená pád... znamená zůstat dole.*

Vstal jsem. Šel jsem do svého pokoje, osprchoval se, oblékl si čisté šaty a seběhl do přízemí. *Já dole nezůstanu.*

Našel jsem své milované Mart'any, jak pobíhají po kuchyni a v sedm ráno hrají něco jako hru na přetahovanou. Otevřel jsem ústa a napodobil zoufalou postavu z obrazu Edvarda Muncha Křik.

Jannie se hlasitě rozesmála. Damon napodobil tichý výkřik po svém. Rádi me viděli. Byli jsme stále nejlepší přátelé, nejlepší kamarádi.

Někdo nám včera večer volal domů.

Sumner Moore?

Kevin Hawkins?

„Dobré ráno, Nano,“ řekl jsem a nalil si z kouřící konvice šálek kávy. Šálek kávy - nejlepší začátek nového dne a tak podobně. Srkal jsem kávu, která chutnala ještě lépe, než voněla. Ta ženská uměla vařit. Uměla také mluvit, myslet, vysvětlovat a popichovat.

„Dobré ráno, Alexi,“ řekla, jako by se včera večer nic nestalo. Tvrdá jako diamant. Nechtěla strašit děti, nijak je připravit o klid. Ani já jsem to nechtěl.

„Někdo se nám přijde podívat na telefon,“ seznámil jsem ji s tím, na čem jsem se dohodl se Sampsonem. „Někdo se tady bude také pár dní pohybovat kolem. Detektiv. Nejspíš to bude Rakeem Powell. Rakeema znáš.“

Naně se ta novina ani trochu nelíbila. „Jistě že znám Rakeema. Učila jsem ho ve škole, proboha. Rakeem tady nemá co pohledávat. Tohle je náš dům, Alexi. Je to tak hrozné. Tohle se nedá vydržet... vždyť se to děje tady.“ „Co je s naším telefonem?“ chtěla vědět Jannie.

„Funguje,“ řekl jsem své holčičce.

072 KAPITOLA

OBA PŘÍPADY VRAŽD mi začínaly splývat do jedné nepřetržité noční můry. Zdálo se mi, že už nikdy nepopadnu dech. Střeva jsem měl zauzlovaná a bylo jasné, že tak zůstanou až do konce vyšetřování. Tahle kafkaovská situace vyčerpávala síly washingtonské policie. Nikdo si nic podobného nepamatoval.

Rozhodl jsem se nechat Damona pro jistotu pár dní doma s Nanou a Rakeemem Powellem. Doufal jsem, že třináctiletého Sumnera Moora brzy najdeme a polovina hororu bude za námi.

Nemohl jsem se zbavit pocitu, že Sumner Moore chce, abychom ho chytili, a že k tomu dojde brzy. Naznačovala to ledabylost v provedení obou vražd. Doufal jsem, že nezabije další dítě dřív, než ho najdeme.

Uvažoval jsem o přestěhování Nany a dětí k jedné z mých tet, ale zatím jsem od toho upustil. Rakeem Powell

s nimi zůstane v domě. Do jejich životů už proniklo dost zmatků a chaosu. Aspoň pro tu chvíli.

Kromě toho jsem si byl skoro jistý, že se Nana nepřestěhuje k jedné ze svých sester bez velké bitvy a hádek. Její domov byl na páté ulici. Raději bude bojovat než utíkat. Už to několikrát udělala.

Velmi časně ráno jsem jel do Bílého domu. Posadil jsem se v suterénní kanceláři s velkým hrnkem kávy a půl metru vysokým balíkem materiálů, které jsem musel pročíst a promyslet. Byly tam doslova stovky zpráv CIA a interních memorand týkajících se Kevina Hawkinse a ostatních „duchů“ CIA.

Krátce po deváté jsem se sešel s Donem Hamermanem, generálním prokurátorem Jamesem Dowdem a Jayem Grayerem. Použili jsme nádherně zařízenou konferenční místnost blízko Oválné pracovny v Západním křídle. Vybavilo se mi, že Bílý dům byl původně postavený, aby zastrašil návštěvníky, zvláště zahraniční hodnostáře. Pořád to fungovalo, zvlášť při současných okolnostech. „Americký zámek“ byl obrovský a každá místnost byla formální a impozantní.

Hamerman se kupodivu na schůzce držel zpátky. „Udělal jste na prezidenta dojem,“ řekl. „A také jste dosáhl svého.“

„Co se teď bude dít?“ zeptal jsem se. „Jaké akce jsou v plánu? Samozřejmě bych rád pomohl.“

„Iniciovali jsme několik mimořádně citlivých vyšetřování,“ řekl Hamerman. „Postará se o ně FBI.“ Hamerman se rozhlédl po místnosti. Vypadalo to, jako by se ujišťoval o své síle, o své moci.

„To je všechno, co jste mi chtěli říct?“ zeptal jsem se po několika vteřinách mlčení.

„Pro tuhle chvíli je to všechno. Odstartoval jste to. To něco znamená. Je to opravdu velká věc.“

„Je to velká věc,“ řekl jsem. „Je to k sakru vyšetřování vražd, které se týká Bílého domu!“ Vstal jsem a vrátil se do své kanceláře. Měl jsem práci. Musel jsem si pořád připomínat, že jsem součástí „týmu“.

Asi o půl dvanácté strčil do mých dveří hlavu Hamerman. Jeho oči byly větší a pohled divočejší než obvykle. Napadlo mě, že možná změnil svůj názor na nejnovější vyšetřování nebo mu ho změnil někdo jiný.

Nebylo tomu tak.

„Prezident chce s námi mluvit. Okamžitě.“

073 KAPITOLA

PREZIDENT BYRNES se osobně přivítal s každým členem krizového týmu, když jsme vstoupili do Oválné pracovny, která byla opravdu oválná. „Děkuji, že jste přišli. Zdravím vás Jayi, Ann, Jeanne, Alexi. Víím, kolik máte práce a pod jakým hrozným tlakem pracujete,“ řekl, když jsme vešli dovnitř a začali si sedat.

Krizový tým byl kompletní, ale prezident Byrnes jasně dominoval celé místnosti a neplánované schůzce. Mel na sobě tmavě modrý oblek vedoucího pracovníka obchodní společnosti. Svě pískově hnědé vlasy měl čerstvě zastřižené a musel jsem přemýšlet, jestli se nechal ostříhat to dopoledne - a jestli ano, kde na to vzal čas?

Co se stalo? Kontaktovali Jack a Jill znovu Bílý dům?

Podíval jsem se přes místnost na Jeanne Sterlingovou. Pokrčila rameny a zvedla obočí. Ani ona nevěděla, o co jde. Vypadalo to, že nikdo neví, co chce prezident říct, dokonce ani Hamerman.

Když jsme se usadili, prezident Byrnes promluvil. Stál přímo před dvojicí vlajek armády a letectva. Zdálo se, že mu dá dost práce ovládnout své emoce.

„Harry Truman říkal,“ začal, „když chcete ve Washingtonu přítele, kupte si psa. Myslím, že jsem se dostal do stejné situace, jako byla ta, která ho k téhle větě inspirovala. Jsem si tím skoro jistý.“

Prezident byl neobyčejně působivý řečník. Věděl jsem to z jeho projevů na shromážděních a z televizních pořadů -jeho verzí rozprav Franklina Delano Roosevelta u krbu. Dokázal velmi dobře přizpůsobit své řečnické schopnosti mnohem menší místnosti a obecenstvu, dokonce i otrlé, cynické skupině, jako byla ta před ním. „Tahle práce je někdy příjemná jako podebraná pata. Ať vymyslel frázi „Jestliže budu povolán, neuteču, jestliže budu zvolen, budu sloužit' kdokoliv, měl pravdu. V tom mi můžete věřit.“

Prezident se usmál. Dokázal říct všechno tak, že to znělo osobně. Přemýšlel jsem, jestli je to plánovaný efekt. Kolik z toho byl prvotřídní herecký výkon?

Prezidentovy jasné modré oči obhlédly místnost a na okamžik se zastavily na každé tváři. Vypadalo to, jako by nás posuzoval, nebo

ještě spíš komunikoval s každým zvlášť. „Hodně jsem o téhle nešťastné situaci přemýšlel. Probírali jsme to nahoře se Sally několik posledních nocí. Vlastně jsem o Jackovi a Jill přemýšlel až moc. Posledních několik dní byl tenhle cirkus se třemi manéžemi hlavní starostí celé výkonné větve naší vlády. Narušilo to schůzky kabinetu a napáchalo zmatky v programech každého z nás. Nesmíme za žádnou cenu dovolit, aby tahle situace pokračovala. Je to špatné pro zemi, pro národ, pro duševní zdraví nás všech, včetně mě a Sally. Před zbytkem světa vypadáme slabí a nestabilní. Výhrůžky dvou bláznů nesmí narušit chod vlády Spojených států. To nesmíme trpět.“

„Jako důsledek toho jsem dospěl k obtížnému rozhodnutí, jehož tíha jednoznačně spočívala na mě. Dnes ráno bych vás s ním chtěl seznámit, protože toto rozhodnutí bude mít vliv na vás stejně jako na Sally a mě.“

Prezident Byrnes znovu rychle přeběhl očima místnost. Nevěděl jsem, kam míří, ale celý proces mě zcela fascinoval. Prezident nás dovedl o krok dál a pak se přesvědčil, že jsme neustále za ním. Bylo jasné, že se chystá vydat rozkaz, ale z jeho chování jsme měli pocit, že nás žádá o souhlas.

„Musíme se prostě v Bílém domě vrátit k normálnímu stavu věcí. Musíme to udělat. Spojené státy nemohou být drženy jako rukojmí pod hrozbou jakéhokoliv nebezpečí, ať je skutečné, nebo ne. Toto moje rozhodnutí vstoupí v platnost s koncem dnešního dne. Musíme pokračovat, musíme se vrátit ke své práci.“

Když prezident vyslovil svoje rozhodnutí, místností proběhla vlna nesouhlasu. Anne Roperová hlasitě vzdychla. Don Hamerman sklonil hlavu až ke kolenům. Já zůstal viset očima na prezidentovi.

„Je mi naprosto jasné, že vám to zkomplikuje práci. Jak mě můžete vůbec chránit, když nebudu spolupracovat, nebudu se řídit vašimi radami? A já už dál spolupracovat nemohu. Ne, pokud to vyšle do světa signál, že párek psychopatů může naši vládu naprosto změnit. Což je přesně to, co se děje,“ dámy a pánové.

„Počínaje zítrkem se vracím ke svému běžnému programu. O téhle věci nebude následovat žádná diskuse. Promiňte, Done.“ Podíval se na svého personálního vedoucího ve chvíli, kdy oficiálně odmítl jeho rady.

„Zároveň jsem se rozhodl podniknout svoji plánovanou úterní návštěvu New Yorku. Znovu promiňte, Done a Jayi. Přeji nám všem hodně štěstí při plnění našich úkolů. Dělejte svoji práci, prosím. Já se pokusím dělat svoji. Nebudeme litovat vůbec ničeho, ať se od tohoto okamžiku stane cokoliv. Je to jasné?“

„Jasně, pane.“ Všichni v místnosti přikývli. Všechny oči hleděly upřeně na prezidenta, včetně mých. Prezident Byrnes byl vzrušený a impozantní.

Ničeho nelitovat, zněla mi v hlavě jeho věta. Byl jsem si jistý, že si ji budu pamatovat až do konce svého života, bez

ohledu na to, co se stane, bez ohledu na to, co mají Jack a Jill v plánu.

Thomas Byrnes dal svůj život v sázku, skutečně v sázku.

„Mimochodem, Done,“ obrátil se prezident Byrnes k Hamermanovi, když se schůze začínala chýlit ke konci. „Ať někdo vyrazí ven a sežene nějakého zatraceného psa. Myslím, že potřebuji přítele.“

Všichni jsme se zasmáli, i když jsme se na to moc necítili.

074 KAPITOLA

TÉ NOCI napadla ve Washingtonu tři čísla sněhu. Teplota se přiblížila minus deseti. Vrah ze školy Sojourner Truthové se probudil vyděšený. Cítil se hrozně osaměle. Cítil se v pasti. Bylo mu opravdu dost smutno.

Žádné štěstí, štěstí Žádná radost, radost.

Byl zalitý studeným potem, který ho úplně promočil. Ve snu, který se mu teď vybavoval, zabíjel lidi, pak ho pohřbili pod kamenný krb ve venkovském domě jeho prarodičů v Leesburgu. Týž sen se mu zdál už léta, kam až jeho paměť sahala, *celé jeho dětství.*

Byl to jenom sen, nebo jsem opravdu spáchal ty odporné vraždy? přemýšlel, když otevřel oči. Snažil se zaostřit na svoje okolí. Kde to sakra jsem?

Pak si vzpomněl, kde je, kam se vypravil na noc. To je panečku úlet! Že měl ale perfektní nápad.

V hlavě mu zněla píseň, jeho píseň:

*****

Jsem chudák, bejby. Tak proč mě nezabiješ?

*****

Tahle schovávačka byla naprosto boží. Nebo prostě začínal blbnout a ztrácet opatrnost. Naprosto boží? Nebo blbá a blbější? Posuď to sám.

Byl ve vlastním domě ve druhém patře.

Soustředil se celou myslí na myšlenku, že je pro tu chvíli „zdravý a v bezpečí“. Páni, jak miloval sílu té myšlenky.

Dokonale se ovládal. Měl svůj úkol pod kontrolou. Mohl by být tak důležitý jako Jack a Jill. Kruci, mohl by být větší a lepší než ti dva pošuci. Věděl, že by mohl. Mohl by Jackovi a Jill natrhnout zadek.

Rozhlížel se po podlaze po svém věrném batůžku. *Kde je sakra ten krám? ... Aha, tady je. Všechno je v pohodě.* Sáhł dovnitř a nahmátl baterku. Cvakl vypínačem.

„Budiž světlo,“ zašeptal. „*Cha, cha!*“

Ále, všechno špatně, dámy a pánové - byl určitě na půdě jejich domu. Nebyl to sen. Byl vrah ze školy Sojourner Truthové. Posvítil si na hodinky. Byl to dárek k dvanáctým narozeninám. Byly to chytré hodinky podobné těm, co mají piloti. Joj, to ho zatraceně zajímalo! Možná by se mohl stát pilotem stíhačky, až bude tohle všechno za ním. Naučit se létat s F-16.

Na hodinkách pilota stíhačky byly 4:00! V tom případě musí být 4:00.

„Hodina vlkodlaka,“ zašeptal potichu. Byl čas sejít z půdy. Byl čas dát o sobě světu znovu vědět. Teď se musí stát něco perfektního a úžasného.

Perfektní vraždy.

Musí, musí, musí.

075 KAPITOLA

SPUSTIL VELKÉ skládací schody velice pomalu do prvního poschodí domu. Jeho domu. Kdyby jeho pěstouni náhodou vstali, aby se zašli vyčurat, MĚL BY VELKÝ PROBLÉM.

A BYLO BY TO VELKÉ PŘEKVAPENÍ PRO NĚ.

MAJOR SRAČKA, CO SE DO VŠEHO PLETE.

Měl trochu problémy s dechem. To, co dělal, nebylo vůbec snadné. Potřeboval spustit těžké, špatně ovladatelné schody na podlahu prvního patra, ale na konci se ozvalo slabé buch.

„Sakra, chudáku,“ zašeptal.

Pořád nemohl popadnout dech. Jeho tělo smáčel pot jako koně při ranní práci. Viděl tenhle jev na farmě svých prarodičů. Nikdy na to nezapomněl: *pot, který se vám přímo před očima měnil ve šlehačku.*

„Ty srabe,“ posmíval se vlastní zbabělosti. „Zbabělá sračko. Buzíku měsíce. Chudáku.“ Znovu se mu vybavila jeho píseň.

Pokusil se trochu zbavit paniky a nervozity. Zhluboka a pomalu se nadechl a zastavil se na vrcholu skládacích schodů. Bylo to tak šílené. Byl to zmatek nad zmatek ve skutečném životě, ve skutečném čase.

Konečně začal scházet dolů po vratkých dřevěných schodech na vratkých dřevěných nohách, které byly jako chůďy.

Když se dostal dolů, cítil se trochu lépe. Terra firma.

Po špičkách přešel chodbou v prvním patře k ložnici rodičů. Otevřel dveře a okamžitě do něj narazil závan ledově studeného vzduchu.

Jeho pěstoun nechával okno otevřené i v prosinci, i když sněžilo. Polární zima asi udržovala vojenský sestřih jeho stříbřitě blond vlasů krátký. Šetřil na holiči. Ten chlap byl ale super zmrď.

„To ji šoustáš v týhle studený tmě?“ zašeptal potichu. Znělo mu to docela dobře.

Potichu došel těsně k jejich veliké posteli. Těsně. Stál u jejich oltáře lásky, jejich posvátného trůnu.

Kolikrát si už tuhle chvíli představoval? Právě tuhle chvíli.

Kolik dalších dětí si milionkrát představovalo tu samou scénu? Ale pak s tím nic neudělaly. Chudáci! Tenhle svět jich byl plný.

Byl na pokraji jednoho ze svých nejhorších záchvatů, opravdu ošklivého. Vlasy na krku mu stály v pozoru.

Celou ložnici viděl rudě. Jako v rudé mlze. Bylo to, skoro jako by se na ten pokoj díval dalekohledem pro noční vidění.

Cítil... se... jako... by... měl... každým... okamžikem... vybuchnout, ...je... to... tak?

Viděl... se... jak... exploduje... na... miliardy... kousků.

Najednou zaječel ze všech sil: „*Vstávejte a vychutnejte si vůni toho zasnávaného kafe Folger!* „

Zároveň také vzlykal. Proč, netušil. Nemohl si vzpomenout, že by takhle plakal od té doby, co byl opravdu malé dítě, opravdu malé.

Bolel ho hrudník, jako by ho do něj někdo pořádně praštil. Nebo ho trefil baseballovou pálkou dlouhou pětáctýřicet centimetrů. Uvědomil si, že začíná ustupovat. Pan Měkkouš se vracel. Připadal si jako Holden Caulfield. kající. Pokaždé promýšlí každý pitomý pohyb předtím, než ho udělá, a ještě potom.

„PRÁSK,“ zařval naplno.

„PRÁSK,“ zařval to slovo znovu.

„PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.

PRÁSK.“

A s každým šíleným výkřikem stiskl spoušť Smith & Wessonů. Nasázel do spících postav dvanáct kulek ráže 9 mm. Dvanáct výstřelů, jestli přesně počítal, a on počítal všechno velmi přesně. Dvanáct výstřelů, přesně tolik, kolik dostali Jose a Kitty Menendezovi.

Vzdělání z Rooseveltovy vojenské školy se konečně hodilo, napadlo ho. Učitelé měli přece jenom pravdu. Plukovník Wilson ze školy by měl být hrdý na jeho střelecké schopnosti - ale nejvíc ze

všeho na jeho rozhodnost, velmi jednoduchý a jasný plán a výjimečnou odvahu, kterou té noci prokázal.

Jeho pěstouni byl vymazáni ze světa, naprosto zničení, skoro rozloženi palebnou silou, kterou si na tu práci přinesl. Nic necítil - možná kromě hrdosti na to, co udělal, na svoji zručnost.

Byl tady Nikdo. Nikdo to udělal, člověče.

Napsal to jejich krví.

Pak vyběhl ven hrát si ve sněhu. Potřísnil krví celý dvůr, úplně všechno. Teď mohl dělat všechno, co chtěl. Nebyl tam nikdo, kdo by mohl Nikoho zastavit.

076 KAPITOLA

BYLO NALEZENO další zavražděné dítě.

Chlapec. Ani ne před hodinou.

John Sampson tu zprávu dostal asi v sedm hodin večer. Nemohl tomu uvěřit. Nemůže a nebude věřit tomu, co se právě dozvěděl. Pátek třináctého. Bylo to datum zvoleno úmyslně?

Další zavražděné dítě v Garfieldově parku. Aspoň že tělo zůstalo na místě. Chtěl Sumnera Moora hodně a chtěl ho hned.

Sampson zaparkoval na šesté ulici a vykročil k opuštěnému a pochmurnému parku. *Je to čím dál tím horší*, pomyslel si za chůze k červeným a žlutým majákům, které svítily před ním.

„Detektiv Sampson. Pust'te mě,“ řekl a protlačil se kruhem policejních uniform.

Jedna z uniform držela na vodítku šedobílého podvratáka. Sampson se otočil ke strážníkovi: „Co je to za psa? Čí je?“

„Ten pes objevil tělo obětí. Majitelka ho nechala proběhnout, když přišla z práce. Někdo to mrtvé dítě přikryl třemi větvemi. Jinak nic. Jako by chtěl, aby ho někdo našel.“

Sampson si to poslechl a kývl. Pak přistoupil k tělu. Oběť byla výrazně starší než Vernon Wheatley nebo Shanelle **Greenové**. Sumner Moore vyrostl z vraždění hodně malých dětí. Ten malý plíživý Ďábel už zuřil naplno.

Policejní fotograf dělal snímky těla a ostré světlo blesku dramaticky ozařovalo sněhovou pokrývku parku.

Chlapcova ústa a nos byly omotané stříbrnou instalátérskou páskou. Sampson se zhluboka nadechl, než přistoupil k policejní lékařce. Vzpomněl si na její jméno - Esther Leeová.

Jak dlouho je podle vás mrtvý?“ zeptal se jí.

„Těžko říct. Možná třicet šest hodin. Posmrtný rozklad hodně zpomaluje studené počasí. Po pitvě budu vědět víc. Toho chlapce někdo brutálně zmlátil. Olověnou trubkou, hasákem, něčím podobně ohavným a těžkým. Snažil se s vrahem zápasit. Na rukou a na pažích má od toho modřiny. Je mi hrozně.“

, Já vím, Esther. Mně taky.“

To, co Sampson viděl z chlapcova krku, bylo bezbarvé a oteklé. Blízko vlasů se hemžili malí černí brouci. Z vlasů nad pravým uchem lezli červi.

Sampson polkl, zašklebil se a donutil se přemístit na druhou stranu chlapcova těla. Nikdo to nevěděl, ani Alex, ale tohle byla součást vyšetřování, kterou prostě nesnášel. Těla v rozkladu.

„Nebude se vám to líbit,“ řekla mu Esther Leeová, než se podíval. „Varuji vás.“

„Vím, že nebude,“, zamumlal. Dýchl si na zmrzlé ruce, ale moc to nepomohlo.

Ted' viděl chlapcovu tvář. Viděl ji, ale nemohl uvěřit vlastním očím. Esther Leeová na tom byla stejně.

„Pane bože.“ řekl nahlas. „Bože. Bože. Bože. Zastav tuhle strašnou věc.“

Sampson se napřímil. Zase měřil dva metry pět, ale stejně nebyl dost vysoký, dost velký. Nemohl uvěřit tomu, co viděl - chlapcově tváři.

Tahle vražda byla i na něj příliš, a to toho v D. C. za posledních pět let viděl tolik.

Zabitý chlapec byl Sumner Moore.

ČÁST V - Žádná pravidla - Žádná lítost

077 KAPITOLA

NIC NIKDY NEZAČÍNÁ v tom okamžiku, kdy si myslíme. Přesto tohle já považuji za začátek.

Jannie a já jsme se posadili v kuchyni a vedli řeči, naše speciální řeči. Na slovech moc nezáleželo, jenom na citech.

„Víš, dneska máme výročí,“ řekl jsem jí. „Zvláštní výročí.“ Dotkl jsem se její tváře. Byla tak měkká. Měkká jako břicho motýla.

„Opravdu?“ řekla Jannie a podívala se na mě tím nejskeptičtějším pohledem babičky Nany. „A jaké výročí by to mělo být?“

„Dobře, povím ti to. Právě se ti po pětisté chystám přecíst *Smradlavého sýraře*.“

„Fajn,“ řekla a usmála se, „tak už začni číst! Líbí se mi, jak to čteš.“ Přčetl jsem jí to znovu.

Poté, co jsme skončili se *Smradlavým sýrařem*, věnoval jsem trochu času Damonovi a pak Naně. Pak jsem si odešel nahoru sbalit.

Když jsem zase sešel dolů, promluvil jsem si na verandě s Rakeemem Powellem. Rakeem čekal na vystřídání. Na noc měl přijít Sampson. Člověk Hora měl zpoždění jako obvykle a ještě ani nezavolal, což bylo trochu neobvyklé, ale věděl jsem, že přijde.

Jseš v pořádku?“ zeptal jsem se Rakeema.

„Jo, jsem, Alexi. Sampson nakonec přijde. Postarej se o sebe.“

Šel jsem k autu. Nastoupil jsem a dal do přehrávače kazetu, která se hodila k té chvíli a mé náladě. Bylo to finále klavírního koncertu Saint-Saense. Vždycky jsem snil o tom, že tuhle skladbu jednou dokážu zahrát na piánu na verandě. Sni dál, sni dál.

Naslouchal jsem tónům hudby cestou na letiště Andrews, kde se připravovalo k letu Air Force One.

Prezident Byrnes letěl do New Yorku a já letěl s ním.

Žádná lítost.

078 KAPITOLA

OBJEVILO SE MNOHO protichůdných popisů, ale tohle je přesně to, co se stalo a jak se to stalo. Vím to, protože jsem tam byl.

V pondělí večer, devět dní před Vánocemi, jsme přistáli v šedomodré mlze a slabém dešti na letišti La Guardia na Long Islandu. Tisku nebyly poskytnuty žádné konkrétní informace, ale prezident měl splnit svůj slib a promluvit následující dopoledne v New Yorku. Thomas Byrnes byl známý tím, že plnil, co slíbil, že držel slovo.

Bylo rozhodnuto, že se do Manhattanu přesuneme raději autem než vrtulníkem. Prezident se už neskrýval. *Přemýšlel jsem, zda Jack a Jill počítali právě s tímhle druhem odvahy nebo lehkováznosti.* Budou Jack a Jill následovat prezidenta do New Yorku? Byl jsem si skoro jistý, že budou. Zapadalo to do všeho, co jsme o nich zatím věděli.

„Pojeďte s námi, Alexi,“ řekl Don Hamerman, když jsme pospíchali přes přistávací plochu a studený prosincový déšť

nám šlehal do tváří. Hamerman, Jay Grayer a já jsme vystoupili z Air Force One společně. Během letu jsme seděli pohromadě a plánovali, jak chránit v New Yorku prezidenta před pokusy o atentát. Tak jsem se zabral do debaty, že mi unikla výlučnost toho letu.

„Naše auto pojede hned za prezidentem. Můžeme pokračovat v rozhovoru cestou do Manhattanu,“ řekl mi Hamerman.

Nastoupili jsme do pochmurného Lincolnu, který parkoval ani ne padesát metrů od letadla. Bylo těsně před desátou večer a tahle část letiště byla střežená. Všude kolem byli muži od tajné služby, agenti FBI a policisté z New Yorku.

Pět limuzín prezidentova konvoje obklopovaly nejméně tři tucty modrobílých aut newyorské policie, nemluvě o několika harleyích. Agenti tajné služby zírali do mlhavé tmy, jako by se na ploše letiště La Guardia měli náhle objevit Jack a Jill.

Dozvěděl jsem se, že policie New York má po dobu prezidentovy návštěvy k dispozici minimálně pět tisíc uniformovaných policistů. Dále mělo pohotovost více než sto detektivů. Tajná služba se snažila prezidenta přesvědčit, aby zůstal na základně pobřežní stráže na

Governors Islandu nebo ve Fort Hamiltonu v Brooklynu. Prezident trval na Manhattanu. Žádná lítost. Jeho slova z Oválné pracovny mi stále zněla v hlavě.

Usadil jsem se do měkkého a pohodlného koženého sedadla limuzíny. Ve vzduchu jsem cítil moc. Byl to zvláštní pocit jet v konvoji za prezidentovým autem, kterému tajná služba říkala „předváděcí model“

Několik křižníku newyorské policie vyjelo v čele kolony. Jejich červené a žluté majáky se začaly otáčet v rychlých kaleidoskopických kruzích. Prezidentský konvoj vyrazil na cestu z letiště La Guardia.

Don Hamerman promluvil hned, jak jsme se dali do pohybu. „Kevina Hawkinse v posledních třech dnech nikdo neviděl, je to tak? Zdá se, že Hawkins zmizel z povrchu

zerně,“ řekl. Jeho hlas naplňoval pocit marnosti, vztek a obvyklá nedůtklivost. Byl zvyklý tyranizovat lidi pod sebou, ale ani Jay Grayer, ani já jsme to nehodlali snášet.

„Nikdo neví, kterou cestou pojedeme.“ řekl Hamerman. „Ještě před několika minutami jsme ji neznali ani my.“

Nemohl jsem mlčet. „My teď cestu známe. Newyorská policie ji zná také, nebo ji bude znát za okamžik. Kevin Hawkins je odborník na tajemství. Kevin Hawkins je dobrý, tečka. Je jeden z nejlepších.“

Jay Grayer se díval z okénka, po kterém stékaly stružky deště, na rychlý pruh dálnice do New Yorku, ve kterém jsme jeli. Jeho hlas zazněl jakoby z velké dálky. „Co říká váš šestý smysl o Hawkinsovi?“ zeptal se mě.

„Myslím si, že Kevin Hawkins je v tom určitě nějak zapletený. Je extrémně pravicový. Je spojený s nějakou skupinou, která neschvaluje prezidentovu politiku a plány. Už dříve měl problémy. Je podezřelý z vražd uvnitř CIA. Všechno to do sebe zapadá.“

„Ale něco se vám na něm nezdá,“ poznamenal Grayer. Naučil se mě docela dobře číst.

„Podle všeho, co jsem si přečetl, nikdy s nikým úzce nespolupracoval. Hawkins byl vždycky samotář, aspoň dosud. Zdá se, že má problémy se všemi ženami kromě své sestry v Silver

Spring. Nechápu, jak do toho zapadá Jill. Nedokážu si představit, jak by mohl Hawkins najednou pracovat se ženou.“

„Možná konečně našel někoho, kdo myslí jako on. Stává se to,“ řekl Hamerman. Pochyboval jsem, že se to někdy stalo Hamermanovi.

„Co jsme na Hawkinse ještě vystrachali?“ pokračoval Jay Grayer v sondování. Opřel si hlavu a zavřel oči.

„Všechny psychologické profily FBI ukazují, že je těžko zvladatelný. Nevím, jak ho mohli tak dlouho držet v Asii a Jižní Americe. A tady je něco zajímavého. Hawkins se dokáže plně angažovat v případech, kterým věří. Silně věří ve špionáž v zájmu naší národní bezpečnosti. Prezident Byrnes ne, a několikrát to prohlásil na veřejnosti. To by

mohlo vysvětlovat scénář Jacka a Jill. Mohlo. Hawkins má zkušenosti a je dostatečně vynalézavý, aby ty vraždy dokázal spáchat. Rozhodně by to mohl být Jack. Jestli ano, bude velmi těžké ho zastavit.“

Vjeli jsme na most na Padesáté deváté ulici. Prezidentský konvoj byl podivnou, strašidelnou přehlídkou kvílejících sirén a jasně blikajících majáků. Ostrov Manhattan ležel přímo před námi.

New York se zdál být úžasně velký a impozantní, schopný nás všechny spolknout. Tady se může stát cokoli, pomyslel jsem si a jsem si jistý, že totéž napadlo i Dona Hamermana a Jaye Grayera.

Bum!

Bum!

Bum!

Všichni tři jsme na sedadlech limuzíny nadskočili. Měl jsem ruku na pistoli a byl jsem připravený skoro na všechno, připravený na Jacka a Jill.

Zděšeně jsme zírali na prezidentovo auto před námi, předváděcí model. V našem autě bylo naprosté ticho. Děsivé ticho. Pak jsme vybuchli smíchy.

Ty hlasité rány nebyly výstřely. Jenom tak zněly. Byl to falešný poplach. Byl ale stejně mrazivý.

Při sjíždění z mostu jsme přejeli zohýbané a uvolněné kovové mřížky. O každého v našem autě se při tom neočekávaném hluku pokusil infarkt. Totéž se nepochybně stalo i v prezidentově autě.

„Ježíši,“ zasténal Hamerman hlasitě. „Tak takové to bude. Všemohoucí Bože.“

„Byl jsem u washingtonského Hiltonu při tom, když Hinckley vystřelil na Reagana a Bradyho,“ řekl Jay Grayer třesoucím se hlasem. Věděl jsem, že tam byl právě s Reaganem a Bradym znovu. Zažil to ještě jednou a já mu to nezáviděl.

Přemýšlel jsem, jak je v téhle věci Grayer osobně zainteresovaný. Přemýšlel jsem o každém v našem týmu.

Díval jsem se, jak prezidentovo auto vjelo do přelidněných, jasně osvětlených ulic New Yorku. Americké vlajky na náraznících divoce vlály ve větru od řeky.

Žádná lítost.

079 KAPITOLA

FOTOGRAF PŘIJEL za svojí prací do New Yorku časně ráno v pondělí 16. prosince.

Rozhodl se jet z Washingtonu autem. Bylo to mnohem bezpečnější. Teď šel po Park Avenue, kudy zítra pojede prezidentský konvoj, jenom o několik hodin později. Odpočíval před tím historickým dnem a vstřebával pohledy na New York a jeho zvuky ve svátečním čase.

Kevinu Hawkinsovi se příležitostně vybavovaly památné myšlenkové fotografie z atentátu na Kennedyho, vraždy Martina Luthera Kinga, a dokonce i toho zpackaného střelení na Ronalda Reagana.

Jednu věc vědě! jistě: tahle konkrétní vražda nebude zpackaná. *To je jasná věc. Thomas Byrnes nemá šanci. Neunikne.*

Blížil se k hotelu Waldorf-Astoria, kde, jak věděl, budou prezident a jeho žena bydlet. Pro tohoto prezidenta bylo

typické, že dělá! pravý opak toho, co mu radili jeho bezpečnostní poradci. Výborně to zapadalo do jeho profilu.

Neposlouchej odborníky. Opravuj, co není rozbité. Arogantní blázen, zbytečný parchant. Zrádce amerického lidu.

Večer byl chladný a příjemný, slabý déšť konečně přestal padat. Vzduch dělal jeho kůži dobře. Byl si jistý, že v něm nikdo nepozná Kevina Hawkinse. Postaral se o to. Kolem hotelu se potloukala skoro stovka uniformovaných policistů. Nezáleželo na tom. Nikdo by ho teď nepoznal. Ani jeho vlastní rodiče.

Pitoreskně rozdělená ulice před hotelem byla na tu večerní hodinu docela zalidněná. Někteří diváci přijeli v naději, že uvidí střelení na prezidenta. Nevěděli, kdy má prezident přijet, ale znali pravděpodobné hotely v centru. Waldorf byl dobrý tip.

Místní plátky, a dokonce i *New York Times* psaly velkými titulky o Jackovi a Jill a pokračujícím dramatu. Jak bylo typické, tisk celou věc popsal z velké části špatně - ale to mu bude brzy prospěšné.

Kevin Hawkins se připojil k nezvykle hlučnému a skoro veselému davu. Někteří lidé se tady zastavili cestou ze sváteční návštěvy vánočního stromu v Rockefeller Center. Lidé posedlí cizím neštěstím

si vyprávěli ironické vtipy a on jimi pohrdal pro jejich velkoměstský cynismus a domýšlivost. Pohrdal jimi ještě víc než neschopným prezidentem, kterého přijel do tohoto města zabít.

Zůstal stát na kraji davu, čistě pro případ, že by se musel rychle pohnout. Nechtěl se tam moc dlouho ukazovat, ale prezidentský konvoj měl předstih před programem, který znal, programem, který mu dali.

Konečně uviděl, že si lidé stoupají na špičky a otáčejí hlavy doleva. Slyšel hučet auta, která přijížděla po Park Avenue. Konvoj se blížil k hotelu. Musel to být konvoj.

Asi tucet aut zastavil před vchodem s markýzou na Park Avenue. Pak Kevin skoro nemohl uvěřit vlastním očím.

Ten arogantní parchant chce vstoupit z ulice, místo aby použil podzemní garáž. Chtěl, aby ho všichni viděli -a fotografovali. Chtěl celému světu ukázat svoji odvahu... ukázat, že Thomas Byrnes se Jacka a Jill nebojí.

Fotograf pozoroval tu domýšlivou a zpupnou hlavu státu, jak se nechává doprovodit od limuzíny ke vchodu. Mohl Thomase Byrnese sundat hned teď a tady! Jakmile se jednou tenhle bývalý šéf automobilového průmyslu rozhodl vrátit k „normálnímu prezidentování“, byl atentát jasná věc.

Jenom amatéři dělají tak amatérská rozhodnutí, to Hawkins věděl. Vždycky je to tak. Byla to skutečnost, se kterou při své práci počítal.

Mohl bych ho dostat hned teď. Mohl bych prezidenta sundat přímo tady na Park Avenue.

Jak se při tom cítím. Vzrušený, napumpovaný. Žádná vina. Jaký se to ze mě stal podivný člověk, pomyslel si Kevin Hawkins.

Proto tam ve skutečnosti ten večer byl - vyzkoušet si svoje citové reakce.

Byla to jeho generální zkouška na tu velkou událost. Jediná zkouška, kterou bude potřebovat a kterou bude mít k dispozici.

Tým z tajné služby dostal prezidenta hladce a zkušeně do hotelu. Způsob, jakým ho kryli, byl skvělý. Tři těsné kruhy kolem chráněné osoby.

Zabezpečení prezidenta bylo velmi dobré, ale ne dost dobré. Ani nemohlo být. Ne pro to, co měl Kevin Hawkins na mysli.

Útok kamikadze! Sebevražedný útok. Tomu by prezident neunikl. Nikdo by tomu nemohl zabránit. To byl fakt.

Pozoroval, jak zbytek zářivě modrých aut vyklápí svůj náklad, a poznal skoro každou tvář. Všechny si je v mysli vyfotografoval jako obvykle. Tucty snímků na zapamatování- všechny v jeho hlavě.

A nakonec uviděl Jill. Vypadala tak klidně a naprosto netečně. Byla také svým způsobem nenormální, ne? Jill

tam stála uprostřed všeho toho shonu a ruchu. Pak zmizela ve Waldorfu s ostatními.

Fotograf se konečně pomalu vydal dále po Park Avenue k tomu, co byla dříve budova Pan Am a co teď patřilo Met-Life. Na střeše budovy byl Snoopy, který řídil Santovy saně.

Prezident by si měl dnes večer zaplatit nějakou termínovanou životní pojistku, pomyslel si, ať bude stát cokoliv. Atentát jako by už byl spáchaný. To je fakt.

Ale co Kevina Hawkinse vůbec nenapadlo, byl fakt, že jeho také někdo pozoruje. Přesně v tom okamžiku byl pod bedlivým dohledem.

Jack pozoroval Kevina Hawkinse, jak se loudá po Park Avenue.

080 KAPITOLA

JACK JE NEJBYSTŘEJŠÍ.

Jack je *nejchytřejší*.

Poté, co viděl, jak Kevin Hawkins zmizel v davu na Park Avenue, opustil Sam Harrison přelidněnou oblast u Waldorfu. Jack a Jill už pobouřili New York jako Washington. To bylo dobré. Všechno to usnadní.

Měl před sebou něco, co musel nutně udělat. Musel to udělat bez ohledu na riziko. Byla to pro něj ta nejdůležitější věc.

Na rohu Lexington Avenue a Čtyřicáté sedmé ulice se zastavil u telefonního automatu. Ten zatracený výmysl kupodivu fungoval. Možná jako jediný v centru.

Vytácel číslo a díval se přitom na vyfintěnou pouliční prostitutku, která se vydala na Lexington Avenue za obchodem. Blízko balil homosexuál ve středních letech blond'atého teenagera. Do podivného newyorského baru s názvem

Rozjed'te! se stahovali městští kovbojové a holky. Truchlil po starém New Yorku, po Americe, jaká kdysi bývala, po opravdových kovbojích a opravdových mužích.

Měl v New Yorku důležitou a nutnou práci. Jack a Jill mířili ke svému vrcholu. Byl přesvědčený, že celá pravda s ním půjde do hrobu. Muselo to tak být.

Pravda bývá vždycky pro veřejnost příliš nebezpečná. Pravda obvykle lidi neosvobozuje, jenom z nich dělá blázny. Většina lidí pravdu nesnese.

Konečně dostal číslo do Marylandu. Riziko bylo v tomhle telefonátu malé a on se ho nebál podstoupit. Musei to udělat v zájmu svého duševního zdraví. V telefonu se ozval hlas malé holčičky. Okamžitě pocítil neuvěřitelnou úlevu a radost, jakou už mnoho dní nepoznal. Hlas holčičky zněl, jako by byla přímo v New Yorku.

„Tady Karon. Co pro vás můžu udělat?“ řekla. Sám ji učil hlásit se do telefonu.

Stiskl pevně oči a všechna ta depresivní laciná nádhera New Yorku, všechno, co měl udělat, bylo náhle a naprosto pryč. Na krátký okamžik mu dokonce z myšlenek zmizeli i Jack a Jill. Byl v

bezpečné zóně. Byl doma. Jeho malá holčička byla teď pro něj na celém světě to nejdůležitější. Byla jediné, na čem mu opravdu záleželo. Měla dovoleno být dlouho vzhůru a čekat, až zavolá.

Nebyl Jack, když přikládal sluchátko k uchu.

Nebyl Sam Harrison.

„To je táta,“ řekl svému nejmladšímu dítěti. „Ahoj, bonbonožroutko. Chybíš mi k ukousání. Jak se máš? Kde je máma?“ zeptal se. „Staráte se vy tam dobře jeden o druhého? Budu už brzy doma. Chybím ti? Ty mi chybíš moc.“

Musím to dokončit, říkal si, když mluvil se svou dcerou a později s manželkou. Jack a Jill musí uspět. Musí změnit historii. Nemůže se dostat domů v plastickém pytli. V hanbě. Jako největší americký zrádce od dob Benedicta Arnolda.

Ne, plastický pytel čeká na prezidenta Thomase Byrnese. Zaslouží si zemřít. Stejně jako ti ostatní. Svým způsobem to byli všichni zrádci.

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli. Aby zabili, zabili, zabili.

A brzy - velmi brzy - to všechno skončí.

081 KAPITOLA

U HOTELU nebylo jasné něco v pořádku. Byli jsme u Waldorfu déle než těch několik minut, které samy o sobě byly vážnou slabinou v bezpečnosti. Viděl jsem agenty tajné služby, jak obklopují prezidenta Byrnesa a jeho ženu a vstupují do zářícího hotelového foyeru.

Thomas a Sally Byrnesovi byli spěšně odvedeni do svého apartmá ve dvacátém poschodí. Znal jsem ten postup nazpaměť. Newyorští policisté pracovali v těsné spolupráci s tajnou službou. Prověřili všechny myslitelné i nemyslitelné způsoby průniku do Waldorfu včetně metra, kanalizace a všech podzemních průchodů. Psi vycvičení pro hledání bomb prolezli celý hotel těsně před naším příjezdem. Psi byli použiti také v hotelích Plaza a Pierre, dalších místech, kde mohl být prezident ubytován. „Alexi,“ zaslechl jsem zezadu.

„Alexi,“ zaslechl jsem zezadu. „Alexi, tady. Slyšíš mě?“ Jay Grayer mi poklepal na rameno. „Už tady máme malý problém. Nevím, jak to zařídili, **ale** jsou určitě v New Yorku. Jack a Jill jsou tady.“

„Co se tady sakra děje, Jayi?“ zeptal jsem se agenta tajné služby, když jsme pospíchali kolem skleněných vitrín plných lahvíček s parfémů a drahých módních doplňků.

Jay Grayer me odvedl do kanceláře vedení hotelu, která byla hned za recepcí ve vstupní hale. Místnost už byla plná agentů tajné služby, FBI a šéfů policie New York. Zdálo se, že všichni mají u uší sluchátka nebo vysílačky. Vypadali stresované, stejně jako hotelové vedení v čele s ředitelem, který vždy hrdě prohlašoval, že ve **Waldorfu** bydleli všichni prezidenti, Hooverem počínaje.

Grayer se konečně obrátil ke mně a řekl: „Asi před deseti minutami přišla zásilka květin. Jsou od našich přátel Jacka a Jill. U květin byl další verše.“

„Tak se na to podíváme. Ukažte mi ten vzkaz, prosím.“ Lístek ležel na mahagonovém psacím stole vedle kytice krvavě rudých růží. Když jsem ho četl, Grayer se mi díval přes rameno.

*****

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli
a poslali Vám květiny.
Dobře Vás známe
a počítáme
Vaše poslední hodiny.

*****

„Chtějí, abychom věřili, že jsou párek cvoků,“ řekl jsem Jayovi.
„Vy tomu věříte?“
„Samozřejmě že ne, ale oni s tím počítají. Je to jasný a přesný
plán. Oni určitě vědí, co dělají, a my to určitě nevíme.“
A Jack a Jill byli určitě v New Yorku.

082 KAPITOLA

TĚŽKÉ DŘEVĚNÉ DVEŘE do ložnice prezidenta Thomase Byrnesa se otevřely několik minut po půlnoci. Prezidentské apartmá ve Waldorfu se skládalo ze čtyř ložnic a dvou obývacích pokojů ve věžovité části hotelu. Žádní další hosté na tom poschodí nebydleli, stejně jako na poschodích pod ním a nad ním.

„Kdo to je?“ vzhlédl prezident od knihy, kterou četl pro uklidnění. Byla to tlustá kniha, Truman od Davida McCullougha. Prezident těžký svazek skoro upustil, když se dveře neočekávaně otevřely.

Thomas Byrnes se usmál, když viděl, kdo stojí mezi dveřmi a starobylým brněním.

„Ach, to jsi ty. Mysle! jsem, že by to mohla být Jill. Myslím, že mě tajně miluje. Cítím to ve střevech,“ řekl a zasmál se.

Sally Byrnesová se přinutila k úsměvu. „To jsem jenom já. Chtěla jsem ti popřát dobrou noc a podíval se, jestli jsi v pořádku, Tome.“

Prezident se potěšené podíval na svou manželku. Už několik let spali v oddělených ložnicích poté, co měli nějaké neshody. Přesto byli stále blízcí přátelé. Věřil, že stále milují jeden druhého a vždycky budou.

„Tys mi nepřišla říct pohádku na dobrou noc?“ zeptal se. „To je škoda.‘,“

„Jistě že přišla. Dnes večer si to zasloužíš.“

Jejímu manželovi se objevil na tváři úsměv, který jim oběma připomněl lepší časy. mnohem lepší časy. Když chtěl, dokázal být okouzlující. Sally Byrnesová to velmi dobře věděla. Tom dokázal být také velký dobyvatel ženských srdcí. Sally věděla i to. Byl takový většinu let, kdy byli spolu. Nazývala jejich vztah agonie a extáze, i když po pravdě řečeno to byla Častěji extáze než agonie. Oba tomu věřili a věděli, jak vzácné je to, co mají.

Thomas Byrnes lehce poklepal na kraj své královské postele s nebesy. Sally se posadila vedle něj. Vzal ji za ruku a ona mu to ochotně dovolila. Ráda se držela s Tomem za ruku. Věděla, že ho stále miluje i přesto, že jí několikrát ublížil, a přes všechny ostatní problémy. Dokázala mu odpustit jeho milostné aféry. Věděla, že pro něj nic neznamenají. Byla si jistá sama sebou. Sally Byrnesová také

rozuměla svému manželovi lépe než kdokoliv jiný. Věděla, jak je teď neklidný jak hluboce je vyděšený a jak zranitelný.

A milovala ho takového, jaký byl - se vši jeho arogancí, nedůvěrou, nejistotou na jedné straně a občasnou domýšlivostí na straně druhé. Věděla, že on ji také miluje a že budou vždycky nejlepší přátelé.

„Povím ti něco divného,“ řekl a přitáhl si ji blíž.

„Pověz. Neočekávám nic menšího než plné přiznání, *pane králi*.“ Byla to fráze, které se oba smáli na londýnském představení hry *Šílenství Jiřího III.* Královna tam říkala Jiřímu III. v posteli „pane králi“.

„Myslím, že je to někdo, koho známe. Mluvil jsem o tom s tím detektivem z vražd. Je jediný, kdo si tady troufne za mnou přijít se špatnou zprávou. Myslím, že by to mohl být někdo z naší blízkosti, Sally. O to je to hroznější.“

Sally Byrnesová se snažila nedat najevo strach. Její oči přebíhaly po ložnici s vysokým stropem. Ve výši opěradla židle byla na zdi připevněná lišta. Nad lištou byla nalepená modrosmetanová tapeta. Bože, tak si přála, aby mohli jet domů do Michiganu. Přála si to víc než cokoli v jiného.

„Řekl jsi to Donu Hamermanovi?“

„Říkám to tobě,“ zašeptal. „Tobě mohu věřit. Tobě opravdu věřím.“

Sally ho jemně políbila na čelo, pak na tvář a nakonec na rty. Jsi si tím jistý?“

„Na sto procent,“ zašeptal. „I když bys mohla mít několik dobrých důvodů, proč mě chtít dostat. Lepší důvody než většina lidí. Vsadím se, že lepší než Jacka Jill.“

„Drž mě pevně,“ řekla. „Nikdy mě neopouštěj.“

„Drž mě pevně,“ šeptal dál prezident své ženě. „Nikdy mě neopouštěj. Mohl bych s tebou takhle zůstat navždy. A odpusť mi, Sally, prosím.“

Je to někdo blízký. Je to někdo z mé blízkosti. Prezident Thomas Byrnes se nemohl té znepokojující myšlenky zbavit. Někdo blízký.

„Co bys chtěl k Vánocům, Tome? Znáš novináře -vždycky to chtějí vědět.“

Prezident Byrnes chvíli přemýšlel.
„Mír. Aby tohle bylo za námi.“

083 KAPITOLA

PŘIŠEL ČAS dokázat, že je lepší než Jack a Jill. Ve svém srdci věděl, že je to tak. Bez boje. Jack a Jill byli vlastně pitomci.

Dům Grossových stál v temnotě a stínech na Páté ulici ve washingtonském Southeast. Vypadalo to, jako by všichni uvnitř šli konečně spát. Brzy uvidíme. Brzy to zjistíme, říkal si vrah pro sebe.

Jmenoval se Danny Boudreaux, jestli to chcete opravdu vědět. Pozoroval scénu ozářenou lampami ze skupinky gumovníků, rostoucích na jinak prázdné parcele.

Přemýšlel o tom, jak moc nenávidí Crosse a jeho rodinu. Alex Cross mu připomínal jeho skutečného otce, který býval také polda oddaný své pitomé práci a který kvůli ní opustil jeho a jeho matku. Odešel od nich, jako by nebyli víc než jen plivanec na chodníku. Jeho matka se pak zabila a on vyrůstal u pěstounů.

Z rodin se mu dělalo špatně, ale hlavoun Cross se tak snažil být perfektním otcem. Bylo vidět, že to jenom hraje, že je jenom **šmíra**. Ještě horší bylo, že ho Cross hrubě podceňoval.

Danny Boudreaux byl spolužák Sumnera Moora ve škole Theodora Roosevelta. Sumner Moore byl vždycky vynikající kadet, atlet, šprt a idiot. Moore ho minulé léto dokonce doučoval. Danny Boudreaux musel chodit k Moorovým dvakrát týdně. Nenáviděl Sumnera Moora od prvního dne proto, že to byl takový blahosklonný malý blbec. Nenáviděl celou blahosklonnou rodinu Moorových. No, však jim dal co proto. Nakonec doučoval on je.

Jeho první naprosto perfektní nápad bylo narafičit to tak, aby Sumner Moore, ten skvělý kadet, vypadal jako vrah dětí. Napíchl se na Moorovu adresu na **síti** Prodigy a zavedl poldy přímo do jejich domu. Byl to ale parádní kousek - ten nejlepší. Pak se rozhodl, že se Sumnera zbaví. To byl druhý perfektní nápad. Zabíjení Sumnera ho bavilo ještě víc než zabíjení těch malých dětí.

Ted' chtěl dát co proto Grossovým. Cross si evidentně myslel, že tak zvaný vrah ze školy Sojourner Truthové nestojí za jeho drahocenný čas. Danny Boudreaux nebyl v Grossových očích žádný Gary Soneji. Nebyl žádný Jack a Jill. Byl Nikdo, co?

*No, ještě uvidíme, doktore Crossi. Uvidíme, jestli se dokážu vyrovnat Jackovi a Jill a **těm** ostatním. Dobře se dívej, doktore Sráči Detektive. Možná se něco naučíš.*

V následující hodině se spousta lidí naučí nepodceňovat Dannyho Boudreauxe, nedívat se na něj svrchu.

Danny Boudreaux přešel Pátou ulici. Dával si přitom pozor, aby nevyšel ze stínu stromů. Vešel do dobře udržované zahrady, která hraničila s domem Crossových.

Bylo mu třináct, ale na svůj věk byl malý. Měřil jen sto šedesát centimetrů a vážil padesát kilo. Nevypadal jako něco zvláštního. Ostatní kadeti mu říkali Měkkouš, protože mu vytryskly slzy pokaždé, když si ho dobírali, což bylo skoro pořád. **Všední** dny Dannyho Boudreauxe trvaly celý

školní rok. Ne, trvaly zutím celý jeho život. Bože, s jakou chutí zabíjel Sumnera Moora! Bylo to, jako kdyby zabíjel celou tu všivou školu.

Když čekal u domu Crossových, natřel si obličej, krk a ruce šedivými očními stíny. Měl na sobě tmavé džíny a černou bundu a obličej měl zakrytý tmavou kamuflážní maskou. Musel zapadnout do té afroamerické čtvrti, ne? Aspoň na Šesté ulici si ho nikdo moc nevšímal, ani když procházel ulicí E směrem k páté.

Danny Boudreaux se dotkl pažby poloautomatického Smith & Wesson, který měl hluboko v kapse své bundy. V pistoli bylo dvanáct nábojů. Byla odjištěná. Začal znovu brečet. Po tváři mu tekly horké slzy. Otřel si je rukávem. Už žádný Měkkouš.

Spáchal perfektní vraždy.

084 KAPITOLA

NIC NA NEBI ani na zemi nemohlo teď zachránit tu milou rodinku Crossových. Stáli ve frontě na smrt. Byl to krok, který musel udělat. Správný krok ve správný čas. *Hej, hej, seš mladej.*

Danny Boudreaux po centimetrech vystoupil po schodech k zadní verandě domu. Ani to nezavržalo.

Dokázal být zatraceně dobrý kadet, když to potřeboval. Výborný mladý voják. Dnes večer je na manévrech, tak je to. Je na noční misi.

Najdi a znič.

Z domu nevycházely žádné zvuky. Žádný pozdní televizní program. Žádný Teleshopping, noční talk show, Beavis a Butthead. Ani žádná hra na píano. To nejspíš znamenalo, že Cross už taky spí. Tak to bude. *Spánek mrtvých, co?*

Dotkl se kliky a okamžitě se mu chtělo ucuknout. Kov ho pátil na kůži jako suchý led. Vydržel to. Pomalu, pomalu kliku stiskl. Pak přitáhl dveře k sobě.

Ty pitomé dveře byly zamčené! Z nějakého bláznivého důvodu s tím nepočítal. I přesto se mon! dostat dovnitř těmito dveřmi, ale možná tím způsobí nějaký hluk.

To nebylo dobré.

To nebylo *perfektní*.

Rozhodl se obejít dům a zjistit, jaká je situace vpředu. Věděl, že je tam další veranda. Na verandě píano. Cross tam někdy hrál blues - ale smutné písně byly jenom začátek pro toho dobrého doktora. Po dnešním večeru bude jeho život už jenom jeden velký smutek.

Z domu pořád nevycházely žádné zvuky. Věděl, že Cross neodsunul svoji rodinu do bezpečí. Další projev podceňování jeho osoby. Cross se ho nebál. No, měl by se bát. Sakra, Cross by z něj měl být posraný strachy!

Danny Boudreaux natáhl ruku, aby vyzkoušel dveře na před ní terase. Mladý vrah se silně potil. Boudreaux skoro nemohl dýchat. Díval se na svojí nejhorší noční můru a jeho noční můry byly opravdu ošklivé.

Přímo před ním byl detektiv John Sampson! Černý obr byl přímo na terase. Čekal na něj. Seděl tam, nafoukaný jako holub.

Nechal se chytit! Proboha. Nastražili na něj past. Spadl do ní jako skutečný idiot.

Ale, sakra, počkej chvílku. Počkej chvílku!

Něco na tom obrázku nebylo v pořádku... nebo spíš tam něco bylo hodně v pořádku!

Danny Boudreaux zamrkal a podíval se ještě jednou a pořádně. Sampson na tom velkém, nabitém gauči vedle piána spal.

Nohy v ponožkách měl natažené na podnožce. Pistole v pouzdru ležela na malém stolku vedle gauče, asi třicet centimetrů od jeho pravé ruky. Pistole v pouzdře.

Třicet centimetrů. Hmmm. Jenom třicet centimetrů, pomyslel si vrah.

Danny Boudreaux se držel kliky několik nekonečných vteřin. Nepohnul se. Hrudník ho bolel, jako by ho do něj někdo praštil.

*Co dělal? Co dělat? Co sakra dělat?... **DEBILNÍCH TŘICET CENTIMETRŮ...***

Jeho mozek jel rychlostí milion kilometrů za vteřinu. Honilo se v něm tolik myšlenek, že se mu málem zavařil.

Chtěl jít po **Sampsonovi**. Vtrhnout dovnitř a odrovnat toho negra. Pak vyběhnout po schodech a vyřídít rodinu. Chtěl to tolik, že se mu ta myšlenka vypálila do mozku jako cejch.

Do hlavy se mu pořád cpaly vojenské myšlenky. *Čest a odvaha a podobné sračky. Logika všechno překoná. Věděl, co musí udělat.*

Ještě pomaleji, než po schodech vystoupal, po nich zase vycouval ode dveří verandy Grossova domu. Nemohl uvěřit, jak blízko se dostal, aby pak zakopl o tohohle obrovského, hrozivého detektiva.

Možná by mohl vrazit dovnitř a vystřelit tomu velkému negrovi mozek z hlavy. I když *možná* ne. Ten velký negr byl opravdu velký negr.

Ne, vrah ze školy Sojourner Truthové nebude pokoušet štěstí. Bylo před ním tolik zábavy a tolik her, než aby si to takhle zkazil.

***Mil** na to už, příliš mnoho zkušeností. Byl pořád lepší a lepší.*

Zmizel do noci. Měl další možnosti, další práci, kterou mohl udělat. Danny Boudreaux byl volný ve Washingtonu a miloval to. Vychutnával to. Na Grosse a jeho pitomou rodinu si udělá čas později.

Už zapomněl, že jen před několika minutami si málem vyplakal oči. Už sedm dní si nevzal svůj lék. Nenáviděný, hnusný Depakote, ten zatracený lék na špatnou náladu.

Měl na sobě znovu svoji oblíbenou mikinu. **Štěstí**, štěstí, *Radost*, *radost*.

085 KAPITOLA

PROBUDILO MĚ TRHNUTÍ a třesavka. Byl jsem zpocený a srdce mi divoce tlouklo.

Špatný sen? Něco zlého, skutečného, nebo imaginárního? Tma v místnosti byla inkoustově černá, všechna světla byla zhasnutá a několik vteřin mi trvalo, než jsem si vzpomněl, kde to vůbec jsem.

Pak jsem si vzpomněl. Vzpomněl jsem si úplně na všechno.

Byl jsem součástí týmu, který měl na starosti chránit prezidenta - i přesto, že se prezident rozhodl nám tu už tak dost obtížnou práci ještě více zkomplikovat. Prezident se rozhodl vycestovat z Washingtonu, aby ukázal, že se žádných teroristů ani šílenců nebojí.

Byl jsem v New Yorku - v hotelu Waldorf-Astoria na Park Avenue. Jack a Jill byli v New Yorku také. Byli si tak jistí sami sebou, že nám poslali svoji vizitku.

Nahmatal jsem lampičku na nočním stolku a pak se mi podařilo najít i její vypínač. Konečně jsem mohl rozsvítit. Podíval jsem se na budík. Dvě padesát pět.

„To je opravdu skvělé,“ zašeptal jsem si pro sebe. „Prostě paráda.“

Napadlo mě zavolat svým dětem do Washingtonu. Zavolat Naně. Nemyslel jsem to vážně, ale přesto mi ten nápad ležel v hlavě. Přemýšlel jsem o Christine Johnsonové a o tom, že bych jí zavolał domů. Rozhodně ne! Ale ta myšlenka tu byla a líbila se mi představa, že bych s ní mluvil po telefonu.

Nakonec jsem si natáhl tepláky, vklouzl do okopaných pantoflí a přes hlavu si přetáhl starou mikinu. Vyšel jsem na chodbu hotelu. Potřeboval jsem se dostat ven ze svého pokoje. Potřeboval jsem se dostat ze své kůže.

Waldorf-Astoria tvrdě spal. Tak to mělo být. Kromě toho, že všude byli rozmístěni upjatí agenti tajné služby, v každé chodbě, kterou jsem procházel. Byli na noční hlídce u prezidenta. Většinou to byli atleticky vypadající muži, kteří mi připomínali svalnaté účetní. Na celé akci se podílelo jen několik žen.

„Chystáte se na pozdní běh centrem New Yorku, detektive Crossi?“ zeptal se me jeden z agentů, když jsem ho míjel. Byla to

žena jménem Camille Robinsonová. Byla vážná a velmi horlivá jako většina agentů tajné služby. Zdálo se, že mají prezidenta Thomase Byrnese velmi rádi, dost na to, aby se postavili do dráhy střele určené jemu.

„Můj mozek je vzhůru a běží, to je jisté,“ řekl jsem a pokusil se o úsměv. „Možná si do rána stříhne několik maratonů. Jste v pořádku. Nepotřebujete kávu nebo něco?“

Camille zavrtěla hlavou a dál se tvářila vážně. Hlídací pes může být i žena. Zasalutoval jsem pilné agentce a pokračoval v chůzi.

Když jsem procházel strašidelně tichým hotelem, pořád se mi hlavou honilo několik myšlenek. Můj mozek pracoval příliš rychle.

Vražda **Charlotty** Kinseyové byla jedním z matoucích dílů skládačky. Mohl ji spáchat **někdo jiný** než Jack a Jill. Mohl tady být třetí vrah? Proč by tady měl být třetí vrah? Jak by do toho zapadal?

Pokračoval jsem další dlouhou halou a mé myšlenky se vydaly jiným směrem.

.4 co větší a složitější spiknutí? Dallas a John Fitzgerald Kennedy? Memphis a doktor King? Kam směřují tyhle moje myšlenky? Seznam možných spiklenců byl nemožně dlouhý a já stejně neměl možnost dostatek k většině podezřelých. V krizové skupině se hodně mluvilo o spiknutích. FBI bylo spiknutími posedlé, CIA také... ale byla tady jedna důležitá skutečnost: třicet let po atentátech na Kennedyovy tu nebyl nikdo, kdo by věřil, že se ty vraždy opravdu podařilo vyřešit.

Čím víc jsem se nořil do teorií o spiknutích, tím víc jsem si uvědomoval, že je skoro nemožné proniknout k jádru věci. Bylo jisté, že se to zatím nikomu nepodařilo. Mluvil jsem s několika lidmi z Centra pro archivaci a zkoumání atentátů ve Washingtonu a ti došli k přesně stejnému závěru - nebo do slepé uličky.

Procházel jsem halou ve dvacátém poschodí, kde spal prezident. Napadla mě děsivá myšlenka, že je možná ve svém pokoji mrtvý; že Jack a Jill už zasáhli a nechali nám vzkaz, další verše, které ráno objevíme.

„Všechno v pořádku?“ zeptal jsem se agentů přede dveřmi do prezidentského apartmá.

Ostražitě se na mě podíval, jako by se ptal sám sebe: *Proč je tady?* „Zatím ano,“ odpověděl jeden z nich koženě. „Nemáme tu žádné problémy.“

Nakonec jsem uzavřel okruh přede dveřmi svého pokoje. Byly skoro čtyři ráno.

Vklouzl jsem zpátky do svého pokoje. Lehl jsem si do postele. Myslel jsem na svůj večerní rozhovor se Sampsonem, ze kterého jsem se dozvěděl o vraždě Sumnera Moora. Bylo jasné, že Moorovic chlapec není vrah ze školy

Sojourner Truthové. Pokusil jsem už na žádný z těch případů nemyslet.

Konečně jsem usnul a spal do šesti, kdy se vedle mé hlavy zapnulo rádio jako požární **alarm**.

Vybuchla z něj rocková hudba. Stanice K-Rock, New York. Mluvil ke mně Howard Stern. Před lety pracoval dole ve Washingtonu. Howard řekl: „Prezident je ve městě. Mohou být Jack a Jill daleko?“

Všichni o tom věděli. Prezidentův konvoj vyjížděl do ulic Manhattanu v jedenáct. Předváděcí vůz byl připravený znovu vyrazit.

086 KAPITOLA

BRZY MĚLO v New Yorku dojít k zápisu do učebnic dějepisu. Přišel čas, kdy hra měla přestat být jen hrou.

Jack proběhl pomalým a stejnoměrným tempem Central Parkem. Bylo něco po šesté ráno. Běhal venku už od páté. Měl o čem přemýšlet. Konečně nadešel den D. Válečnou zónou byl New York a on si nedokázal představit lepší.

Prohlížel si velmi působivou siluetu Manhattanu, odkud vyběhl po Páté avenue a zamířil na jih. Nad vysokou a nerovnou linií budov mělo nebe barvu dřevěného uhlí viděného skrz pauzovací papír. Nad mrakodrapy se převalovaly chuchvalce kouře.

Ve skutečnosti to bylo zatraceně pěkné. Skoro nádherné. Ne takové, jak o New Yorku obvykle přemýšlel. *Je to jenom fasáda. Jako Jack a Jill*, říkal si.

Když běžel kolem modrého městského autobusu, který jel po Páté avenue, přemýšlel Jestli je možné, že v následu-

jících několika hodinách zemře. Musel na to být připravený, být připravený na cokoliv.

Kamikadze, pomyslel si. *Konečný plán je smrtící, to je jisté. Nevěřil, že by jejich cíl mohl útok přežít.* Nikdo by ho nepřežil. Budou tam i další mrtví. Tohle je válka a ve válce umírají lidé.

Jack se konečně vynořil z parku na křižovatce Páté avenue a Padesáté deváté ulice. Pokračoval v běhu na jih a zvyšoval tempo.

O několik okamžiků později vešel do exkluzivní vstupní haly hotelu Peninsula na západní Padesáté. Bylo deset minut po šesté ráno. Hotel Peninsula byl o trochu dál než dvacet bloků od Madison Square Garden, kde se měl prezident Byrnes objevit podle programu dvacet pět minut po jedenácté. Do hotelové haly právě přinesli *New York Times*. Zahlédl titulky: ZABIJÁCI JACK A JILL VYDĚSILI NEW YORK PŘI NÁVŠTĚVĚ PREZIDENTA. Udělalo to na něj velký dojem. I *New York Times* byly dobře informovány.

Pak Jack uviděl Jill. Jill přišla do haly přesně na čas. *Vždycky na čas.* Byla v Peninsule podle plánu. *Vždycky podle plánu.*

Měla na sobě stříbrnomodrou běžeckou soupravu, ale nevypadalo to, že by se cestou z Waldorfu zapotila. Přemýšlel, jestli běžela, nebo šla. Nebo si vzala taxík.

Nedal nijak najevo, že si jí všiml. Vstoupil do čekajícího výtahu a vyjel do svého poschodí. Sara pojede druhým výtahem.

Došel do svého pokoje a počkal na ni. Jedno klepnutí na dveře. Držela se časového plánu. Přišla ani ne šedesát vteřin po něm.

„Vypadám hrozně,“ řekla. Sařina první slova. Nízké sebevědomí a zranitelnost byly pro ni typické. *Sara chudáček*.

„Ne, nevypadáš,“ ujistil ji. „Vypadáš nádherně, protože jsi nádherná.“ Byla ovšem pravda, že nevypadala dobře. Bylo na ní vidět hrozné napětí posledních hodin. Na obli-

čeji měla masku, která měla zakrýt obavy a pochybnosti, příliš mnoho make-upu a maskary a jasně červené rtěnky. Den D. Blond vlasy si nastříkala lakem a vypadaly křehce.

„Ve Waldorfu už to všechno věř,“ informovala ho. „Myslí si, že k atentátu dojde určitě dneska. Jsou na něj připravení, nebo si to aspoň myslí. Pět tisíc policistů plus tajná služba a FBI. Mají po ruce celou armádu.“

„Jen ať si myslí, že jsou připravení,“ řekl Jack. „Brzy uvidíme, že? A teď pojd' sem,“ usmál se. Vůbec nevypadáš hrozně. Nikdy. Vypadáš úchvatné. Mám tomu podlehnout?“

„Ted?“ „zaprotestovala Sara nepřesvědčivě. Byl to jenom šepot. Tak slabá a zranitelná a nejistá. Nemohla klást odpor jeho silnému a přesvědčivému objetí. Nikdy to nedokázala a to byla také součást plánu. Se vším bylo počítáno, a proto nemohli selhat.

Přetáhl jí přes hlavu tričko a obnažil její hrud, která se vlhce leskla. Vlasy měla nasáklé potem. Přitiskl se k jejímu tělu, které se prohnulo proti němu. Tep se jim začal zrychlovat. *Jack a Jill. V New Yorku. Tak blízko u konce.*

Cítil, jak jí buší srdce jako malému šťvanému zvířeti. Nemohla tomu zabránit. Byla teď tak vyžděšená, a právem.

„Řekni mi prosím, že se ještě někdy uvidíme, i kdyby to nebyla pravda. Řekni mi, že to dneska neskončí, Same.“

„Neskončí to, Opičí tvářičko. Mám teď stejný strach jako ty. Cítit se tak je naprosto normální. A ty jsi velmi normální. Oba jsme.“

„Za několik hodin budeme odjíždět z New Yorku. Jacka a Jill necháme tady,“ zašeptala. „Tak tě miluji, Same. Miluji tě tolik, až mě to děsí.“

Bylo to děsivé. Víc, než mohla Sara tušit. Víc, než měl kdokoliv tušit nebo kdy bude. Historie není pro obyčejné publikum - nikdy nebyla.

Pomalů a opatrně vytáhl pistoli, kterou měl zastrčenou na zádech za gumou tepláků. Potily se mu ruce. Zadržel dech. Přiložil hlaveň Saře ke spánku a vypálil. Jenom jeden výstřel.

Profesionální poprava.

Bez citů.

Skoro bez. citů.

Pistole měla nasazený tlumič. V hotelovém pokoji způsobila asi takový hluk jako slabé plivnutí. Silný náraz kulky ráže 9 mm mu ji vyrazil z náruči. Při pohledu na mrtvé tělo na koberci se roztřásl.

„Ted’ je konec,“ řekl. „Bolest tvého života je pryč, i hořkost a ublížení. Odpusť mi to, Opičí tvářičko.“

Do pravé ruku dal Jill poslední vzkaz. Pak stiskl její pěst, aby se lístek přirozeně zmačkal. Naposledy držel Saru za **ruku**.

A Jill upadla za ním. V hlavě mu zněl tenhle verš z dětské říkanky.

Ale Jack neupadne.

Nadešel den, kdy šílenství dosáhne vrcholu.

*Nadešel den Jacka a **Jill**.*

ČÁST VI - Nikdo už není v bezpečí - nikdo

087 KAPITOLA

TLUSTÝ DOKUMENT, který jsem držel v ruce, byl nadepsaný *Návštěva prezidenta Spojených států. New York, 16. a 17. prosinec.* Měl osmdesát devět stran a byl v něm popsáný doslova každý okamžik od chvíle, kdy prezident vystoupil z Air Force One na letišti La Guardia, do asi dvou hodin odpoledne, kdy se vrátí na jeho palubu a vydá se na zpáteční cestu do Washingtonu.

Stránky obsahovaly i náčrty doslova všech míst, kde se bude prezident pohybovat: letiště La Guardia, hotel Waldorf, Felt Forum v Madison Square Garden, trasa konvoje, alternativní trasy.

V dokumentu tajné služby stálo:

10:55 Pan prezident a paní Byrnesová nastupují do konvoje.

Pozn.: Pan prezident a paní Byrnesová projdou kordonem policistů do hotelu Waldorf-Astoria.

11:00 Konvoj odjíždí od Waldorfu po trase (kód C) směr Madison Square Garden, Felt Forum.

Zabýval jsem se v duchu hádankou Jack a Jill, dokud se nepřiblížil čas prezidentova odjezdu z Waldorfu v koloně limuzín, policejních vozů a motocyklů. V posledních třech dnech vypracovala FBI, tajná služba a policie složitý plán, jak zatknout Jacka a Jill, kdyby se opravdu objevili v Madison Square Garden. Uvnitř bude po dobu prezidentova projevu skoro tisíc agentů a policistů v civilu. Všichni jsme pochybovali, že to bude dostatečná ochrana.

Celé dopoledne se mi hlavou honila znepokojující myšlenka: *Nikdo nemůže zastavit kulku atentátníka. Nikdo, kromě oběti.*

Co Jack a Jill udělají? Jak to celé proběhne? Věřil jsem, že v Madison Square Garden budou. Podezíral jsem je, že mají v plánu dokončit svoji práci a mají v plánu i uniknout.

Prezident a paní Byrnesová byli usazeni ve svém autě přesně pět minut po jedenácté. Kordon tuctu agentů tajné služby je kryl cestou z hotelového apartmá do pancéřované limuzíny čekající v podzemní garáži.

Šel jsem těsně za hlavním kordonem. Mojí rolí zde nebylo prezidenta fyzicky chránit. Už jsem řekl Jayi Grayerovi, jak si představuji, že k útoku dojde. *Bude to zblízka. Ale budou mít únikový plán.*

Ke změně plánu už toho rána došlo. *Žádný kordon zkušených policistů u zadního vchodu. Žádná příležitost pro fotografie.* Přesvědčili jsme prezidenta, aby už znovu neprocházel otevřenou halou hotelu Waldorf.

Pozoroval jsem, jak prezident a paní Byrnesová přicházejí k limuzíně, aby se vydali na tříkilometrovou cestu. Drželi se za ruce. Byl to dojemný okamžik. Zapadalo to do všeho, co jsem věděl o Thomasovi a Sally Byrnesových.

Žádná lítost.

Konvoj vyrazil přesně na čas. Bylo to to, čemu tajná služba říkala „formální typ konvoje“. Tvořilo ho dvacet osm aut. V šesti seděly obranné týmy. Jedno auto, „zpravodajské“, vezlo počítače, které udržovaly spojení s ústředím. Přemýšlel jsem, jestli Jack a Jill znají tenhle rozvrh a počet aut.

Limuzíny konvoje zahrnuly po výjezdu z garáže skoro do pravého úhlu. Pod našimi pneumatikami hlasitě zařinčely poklopy. Cesta začínala na Park Avenue a pak vedla na západ po Čtyřicáté sedmé ulici k Padesáté.

Jel jsem s Donem Hamermanem dvě auta za prezidentem. Dokonce i Hamerman byl to dopoledne zaražený a nepřítomný. Nic se zatím nestalo. Bylo možné, že by Jack a Jill změnili svůj plán? Byl to jejich způsob, jak zakrýt stopy? Objeví se v okamžiku, kdy o tom začneme pochybovat? Překvapí mě a zaútočí na konvoj?

Sledoval jsem všechno z okna vozu. Dopoledne mi připadalo děsivé a nereálné. Lidé na chodnících nadšeně mávali a tleskali konvoji, který projížděl kolem. To byl jeden důvod, proč se prezident Byrnes rozhodl, že se nemůže dále skrývat v Bílém domě. Lidé,

dokonce i Newyorčané, ho chtěli vidět. Byl to dobrý prezident, oblíbený a také odvážný.

Kdo chtěl zabít Thomase Byrnesa a proč? Potenciálních nepřátel bylo mnoho, ale já se stále vracel k prezidentovu vlastnímu seznamu. Senátorka Glassová, viceprezident Mahoney, několik zpátečníků v Bílém domě, mocných mužů, spojených s Wall Street. Řekl, že se snaží změnit systém, a systém se změně vší silou brání.

Systém se změně vší silou brání!

Policejní sirény kvílely a zdálo se, že jsou všude kolem nás. Byla to řvoucí stěna hluku, která vznikla zvláště pro tuto příležitost. Mé oči přeskakovaly z jásajícího davu na řadu aut v konvoji a zpátky.

Byl jsem toho součástí, a přesto jsem měl pocit, že tam nepatřím. Musel jsem pořád myslet na Dallas, Johna Kennedyho, Roberta Kennedyho a doktora Kinga. Minulé tragédie naší země. Naše tragická historie. Nemohl jsem spustit oči z předváděcího vozu.

Přišlo mi skoro nemožné a nemyslitelné, že dva ze tří nejdůležitějších atentátů zůstaly pro mnoho lidí nevyřešenou záhadou. Dva ze tří hlavních atentátů století nebyly nikdy uspokojivě vyjasněny.

VIP garáž pod Madison Square Garden byl betonový bunkr, vymalovaný jasně bílou barvou. Čekala tam na nás skoro stovka agentů tajné služby a příslušníků newyorské policie. Všichni agenti tajné služby měli sluchátka, která je spojovala se sítí tajné služby.

Díval jsem se, jak Thomas a Sally Byrnesovi pomalu vystupují z pancéřovaného auta. Pozoroval jsem prezidentovy oči. Vypadal klidně, sebejistě a soustředěně. Možná věděl přesně, co dělá; možná tenhle způsob byl jediný možný.

Nebyl jsem od prezidenta a jeho ženy ani čtyři metry. Každá vteřina, kterou byli na otevřeném prostranství, vypadala jako věčnost. V garáži bylo příliš mnoho lidí. *Kterýkoliv z nich by mohl být vrah.*

Prezident a Sally Byrnesová se smáli a uvolněně rozmlouvali s významnými osobnostmi z New Yorku. Byli v tom oba velmi dobří. Byli si vědomi neobyčejně významné ceremoniální role úřadu. Symbolizovali absolutní moc. Proto byli tady. Velmi se mi líbila jejich zodpovědnost a smysl pro povinnost. Nana se v nich mýlila.

Byl jsem si jistý, že to jsou slušní lidé, kteří dělají, co mohou. Chápal jsem, jak je jejich práce obtížná. Neuvědomil jsem si to, dokud jsem nepřišel do Bílého domu.

Prezidentovi Byrnesovi a Sally Byrnesové se nesmí nic stát, pomyslel jsem si - pokud něčí vůle dokáže zastavit kulku atentátníka, zabránit, aby se něco hrozného stalo tady v garáži nebo nahoře v přečpaném Felt Foru.

Kterýkoliv z těchto lidí by mohl být vrah, honilo se mi stále v hlavě, když jsem pozoroval dav.

Dostaňte prezidenta a jeho ženu odtud. Udělejte to hned! Rychle, rychle!

Kennedyho centrum v D. C! Střelba na tu studentku právě, Charlottu Kinseyovou na veřejném místě jako by nic! Mé myšlenky se stále vracely zvláště k téhle vraždě.

Stala se tam věc, která na Jacka a Jill něco prozrazovala. Schéma bylo porušeno! Jaké bylo to pravé schéma?

Šli jsme nahoru do přeplněné posluchárny.

Jestli Jack a Jill chtějí zemřít, pak tady mohou uspět. Snadno!

A přesto se mi pořád zdálo, že chtějí po činu uniknout. V tomhle byli zatím zásadoví. Nevěděl jsem, jak by se jim to mohlo podařit uprostřed Madison Square Garden - ne, pokud se rozhodli zaútočit tady.

Skuteční Jack a Jill - prezident a první dáma Spojených států - dorazili. Načas.

088 KAPITOLA

POD NOSEM MI stekla kapka potu.

Na hrudi mi sedělo těžké závaží.

Dunivý zvuk, přicházející ze sálu z kovu a oceli, zvýšil stávající zmatek a chaos. Když jsme vstoupili dovnitř, decibely nás málem ohlušily. V okamžiku, kdy jsme vešli, bylo v sále asi deset tisíc lidí.

Spolu se zbytkem bezpečnostního doprovodu jsem zamířil k místu pro hlavního řečníka. Agenti tajné služby, FBI a policie byli rozmístěni všude kolem prezidenta. Všude jsem hledal Kevina Hawkinse. Doufal jsem, že vedle něj uvidím Jill.

Prezidentův krok po vstupu do posluchárny ani jednou nezakolísal a z tváře mu nezmizel úsměv. Vzpomněl jsem si na jeho slova: „*Výhrůžky dvou bláznů nesmí narušit chod vlády Spojených států. To nesmíme trpět.* „

V budově bylo vedro, ale mě poléval studený pot - studený jako vítr, který foukal od řeky Hudson. Byli jsme ani

ne třicet metrů od masivní řečnické tribuny, která byla plná osobností a známých politiků, včetně guvernéra a populárního starosty města.

Blesky fotoaparátů blikaly odevšad, ze všech myslitelných úhlů. Z jednoho reproduktoru zakvílela zpětná vazba. Upravil jsem si pěticipou hvězdu na levé klopě saka. Hvězda měla dohodnutou barvu pro tento den. Označovala mě jako součást bezpečnostního týmu. Barva dne byla zelená. Barva naděje?

Jack a Jill zatím vždycky splnili své sliby. Možná našli způsob, jak dovnitř pronést zbraně. V obrovském sále bylo nejméně tisíc pistolí, ale také ručnice a brokovnice. Měla je policie a ostatní členové ostrahy.

Kterýkoliv z nich by mohl být Jack nebo Jill.

Kterýkoliv z nich by mohl samozřejmě být Kevin Hawkins.

Vedle mě stál Don Hamerman, ale hluk byl příliš velký na to, abychom se mohli bavit normálním hlasem. Občas jsme se k sobě naklonili a zařvali jeden druhému do ucha.

Přesto bylo obtížné zaslechnout víc než jednotlivá slova nebo fráze.

„Cesta k tribuně mu trvá moc dlouho!“ řekl Hamerman. Aspoň myslím, že to řekl.

„Já vím. O tom mi povídejte,“ zařval jsem zpátky.

„Sledujte pohyby davu,“ zaječel na mě. „Zpanikaří, když uvidí zbraň. Prezident je v tom davu moc dlouho. To se těm vrahům posmívá? Co si myslí, že musí dokázat?“

Vedoucí personálu měl pravdu. Zdálo se, že prezident Jacka a Jill vyzývá. Přesto jsme stále mohli mít s pastí v přeplněné hale úspěch.

Náhle propukla v davu panika! Dav se začal rozdělovat. „Zabte toho zkurvysyna! Zabte ho!“ slyšel jsem někoho řvát asi dvě řady před sebou. Vystartoval jsem a co nejrychleji jsem si prorážel cestu davem.

„Pozor, ty parchante,“ zaječela mi nějaká žena do obličeje.

„Zabte ho teď!“ slyšel jsem zepředu.

„Pusťte mě!“ řval jsem co nejhlasitěji.

Muž, který způsobil tu scénu, měl světlé vlasy až na ramena. Na sobě měl černou pytlovitou bundu a na zádech černý batůžek. Popadl jsem ho ve stejný okamžik jako někdo jiný z druhé strany uličky. Strhli jsme ho k zemi rychle a tvrdě. Jeho lebka udeřila o betonovou podlahu.

„Policie New York,“ vykřikl muž, který se mnou držel blondáka.

„Policie D. C, Bílý dům!“ vykřikl jsem v odpověď. Stále jsem držel podezřelého na zemi. Policista mu mířil pistolí do obličeje.

Neidentifikoval jsem blondáka jako Kevina Hawkinse, ale v žádném případě jsem si nemohl být jistý a už vůbec jsem nemohl riskovat. *Museli jsme ho srazit k zemi. Neměli jsme na výběr.*

„Zabte toho parchanta! Zabte prezidenta!“ nepřestával blondák řvát.

Celá ta scéna byla naprosto šílená, nejenom ten pitomec na podlaze.

„Zranili jste mě!“ začal ječet na mě a policistu z New Yorku. „Rozbili jste mi hlavu!“

Šílenec? uvažoval jsem.

Napodobuje Jacka a Jill?

Snaží se odvést pozornost?

089 KAPITOLA

ÚTOK KAMIKADZE! Ted' mohl přijít každou vteřinou. Vrah, který chce spáchat sebevraždu. To bylo něco, co se nedá zastavit. Proto byl také prezident Byrnes tak blízko smrti.

Kevin Hawkins neměl žádné problémy s tím, aby se doslal do popředí v hlučném, přecpaném sále. Využil svou představivost a vizuální schopnosti a vytvořil pro sebe neobvyklou identitu.

Hawkins teď byl vysoká bruneta, oblečená v tmavě modrém kalhotovém kostýmu. Jako žena nevypadal zvlášť dobře, ale proto bylo aspoň méně pravděpodobné, že na sebe upoutá pozornost.

Hawkins měl také identifikační štítek FBI, pravý od razítka až po tloušťku papíru. Označoval ho jako Lyndu Coleovou, zvláštní agentku z New Yorku. Fotograf stál u sedadla Lyndy Coleové v šesté řadě a klidně se rozhlížel po davu.

Cvak.

Cvak.

Udělal v duchu několik snímků, jeden za druhým, většinou stejné jako jeho konkurence. FBI, tajná služba, policie New York. Ve skutečnosti si nemyslel, že by mu někdo mohl konkurovat.

Kamikadze. Kdo by mohl něco takového zastavit? Nikdo. Možná Bůh. A možná ani On.

Početní síla protivníka na něj udělala dojem. Bylo vidět, že mají to dopoledne vážně v úmyslu Jacka a Jill zastavit. A kdo ví? Možná uspějí díky své ohromné palebné síle. Už se staly podivnější věci.

Hawkins nevěřil, že by se jim to mohlo podařit. Poslední skutečnou šanci měli předtím, než se dostal do budovy - ne teď. Fotograf versus FBI, tajná služba, policie New York. To mu připadalo rozumné. Zdálo se mu, že je to docela férová hra.

Upoutala ho ironie, která se skrývala v jejich propracované přípravě. Čekal, až se objeví jeho cíl. *Jejich plán byl nedílnou součástí jeho plánu.* Všechno, co teď dělali, každý jejich krok byl očekávaný a nezbytný pro práci kamikadze.

Z reproduktorů začala znít „Stará dobrá vlajka“ a Hawkins tleskal spolu s ostatními. Přes to všechno byl patriot. Nikdo tomu po dnešku nebude věřit, ale věděl, že je to pravda.

Kevin Hawkins byl jeden z posledních opravdových patriotů.

090 KAPITOLA

NIKDO NEZASTAVÍ kulku atentátníka.

V plicích jako by mi hořel oheň. Rychle jsem si dělal cestu davem - všude jsem hledal Kevina Hawkinse.

Každý nerv v mém těle byl napjatý a bolavý. Pravou rukou jsem svíral pažbu pistole. Stále jsem myslet na to, že kterýkoliv z těchto lidí by mohl být Jack nebo Jill. Moje pistole mi v tom obrovském davu připadala směšně malá.

Dostal jsem se do druhé řady, napravo od čtyři metry vysoké tribuny. Zdálo se, že světlo v hale pohasíná, ale možná to bylo jenom světlo v mé hlavě. Světlo v mé duši?

Prezident právě vstupoval na šedivé kovové schody. Potřásl si rukou se svým příznivcem. Poklepal na rameno dalšímu. Zdálo se, že silou potlačil myšlenku na nebezpečí.

Sally Byrnesová stoupala do schodů před svým manželem. Jasně jsem viděl její rysy. Napadlo mě, že stejný výhled mají i Jack a Jill. Agenti tajné služby obsadili snad všechno myslitelný prostor kolem tribuny.

Byl jsem tam, když se to konečně stalo. *Byl jsem tak blízko prezidenta Byrnese.*

Jack a Jill zaútočili se strašlivou zuřivostí.

Vybuchla bomba. Hrom udeřil s nepředstavitelnou silou blízko tribuny - možná na tribuně samotné. Exploze naprosto zaskočila tělesné strážce koleni prezidenta. Vybuchla uvnitř obranného okruhu.

*Chaos! Bomba namísto střelby! I přesto, že sál **byl** kvůli bombám to ráno obrácen naruby, znělo mi hlavě, když jsem se tlačil dopředu.* Všiml jsem si, že mi krvácí ruka - nejspíš z rvačky s tím pitomcem, ale možná od výbuchu.

Události se začaly řítit v nečekaném sledu. Všude v davu bylo vidět pistole a brokovnice. Zdálo se, že nikdo neví, kde nebo jak bomba vybuchla a jaký měl výbuch následky. *Nebo jakému účelu měla bomba sloužit.*

V prvních dvaceti řadách a na tribuně padli všichni na zem.

Ke stropu, skleněné střeše a ocelovým nosníkům stoupal hustý černý kouř.

Vzduch páchl Jako když se pálí vlasy. Všude křičeli lidé. Nemohl jsem poznat, kolik jich bylo zraněno. Prezidenta jsem už neviděl.

Bomba vybuchla blízko tribuny, velmi blízko místa, kde před několika vteřinami stál prezident Byrnes, potřásl si rukama a rozmlouval se svými příznivci. Zvuk výbuchu mi stále zně! v uších.

Vší silou jsem si prorážel cestu k tribuně. Nedalo se říct, kolik je zraněných nebo snad zabitých výbuchem. Pořád jsem nemohl najít prezidenta nebo paní Byrnesovou kvůli kouři a chaoticky se pohybujícím postavám. K místu katastrofy se tlačili televizní kameramani.

Konečně jsem si všiml hloučku agentů tajné služby natěsnaných kolem prezidenta. Stá! na nohou. Thomas Byrnes byl naživu a nezdálo se, že by byl zraněn. Agenti ho začali odvádět do bezpečí. Tělesní strážci tajné služby chránili prezidenta vlastními těly.

Držel jsem v ruce svou zbraň a pro jistotu jí mířil ke stropu. „Policie!“ křičel jsem.

Několik dalších agentů tajné služby a detektivů dělalo totéž. Identifikovali jsme se jeden druhému. Snažili jsme se nenechat se v tom zmatku zastřelit a ani nezastřelil někoho jiného. Několik lidí v davu hystericky ječelo.

Nepřestával jsem se tlačit směrem k jihozápadnímu východu, kterým tajná služba předtím prezidenta přivedla. Úniková trasa byla dohodnuta předem.

Pod červeným nápisem VÝCHOD začínal dlouhý betonový tunel, který vedl k parkovišti pro zvláštní hosty na říční straně budovy. Čekala tam neprůstřelná, pancéřovaná auta. *Co tam ještě může čekat?* přemýšlel jsem. Když jsem se co nejrychleji prodíral kupředu, zazněl mi v hlavě varovný hlas. *Jack a Jill byli vždycky o krok před námi. Minuli ho! Proč ho minuli?*

Oni nedělají chyby.

Byl jsem od prezidenta a jeho ochranky asi deset metrů daleko, když mi to konečně došlo, když jsem konečně pochopil to, co zatím nikoho nenapadlo.

„Změňte trasu!“ zařval jsem z plných plic.

„Změňte únikovou trasu!“

091 KAPITOLA

NIKDO MŮJ křik neslyšel. V té mele jsem stěží slyšel sám sebe. V Madison Square Garden byl příliš velký hluk a zmatek.

I přesto jsem se dál tlačil dopředu a zoufale se snažil dosáhnout skupinku, která z mého pohledu vypadala jako sebranka kolem vítěze v boxerském ringu. Kouř z výbuchu vytvářel stroboskopické efekty!“

„Změňte únikovou trasu! Změňte únikovou trasu!“ křičel jsem znovu a znovu.

Konečně jsme vstoupili do bílého betonového tunelu. Každý zvuk se tam podivně odrážel. Byl jsem těsně za posledním agentem tajné služby.

„*Nechod'te tudy! Zastavte prezidenta!*“ křičel jsem dál. Zbytečně.

Tunel byl plný zvláštních hostů, kteří přišli pozdě, a dalších členů ochranky. Tlačili jsme se kupředu proti silnému přílivu z opačného směru.

Ted už bylo pozdě změnit trasu. Dostával jsem se blíž a blíž k prezidentovi a paní Byrnesové. Zoufale jsem pátral v davu po tváři Kevina Hawkinse. Pořád byla šance ho zastavit.

V každé tváři, na kterou jsem se podíval, byl šok. Oči rozšířené hrůzou zkoumaly **můj** obličej. Náhle se ve středu tunelu ozvalo několik hlasitých ran. Výstřely!

Zdálo se, že pět výstřelů explodovalo v těsném kordonu okolo prezidenta. Někdo se dostal do obranného okruhu. Mé tělo sebou trhlo, jako by výstřely zasáhly mě.

Pět výstřelů. Tři rychle po sobě - pak další dva.

Neviděl jsem, co se stalo přede mnou, náhle ke mně dolehl děsivý zvuk. Byl do vysoký, rezavý nářek.

Pět výstřelů!

Tři - pak dva další.

Nářek přicházel z místa, kde jsem naposledy zahlédl prezidenta Byrnese a kde před několika vteřinami zazněly výstřely.

Celým tělem jsem se vrhl proti davu prodíral se k epicentru všeho šílenství.

Měl jsem pocit, jako bych se snažil uniknout z pohyblivého písku. Nebylo skoro možné jít, pohnout se kupředu.

Pět výstřelů. Co se tam vepředu stalo?

Pak jsem to uviděl. Náhle jsem uviděl všechno.

Vyschlo mi v ústech a oči mi zaplavily slzy. Betonový tunel podivně ztichl. Prezident Byrnes ležel na studené šedivé podlaze. Po bílé košili mu tekly pramínky krve. Jasně červená krev mu vytékala i z pravé strany obličeje nebo možná ze zranění vysoko na krku. Ze svého místa jsem to nemohl poznat.

Střelné rány. Jako při popravě.

Profesionální zásah.

Jack a Jill, ti parchanti!

Bylo to jejich schéma nebo to k němu mělo blízko.

Tlačil jsem se kupředu a odstrkoval lidi z cesty. Viděl jsem Dona Hamermana, Jaye Grayera a pak i Sally Byrnesovou. Všechno se dělo jako ve zpomaleném filmu.

Sally Byrnesová se snažila dostat ke svému manželovi. Nezdálo se, že by první dáma byla zraněná. Přesto jsem uvažoval, jestli i ona byla cílem. Možná cílem pro Jill? Agenti tajné služby drželi paní Byrnesovou vzadu a snažili se ji chránit. Snažili se ji držet daleko od kaluže krve, od jejího manžela, od každého možného nebezpečí.

Pak jsem uviděl další tělo. Šok byl jako rána pěstí do **žaludku**. **Tuhle** strašnou scénu nikdo nečekal.

Na zemi blízko prezidenta ležela žena. Byla střelena přímo do pravého oka. Druhou ránu měl a v hrdle. Zdálo se, že je **mrtvá**. Vedle jejího těla ležela poloautomatická pistole.

Atentátník?

Jill?

Kdo jiný by to mohl být?

Můj pohled znovu přitáhla nehybná postava Thomase Byrnese. Báł jsem se, že je opravdu mrtvý. Nemohl jsem si být jistý, ale myslel jsem si, že ho zasáhly nejméně tři výstřely. Viděl jsem, že se Sally Byrnesová konečně dostala k manželovu tělu. Nesnažila se ovládnout svůj pláč a nebyla jediná.

092 KAPITOLA

JACK SEDĚL a klidně pozoroval změt' aut a náklad'áků, nahuštěných nárazníků na nárazník na Západní ulici blízko vjezdu do Holandského tunelu.

Ze všech stran kolem svého džípu slyšel rádio. Pozoroval nešťastné a zmatené tváře v autech. Ženě ve středních letech, která seděla v zeleném fordů, tekly po tvářích slzy. Tisíce sirén kvílelo jako při leteckém poplachu.

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli. Ted' všichni vědí proč, nebo si to aspoň myslí.

Ted' už každému došlo, že jejich hra byla myšlena vážně.

Vypněte ty zprávy, chtělo se mu říct všem těm dobrým lidem před tunelem na výjezdu z New Yorku. To, co se stalo, nemá s nikým z vás nic společného. Opravdu a upřímně nemá. Nikdy ze nedozvíte pravdu. Nikdo se ji nedozví. Stejně byste ji nesnesli. Nepochopili byste to, ani kdybych zastavil a vysvětlil vám to tady na místě.

Když konečně vjel do dlouhého, klaustrofobického tunelu, který se plazil pod Hudsonem, snažil se nemyslet na Saru Rosenovou. Za tunelem zaplatil v New Jersey poplatek na dálnici a vydal se po I-95, která vedla do Delaware a dál na jih.

Sara byla minulost a na minulosti nezáleželo. Minulost neexistovala, kromě poučení pro budoucnost. Sara byla pryč. Myslel na ubohou Saru, když jedl hamburger a hranolky u Burger King blízko odbočky na Talleyville. Bylo třeba truchlit. Za Jill, ne za prezidenta Byrnesa. Měla větší cenu než tucet takových Byrnesů. Odvedla dobrou práci, skoro perfektní, i když byla od začátku zneužívána. A Sara Rosenová byla zcela jistě zneužívána. Byla jeho oči a uši v Bílém domě. Byla jeho milenkou. Ubohá Opičí tvářička.

Když se asi v sedm večer blížil k Washingtonu, složil sám sobě slavnostní přísahu: už nikdy nepropadne lítosti nad Sarou. Věděl, že to dokáže. Dokázal ovládat své myšlenky. Byl lepší než Kevin Hawkins, i když to byl velmi dobrý voják.

Býval Jack.

Ale už není Jack.

Jack už neexistuje.

Už nebyl ani Sam Harrison. Sam Harrison byl jenom zástěrka, nezbytné bezpečnostní opatření, součást celého plánu. *Sam Harrison* už neexistuje.

Ted' už bude jeho život znovu jednoduchý a dobrý. Byl skoro doma. Dokončil svoji *Mission: Impossible*, a úspěšně. Všechno šlo skoro perfektně.

A pak už byl doma. Zahnul na dobře známou příjezdovou cestu, na které ležely pestrobarevné mořské škeble, oblázky a několik dětských hraček.

Viděl Jak od domu přibíhá malá holčička a vlají za ní její světlé vlasy. Hned za ní běžela jeho žena. Z očí se mu začaly řinout slzy a stékaly mu tvářích. Nebál se plakat. Už se nebál ničeho.

Dobrý Bože, díky, válka konečně skončila. Nepřítel, ztělesnění d'ábla, je mrtvý. Dobro zvítězilo a ten nejceněnější způsob života na zemi je zase na chvíli zachráněn - aspoň na dobu života jeho dětí.

Nikdo se nikdy nedozví, jak se to stalo nebo kdo je za to zodpovědný.

Stejně, jako to bylo s Johnem Kennedym v Dallasu.

A s Robertem Kennedym v Los Angeles.

A s aférami Watergate a Whitewater a s většinou dalších významných událostí v naší nedávné historii. Po pravdě, americká historie je neznámá; je pečlivě chráněná před pravdou. Takhle se to dělá po americku.

„Já tě tak miluji,“ zašeptala mu do ucha jeho žena. „Jsi můj hrdina. Udělal jsi tolik dobrého a odvážného.“

Také si to myslel. Řeklo mu to jeho srdce.

Už nebyl Jack. Jack už neexistoval.

093 KAPITOLA

JEŠTĚ TO NESKONČILO!

Chvilí po poledni obdržela tajná služba od newyorské policie zprávu o další vraždě. Měli pádný důvod věřit, že je zde spojení s atentátem na prezidenta Byrnesa.

Jay Grayer a já jsme spěchali do hotelu Peninsula, který je v centru blízko Páté avenue. Ještě jsme se nevzpamatovali z dopoledního hororu a stále jsme nemohli uvěřit, že na prezidenta někdo střílel. I přesto jsme již znali všechny podrobnosti nové vraždy. Pokojská objevila tělo v apartmá v jedenáctém poschodí. Byla tam také báseň od Jacka a Jill. *Závěrečná báseň?*

„Co říká policie?“ zeptal jsem se Jaya cestou k hotelu. „Jaké jsou podrobnosti?“

„Podle první zprávy by ta mrtvá žena mohla být Jill. Jill mohla být zavražděna - nebo možná spáchala sebevraždu. Jsou si celkem jisti, že ten vzkaz je autentický;“

Záhada uvnitř záhad pokračovala. Byla ta smrt také součástí plánu Jacka a Jill? Mysle! jsem si. že nejspíš ano a že

je třeba odkrýt ještě více vrstev - vrstvu za vrstvou, než se dostaneme k jádru celé věci.

Já a Grayer jsme vystoupili z výtahu v poschodí, kde se stala vražda. Všude byla policie. Viděl jsem pracovníky první pomoci, příslušníky zásahové jednotky v přilbách s plexisklovým hledím, uniformy, detektivy. Byl to naprostý bláznec. Měl jsem strach z úniku informací.

„Co prezident?“ zeptal se nás jeden z detektivů, když jsme přišli. „Víte něco? Je nějaká naděje?“

„Stále je naživu. Jistěže je naděje,“ řekl Jay Grayer. Pak jsme pokračovali v chůzi, dál od hloučku detektivů.

V hotelovém apartmá se tísnil asi tucet policistů a agentů FBI. Z ulic pod námi doléhal zlověstný zvuk policejních sirén. Hlasitě tloukly zvony, nejspíš na katedrále sv. Patrika, která byla na jih od nás na Páté avenue.

Na šedém plyšovém koberci vedle neustlané postele leželo tělo blondýnky. Její obličej, krk a hrud' byly potřísněné krví. Měla na sobě stříbrnomodrou běžeckou soupravu.

Na koberci vedle jejích běžeckých bot značky Nike ležely brýle s drátěnými obroučkami.

Byla zastřelena jako při popravě - stejně jako všechny oběti Jacka a Jill.

Jeden výstřel zblízka do hlavy.

Velmi profesionální. Velmi chladnokrevně.

Žádná vášeň.

„Byla někdy na našem seznamu podezřelých?“ zeptal jsem se Grayera. Věděli jsme, že jméno mrtvé ženy je Sara Rosenová.

„Byla součástí personálu Bílého domu. Unikla dvěma podrobným prověrkám a to bylo zatím nejděsivější zjištění.“

„Pokud vím. tak ne. Byla něco jako součást inventáře v komunikačním oddělení Bílého domu. Každý ji měl rád pro její pracovitost a profesionalitu. Důvěřovali jsme jí. Proboha, to je zmatek. To je neštěstí. Důvěřovali jsme jí.“

Kus levé části jejího obličeje byl pryč, jako by ho utrhlo nějaké zvíře. Vypadalo to, že ji smrt překvapila. V jejích očích nebyl strach.

Důvěřovala svému vrahovi. Byl to Jack, kdo stiskl kohoutek? Všiml jsem si špíny kolem rány, šedivého kolečka. Byl to výstřel z bezprostřední vzdálenosti. Musel to být Jack. *Profesionální. Žádná vášeň. Další poprava.*

Ale je tohle opravdu Jill? přemýšlel jsem, když jsem se sklonil nad tělem. Nájemný vrah Kevin Hawkins zemřel v nemocnici sv. Vincenta. Věděli jsme, že Hawkins pronikl do Madison Square Garden v přestrojení za agentku FBI. Použil bombu, aby dostal svoji oběť tam, kde ji chtěl v tom okamžiku mít. Čekal v únikovém tunelu, oblečený jako žena. Fungovalo to. Jaký byl Hawkinsův vztah k téhle ženě? O co tu sakra šlo?

„Nechal tady báseň. Vypadá jako ty ostatní,“ řekl mi Jay Grayer. Lístek byl v igelitovém pytlíku na důkazy. Podal mi ho. „Poslední vůle Jacka a Jill,“ řekl.

„Perfektní vraždy,“ zamumlal jsem, spíš pro sebe než pro Grayera. „Jack a Jill zemřeli v New Yorku. Případ je uzavřený, je to tak?“

Agent tajné služby se na mě podíval a pomalu zavrtěl hlavou. „Tehle případ nebude nikdy uzavřený. Aspoň ne v našem životě.“

„Byl jsem jenom ironický,“ řekl jsem.

Přečetl jsem si poslední vzkaz.

*****

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli,
oznamují, že celá věc končí.

Poprava d'ábla

byla vykonána

a Jack a mrtvá Jill se loučí.

*****

„K čertu s tebou, Jill,“ zašeptal jsem nad mrtvým tělem. „Doufám, že za to, co jste dnes udělali, se budete škvařit v pekle. Doufám, že tam pro vás mají připravený zvláštní program.“

094 KAPITOLA

NIKDE NEBYLA ZPRÁVA o atentátu přijata s takovým zármutkem jako ve Washingtonu. Thomas Byrnes byl milovaný i nenáviděný, ale patřil tomuhle městu, a *zvláště ted'.*

Christine Johnsonová byla v šoku stejně jako její nejbližší přátelé a skoro každý, koho znala. Učitelé a děti ve škole Sojourner Truthové byli tím, co se prezidentovi stalo v New Yorku, naprosto zničení. Bylo to tak děsivé a kruté, ale také tak nesnesitelně smutné a neskutečné.

Kvůli střelbě bylo to odpoledne ve všech školách zrušeno vyučování. Christine Johnsonová sledovala televizní zpravodajství z pokusu o atentát od prvního okamžiku, kdy přišla domů ze školy. Stále nemohla uvěřit tomu, co se stalo. Nikdo tomu nemohl uvěřit. Prezident byl stále naživu. Žádné další informace nebyly zatím zveřejněny.

Christine nevěděla, jestli byl Alex Cross v Madison Square Garden, ale věřila, že ano. Bála se i o něj. Líbila se jí detektivova upřímnost a vnitřní síla, ale hlavně jeho

schopnost soucitu a zranitelnost. Líbilo se jí, jak se dívá, mluví, jak se pohybuje. Také se jí velice líbilo, jak Alex vychovává svého syna Damona. O to víc toužila po svém dítěti. Musí si o tom s Georgem promluvit. Musí si s Georgem promluvit.

Ten večer přijel domů před sedmou, což bylo o hodinu dříve než obvykle. George Johnson pracoval tvrdě ve své právnické firmě. Bylo mu třicet sedm a měl jemnou, pohlednou dětskou tvář. Byl to dobrý člověk, i když příliš sobecký.

Christine ho přesto milovala; akceptovala jeho dobré i špatné stránky. Myslela na to, když ho objímala ve dveřích. V její mysli o tom nebyla žádná pochybnost. Setkala se s Georgem na Howardově univerzitě a od té doby byli stále spolu. Věřila, že to tak má být a že to tak zůstane.

„Na ulicích pořád pláčou lidé,“ řekl George. Po objetí si svlékl sako obleku od Brooks Brothers a uvolnil kravatu, ale nešel se nahoru převléknout. Ted večer porušil všechny svoje zvyky. Bod pro Georga.

„Prezidenta Byrnese jsem nevolil, ale přesto to na mě dolehlo, Chris. Ztracená smůla.“ V jeho očích byly slzy a to znovu vyvolalo její.

George obvykle své city **skrýval** a držel v sobě. Christine dojalo jeho pohnutí. Byla hodně dojatá.

„Už jsem plakala několikrát,“ přiznala se Georgovi. „**Znáš** mě. Já ho volila, ale o to nejde. Zdá se, jako bychom ztráceli respekt ke všem institucím, ke všemu trvalému. Hrozně rychle ztrácíme úctu k lidskému životu. Vidím to už. i v očích šestiletých školáků. Vidím to ve škole každý den.“

George Johnson znovu objal svou ženu a pevně ji k sobě přitiskl. Při svém metru osmdesát byl stejně vysoký jako ona. Christine mu lehce položila hlavu na rameno. Voněla citrusovým parfémem. Používala ho do školy. Tak moc ji miloval. Byla jiná než všechny ostatní ženy, jiná než všichni lidé, které kdy potkal. Byl neuvěřitelně šťastný, že ji má, že ho miluje, že ji může takhle držet.

„Víš, jak to myslím?“ zeptala se. Chtěla ten večer s Georgem mluvit, nechtěla, aby se jí vzdálil, jak se to často stávalo.

„Jistěže ano,“ řekl. „Každý to cítí, Chrissie. Ale nikdo neví, jak to zastavit.“

„Připravím nám něco k jídlu. Můžeme se dívat na CNN. Nechce se mi na ty zprávy dívat, ale zároveň nemohu přestat.“

„Pomůžu ti s baštou,“ nabídl jí George, což nebylo obvyklé. Přála si, aby to takhle bylo častěji a aby ho k tomu nemusela přimět další národní tragédie. Věděla, že taková je většina mužů. V manželství byly horší věci.

Uvařili společně vegetariánskou ibiškovou polévku a otevřeli láhev Chardonnay. Sotva před televizí dojedli večeři, zazvonil zvonek u hlavních dveří. Bylo chvilku před devátou a nikoho nečekali, ale někdy se zastavili sousedé.

CNN ukazovalo situaci v Newyorské fakultní nemocnici, kam byl prezident po střelbě odvezen. Spolu s několika dalšími policisty, kteří byli na místě činu, se tam objevil Alex Cross, ale moc toho neřekl. Alex vypadal nešťastně, unaveně, ale zároveň ušlechtile. Christine se nezmínila Georgovi, že ho zná. Přemýšlela proč. Neřekla Georgovi

ani o Alexově pozdní návštěvě u nich doma. On ji zaspal; ale takový byl George.

Než mohl vstát z gauče, zazvonil zvonek podruhé. Pak potřetí. Ať to byl kdokoliv, nechystal se odejít.

„Já tam dojdu, Chrissie,“ řekl. „Nevím, kdo by to takhle pozdě mohl být. Ty ano?“

„Nemám tušení.“

„Tak dobře,“ tleskl. Christine zjistila, že se usmívá. „Už jdu, pro všechny svaté.“

„Už jdu. Už jdu. Vydržte. Už jdu,“ opakoval, když se belhal v ponožkách ke dveřím.

Podíval se do kukátka a pak se otočil zpátky k Christine s tázavým výrazem ve tváři.

„Je to nějaké bílé dítě.“

095 KAPITOLA

DANNY BOUDREAUX stál na osvětlené, na bílo natřené terase ředitelčina domu. Měl na sobě příliš velké pončo do deště barvy khaki, ve kterém vypadal větší, než opravdu byl. Vrah ze školy Sojourner Truthové v záři reflektorů! Byl teď na svém vrcholu. Ale i ve své super náladě cítil, že s ním není něco v pořádku.

Necítil se dobře a byl čím dál smutnější - nebo spíš pekelně deprimovaný. Stroj se začal zadírat. Doktoři se nemohli shodnout, jestli je to bipolární porucha nebo porucha chování. Když na to nemohli přijít oni, co on? Byl trochu impulzivní, měl prudké změny nálady, byl sociálně nepřizpůsobivý. Pojistka už byla rozžhavená. Co nevidět vybuchne.

Přestal brát Depakote. Prostě řekni ne, jasný? Pořád si dokola mumlal melodii: „Mmm mm mm“. Skupina Crash. Test Dummies. Smutná, naštvaná muzika, která mu nešla z hlavy.

Spínač jeho šílenství byl v poloze ‚zapnuto‘ - nastálo.

Šílel z Jacka a Jill. Šílel z Alexe Crosse. Šílel z téhle ředitelky. Šílel skoro z každého na téhle planetě. Šílel teď dokonce i sám ze sebe. Byl takový mizerný hňup. Vždycky byl, vždycky bude.

Jsem chudák, bejby.

Tak proč mě nezabiješ?

Částečně se vrátil do reality, když dveře otevřel černý idiot v modré košili, kalhotách od obleku a žlutými kšandami . Vítejte u strýčka Toma!

Nejdřív Danny Boudreaux nechápal, kdo by ten černý chlápek s kulatým obličejem sakra mohl být. Čekal tu skvělou ředitelku, nebo dokonce Alexe Crosse, pokud Cross neodjel do New Yorku. Viděl Crosse a ředitelku pohromadě při třech různých příležitostech. Přemýšlel, jestli spolu něco mají.

Nevěděl, proč z toho šílí, ale bylo to tak. Cross byl přesně jako ten jeho mizerný otec, jeho skutečný otec. Další polda, který ho opustil, který si myslel, že nestojí ani za psí hovno. A teď Cross bokem píchal tuhle učitelku.

Počkej, počkej, moment, svitlo náhle Dannymu Boudreauxovi. Záblesk. Tenhle chytráček Kunta Kinte musí být její manžel, ne? Jasně že je.

„Ano? Můžu pro tebe něco udělat?“ zeptal se George Johnson podivného pomačkaného mladíka na zápraží. Neznal kluka, který v té čtvrti nosil noviny, ale mohl to být on. Z nějakého podivného důvodu mu ten bílý chlapec připomněl depresivní film *Kids*, na který se díval s Christine. Ten kluk vypadal, jako by měl nějaké problémy se svým životem.

Podle Dannyho skromného mínění vypadal ten černý chlápek dost nepřátelsky a nafrněně. Zvlášť když to byl nijaký manžel nijaké učitelky. To ho naštvalo ještě víc. Viděl z toho nejímň dvanáct různých odstínů rudé. Posunulo ho to přes okraj.

Cítil, že na něj jde jeden z nejhorších návalů zuřivosti. *Hurikán Daniel se chystal zasáhnout Mitchellville.*

„Nééééé!“ zařval na toho chlapa. „Ty nemůžeš nic udělat ani pro sebe. Tím si buď zasraně jistej!“

Danny Boudreaux najednou vytáhl svůj poloautomat. George Johnson na něj užasle zíral. Rychle couvl ke dveřím. Zvedl před sebe ruce na obranu.

Bez nejmenšího zaváhání Boudreaux vypálil. „Tu máš, ty pitomá černá kryso!“ zaječel z plných plic. Dvě kulky zasáhly George Johnsona do hrudníku.

Prolétl, zády napřed otevřenými dveřmi jako kdyby dostal ránu palicí. Rozplácl se na smetanové mramorové podlaze.

Ta krysa byla tuhá. to bylo jisté. Ze dvou děr do hrudníku stříkala krev.

Vrah ze školy Sojourner Truthové vstoupil přímo do učitelčina domu. Překročil mrtvé tělo, jako by tam ani nebylo. Necítil vůbec nic.

„Půjdu dál, díky,“ oslovil mrtvého muže na podlaze. „Děkuji za pozvání.“

Když slyšela výstřely, vstala Christine Johnsonová z gauče v obývacím pokoji. Zapomněl, jak je vysoká. Danny Boudreaux ji viděl z chodby. Ona viděla jeho a manželovo tělo.

Už nevypadala, že má situaci pod kontrolou. Zatraceně rychle jí spadnul hřebínek. Zasloužila si to. Dotkla se jeho citů, hned jak se poprvé potkali. Nejspíš si ten incident ani nepamatovala.

„Pamatuješ se. na mě?“ zavolal na ni. „Pamatuješ, jaks mi nadávala, ty děvko? U školy? Pamatuješ se na mě, co?“

„Ach bože. Ach, Georgi. Ach bože, Georgi,“ sténala. Celá se třásla. Vypadalo to, že se každou chvíli zhroutí. Viděl, že v televizi mluví o těch zasranejch Jackovi a Jill. Do prdele. Pořád se ho snaží předběhnout. I tady i teď!

Dannynu bylo jasné, že se učitelce hrozně chce utéct. Nebylo ale kam. Ne. pokud by neproskočila velkým oknem ven na trávník. Zakrývala si rukou ústa. Její ruka byla celá bílá. Nejspíš byla v šoku.

Dámo, kdo dneska není?

„Už neřvi,“ zajechel na ni varování, „Už nekňuč, nebo tě taky vodstřelím. Klidně to udělám. Vodrovnám tě jako tady toho vrátňho.“

Přiblížil se k ní. Smith & Wessonem mířil před sebe. Chtěl, aby viděla, že s tou zbraní umí zacházet, že je na střelné zbraně odborník, což díky škole Teddyho Roosevelta opravdu byl.

Ruka se mu trochu třásla, ale co? Na tuhle vzdálenost by ji nemohl minout.

„Ahoj, paní Johnsonová,“ řekl a věnoval jí svůj nejstrašidelnější úšklebek. „Já jsem ten, kdo zabil Shanelle Greenovou a Vernona Wheatleyho. Je po mně velká shánka. Tak si myslím, že tys mě našla,“ řekl jí. „Gratuluju, bejby. Dobrá práce.“

Danny Boudreaux teď plakal a nemohl si vzpomenout, proč je tak smutný. Jistě věděl jenom to, že je bez sebe vzteky. Na každého. Teď ho opravdu všichni nasrali. Zatím nejvíc.

Žádné štěstí, štěstí. Žádná radost, radost. „Jsem vrah ze školy Sojourner Truthový,“ opakoval. „Věříš tomu? Došlo ti to? Tohle je pravdivěj příběh. Příběh žalu a zmaru. Pamatuješ si mě vůbec? Dá se na mě zapomenout? Každopádně já si pamatuju tebe.“

DORAZIL JSEM do Washingtonu D. C. ten večer asi v jedenáct hodin. Vrah ze školy Sojourner Truthové zuřil. Předpokládal jsem, že vybuchne, ale nijak mě netěšilo, že jsem měl pravdu. Spíš by mě potěšilo, kdyby se mi bylo podařilo explozi zabránit.

Možná že to nebyla náhoda, že k tomu došlo stejný den, kdy udeřili Jack a Jill. Chtěl být lepší než oni, je to tak? Chtěl být důležitý, slavný, ve světle reflektorů. *Nesnášel, že je Nikdo.*

Snažil jsem se po krátkou dobu letu myslet na něco jiného. Cítil jsem se tak mizerně, že jsem se nemohl na nic soustředit. Prošel jsem poslední noviny, na jejichž předních stránkách byly zprávy o prezidentu Byrnesovi a střelbě v New Yorku. Prezident byl v mimořádně kritickém stavu v Newyorské fakultní nemocnici na jižní Třicáté třetí ulici na Manhattanu. Jack a Jill byli oba prohlášeni za mrtvé. Lékaři nevěděli, jestli prezident přežije noc.

Byl jsem otupělý, dezorientovaný, přepracovaný, na pokraji traumatického šoku. Teď bylo ještě hůř. Nevěděl jsem jistě, jestli to snesu, ale neměl jsem na vybranou.

Vrah mě chtěl vidět. Prohlašoval, že jsem jeho detektiv a že to byl on, kdo volal posledních několik dnů k nám domů.

Na letecké základně Andrews na mě mělo čekat policejní auto. Odtud mě odveze do blízkého Mitchellville, kde Danny Boudreaux držel Christine Johnsonovou jako rukojmí. Boudreaux dosud zabil dvě malé děti, spolužáka jménem Sumner Moore a své pěstouny. Jeho záchvat byl mimořádně silný a tento případ vyžadoval více prostředků, než měla k dispozici washingtonská policie.

Policejní auto čekalo na základně, jak bylo dohodnuto. Někdo pro mě dal dohromady materiál o Danielu Boudreauxovi. Chlapec byl v péči psychiatrů od svých sedmi let. Propadal hlubokým depresím. Už v sedmi letech došlo k několika případům, kdy surově mučil zvířata. Pravá matka Daniela Boudreauxe zemřela brzy po jeho narození a on se za to cítil vinen. Jeho pravý otec spáchal sebevraždu. Pracoval jako policista ve Virginii. Další policista, napadlo mě. V chlapcově hlavě nejspíš došlo k nějakému druhu přenosu.

Poznal jsem Letní ulici hned, jak jsme odbočili z dálnice Johna Hansona. Detektiv z okresu Prince Georgese seděl vedle mě na zadním sedadle auta. Jmenoval se Henry Fornier. Snažil se mě informovat o situaci rukojmí, jak jen to bylo za těchto neobvyklých okolností možné.

„Chápeme to tak, doktore Crossi, že George Johnson byl postřelen nebo zabit. Ten kluk nedovolí, abychom tělo odnesli, ani tam nepustí nikoho od zdravotníků,“ řekl mi důstojník Fornier. Je to zatracený parchant, to vám povím. Skutečný malý hajzl.“

„Boudreaux lečí z jeho vzteku, depresí a záchvatů zuřivosti Depakotem. Vsadím se, o co chcete, že ho teď nebere,“ řekl jsem. Přemýšlel jsem nahlas a snažil se připravit na to, co mě čeká o několik bloků dál na této mírumilovně vypadající ulici.

Nezáleželo na tom, že Boudreauxovi je teprve třináct. Už zabil pět lidí. Přesně tohle udělal: zabil. Další bestie. Velmi mladá a děsivá bestie.

Všiml jsem si Sampsona, který byl o půl hlavy větší než ostatní policisté, kteří stáli před domem Johnsonových. Snažil jsem se přehlédnout celou scénu. Bylo tam množství policistů, ale také vojáci ve výstroji používané při demonstracích. V celé **ulici** parkovala služební auta a dodávky.

Šel jsem přímo k Sampsonovi. Věděl věci, které jsem potřeboval slyšet, a věděl, jak se mnou mluvit. „Ahoj, Zlatíčko,“ pozdravil mě s náznakem svého obvyklého ironického úsměvu. „Jsem rád, že jsi stihl náš mejdan.“

„Jo, taky tě rád vidím,“ řekl jsem.

„Chce tě vidět tvůj kamarád. Chce si promluvit s doktorem Grossem. Že ale máš pěkný kamarády.“

„**To** tedy mám,“ odpověděl jsem mu. Byl jeden z nich. „Nebudou střílet, protože je to dítě? Je to tak?“

Sampson přikývl. Uhodl jsem to. „Je to jenom další bezohlednej zabiják, Alexi,“ řekl. „Pamatuj si to. Jenom další vrah.“

097 KAPITOLA

TŘINÁCTILETÝ ZA BIJÁK.

Začal jsem se podrobně zabývat děním v okruhu kolem domu Johnsonových. I relativně malé lokální policejní síly se v těchhle věcech zlepšovaly. Násilí přepadalo i taková města jako Ruby Ridge a Waco a teď i Mitchellville.

Nejnovější model dodávky s otevřenými zadními dveřmi v sobě skrýval televizní **monitory**, odposlouchávací zařízení, telefony, ovládací pulty. Technici, skrčení u opadané smuteční vrby, zaznamenávali zvuky v domě speciálním mikrofonom. Dokázal zachytit hlasy na dobrých sto metrů.

Snímky z pozorování a vybrané fotografie chlapce byly připíchnuté na desce opřené o policejní auto. Vrtulník osvětloval střechy a stromy silnými reflektory. Rozvíjelo se před námi drama zadržování rukojmí, jak to známe a máme rádi ve filmu.

Tentokrát na předměstí.

Třináctiletý chlapec jménem Daniel Boudreaux.

Jenom další zabiják.

„Koho mají na vyjednávání?“ zeptal jsem se Sampsona, když jsme se blížili k domu. Všiml jsem si černého lexusu, zaparkovaného na příjezdové cestě. Auto George Jonhnsona? „Kdo je tady vyjednávač?“

„Jakmile zjistili, jaká je tady situace, přivezli sem Paula Losiho.“

Přikývl jsem a trochu se mi ulevilo. „To je dobré. Losi je tvrdý. A je taky dobrý ve vypjatých situacích. Jak se chlapec domlouvá z domu?“

„Nejdřív po telefonu. Pak zničil sluchátko. Předvedl pěknou scénu. Je dost vyděšenej na to, aby na místě zastřelil učitelku i sebe. Proto dostal ten darebák megafon. Teď ho používá. On a Paul Losi si moc do oka nepadli.“

„A co Christine Johnsonová? Je v pořádku? Co se tam ozývá?“

„Zatím to vypadá, že je. Na to, v jaké je situaci, je docela klidná. Myslíme si, že má toho kluka nějak pod kontrolou, ale jen stěží. Je silná.“

To už jsem věděl. Je ještě silnější než ty, tati. Doufal jsem, že měl Damon pravdu. Doufal jsem, že je silnější než my všichni tady.

George Pittman se postavil vedle mě a Sampsona, zatímco jsme hovořili. Velitel detektivů byl ten poslední člověk, kterého jsem chtěl vidět, úplně poslední. Pořád jsem ho podezíral, že to byl on, kdo mě poslal jako „dobrovolníka“. Spolkl jsem zlost, kterou jsem cítil; a spolkl jsem také svoji hrdost.

„Ostřelovači FBI jsou na svých místech,“ informoval nás Pittman. „Problém je, že nám ti nahoře nedovolí je použít. Ten parchant se už několikrát ukázal.“

Ovládl jsem se. Pittman mi pořád ještě držel pistoli u hlavy. Oba jsme to věděli. „Problém je, že vrahovi je třináct. Má nejspíš sebevražedné sklony,“ řekl jsem. Byl to naučený odhad, ale byl jsem si skoro jistý, že je správný. Zabarikádoval se v domě Johnsonových a pak začal křičet „Pojďte si pro mě!“

Na Pittmanově rudém obličejí se objevil úšklebek. Zrudl mu i jeho býčí krk. „Myslí si, že těch pět vražd, co spáchal, je sranda. Ten hajzlík už to řekl vyjednaváci. Směje se těm vraždám. Chce konkrétně vás. Co říkáte na ty ostřelovače?“ Pittman se otočil ke mně, dříve než odešel.

Sampson potřásl hlavou. „Nemyslím ani na to, že bych si tam šel pohrát s Dennisem, postrachem okolí,“ řekl.

„Potřebuji mu lépe porozumět. Musím si s ním promluvit,“ zamumlal jsem a podíval se na dům Johnsonových. V přízemí svítila spousta světél. V prvním patře žádné.

„Rozumíte mu zatraceně dobře, i když to popíráte. Rozumíte bláznům tolik, že někdy sám blázníte. Slyšíte mě? Rozumíte mi?“

Rozuměl jsem. Znal jsem docela dobře své slabé a silné stránky. Aspoň většinou. I když možná ne v noci, jako byla tahle.

Přerušil nás hlas z megafonu. Vrah ze školy Sojourner Truthové se rozhodl promluvit.

„Hej! Hej, vy tam. Hej, vy pitomci! Zapomněli jste na něco? Pamatujete si mě?“

Slyšel jsem Dannyho Boudreauxe poprvé. Dětský hlas. Nosový, vysoký, obyčejný. Třináctiletý kluk.

„Serete mi na hlavu, vy zkurvysyni, co?“ zaječel. „Odpovím si sám. Jo, serete! Ale to jste padli na toho špatného.“

Paul Losi se chopil svého megafonu. „Počkej. Tak to opravdu není, Danny. Celou dobu se o tebe zajímáme. Vždyť to víš, Danny. Buď fér.“

„Hovno!“ odpověděl Danny Boudreaux vztekle. „Dělá se mi z těch tvejh sraček na blití. Je mi na blití z tebe, Losi. Víš, žes mě pořádně nasral, Losi?“

„Řekni mi, v čem je problém.“ Vyjednaváč dokázal zůstat klidný i pod tlakem. „Mluv se mnou, Danny. Chci s tebou mluvit. Víím, že tomu možná nevěříš, ale je to tak.“

„Já víím, že chceš, pitomče. Tvoje práce je udržet se mnou spojení. Problém je, žes kecal, žes lhal, kdyžs říkal, že mě máš rád. Lhal jsi! A teď už tě nechci. Už ani slovo,

nebo zabiju paní Johnsonovou. Bude to tvoje vina. Zabiju teď hned. Přísahám, že jo. I když na mě byla tak hodná, že mi udělala vajíčkovéj sendvič. PRÁSK! ... PRÁSK! JE MRTVÁ!“

Policie byla všude kolem domu Johnsonových. Začali si sklápět plexisklová hledí. Pomalu se zvedaly štíty. Jednotka byla připravená zaútočit na dům. Kdyby to udělali, Christine Johnsonová by s největší pravděpodobností zemřela.

„V čem je problém?“ zeptal se vyjednaváč opatrně chlapce. „Mluv se mnou. Přijdeme na to. Můžeme najít řešení, které ti bude vyhovovat. V čem je problém?“

Na několik okamžiků přední trávník a ulice ztichly. Slyšel jsem vítr mezi větvemi vrby a jehličnanů.

Pak Danny Boudreaux znovu vykřikl. „V čem je problém?“

„V čem je problém? Taky v tom, že seš takovej prolhanej hajzl... Druhá věc je, že ten chlap je tady. Alex Cross je tady, a tys mi to neřek. Musel jsem se to dovědět z televizních zpráv!“

„Máš přesně třicet vteřin, detektive Crossi. Ted už *dvacet devět*. *Dvacet osm*. Nemůžu se dočkat, až se s tebou sejdu, čůráku. Nemůžu se toho dočkat. *Dvacet sedm*. *Dvacet šest*. *Dvacet pět*...“

Vrah ze školy Sojourner Truthové odpočítával čas paní Johnsonové. Třináctiletý kluk. Velitelským hlasem.

098 KAPITOLA

„TADY JE ALEX CROSS,“ zavolal jsem na nezletilého vraha. Stál jsem na kraji mrazem sežehnutého trávníku před domem Johnsonových. Nepotřeboval jsem megafon, aby mě Danny Boudreaux slyšel. *Tvůj detektiv je tady. Všechno probíhá přesně tak, jak si přeješ.*

„Tady je detektiv Cross,“ zavolal jsem znovu. „Máš pravdu, jsem tady. Právě jsem přijel. Přijel jsem, protože jsi o to požádal. Bereme tě vážně. Nikdo tě nepodvádí. Nikdo by to neudělal.“

Zatím ne. Dej mi trochu šanci a sehraje to spolu dobře. Vzpomněl jsem si na ubohou Shanelle Greenovou. Vzpomněl jsem si na sedmiletého Vernona Wheatleyho. Myslel jsem na Christine Johnsonovou, zadržovanou uvnitř mladým vrahem, který jí zabil manžela před očima. Chtěl jsem šanci zkusit to s Danielem Boudreauxem sehrát.

Boudreaux se náhle zasmál do megafonu - vysoký dívčí chichot. Pekelně strašidelný. Několik čumilů v okolním

davu se zasmálo spolu s ním. Milé vědět, že máte venku přátele.

„No, už bylo na čase, detektive Alexi Crossi. Je to od vás milé, že jste mě vecpal do svého programu. Paní Johnsonová si to také myslí. Čekali jsme, čekali, čekali, čekali na vás ... tak pojd'te dovnitř. Uděláme si mejdan.“

Chlapec otevřeně vyzýval mě a moji autoritu. Potřeboval mít navrch. Všechno jsem si to v duchu probíral, sledoval všechny jeho kroky a jejich pořadí. Možná diagnóza byla paranoidní schizofrenie. Ještě spíš bipolární porucha nebo porucha chování. *Potřeboval jsem s ním mluvit, abych zjistil zbytek.*

Přes to všechno vypadal Danny Boudreaux při smyslech. Zdálo se, že sleduje události v reálném čase. Přemýšlel jsem, jestli je možné, že znovu bere Depakote.

Hlas těsně za mnou řekl: „Alexi, pojd' sem, sakra. Chci s tebou mluvit. Alexi, pojd' sem.“

Otočil jsem se. Sampson stál za mnou celý zlostný. „Nepotřebujeme tam mít další rukojmí,“ prohlásil rezolutně. Měl na mě vztek. Oči se mu leskly a obočí měl naježené. „Tys neslyšel, jak

tam skoro celou noc vyváděl. Ten kluk je naprostej blázen. Je úplně mimo. Jediný, co chce, je zabít někoho dalšího.“

„Myslím, že ho zvládnou,“ řekl jsem. *Je to přesně můj typ. Gary Soneji, Casanova, Danny Boudreaux. Kromě toho nemám na vybranou.*“

„Máš na vybranou, Zlatíčko. Co ti chybí, je zdravěj rozum.“

Podíval jsem se zpátky k domu. Christine Johnsonová byla uvnitř s tím vrahem. Jestli nepůjdu dovnitř, zabije ji. Řekl to a já mu věřil. Jaké možnosti mi nechal? Kromě toho, žádný dobrý skutek neujde potrestání, je to tak?

Velitel Pittman mi signalizoval, že mám pokračovat na vlastní pěst. Bylo to na mně. Na doktoru - detektivu Crossovi.

Zhluboka jsem se nadechl a vydal se přes mokrý, zažloutlý trávník k domu. Fotografové z novin mě osvětlo-

vali svými blesky. Náhle byly všechny televizní kamery zaostřené na mě.

Jistěže jsem se zajímal o Dannyho Boudreauxe. Byl výjimečně nebezpečný. Jeho vražedný flám jel na plné obrátky. Pět vražd bez výběru v posledních pěti týdnech.

Položil jsem ruku na kliku. Cítil jsem se otupěle a trochu mimo. Připadal jsem si jako v tunelu. Soustředil jsem se jenom na bílé schody a nic jiného.

„Je otevřeno?“ zazněl hlas za dveřmi.

Chlapecký hlas. Trochu drsný. Slabý a křehký bez megafonu, který by ho zesiloval.

Zatlačil jsem do otevřených dveří a konečně spatřil vraha ze školy Sojourner Truthové v celé jeho šílené kráse.

Danny Boudreaux nebyl o moc vyšší než sto šedesát centimetrů. Měl úzké, šilhavé oči, trochu jako krysí, velké uši a rozježené vlasy. Vypadal divně, jasný vyvrženec a podivín. Vycítil jsem, že ho ostatní děti moc rády nemají, že je samotář a že to tak bylo po celý jeho život.

Mířil mi na hrudník poloautomatem Smith & Wesson.

„Vojenská škola,“ připomněl mi. „Jsem dobrej střelec, detektive Crossi. Lidský cíle mi nedělaj potíže.“

099 KAPITOLA

SRDCE MI BUŠILO v hrudníku jako v těsné kovové kleci. V hlavě se mi pořád ozývalo hlasité bzučení jako v rádiu při slabém signálu. Necítil jsem se příliš jako hrdinný policista. Byl jsem vyděšený. Bylo to horší než obvykle. Možná proto, že vrahovi bylo třináct.

Danny Boudreaux věděl, jak použít poloautomat, který držel v ruce, a dříve nebo později to udělá. Jediná věc v celém vesmíru, na které mi v té chvíli záleželo, byla sebrat mu ten Smith & Wesson.

Zjevení přede mnou upoutalo veškerou moji pozornost: hubený, trucovitý třináctiletý kluk se smrtící zbraní. Poloautomat mi mířil na srdce. I když byla Boudreauxova ruka celkem pevná, zdálo se, že je mentálně a psychicky víc mimo, než jsem si myslel. Byl! pravděpodobně dekompenzovaný, ztrácel schopnost vyrovnat se s okolními událostmi. Jeho chování bude nejspíš čím dál tím hůř předvídatelné. Jeho nestabilita byla zjevná a nebyl to hezký pohled.

Měl to v **očích**. Jeho oči těkaly kolem jako oči ptáka chyceného ve skleněné bublině.

Lehce na mě zamával pistolí z chodby domu Johnsonových. Měl na sobě divnou mikinu s natištěným nápisem ŠTĚSTÍ, ŠTĚSTÍ. RADOST, RADOST.

Krátké vlasy měl promáčené potem. Brýle měl na krajích trochu zamlžené. Oči za brýlemi se vlhce leskly. Vypadal jako vrah ze školy **Sojourner Truthové**. Pochyboval jsem, jestli mohl mít Dannyho Boudreauxe někdy někdo rád. Já si ho neoblíbil.

Jeho kostnaté tělo náhle ztuhlo v pozoru. „Vítejte na palubě, detektive Crossi, pane!“

„Ahoj, Danny,“ oslovil jsem ho tak mírně a klidně, jak jsem jen dokázal. „Volal jsi mě, tak jsem tady.“ *Jsem ten, kdo ti přišel natrhnout zadek.*

Udržoval si odstup. Byl nádoba plná obnažených nervů, natlakovaná úžasným vztekem. Byl loutka bez vodiče. Nedalo se nijak odhadnout, co udělá.

Skoro určitě trpěl vysazením svého předepsaného léku. Danny Boudreaux měl celý soubor symptomů: agresivitu, depresi, psychózu, hyperaktivitu.

Třináctiletý chladnokrevný vrah. Jak ho mám odzbrojit?

Christine Johnsonová stála za ním v potměšlém obývacím pokoji. Nehýbala se. Vypadala velice vzdáleně a i přes svoji výšku malá. Vypadala smutně, vyděšeně, unaveně.

Po její pravé ruce byl nádherně vytesaný krb, který vypadal jako vyrobený z jednoho bloku hnědého pískovce. Předtím jsem toho z obývacího pokoje moc neviděl. Teď jsem ho podrobně studoval. Hledal jsem něco jako zbraň. Cokoliv, co by nám pomohlo.

George Johnson ležel na mramorové podlaze v chodbě. Christine nebo chlapec přehodili přes tělo červenou kostkovanou přikrývku.

„Christine, jste v pořádku?“ zavola jsem přes místnost. Začala mluvit, pak se zarazila.

Je v pořádku. Je docela silná,“ vyštěkl na mě Boudreaux. Vyslovoval nezřetelně, takže mu bylo špatně rozu-

mět. „Je v pořádku, v pohodě. Já jsem ten, kdo tady prohrává. Tady jde o mě.“

„Chápu, jak jsi unavený, Danny,“ řekl jsem mu. Podezíral jsem ho, že zakouší nevolnost, poruchy soustředění, sucho v ústech.

„Jo, pochopils to správně. Chce se ti říct ještě něco? Ještě nějakou perlu?“

Bum! kopnutím náhle zabouchl dveře za námi. Další projev impulzivního chování. Byl jsem na mejdanu. Pořád se ode mě držel opatrně dál a stále na mě mířil pistolí.

„Dokážu toho zkurvysyna zabít opravdu dobře,“ řekl pro případ, že jsem to předtím nepochopil. Posílilo to moje přesvědčení o jeho extrémní paranoie, rozčilení a nervozitě.

Nadměrně se staral o to, co si o něm myslím, za jak schopného ho považuji. Pletl si mě se svým vlastním otcem. Se svým otcem policistou, který opustil jeho a jeho matku. O tomhle spojení jsem se dozvěděl až cestou sem, ale dávalo to smysl. Výborně to odpovídalo situaci.

Připomněl jsem si, že tenhle nervózní, hubený, směšný kluk je vrah. Nebylo pro mě těžké takovou zrůdu nenávidět. Přesto však v

tom chlapci bylo něco tragicky smutného. V Danielu Boudreauxovi bylo něco osamělého a zrudného.

„Věřím, že umíš střílet opravdu dobře,“ řekl jsem mu potichu. Věděl jsem, že právě to chce slyšet.

Věřím ti.

Věřím ti, že jsi chladnokrevný vrah. Věřím ti, že jsi mladá zrůda, pravděpodobně nenapravitelná.

Jak tě mám odzbrojit ?

Věřím, že tě mohu zabít dřív, než ty zabiješ mě nebo Christine Johnsonovou.

100 KAPITOLA

PODÍVAL JSEM SE na nápis ŠTĚSTÍ, ŠTĚSTÍ. RADOST, RADOST. Věděl jsem přesně, odkud slova na mikině pocházejí.

Filmautomat. Pořad pro děti. Damon a Jannie ho milovali. Já svým způsobem také. Filmautomat byl o rodinách a to nejspíš přivádělo Dannyho k zuřivosti.

Šklebil se na mě! Měl na tváři d'ábelský šílený výraz.

Pak promluvil, stejně tiše jako já. Přesně napodobil můj zájem o něj. Jeho instinkty byly ostré a kruté. Znovu mě to vyděsilo. Zároveň mě to nutilo na něj skočit a vytlout z něj duši.

„Nemusíš šeptat. Nikdo tady nespí. Teda nikdo kromě vrátného George.“

Zasmál se, čímž znovu vynikla jeho vyšinutost. Byl to skutečný psychopat. *Danny byl děsivý zabiják, i ve třinácti.*

„Jste v pořádku?“ zeptal jsem se znovu Christine.

„Ne. Moc ne,“ zašeptala.

„Držte huby!“ zařval na nás Boudreaux. Zamířil pistolí na Christine a pak zpátky na mě. „Když něco řeknu, myslím to vážně.“

Uvědomil jsem si, že chlapce neodzbrojím. Musel jsem zkusit něco jiného. Vypadalo to, že se blíží k bodu zlomu, že je příliš blízko.

Rozhodl jsem se okamžitě jednat.

Soustředil jsem se na chlapce a snažil se odhadnout jeho slabiny. Nenápadně jsem ho pozoroval.

Udělal jsem několik pomalých, opatrných kroků směrem k oknu v obývacím pokoji. Stála tam stará africká stolička na dojení. Mrkl jsem ven na řadu policistů, která se v uctivé vzdálenosti táhla přes přední trávník. Viděl jsem všude štíty a plexisklové masky, maskáčové uniformy, neprůstřelné vesty a zbraně. Skoro válečná scéna. A to všechno způsobil tenhle šílený kluk.

„Žádný pitomý nápady,“ varoval mě přes místnost.

Jeden takový jsem už dostal, Daníku. Už jsem udělal první krok. Je to tak! Všiml sis toho? Jsi tak chytrý, jak si myslíš, zrůdo ?

„Proč ne?“ zeptal jsem se ho. Neodpověděl. Chystal se nás zabít. Co víc mohl udělat?

Měl jsem opravdu dobrý důvod postavit se blízko k oknu. Chtěl jsem se dostat na konec obývacího pokoje proti Christine Johnsonové.

Udělal jsem to. Už jsem udělal první krok.

Nezdálo se, že by si toho Boudreaux všiml.

„Co si o mně myslíš teď?“ zavrčel. „Co když me srovnáš s Jackem a Jill? Nebo s Garym Sonejím? Můžeš mi říct pravdu. Mejch citů se to nedotkne. Já totiž žádný nemám.“

„Povím ti pravdu,“ řekl jsem mu, „jestli chceš právě tohle slyšet. Neudělali na mě dojem žádní vrazi a neudělal jsi na mě dojem ani ty. Ani ten nejmenší.“

Ústa se mu zkroutila, když zavrčel: „Jo? Tak já jsem na tebe neudělal dojem, doktore sráči Crossi? A kdo má teda zbraň?“

Danny Boudreaux na mě dlouho upřeně zíral. Oči pod brýlemi šilhaly. Panenky měl zvětšené. Vypadal, jako by mě chtěl zastřelit hned v tom okamžiku. Srdce mi bušilo. Podíval jsem se přes místnost na Christine Johnsonovou.

„Musím vás zabít, je vám to jasný?“ řekl, jako kdyby to byla ta nejjasnější věc pod sluncem. Najednou mluvil znuděným **hlasem**. Byl silně rozkolísaný. „Ty a Christine musíte zhebnout.“

Podíval se na ni. Jeho oči byly jako černé díry. „Černá děvko! Práskačská, drzá děvko! Bylas na mě u té svý pitomý školy pěkně sprostá. Jak sis mohla dovolit takovou drzost!“ zařval znovu.

„To není pravda,“ řekla hlasitě Christine Johnsonová. „Snažila jsem se chránit děti na hřišti. Nemělo to s tebou nic společného. Neměla jsem tušení, kdo jsi. Jak jsem to mohla vědět?“

Dup! nohou v černé botě. By! nevrlý, netrpělivý, odmítal odpouštět. V každém směru to by! hnusný malý parchant.

„Neříkej mi, co vím! Neříkej mi, co si myslím! Nevidíš mi do hlavy! Nikdo mi tam nevidí.“

„Proč si myslíš, že musíš ještě někoho zabít?“ zeptal jsem se Boudreauxe.

Zamířil na mě pistolí a zaječel: „Nezkoušej na mě ty svý psychiatrický sračky! Opovaž se!“

„To bych neudělal,“ zavrtěl jsem hlavou. „Nikdo nemá rád lži a laciné triky. Ani já ne.“

Náhle otočil Smith & Wesson k Christine.

„*Musím zabíjet lidi, protože... je to to, co dělám.*“ Znovu se šíleně zasmál, zachechtal se a zasípěl.

Christine Johnsonová vycítila, co se chystá. Věděla, že musíme něco udělat, než Danny Boudreaux vybuchne.

Chlapec se znovu otočil ke mně. Nafukoval se jako holub. *Předvádí se sám před sebou, uvědomil jsem si. Miluje to.*

„Snažíš se mě zblbnout,“ řekl. „Proto na mě mluvíš jako hodnej dědeček. Couváš přede mnou, takže nejseš tak velkej a silnej. Vidím ti až do žaludku.“

„Máš pravdu,“ řekl jsem, „ale ne celou. Mluvil jsem tak... pomalu a klidně... abych odvrátil tvoji pozornost od toho, co opravdu dělám. Zkazil jsi svoji vlastní hru.“ *Právě jsi prohrál! Ty ubožáku. Ty malej zkurvysyne.*

101 KAPITOLA

„NEMŮŽEŠ NÁS zastřelit oba,“ řekl jsem Dannymu Boudreauxovi.

Mluvil jsem jasným a pevným hlasem. Zároveň jsem se k němu postavil bokem. Zmenšil jsem mu terč.

Udělal jsem další krok k svému konci obývacího pokoje. Zvětšil jsem vzdálenost mezi sebou a Christine Johnsonovou.

„Co tím sakra myslíš? O čem to mluvíš, Crossi? MLUV SE MNOU, CROSSI! CHCI TO!“

Neodpověděl jsem. Nechal jsem ho, aby na to přišel sám. Věděl jsem, že na to přijde. Byl to chytrý parchant.

Daniel Boudreaux na mě zíral, pak se rychle podíval na Christine. Došlo mu to. Konečně si všiml pasti, i když byla lstivě nastražená.

Jeho oči se mi zabodly hluboko do lebky. Věděl, co jsem udělal. Jeden z nás ho dostane, jestli toho druhého zastřelí. Nedostalo by se mu závěrečného lesku slávy.

„Ty zkurvenej idiote,“ zavrčel na mě. Jeho hlas zněl temně a strašidelně. „Ty seš ten, kdo to koupí první!“

Zvedl Smith & Wesson. Díval jsem se na něj podél jeho hlavně. „MLUV SE MNOU, TY PARCHANTE!“

„To stačí!“ vykřikla Christine z druhého konce místnosti. Na to, pod jakým byla tlakem, byla výborná. „Už jsi zabíjel dost,“ řekla Boudreauxovi.

Daniel Boudreaux začal panikařit. Z hlavy, která se otáčela jako na obrtlíku, se dívaly divoké oči. „Ne, ještě jsem nezabil dost zasranejch zbytečných robotu. Právě jsem začal!“

Kůže se mu těsně napínala na kostech obličje.

Obrátil Smith & Wesson na Christine. Paže měl křečovitě napnuté. Jeho celé tělo se třásl a naklánělo doleva.

„Danny!“ vykřikl jsem jeho jméno a vykročil jeho směrem.

Na okamžik zaváhal. Pak trhl pistolí a vypálil. Výstřel v uzavřené místnosti byl ohlušující.

Vystřelil na Christine!

Pokusila se vyhnout střele. Nepoznal jsem, jestli se jí to podařilo.

Skočil jsem po něm.

Danny Boudreaux trhl poloautomatem zpátky ke mně. Jeho oči byly plné hrůzy a nenávisti. Jeho tělo se třáslο vztekem, strachem, zoufalstvím. Možná že nás může dostat oba.

Pohyboval jsem se trochu rychleji, než čekal. Byl jsem v dosahu jeho paží a napřažené zbraně.“

Vrazil jsem do Dannyho Boudreauxe, jako by to byl vzrostlý muž, ozbrojený a nebezpečný. Udeřil jsem ho celou vahou svého těla. Vychutnal jsem si to.

Danny Boudreaux a já jsme se svíjeli na podlaze na jedné hromadě. Byli jsme do sebe zapletení, chumáč zmítajících se paží a kopajících nohou. Zbraň znovu vy střelila. Nic mě zatím nebolelo, ale v ústech jako bych ucítil **chuť** krve.

Chlapec se sebe vydal pronikavé zakňučení. Vykroutil jsem mu pistoli z ruky. Pokusil se mě kousnout, roztrhat me na kousky. Pak zavrčel.

Dostal záchvat, nejspíš z nedostatku svého léku. Velká vlna mozkové aktivity se projevovala na jeho těle. Škubal rukama a nohama. Trhal pánví, jako by chtěl souložil s mou nohou.

Obrátil oči v sloup a napětí v jeho těle se náhle uvolnilo. Z úst mu šla pěna. Ruce a nohy sebou dál škubaly. Na vteřinu nebo dvě ztratil vědomí. Stále slintal a vydával kuckavé a bublavé zvuky.

Obrátil jsem ho na bok. Měl tmavě modré rty. Oči se mu konečně obrátily zpátky a začaly rychle mrkat. Záchvat skončil! Iak rychle, jako přišel. Ležel bezvládně na podlaze, troska divokého násilníka.

Policie slyšela výstřely. Byli po celém obývacím pokoji. Brokovnice, pistole. Spousta křiku a škrundání vysílaček. Christine Johnsonová šla ke svému manželovi spolu se dvěma muži z první pomoci.

Když jsem se znovu ohlédl, klečela Christine vedle mě. Nezdálo se, že by byla zraněná. Jste v pořádku, Alexi?“ zeptala se mě chraptivým Šepotem.

Stále jsem držel na zemi Dannyho Boudreauxe. Vypadalo to, že nevnímá svoje okolí. Řinul se z něj studený, olejovitý pot. Vrah ze školy Sojourner Truthové vypadal teď smutně, ztraceně a zmateně. Třináct let. Pět vražd. Možná víc.

„Nějaká nemoc?“ zeptala se Christine.

Přikývl jsem. „Nejspíš ano. A k tomu příliš mnoho vzrušení.“

Danny Boudreaux se snažil něco říct, ale neslyšel jsem ho. Drmolil a z úst mu stále tekla bílá pěna.

„Co jsi říkal? Cože?“ zeptal jsem se. Chráptěl jsem a bolelo mě v krku. Sám jsem se třásl a potil.

Promluvil tichým šepotem, skoro jako by uvnitř jeho těla nikdo nebyl. „Bojím se,“ řekl mi. „Nevím, kde jsem. Pořád se tak bojím.“

Přikývl jsem tomu malému, vystrašenému obličejí pode mnou. „Já vím,“ řekl jsem mladému vrahovi. „Vím, co cítíš.“

To bylo na tom všem to nejděsivější.

102 KAPITOLA

DRAKOBIJEC ŽIJE, ale kolik životů mu ještě zbývá. Proč si zahrávám se svým životem? Doktore, uzdrav se sám.

Zůstal jsem v domě Johnsonových ještě asi hodinu, dokud neodvezli Dannyho a tělo George Johnsona. Musel jsem položit Christine Johnsonové pár otázek pro svoji zprávu. Pak jsem zavolał domů a promluvil s Nanou. Řekl jsem jí, aby si šla lehnout. Byl jsem v bezpečí a celkem v pořádku. Aspoň pro ten večer.

„Mám tě ráda, Alexi,“ zašeptala do telefonu. Její hlas zněl skoro stejně unaveně jako můj.

Já tě mám taky rád, stařenko,“ řekl jsem jí.

Tu noc, zázrak nad zázraky, mi dovolila mít poslední slovo.

Dav čumilů v Letní ulici se konečně rozešel. Odešli i ti nejvytrvalejší fotografové a reportéři. Přijela jedna ze sester Christine Johnsonové, aby s ní strávila tu strašnou noc. Než jsem odjel, pevně jsem Christine objal.

Stále se třásla. Utrpěla hroznou, nevýslovnou ztrátu. Oba jsme strávili noc v pekle. „Nic necítím. Všechno je tak neskutečné,“ řekla mi. „Vím, že to není noční můra, ale přesto si pořád myslím, že to nemůže být nic jiného.“

Sampson mě dovezl domů v jednu v noci. Na očích jako bych neměl víčka. Mozek mi stále pracoval na plné obrátky, hlasitě bzučel a přehříval se.

Kam ten náš svět míří? Gary Soneji? Bundy? Koresh? McVeigh? Další a další a další. Gándhího se jednou zeptali, co si myslí o západní civilizaci. Odpověděl: „Myslím, že by to nebyl špatný nápad.“

Nemám ve zvyku plakat. Neumím to. To samé platí pro mnoho dalších policistů, které znám. Někdy si přeju, abych uměl plakat, dostat to všechno ze sebe, ulevit si od strachu a zloby, ale není to tak snadné. Něco se mi uvnitř zablokovalo.

Posadil jsem se na schody v domě. Byl jsem na cestě do ložnice, ale nedošel jsem tam. Snažil jsem se plakat, ale nemohl jsem.

Myslel jsem na svoji ženu Marii, kterou před několika lety někdo zastřelil z auta. Maria a já jsme se k sobě nádherně hodili. Nebylo to

proto, že bych si pamatoval jenom to pěkné. Věděl jsem, jak dobrá může láska být - věděl jsem, že to byla ta nejlepší věc, která mě v životě potkala -, a přesto jsem byl sám. Dával jsem v sázku svůj život. Pořád jsem každému říkal, že jsem v pořádku, ale nebyl jsem.

Nevím, jak dlouho jsem seděl potmě se svými myšlenkami. Možná deset minut, možná mnohem déle. Dům byl tichý, přátelský a velmi pohodlný, ale mě nemohlo tu noc nic utěšit.

Naslouchal jsem zvukům, které jsem slýchal celé roky. Pamatoval jsem si, jak jsem tam jako malý chlapec vyrůstal s Nanou a přemýšlel, co ze mě jednou bude. Teď už jsem znal odpověď. Byl jsem odborník na vraždy, kterému byly přidělovány ty nejkomplikovanější a nejohavnější případy. Byl jsem drakobijec.

Konečně jsem vyšel zbytek schodů a zastavil se v pokoji dětí. Obě tvrdě spaly v ložnici, kterou měly v našem malém domě společnou.

Miloval jsem, jak Damon a Jannie spí, nevinně a s důvěrou, jak jen to děti umějí. Dokázal jsem je pozorovat dlouho, i za strašidelných nocí, jako byla tahle. Nespočítám, kolikrát jsem nahlédl dovnitř a zůstal stát mezi dveřmi. Ten pohled mě držel při životě, bránil mi, abych se některé noci nerozlétl na kousky.

Šly spát v legračních slunečních brýlích s obroučkami ve tvaru srdíček, takových, jaké nosí děti v hudební skupině Innocence. Byla to paráda. Sedl jsem si k Jannie na kraj postele. Tiše jsem se zul a nehlučně postavil boty na podlahu.

Natáhl jsem se napříč přes jejich postele. Poslouchal jsem, jak mi praskají kosti. Chtěl jsem být nablízku svým dětem, být s nimi a v bezpečí. Nezdálo se mi, že bych chtěl od života příliš, nebyla to přehnaná odměna za den, který jsem právě prožil.

Jemně jsem políbil nohavici Janniina pyžama.

Položil jsem lehce ruku na Damonovu studenou bosou nohu.

Konečně jsem zavřel oči a pokusil jsem se vytlačit z mysli vířící obrazy vražd a chaosu. Nedokázal jsem to. Monstra byla tu noc všude.

Je jich tolik. Valí se jich vlna za vlnou. Mladá i stará. Odkud ta monstra v Americe přicházejí? Co je stvořilo?

Jak jsem ležel u nohou svých dětí, konečně jsem dokázal usnout. Na několik hodin jsem mohl zapomenout na tu nejstrašnější věc ze všech, důvod mého žalu a zklamání.

Slyšel jsem tu zprávu, než jsem odjel z domu Johnsonových. Prezident Thomas Byrnes té noci zemřel.

103 KAPITOLA

MĚL JSEM na klíně kočku Rossie a jemně ji drbal za ušima. Dveře kuchyně byly otevřené a já se díval ven a pošilhával po Sampsonovi.

Stál v namrzajícím dešti. Vypadal jako veliký, tmavý bludný balvan v bouři. Možná to byl jeho způsob, jak složit poctu nebesům.

„Noční můra pokračuje,“ řekl mi. Prostá oznamovací věta. Drtivá.

„Jo, pokračuje, a co má být? Možná už se o to nestarám.“

„Aha. A letos Bullets možná vyhrají šampionát NBA nebo Orioles Světový pohár. Člověk nikdy neví.“

Uběhl den od dlouhé noci v domě Johnsonových a ještě delším dopoledni v New Yorku. Ani zdaleka to nebylo dost času na zhojení ran na duši nebo náležité truchlení. Den předtím složil přísahu prezident Edward Mahoney. Podle zákona to bylo nezbytné, ale mně to připadalo skoro neslušné.

Měl jsem na sobě montérky a bílé tričko. Bosé nohy mě zábly na linoleu. V ruce jsem měl hrnek s kouřící kávou. Zotavoval jsem se uspokojivě. Neotřel jsem si kníry od kávy a Jannie mě chtěla oholit. Znovu jsem se cítil skoro jako člověk.

Ani jsem ještě nepozval Sampsona dál.

„Dobrý ráno, Zlatíčko,“ trval na svém Sampson. Pak ohrnul horní ret a ukázal zuby. Jeho úsměv byl brutálně veselý. Konečně mě přinutil usmát se na svého přítele a Nemesis.

Bylo chvíli po deváté ráno a já právě vstal. Na mě to bylo pozdě. Podle Nany to byla ostuda. Pořád jsem byl nedospalý, traumatizovaný, v nebezpečí, že ztratím zbytek rozumu, že budu zvracet, že se mi stane něco ošklivého a neočekávaného. Bylo mi ale také mnohem lépe. Vypadal jsem dobře, vypadal jsem v pořádku.

„To mi ani neodpovíš na pozdrav?“ hrál Sampson uraženého.

„Dobré ráno, John. Nechci nic slyšet. Ať jsi z té zimy, a deště přinesl cokoliv.“

„První inteligentní věc, která z tebe za celý léta vypadla,“ řekl Sampson, „ale nějak se mi tomu nechce věřit. Chceš vědět všechno. Musíš vědět všechno. Proto čteš každý všivý ráno čtvery noviny.“

„Ani já nechci nic vědět,“ ozvala se Nana za mnou v kuchyni. Samozřejmě už byla celé hodiny vzhůru. „Nemusím nic vědět. Tak běž a přines jahody od dvanácti měsíčků. Nebo tři zlaté vlasy děda Vševěda, Honzíku.“

„Máme čas na snídani?“ zeptal jsem se ho konečně.

„Ani ne,“ řekl a snažil se stále usmívat, „ale stejně se najíme. Kdo by odolal?“

„On tě pozval, ne já,“ varovala ho Nana od sporáku.

Dělala si ze Sampsona legraci. Milovala ho, jako by to byl její vlastní syn, jako by to byl můj větší bratr. Připravila nám míchaná vajíčka, opečené klobásky, topinky. Uměla vařit a mohla by klidně krmit celý tým Washington Redskins v tréninkovém táboře. Pro Nanu by to nebyl žádný problém.

Sampson si nechal svoje temné malé tajemství pro sebe, dokud jsme nedojedli. Možná to vypadá divně, ale když je váš život plný vražd a jiných tragédií, naučíte se šetřit časem pro sebe. Vraždy tady budou pořád. Vraždy jsou tady stále.

„Před chvílí mi volal Grayer,“ řekl! Sampson, když si naléval třetí šálek kávy. „Říkal, že tě mám nechat pár dní na pokoji, že to zvládnou sami. Oni, to určitě.“

„Když tě tak poslouchám, už se začínám bát. Zvládnou co?“ zeptal jsem se.

Dojídal jsem poslední topinku se skořicí, udělanou z domácího chleba. Byla to bez přehánění chuť ráje. Nana tvrdila, že tam byla a ukradla několik receptů. Skoro jsem jí věřil. Měl jsem před očima a na jazyku důkaz jejího vyprávění,

Sampson se podíval na staré hodinky, které mu dal jeho otec, když mu bylo čtrnáct.

„Právě prohledávají kancelář Jill v Bílém domě. Pak jedou do jejího bytu na Dvacáté čtvrté ulici. Chceš tam jet? Jako můj host? Seženu ti pro jistotu návštěvnickou propustku.“

Jistě že jsem tam chtěl být. Musel jsem jet. Sampson měl pravdu, potřeboval jsem se o Jill dozvědět všechno.

„Jseš d'ábel,“ zasyčela Nana na Sampsona.

„Díky, Nano.“ Podíval se na ni a rozsvítil v úsměvu svých tisíc a jeden zářivě bílý zub. „1 když si myslím, že mě trochu přeceňuješ.“

104 KAPITOLA

JELI JSME do bytu Sary Rosenová Sampsonovým nespo-lehlivým, rychlým černým nissanem. Nanina teplá snídaně mě aspoň vrátila do reality. Cítil jsem, že se mi částečně vrátila síla. Fyzická, ne duševní.

Návštěva u Jill doma mě velmi lákala. Chtěl jsem také vidět její kancelář v Bílém domě, ale vědci jsem, že to může den nebo dva počkat. *Její domov. Tomu nemohl odolat ani detektiv, ani psycholog.*

Sara Rosenová bydlela v desetipatrové budově na křižovatce Dvacáté čtvrté ulice a ulice K. Dům měl svého komisního recepčního, který prostudoval naše policejní průkazy a pak nás milostivě pustil dál. Na rozdíl od něj vypadala vstupní hala přátelsky. Koberce, spousta květin ve velkých květináčích, V takovém domě by člověk atentátníka nehledal.

Ale Jill tady žila, že ?

Byt zapadal do představy, kterou jsme o Saře Rosenová měli. Byla jediné dítě plukovníka z povolání a středoškolské učitelky angličtiny. Vyrostla v Aberdeenu ve státě Maryland a pak šla na Hollinsovu univerzitu ve Virginii. Její hlavní obory byly dějepis a angličtina a školu ukončila s vyznamenáním. Do Washingtonu přišla před šestnácti lety. když jí bylo dvacet jedna. Nikdy se nevdala, i když měla v průběhu let několik přátel. Někteří její spolupracovníci v tiskové a komunikační kanceláři Bílého domu jí říkali „sexy stará panna“.

Její byt byl v pátém patře. Byl světlý, s výhledem do dvora. Uvnitř už pracovala FBI. Tiše jim k tomu hrál Chopin. Byla tam uvolněná atmosféra, skoro příjemná. Případ byl přece uzavřený.

Několik následujících hodin jsme strávili s techniky, kteří hledali cokoli, co by mohlo poskytnout FBI víc informací o Saře Rosenové.

Tady žila Jill.

Kdo jsi sakra byla, Jill? Jak se to všechno stalo? Co se stalo, Jill? Mluv s námi. Víš, že se ti chce mluvit, opuštěná dívka.

Její byt měl jednu ložnici a malou komoru a my jsme prozkoumali každou jeho píd'. Žena, která tam žila, pomáhala zabít prezidenta Thomase Byrnese. Komora byla použita jako střížna pro jejich film.

Byt měl teď historickou důležitost. Dokud bude dům stát, lidé na něj budou ukazovat a říkat: „*Tady bydlela Jill.*“

Koupila si nevýrazný nábytek ve venkovském stylu. Byly tam maloměstšácké ozdoby. Gauč a křeslo z bavlněného kepru. V každé místnosti studené barvy. Spousta věcí v barvě slonoviny. Světle modrý, vzorovaný koberec.

Na zdech viselo několik rámečků, které obsahovaly přání k Vánocům a dopisy od významných osobností z Bílého domu: současného tiskového tajemníka, vedoucího personálu, a dokonce i několik řádků od Nancy Reaganové. Žádné obrázky „nepřátel“, o kterých se mi zmínil prezident

Byrnes. *Sara Rosenová tajně obdivovala slavné lidi. Byl pro ni Jack hvězda? Byl Jack opravdu Kevin Hawkins?*

Mluv s námi, Jill. Víím, že chceš mluvit. Řekni nám, co se opravdu stalo. Dej nám stopu.

Na malém psacím stole ležely informační letáky z Fondu národního dědictví a Institutu Cato, dvou konzervativních organizací.

Byly tam také nabídkové listy sbírek poezie z několika washingtonských nakladatelství. *Byla Jill básnířka?*

Na zdi nad psacím stolem byla přilepená lepící páskou báseň vystřižená z knihy.

*****

Jak chmurné - být - Někdo! Jak veřejné -jako žába, která celý život křičí své jméno do báječného bahna! Emily Dickinsonová

*****

Emily Dickinsonová měla na slavné osobnosti zjevně stejný názor jako Jack a Jill.

Zdi komory a ložnice byly obložené knihami. Zdi samotné sloužily jako knihovny. Fikce, literatura faktu, poezie. Kvalitní literatura i brak. Jill čtenářka. Opuštěná Jill. Jill sexy stará panna.

Kdo jsi, Jill? Kdo jsi, Sara Rosenová?

Byl zde i důkaz jejího smyslu pro humor. V chodbě visel nápis: Zahraješ na harmoniku, půjdeš do vězení. Na to je zákon.

Kdo jsi, Sara - Jill ?

Zajímal se o tebe vůbec někdo? Proč jsi pomáhala spáchat ty hrozné zločiny? Stálo to za to? Takhle zemřít jako opuštěná stará panna? Kdo tě zabil, Jill? Byl to Jack?

Kdybych našel aspoň jeden nezpochybnitelný útržek pravdy, zbytek by už následoval a my bychom konečně všechno pochopili. Chtěl jsem věřit, že je to tak.

Prohlédl jsem si její šatník. Našel jsem konzervativní oblečení do kanceláře, většinou v tmavých barvách. Byly

na nich visačky od Brooks Brothers. Lodičky na nízkém podpatku, běžecké tenisky, neformální polobotky. Bylo tam několik běžeckých a cvičebních souprav.

Jen málo šatů na večírky, na zábavu.

Kdo jsi byla, Sara?

Hledal jsem falešné zdi, falešná dna, cokoliv, kde by se mohly skrývat soukromé dopisy, něco, co by nám pomohlo uzavřít případ navždy, nebo ho doširoka otevřít.

No tak, Saro, vpust' nás do svého tajemného života. Řekni nám, kdo jsi opravdu byla.

Co tě hnalo kupředu, Jill? Kdo jsi byla, Saro? Sexy stará panna. Ty chceš, abychom se to dozvěděli. Vím, že chceš. Jsi stále v tomhle bytě. Cítím to. Všude, kam se podívám, cítím tvou osamělost.

Chceš, abychom se něco dozvěděli. Co to je, Saro ? Dej nám ještě jeden rým. Jen jeden.

Když jsem se díval z okna ložnice do dvora, postavil se vedle mě Sampson. Přemýšlel jsem o všech aspektech případu.

„Už jsi to vyřešil? Rozlouskls to, Zlatíčko?“

Ještě ne. Je tady ještě něco. Nech mě tady pár dní.“

Sampson se tomu nápadu zasmál. Já také. Ale věděl jsem, že se tam vrátím. Sara Rosenová nám nechala něco, co by ji připomínalo. Byl jsem si tím skoro jistý.

Jill básnička.

105 KAPITOLA

MOŽNÁ JSEM příliš myslel na zločin a trest, ale vrátil jsem se do toho bytu druhý den brzy ráno. Byl jsem tam kolem osmé, dlouho před všemi ostatními. Potloukal jsem se po malém bytě a uždiboval z otevřené krabice musli.

Něco mi na sexy staré panně a jejím úkrytu pořád nesedělo. Detektivova posedlost. Psychologova intuice.

Skoro hodinu jsem se hrbil v křesle u okna, které hledělo na ulici K. díval jsem se upřeně na plakát na autobusové zastávce. Byla to reklama na parfém značky Escape od firmy Calvin Klein. Modelka na plakátu vypadala nesnesitelně smutně a opuštěně. *Jako Jill?* Nad její hlavu někdo napsal: „*Nakrmte mě, prosím.*“

Co živilo Saru Rosenovou? přemýšlel jsem, když jsem se díval na washingtonskou ulici. Jaké bylo její tajemství? Co ji přivedlo k šílenství vraha slavných osobností - nebo co to vlastně dělala, než byla zabita v hotelu Peninsula? Byla zavražděna v New Yorku. Jaké bylo její spojení s Jackem?

Jak zněl celý příběh? Jak to bylo doopravdy? Jaké tajemství nebylo ještě odhaleno?

Začal jsem se probírat velkou sbírkou knih, které dominovaly každé místnosti bytu, dokonce i kuchyni. Sara byla nenasytná čtenářka. Převažovaly prózy a knihy o historii, většinou od amerických autorů. Sara intelektuálka.

Diplomacie od Henryho Kissingera. *Zvláštní víra* od Roberta McFarlana. *Výstraha* od Alexandra Haiga. *Kissinger* od Waltera Isaacsona. A další a další. Próza od Anne Tylerové, Robertsona Daviese, Annie Proulxové, ale také od Roberta Ludluma a Johna Grishama. Poezie od Emily Dickinsonové, Sylvie Plathové, Anne Sextonové. Svazek nazvaný *Osamělá žena*.

Otevřel jsem každou knihu a opatrně ji zatrásl. V bytě bylo určitě přes tisíc svazků. Možná několik tisíc. Spousta knih na prohlédnutí.

V některých knihách byly vložené rukou psané poznámky. Zápisky, které udělala Sara. Přečetl jsem si každý list. Hodiny utíkaly. Zapomínal jsem na jídlo. Vůbec mi to nevadilo.

V biografii o Napoleonovi a Josephine Sara Rosenová napsala: „N. považoval inteligenci u žen za úchylku. Udeřil J. na veřejnosti do prsou. Ale J. se dostalo spravedlivého zadostiučinění.“

Jill básnířka. Jill milovnice knih. Žena záhad a fantazií, hádanek. *Vražedkyně*.

V komoře bylo několik videokazet s filmy a já začal otevírat každou krabici.

Filmová sbírka Sary Rosenové obsahovala známé romance a thrillery. *Pán přílivu*, *Záhadné odhalení*, trilogie *Kmotr*, *Jih proti severu*, *Všichni prezidentovi muži*.

Zdálo se, že měla také ráda starší filmy, hlavně detektivky. Raymonda Chandlera, Jamese Caina, Hitchcocka.

Otevíral jsem každou krabici, řadu za řadou. Považoval jsem to za důležité, zvlášť u někoho tak pořádného, jako byla Sara. Kdyby tam byl se mnou Sampson, určitě bych to od něj schytl. Řekl by, že jsem bláznivější než Jack a Jill.

Otevřel jsem krabici, ve které měla být kazeta s Hitchcockovým filmem *Proslulý*. Nepamatoval jsem si, že bych . ho někdy viděl, ale na krabici bylo uvedeno jméno Hitchcockova oblíbeného herce Caryho Granta.

V krabici jsem našel neoznačenou kazetu. Nevypadalo to na film. Zvědavě jsem zasunul kazetu do přehrávače. Byla to čtvrtá nebo pátá neoznačená kazeta, kterou jsem si zatím prohlédl.

Na kazetě nebyl *Proslulý*.

Zjistil jsem, že se dívám na záznam vraždy senátora Daniela Fitzpatricka.

Bylo zřejmé, že je to nesestříhaná verze, která byla podstatně delší než film, který poslali CNN.

Tato verze byla ještě znepokojivější a názornější než ta, na kterou jsme se dívali v televizním studiu. Bylo strašné slyšet hrůzu v hlase senátora Fitzpatricka. Žebral před vrahy o svůj život, pak začal plakat a hlasitě sténat. Tato část na kazetě pro CNN chyběla. Byla příliš silná. Byla neuvěřitelně brutální. Vrhala na Jacka a Jill to nejhorší možné světlo.

Byli to nemilosrdní vrazi. Žádná lítost, žádná vášeň, žádná lidskost.

Uhodil jsem do tlačítka PAUSE. Výhra! Další záběr začínal přímo u senátora Fitzpatricka a pak se rozšířil, možná víc, než měl.

Vrahem nebyl Kevin Hawkins!

Náhle mě napadlo, jestli tam Jill nechala kazetu schválně, aby ji někdo našel. Měla podezření, že bude zrazena? Byla to její odplata? Říkal jsem si, že možná ano: *Jill Jacka dostala přímo z pekla.*

Studoval jsem nehybný obraz, který odhaloval skutečného Jacka. Měl krátké pískové vlasy. Byl to pohledný muž před čtyřicítkou. Když mačkal spoušť, jeho tvář neprozrazovala žádné emoce.

„Jacku,“ zašeptal jsem. „Konečně jsme tě našli, Jacku.“

106 KAPITOLA

FBI, TAJNÁ SLUŽBA a washingtonská policie úzce spolupracovaly při velkém a důležitém honu na člověka. Chtěli ho dostat stůj co stůj. Byl to případ mimořádné vraždy -byl zabit prezident. Skutečný vrah byl stále na svobodě. Jack byl stále naživu; aspoň jsem doufal, že je.

A on byl!

Dvacátého prosince časně ráno jsem se díval na Jacka dalekohledem. Nemohl jsem z toho vraha a organizačního génia spustit oči. Chtěl jsem ho ulovit.

Chtěl jsem ho pro sebe. Museli jsme ale počkat. Takový byl plán Jaye Grayera. Byl to jeho den, jeho představení, jeho plán akce.

Jack právě vycházel z dvoupatrového domu v koloniálním stylu. Šel k jasné červenému Fordu Bronco, který parkoval na kruhové příjezdové cestě. Už jsme věděli, kdo to je, kde bydlí, věděli jsme o něm skoro všechno. Už jsme Jacka a Jill víc chápali. Naše oči se doširoka otevřely.

„Tady je Jack. Tady je náš chlapec,“, řekl mi Jay Grayer.

„Nevypadá jako vrah, co?“ řekl jsem. „Ale udělal to. Popravil všechny ty lidi, včetně Jill.“

S Jackem šel malý chlapec a holčička. Moc hezké děti. Věděl jsem, že se jmenují Alix a Artie. Na projížďku se chystali i dva psi: Ovčák a Chytrák, desetiletý černý retrívr a hravá mladá kolie.

Jackovy děti.

Jackovi psi.

Jackův pěkný dům na předměstí.

Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli... aby zabili prezidenta. A pak Jack zabil svoji partnerku a milenkou Jill. Chladnokrevně Saru Rosenovou popravil. Jack si myslel, že mu ty vraždy projdou. Jack měl skoro dokonalý plán. Ale teď jsme měli Jacka na dohled. Díval jsem se na Jacka. Byli jsme tam.

Vypadal v každém ohledu jako dokonalý otec z předměstí Washingtonu. Měl na sobě námořnickou bundu s kapuci, která byla navzdory chladnému počasí rozepnutá. Pod bundou byla vidět

kostkovaná flanelová košile. Na nohou měl měkké hnědé polobotky a šedivé vlněné ponožky.

Vlasy měl ostříhané na krátko, po vojensku. Teď byly tmavě hnědé. Byl to pohledný muž. Třicet devět let. Prezidentův vrah. Chladnokrevný zabiják několika politických nepřátel.

Spiklenec.

Prvotřídní zrádce.

Parchant bez svědomí.

Tady je skoro dokonalý americký vrah, říkal jsem si, když jsem ho pozoroval, jak velí své poslušné jednotce dětí a psů. Byl to skoro dokonalý zabiják. Byl to otec a manžel. Nevypadal nijak podezřele. Měl dokonce i alibi na všechny vraždy, ale žádné z nich nemohlo obstát díky záznamu jeho střelby na senátora Fitzpatricka. Šakal naší doby, naší země, našeho naivního a velmi nebezpečného způsobu života.

Přemýšlel jsem, jestli se díval na televizní přenos pohřbu prezidenta, nebo se ho dokonce zúčastnil jako já.

„Je to ale ďábelský hajzl,“ řekl Jay Grayer. Seděl vedle me na předním sedadle neoznačeného auta. Až do dneška jsem neslyšel Jaye Grayera takhle klít. I on chtěl Jack dostat, chtěl to moc.

A přesně to jsme se chystali udělat. Pro všechny z nás to bude slavné ráno.

Bylo to na spadnutí.

„Připravte se na sledování Jacka,“ promluvil Grayer do mikrofону vysílačky. „Jestli ho ztratíte, už mi nechodte na oči.“

„Neztratíme ho. Nemyslím si, že bude utíkat,“ řekl jsem. „Je to domácí typ. Je otec. Jeho kořeny jsou hluboko v téhle komunitě.“

V jaké podivné zemi to žijeme. Tolik vrahů. Tolik monster. Tolik slušných lidí, ze kterých žijí.

„Myslím, že máte nejspíš pravdu, Alexi. Stopujte ho dál. Ještě jsem to nepochopil, ještě mu úplně nerozumím, ale myslím, že máte pravdu. Je náš. Ale koho vlastně před sebou máme? Proč to udělal?“

„Pro peníze,“ seznámil jsem ho s teorií, kterou jsem o Jackovi měl. „Hledejte v tom peníze. Jsou všudypřítomné a všechno zjednodušují. Trochu politiky, trochu osobních důvodů a spousta

peněz. Ideologie a finanční cíle. V dnešní úplatné době je jim těžké odolat.“

„Myslíte?“

„Myslím. Vsadil bych na to hodně. Má několik pevných zásad a jedna z nich je, že rodina se musí mít dobře. Proto si myslím, že peníze jsou jeden z důvodů. Myslím si, že je nejspíš ve spojení s lidmi, kteří mají hodně peněz a moc, ale ne tolik moci, kolik by jí chtěli mít.“

Bronco se rozjelo a my ho v přiměřené vzdálenosti sledovali. Jack vezl svůj drahocenný náklad opatrně. Jeho děti a možná i psi ho určitě obdivují, stejně jako jeho sousedi.

Jack šakal. Napadlo mě, jestli to byla další ze slovních hříček Sary Rosenové.

Přemýšlel jsem, co byla poslední myšlenka Jill, když ji její milenec v New Yorku zradil. Čekala to? Věděla, že ji zradí? Nechala proto ve svém bytě tu kazetu?

Jay si chtěl povídat, možná si potřeboval něčím zaměstnat mozek. „Veze je do školy. Jeho život se zase vrátil k normálu. Nestalo se nic, co by ho změnilo. Jenom naplánoval vraždy a pomohl zavraždit prezidenta. To je všechno. Život jde dál.“

„Z toho, co jsem se dočetl v jeho vojenských záznamech, to byl prvotřídní voják. Odešel z armády jako plukovník. Zúčastnil se akce Pouštní bouře,“ řekl jsem Jayovi.

Jack válečný hrdina. Dělá to na mě dojem. Ten chlap na mě udělal takový dojem, že vám to ani nedokážu popsat. Možná to řeknu jemu.“

Oficiálně byl Jack válečný hrdina.

Neoficiálně byl Jack patriot.

Vybavil se mi nápis na hrobě neznámého vojína na Národním hřbitově v Arlingtonu. Zde odpočívá ve slávě neznámý americký voják, kterého zná jen Bůh. Nějak mě napadlo, že podobně uvažuje Jack o sobě. Voják - hrdina, kterého zná jen Bůh.

Nejspíš si myslí, že mu ty vraždy prošly *-jeho spravedlivá válka.*

Ale neprošly. A brzy to zjistí.

Vysadil obě děti u školy. Bylo to krásné místo, kamenné zdi a namrzlý trávník; škola, do které bych rád posílal Damona a Jannii; škola, ve které by měla učit Christine Johnsonová.

Měl by ses odstěhovat z D. C., řekl jsem si, když jsem se díval, jak se Jack polibkem loučí se svými dětmi. Proč to tedy neuděláš?

Proč neodvezeš Damona a Jannii z Páté ulice. Proč neuděláš to, co dělá pro svoje děti tenhle zatracený parchant?

Jack Grayer znovu promluvil do vysílačky. „Právě odjíždí od školy. Zahýbá na hlavní. Že je ale tady v Jackville hezky co? Sebereme ho na těch semaforech před námi.

Jediný rozkaz: dostaneme ho živého! Budeme tam na něj mít čtyři auta. Dostaneme ho živého.“

„Máte právo nevyprávět,“ řekl jsem.

„Co to sakra říkáte?“ otočil se ke mně Jay Grayer.

Jenom mě to tak napadlo. On nemá žádná práva. Skončil.“

Grayer mi věnoval křivý úsměv. Oba jsme věděli proč. Ten nejlepší okamžik se blížil. Jediný dobrý okamžik celé aféry. Jdeme na to. Jdeme si pro toho zkurvysyna.“

Jasně. I já se těším, až si s Jackem pěkně přátelsky popovídám.“

Chci ho od těch semaforů kopat do zadku celou cestu zpátky do Washingtonu.

Chci se sejít se skutečným Jackem.

107 KAPITOLA

NIKDO AŽ DOSUD vražedné plány neprohlédl. Nikdo z nás se jim ani nepřiblížil. Nikdo nedokázal vyřešit záhadu Jacka a Jill, dokud nebylo už příliš pozdě. Možná se nám podaří rozplést celý ten zmatek teď. *Retrospektivní pohled na Jacka a Jill.*

Nebyli jsme od Jacka ani sto metrů. Sjížděl ze strmého kopce k semaforům.

Byla to velice barvitá scéna. Širokouhlá, jako v drahém filmu. Naskočila červená a Jack zastavil - správný občan, ctící zákony. Nic netušil.

Svobodný muž.

Jay Grayer a já jsme pomalu dojeli k jeho módnímu terénnímu autu. Přečetl jsem si samolepku na zadním nárazníku bronca: *Chraň děti před drogou.*

Krycí název této akce byl Past na medvěda. Přímo na místě jsme měli čtyři auta. Další půltucet aut a dva vrtulníky byly v záloze. Nevěděl jsem, jak by Jack mohl uniknout.

Myslel jsem na masivní zajištění atentátníkova zatčení a šokující překvapení, která nejspíš ještě přijdou.

Mělo to být horší, mnohem horší.

„Dostaneme ho na tři,“ řekl Grayer do své vysílačky. Byl teď mimořádně klidný, dokonalý profesionál, jakým byl už od začátku. Hrozně rád jsem s ním pracoval. Nebyl to egomaniak; byl jenom dobrý ve své práci.

„Dostaneme ho opravdu snadno,“ řekl jsem.

Past na medvěda byla nastražená.

Byl jsem jeden ze šesti mužů, kteří vyskočili z aut na nevinně vypadající venkovské silnici. Byla to pocta.

Na semaforech stála také dvě civilní auta. Šedá honda a saab.

Lidem v nich to muselo připadat jako naprosté šílenství. Opravdu to takové bylo, a ještě mnohem horší. Ten muž v broncu zabil prezidenta. Bylo to jako zatýkání Lee Harvey Oswalda, Sirhana Sirhana, Johna Wilkese Booth. Obyčejné semaforey v severním Marylandu.

Byl jsem při tom! Byl jsem rád, že tam mohu být. Zaplatil bych vysoké vstupné, abych tam mohl být.

Dostal jsem se ke dveřím spolejezdce v okamžiku, kdy agent tajné služby trhnutím otevřel dveře u řidiče. Nám dvěma se podařilo nejrychleji vyskočit. Nebo jsme možná byli ti, kdo chtěli Jacka nejvíc.

Jack se obrátil ke mně - a díval se přímo do hlavně mého Glocku.

Náhle měl velmi dobrý výhled na smrt.

Jako při popravě!

Velmi profesionální!

„Nehýbejte se. Raději ani nedýchejte. Nehněte se ani o milimetr,“ varoval jsem ho. „Nechci mít záminku, tak mi žádnou nedávejte.“

Nečekal nás. Bylo to vidět z jeho šokovaného obličeje. Myslel si, že ty vraždy jsou pro něj dávno odbytá věc. Myslel si, že je doma v bezpečí.

No, aspoň jednou se spletl.

Jack konečně udělal svoji první chybu.

„Tajná služba. Jste zatčen. Máte právo nevypovídat a to vám můžu opravdu doporučit!“ Agentův obličej byl rudý vzteky na tohoto člověka, který zabil prezidenta Thomase Byrnese.

Jack se podíval na agenta tajné služby a pak zpátky na mě. Věděl, kdo jsem. Co ještě věděl?

Nejdřív vypadal překvapeně, ale pak se uklidnil. Jeho klid vypadal skoro nemístně. Je chladný jako smrt, pomyslel jsem si.

Neměl jsem být překvapený. *Tohle je skutečný Jack. Tohle je prezidentův vrah.*

„Velmi dobře,“ řekl konečně. Pochválil nás za dobrou práci, za naši profesionalitu. Ten parchant nám to schválil. „Jsem na vás hrdý. Děláte svoji práci mimořádně dobře.“ Vařila se mi z toho krev, ale znal jsem rozkaz dne: dostaneme ho opravdu snadno. Jemná past na medvěda.

Pomalů vystoupil ze svého červeného auta. Obě ruce držel nad hlavou. Nekladl žádný odpor. Nechtěl, abychom ho zastřelili.

Náhle ho jeden z agentů tajné služby udeřil. Zasáhl ho pěstí do čelisti. Nemohl jsem uvěřit, že to udělal, ale byl jsem rád.

Jackova hlava poskočila dozadu a šel k zemi jako kámen. Jack byl chytrý. Nijak tu ránu nevyprovokovala, nebyla pro ni žádná omluva - kromě faktu, že to monstrum natažené na zemi zabilo chladnokrevně prezidenta.

Jack potřásl hlavou, osahal si čelist a podíval se z chodníku na nás. „Kolik toho víte?“ zeptal se.

Neodpověděli jsme mu. Nikdo z nás neřekl ani slovo. Ted přišel čas na naše hry. Měli jsme pro Jacka několik překvapení.

108 KAPITOLA

JACK BYL JENOM ZAČÁTEK. Věděli jsme, že je to pouze jeden dílek skládačky, kterou jsme se snažili dát dohromady. Museli jsme ho zatknout jako prvního, ale teď následovala další důležitá zastávka.

Když jsme jeli zpátky clo jeho domu na Oxford Street, cítil jsem se povznesený nad všechno dění, skoro jako bych pozoroval sám sebe ve snu. Vzpomínal jsem na několik svých setkání s Thomasem Byrnesem. Řekl nám, abychom necítili žádnou lítost, ale jeho rada ve skutečném životě nefungovala. Prezident byl mrtvý a já se za to budu stále cítit částečně odpovědný, i když jsem za to vůbec nemohl.

Nepřemýšlel jsem jenom o vraždě prezidenta. Byl tady ještě třináctiletý Danny Boudreaux. Od samého začátku jsem cítil, že mezi oběma případy je určitá souvislost. Vraždy a bezprecedentní násilí byly všude. Byla to, jako by se ve většině světa, ale zvláště v Americe, rozšiřovala podivná,

ochromující nemoc. Už tolikrát jsem toho byl svědkem. Nevěděl jsem, jak tu noční můru zastavit. Nevěděl to nikdo.

Ještě to neskončilo.

Byli jsme konečně na začátku té strašlivé záhady.

Tady to začalo.

V domě, který se právě objevil před námi.

Jay Grayer promluvil do vysílačky. „Doktor Cross a já pojedeme k přednímu vchodu. Vy ostatní nás budete krýt. Žádná střelba. Ani v sebeobraně, pokud se tomu budete moci vyhnout. Je to každému jasné?“

Všem ostatním agentům byl postup jasný a znali hranice. Do pasti na medvěda se ještě nechytla poslední kořist.

Grayer zastavil šedivý sedan před předním vchodem. „Jste připravený ještě na jedno přepadení, Alexi?“ zeptal se mě. „Jste spokojený s tím, jak to zatím probíhá?“

„Jde to výborně,“ odpověděl jsem. „Díky, že jste mě vzali s sebou na lov. Potřeboval jsem být u toho.“

„Bez vás bychom tady nebyli. Jdeme na věc.“

Vystoupili jsme oba z jeho neoznačeného auta a pospíchali po cestě z červených cihel ke dveřím. Šli jsme bok po boku.

Tady to všechno začalo.

Tenhle velký dům a tahle ulice vypadaly tak nevinně a přitažlivě. Velký bílý dům v koloniálním stylu měl velkou terasu s vysokými sloupy. Na terase byla pečlivě srovnána dětská kola. Všechno tam bylo tak upravené. Byla to všechno jenom přetvářka? Jistě že byla.

Jay Grayer stiskl tlačítko zvonku. Zevnitř zaznělo zvonění. *Jack a Jill jsou ti, kteří tu byli...* Ale Jack a Jill začali právě tady ne? Právě v tomhle domě.

Dveře otevřela žena v červených šatech, které vypadaly jako vystřižené z módního magazínu.

Na dveřích visel sváteční věnec z vinné révy, jeden z těch podivných okrasných předmětů, které vypadaly jako Ježíšova trnová koruna. Byla na něm uvázaná červená stuha.

Tady je Jill, pomyslel jsem si.

Konečně skutečná **Jill**.

109 KAPITOLA

„ALEXI, JAY I. Bože, o co jde? Co se zase stalo? Neříkejte mi, že je to společenská návštěva.“

Jeanne Sterlingová stála mezi dveřmi svého domu. Za ní se lesklo schodiště z leštěného dubu. Otevřenými zasouvacími dveřmi, které byly také z leštěného dubu, bylo vidět do jídelny. U psacího stolu a vysokého zrcadla se vršily zabalené vánoční dárky.

Dům Jill. Generální inspektorky CIA. Čistá Jeanne.

„Co se stalo? Právě jsem uvařila kávu. Pojd'te dál, prosím.“ Znělo to, jako bychom byli s Grayerem sousedi z ulice. Společenská návštěva, že? Usmála se a její vystouplé zuby z toho udělaly grimasu.

Co se stalo? Zapletl se někdo ze sousedů do automobilové nehody? Právě jsem uvařila kávu. Pojd'te na kus řeči.

„Káva by neškodila,“ řekl Jay, aby dal najevo, že nemá nic proti přátelskému pohovoru.

Vstoupili jsme do domu, kde bydlela se svými dětmi a manželem. S Jackem.

Všiml jsem si detailů - všechno se mi zdálo důležité a výmluvné. Jasně barvy a množství doplňků říkaly „americký“, ale důraz byl kladen i na světovost. Francouzské lepty. Vlámské krajky. Čínský porcelán.

Jill cestovatelka. Jill špionka.

Ve starých detektivních příbězích je rčení, které mi nikdy nedávalo moc smysl - *cherchez la femme. Za vším hledej ženu*. Měl jsem jedno pořekadlo, které řešilo mnoho moderních záhad — *cherchez l' argent. Za vším hledej peníze*.

Nevěřil jsem, že Jeanne Sterlingová a její manžel jednali na vlastní pěst. Už jsem dávno nevěřil, že Jackovi a Jill šlo jenom o vraždy významných osobností. Aldrich Ames prý dostal za prozrazení tuctu amerických agentů půl milionu. Kolik dostali Sterlingovi za odstranění problematického prezidenta Spojených států? Člověka, který chtěl změnit systém?

A kdo jim ty peníze dal? *Cherchez l' argent*. Možná nám to Jeanne řekne, když jí trochu zkroutíme ruku, což jsem se rozhodně chystal udělat.

Kdo mohl získat nejvíc ze zavraždění prezidenta Thomase Byrnesa? Viceprezident, současný prezident. Wall Street? Organizovaný zločin? CIA? Budu se na to muset... Jeanne zeptat. Možná nad párou z cínových šálek s kávou. Možná právě o tom bychom si mohli promluvit.

Otočila se a vedla nás do kuchyně. Byla klidná a soustředěná. Dál jsem si všímal nábytku, starého zařízení. Dokonalý pořádek, i přes tři děti v domě. Přemýšlel jsem, jak si Jeanne a její manžel mohou dovolit tak nádherný dům tady v Chevy Chase. *Cherchez l'argent*.

„Nějak se to všechno zadrhlo, ne?“ řekla a otočila se k nám. „Úplně jste mě zaskočili, netuším, co se mohlo stát. Povíte mi to?“ Vesele tleskla rukama. Dobře zahráno. Dobrá herečka.

„Nějak se to zadrhlo,“ řekl jsem konečně. „Ale pak jsme našli něco zajímavého na Jacka.“ Rozhodli jsme se ho sebrat jako prvního. Ted jsi na řadě ty.

„To je výborná zpráva,“ řekla Jeanne. „Prosím, řekněte mi všechno. Tak jako tak, Kevin Hawkins byl jedním z nás.“

Vstoupili jsme do velké kuchyně, kterou jsem si pamatoval ze své první návštěvy. Zdi byly pokryté terakotovými kachlíky a drazé vypadajícími dřevěnými skříňkami. Půl tuctu oken se dívalo na zahradní altán a tenisový kurt.

„Zatkli jsme vašeho manžela Bretta pro vraždu prezidenta,“ řekl Jay Grayer chladným, nezúčastněným hlasem. „Je teď ve vazbě. Přišli jsme zatknout vás.“

„Je to hrozně těžké, udržet pod kontrolou každý sebemenší detail, že? Stačilo jedno malé uklouznutí. Sara udělala chybu. Myslím, že se do vašeho manžela zamilovala. Věděla jste to? Musela jste přece vědět o Sařině a Brettově vztahu?“

„Alexi, co to říkáte? Co to říkáte, Jayi? Nedává mi to vůbec žádný smysl.“

„Ale jistě že dává. Sara Rosenová měla ve svém bytě v D. C. kopii záznamu vraždy senátora Fitzpatricka. Je na něm váš manžel. Milovala ho, ubohá stará panna. Možná jste to tak naplánovali.

Musela jste to aspoň tušit. Máme dokonce i část otisku jeho prstu, který v jejím bytě ve Foggy Bottom nechal. Nejspíš najdeme víc, až budeme vědět, co máme hledat.“

Vypadala překvapeně, její oči se zúžily do šěrbin. Vycítil jsem, že možná o vztahu svého manžela a Sary Rosenové nevěděla všechno.

O Saře samozřejmě věděla. V několika posledních dnech jsme zjistili, že Sara Rosenová byla odhalena jako špion CIA uvnitř Bílého domu. Působila tam tak osm let. Podle toho ji Jack vybral a věděl, že bude loajální. Sara Rosenová byla perfektní Jill. Sara celé věci věřila, přinejmenším všemu, co o ní věděla. Byla extrémně pravicová. Thomas Byrnes chtěl zásadní změny v Pentagonu a CIA. Jedna mocná

skupina měla pocit, že tyto změny mohou zemi zničit, že ji zničí. Rozhodli se místo toho zničit prezidenta Byrnese. Zrodili se Jack a Jill.

Jay Grayer řekl: „Tohle bude mnohem horší než případ Aldriche Amese, však víte. Mnohem, mnohem horší.“

Jeanne Sterlingová pomalu přikývla. „Ano, myslím, že ano. Předpokládám,“ pokračovala a oči jí přeskakovaly z Grayera na mě a zpátky, „že jste hrdí, že jste součástí destrukce jedné z mála výhod, které mají Spojené státy před ostatními zeměmi. Naše špionážní síť byla nepřekonatelná, Myslím, že stále ještě je. Prezident byl bláznivý amatér, který chtěl ji a vojsko reorganizovat. Ve jménu čeho? Populistických změn? Jaký výsměch, jaký smutný nebezpečný žert. Thomas Byrnes byl prodavač aut z Detroitu! Neměl žádnou zkušenost s podobným rozhodováním. Většina prezidentů před ním to chápala. Nezajímá mě, co si o nás myslíte. Já a můj manžel jsme patrioti. Je vám to jasné? Je to jasné, pánové?“

Jay ji nechal domluvit a pak řekl: „Vy a váš manžel jste hnusní zrádci a vrazi. Je to jasné? Ale máte pravdu v jedné věci. Jsem hrdý, že jsem vás dostal. Mám z toho nádherný pocit. Opravdu, Jeanne.“

Náhle prolétl kuchyní záblesk jasného bílého světla. Záblesk z hlavně.

Ohlušující rána zazněla na tom nejméně pravděpodobném místě ze všech. Tělo Jaye Grayera se zlomilo v pase. Spadl na kuchyňský pult a shodil řadu vysokých dřevěných stoliček.

Jeanne Sterlingová ho střelila od pasu. Zbraň měla ukrytou v šatech. Vystřelila přímo skrz kapsu. Možná nás viděla, jak se blížíme k domu. Nebo měla pistoli po ruce vždycky. Byla to přece Jill.

Jeanne namířila zbraň na mě. Krčil jsem se za kuchyňským pultem.

I přesto vypálila.

Další ohlušující rána v kuchyni. Záblesk světla. Pak další výstřel.

Nepřestala střílet, dokud nevycouvala z kuchyně. Pak se rozběhla. Šaty vlály kolem nijako mnišský hábit.

Rychle jsem se vrhl na místo, kde zmizel Jay Grayer. Měl střelnou ránu v hrudníku, blízko klíční kosti. Jeho tvář byla bezbarvá. Byl však při vědomí. „Dostaňte ji, Alexi. Dostaňte ji živou,“ chroptěl. „Dostaňte je. Vědí všechno.“

Proběhl jsem rychle, ale opatrně celý dům. *Nezabíjejte ji. Ví pravdu. Potřebujeme se ji od ní dozvědět. Ví, proč byl prezident zabit a kdo si to objednal. Ví to!*

Náhle vtrhl do předních dveří agent tajné služby. Další agent byl těsně za ním.

Další dva agenti se objevili ve směru od kuchyně. Všichni drželi v rukou zbraně. Ve tvářích měli šokovaný výraz.

„Co se to tady sakra stalo?“ vykřikl jeden z agentů.

„Jeanne Sterlingová má zbraň. Přesto ji dostaneme živou. Musíme ji dostat živou!“

Z chodby jsem zaslechl zvuk. Vlastně dva zvuky. Pochopil jsem, co se děje, a srdce se mi zastavilo.

Startoval motor auta.

Zvedaly se dveře garáže.

Jill utíkala.

110 KAPITOLA

PLÍCE MĚ PÁLILY a div že mi nepraskly, ale moje srdce bylo ledově chladné.

Dostaňte ji živou za každou cenu! Je ještě důležitější než Jack.

Dveře do garáže byly na konci úzké chodby, která vedla kolem velkého slunného pokoje, koupajícího se v jasném ranním světle. Zhluboka jsem se nadechl. Pak jsem otevřel dveře do garáže, opatrně, jako by mohly vybuchnout. Věděl jsem, že by opravdu mohly. Mohlo se stát cokoliv. Tohle byl dům špinavých triků.

Mezi domem a garáží byla tmavá úzká chodba, asi deset metrů dlouhá. Ostražitě jsem se pohnul kupředu.

Na jejím konci byly další zavřené dveře.

Dostaňte ji živou. To je jediný rozkaz.

Trhnutím jsem otevřel dveře a skočil do místnosti, která podle mých odhadů musela být garáž. Byla.

Okamžitě jsem uslyšel tři hlasité rány. Tvrdě jsem dopadl na betonovou podlahu.

Výstřely!

Hromový, děsivý hluk v uzavřeném prostoru. Díky bohu žádná kulka do mého hrudníku nebo hlavy.

Viděl jsem Jeanne Sterlingovou, jak se vyklání z okénka svého kombíku. V jedné ruce držela pistoli. Donutil jsem se znovu pohnout.

Dostaň ji živou! řval můj mozek, když jsem se plazil z dostřelu.

Zahlédl jsem v autě ještě něco jiného. Měla s sebou svou nejmladší dceru. Tříletou Karon. Použila Karon jako štít. Věděla, že nebudu střílet, když bude riziko, že bych mohl zasáhnout holčičku. Děcko hlasitě plakalo. Vyděsilo me to. Jak mohla Jeanne Sterlingová udělat tohle svému dítěti?

Skrčil jsem se ve stísněném prostoru za sudem oleje. Snažil jsem se rozumně přemýšlet.

Zavřel jsem na okamžik oči. Ani ne na půl vteřiny.

Zhluboka jsem se nadechl studeného vzduchu a výfukových plynů. Pokusil jsem se přemýšlet naprosto jasně a rychle. Došel jsem k rozhodnutí a doufal jsem, že je správné.

Když jsem znovu vstal, vystřelil jsem. Opatrně jsem mířil daleko od holčičky, ale vystřelil jsem.

Znovu jsem se skrčil a schoval se za sud. Věděl jsem, že jsem nikoho nezasáhl.

Můj výstřel by! jenom varování, poslední varování. Andrew Klauk měl pravdu, když jsme se bavili u Sterlingových na zahradě. „Duch“ CIA mi řek! to, co jsem teď potřeboval vědět - *tahle hra nemá žádná pravidla*.

„Jeanne, odhodte sakra tu zbraň!“ zavolal jsem na ni. „Vaše holčička je v nebezpečí.“

Neozvala se žádná odpověď, jenom strašidelné ticho.

Jeanne Sterlingová udělá cokoli v, jen aby se odtud dostala. Zabíla na objednávku prezidenta, pomáhala plánovat každý krok. Obětuje ale Jeanne Sterlingová svoje dítě? Pro

co? Pro peníze? Pro věc, které se svým manželem věřili? Co mohlo mít cenu prezidentova života? Nebo jejího dítěte?

Dostaň ji živou. I když si zaslouží zemřít tady v téhle garáži. Jako při popravě.

Znovu jsem vyskočil. Vystřelil jsem druhou kulku do čelního skla na řidičově straně, hodně napravo. Sklo se rozprsklo po celé garáži. Střepy vylétly až ke stropu a spadly zpátky na podlahu.

Zvuk výstřelu byl v uzavřeném prostoru **ohlušující**. Karon vzlykala a sténala.

Skrz mozaiku rozbitého čelního skla jsem viděl Jeanne Sterlingovou. Po celém obličejí měla krev. Vypadala vyděšeně a šokované. Jedna věc je střelbu naplánovat, druhá být jejím terčem. Být zraněn. Dostat zásah. Cítit úder kulky do vlastního těla.

Udělal jsem tři rychlé kroky ke kombíku Volvo.

Hrábl jsem po klice dveří a prudce je otevřel. Držel jsem hlavu nízko, ve výši hrudníku. Zuby jsem měl zaťaté, až mě bolely.

Chytil jsem plnou hrst Jeanniných světlých vlasů. Pak jsem ji udeřil. Zasáhl jsem Jeanne silným, tvrdým úderem. Stejným, jako dostal její manžel. Pravá tvář její tváře při setkání s mojí pěstí zapraskala.

Jeanne Sterlingová se složila na volant. Musela mít citlivou čelist. Jeanne byla vrah, ale nebyla velký bojovník. Složila se při první dobré ráně. Teď jsme ji měli. Dostal jsem ji živou.

Konečně jsme měli Jacka a **Jill**.

Její malá holčička plakala na předním sedadle, ale nebyla zraněná. Ani její matka. Nemohl jsem to udělat snadněji, jinak. Dostali jsme Jacka a teď jsme dostali Jill. Možná se dozvíme pravdu. Ne - my se dozvíme pravdu!

Popadl jsem holčičku a pevně ji k sobě přitiskl. Chtěl jsem, aby na to všechno zapomněla. Stále jsem opakoval: „Je to dobré, je to dobré. Všechno je v pořádku.“

Nebylo to v pořádku. Pochyboval jsem, že zase někdy bude. Ne pro děti Sterlingových, ne pro moje vlastní děti. Ne pro nikoho z nás.

Žádná pravidla už neexistují.

111 KAPITOLA

VEČER PO POLAPENÍ Jeanne a Brett Sterlingových byly televizní zprávy plné toho silného a vysoce znepokojivého příběhu. Udělal jsem stručný rozhovor pro CNN, ale jinak jsem se pozornosti médií vyhýbal. Jel jsem domů a zůstal tam.

Prezident Edward Mahoney přečetl svoje prohlášení v devět. *Jack a Jill chtěli, aby se Edward Mahoney stal prezidentem*, nešlo mi z hlavy, když oslovoval stovky milionů lidí na celém světě. Možná byl do všeho zapletený, možná ne. Ale někdo chtěl, aby se stal prezidentem místo Thomase Byrnesa, a Byrnes Mahoneymu nedůvěřoval.

Všechno, co jsem o Mahoneym věděl, bylo, že spolu se dvěma kubánskými společníky nesmírně zbohatl na kabelové televizi. Pak se stal oblíbeným guvernérem na Floridě. Vzpomněl jsem si, že za jeho kampaní byla spousta peněz. *Za vším hledej peníze.*

Sledoval jsem to dramatické představení s Nanou a dětmi **Damon** a Jannie věděli příliš mnoho, než abychom je

o to mohli připravit. Z jejich pohledu byl **jejich táta** hrdina. Byl jsem někdo, na koho mohli být hrdí a koho budou možná už navždy poslouchat. Ale spíš ne.

Jannie a kočka Rosie se ke sledování nekonečné přehlídky zpráv o atentátu a následném zatčení Jacka a Jill usadily

na gauči. Pokaždé, když jsem se objevil na obrazovce, mě Jannie políbila na tvář. „Líbí se ti tvůj táta?“ zeptal jsem se jí po té nejlepší a nejhlasitější puse.

„Jo hrozně **moc**,“ řekla mi Jannie. „Je to paráda vidět tě v televizi. Rosie se to taky líbí. Sluší ti to a moc pěkně mluvíš. Jseš můj hrdina.“

„Co na to říkáš ty, Damone?“ zkoumal jsem reakci Jeho Veličenstva na ty podivné události.

Damon se usmál od ucha k uchu. Nemohl si pomoci. „Docela dobrý,“ připustil.

„To jsem rád,“ řekl jsem svému mláděti. „Nechceš mě obejmout?“

Udělal to, takže jsem poznal, že **je** ze me Damon v tu chvíli šťastný. Bylo to pro mě důležité.

„Matka rodiny?“ zeptal jsem se Nany jako poslední na její názor. Byla natažená ve svém oblíbeném křesle. Objímala těsně sama sebe, když sledovala se zaujatou pozorností a uštěpačnými poznámkami traumatizující zprávy.

„V poslední době už nemám tu úctu,“ postěžovala si Nana rychle. „No, vcelku souhlasím s Damonem a Jannií. I když nevím, proč většina slávy patří tomu bílému agentovi tajné služby. Zdá se mi, že prezidenta zabili, když byl on

na stráží.“

„My všichni jsme byli na stráží,“ řekl jsem ji. Nana pokrčila svými klamně křehkými rameny. „Tak nebo tak. jsem na tebe hrdá jako vždycky, Alexi. Nemá to ale co dělat s hrdinstvím. Jsem na tebe hrdá kvůli tobě

samotnému.“

„Díky.“ řekl jsem Naně. „Nikdo by nemohl říct nic hezčího. Nikomu.“

„Já to vím,“ měla Nana poslední **slovo**; pak se konečně usmála. „**Proč** myslíš, že jsem to řekla?“

V posledních několika dnech jsem doma moc nepobyl a všem nám chyběly společné večery. Stýskalo se jim po mně. Nemohl jsem jít nikam, aby se mě za ruku nebo za nohu pevně nedrželo jedno z dětí.

I kočka Rosie vypadala potěšené. Byla už **legitimním** členem rodiny a všichni jsme byli rádi, že nějak našla cestu do našeho domu.

Vůbec mi to nevadilo. Ani minuta **jejich** pozornosti. I mně se stýskalo. Zalitoval jsem, že tu s námi není moje žena Maria, ale všechno ostatní bylo v pořádku. Náš život se vracel zpátky k normálu. Sám jsem si to odpřisáhl.

Následující ráno jsem vstal, abych odvezl Damona do školy Sojourner Truthové. Všichni už se tam vzpamatovali. Nevinnost má krátkou paměť. Zastavil jsem se v kanceláři Christine Johnsonové, ale ještě se nevrátila do práce.

Nikdo nevěděl, kdy se do školy vrátí, ale všem chyběla. I mně. Bylo na ní něco zvláštního. Doufal jsem, že bude v pořádku.

Domů jsem se ten večer dostal asi ve tři čtvrtě na devět. Dům na páté ulici byl neobvykle tichý a klidný. Bylo to docela příjemné. Pustil jsem si Billie Holidayovou: *The Legacy 1933-1958*. Jedna z mých oblíbených nahrávek.

Telefon zazvonil kolem deváté. Prokletý, pekelný vynález.

Byl to Jay Grayer. Nemohl jsem si představit nic, co by ho přinutilo zavolat mi domů. Skoro jsem ani nechtěl vědět, co mi chce říct.

„Alexi, musíte přijet do věznice v Lortonu,“ řekl naléhavě. „Prosím, přijed'te. Hned teď.“

112 KAPITOLA

CESTOU DO federální věznice ve Virginii jsem porušil všechny rychlostní limity. Hlava se mi točila a měl jsem strach, že se mi rozskočí. Jako detektiv z oddělení vražd si musíte myslet, že jste silný a že vydržíte skoro všechno, ale dříve nebo později přijde okamžik, kdy zjistíte, že to není pravda.

Ve věznici Lorton jsem byl už několikrát. Kdysi tam byl vězněn za mimořádných bezpečnostních opatření únosce a několikanásobný vrah Gary Soneji.

Dorazil jsem tam asi v deset ráno. Bylo to mrazivé jasné ráno. Když jsem přijel, stálo na parkovišti a okolních trávnících několik reportérů.

„Co víte, detektive Crossi?“ zeptal se mě jeden z nich.

„Krásné ráno,“ řekl jsem. „Můžete mě citovat. Bez problémů.“

Bylo to místo, kde byli drženi ve vazbě Sterlingovi a kde měli z rozhodnutí vlády zůstat do začátku procesu.

Alexi, musíte přijet do věznice v Lortonu. Prosím, přijed'te hned.

S Jayem Grayerem jsem se setkal ve třetím poschodí budovy věznice. Byl tam také Warden Marion Campbell. Oba byli stejně bledí jako omyvatelné stěny instituce.

„Á, Alex,“ zavrčel Campbell, když mě viděl přicházet. Rázně mi potřásl rukou. „Pojd'te se mnou nahoru,“ řekl.

Před pitevnou ve čtvrtém patře stáli policisté a personál věznice. Protlačili jsme se mezi ředitelem věznice a jeho pobočníky dovnitř. Srdce jsem měl až v krku.

Museli jsme si pro tu příležitost nasadit modré chirurgické roušky a navléknout gumové rukavice. Špatně se nám dýchalo, ale roušky za to nemohly.

„Zatraceně,“ zamumlal jsem, když jsme vstoupili do místnosti.

Jejich mrtvá těla ležela na dvou nerezových stolech. Oba byli nazí. Světlo nad jejich hlavami bylo jasné a ostré.

Jeanne a Brett Sterlingovi byli mrtví.

Jack a Jill byli zavražděni ve federální věznici.

„Sakra, sakra, sakra,“ řekl jsem do své roušky. Brett Sterling byl dobře stavěný a i mrtvý vypadal silně. Dokázal jsem si ho představit

jako milence Sary Rosenové. Všiml jsem si, že jeho chodidla jsou špinavá. Nejspíš chodil celou noc bos po své cele. Byl netrpělivý? Čekal, že pro něj někdo přijde?

Kdo se dostal do Lortonu a tohle udělal? Co se to ve jménu Božím stalo? Jak se to mohlo stát tady?

Jeanne Sterlingová měla syrově bílou pokožku a nebyla v dobrém fyzickém stavu. Vypadala lépe v šedých a modrých kostýmech šitých na míru než nahá.

Nad ochlupením měla na břicho varhánky volné kůže. Její nohy byly protkané křečovými žilami. Z nosu jí vytekla krev buď dřív, nebo při umírání.

Žádný ze Sterlingových nevypadal, že by moc trpěl. Byla to stopa pro nás? Oba byli nalezeni mrtví v pět hodin při střídání stráží.

Zemřeli zhruba ve stejnou dobu. Podle plánu? Jistěže podle plánu. Ale čím plán to byl?

Jack a Jill přišli do věznice Lorton... a co se jim tam stalo? Co se tady sakra minulou noc stalo? Kdo nakonec zabil

Jacka a Jill?

Oba prošli důkladnou lékařskou prohlídkou, když je sem přivezli, - řekl Warden Cambell Jayovi a mně. „Mohla to být společná sebevražda, ale musel by jim s tím někdo pomoci. Někdo je musel otrávit mezi šestou **hodinou** včera večer a dnešním ránem. Někdo se dostal do jejich cel.“

Dr Marion Campbell se díval přímo na me. Oči měl kalné a pod **nimi** černé kruhy. „Pod jejím pravým ukazováčkem bylo trochu krve. S někým zápasila. Jeanne Sterlingová se snažila bránit. Byla zavražděna; aspoň si to myslím. Nechtěla zemřít, Alexi.“

Zavřel jsem na několik vteřin oči. Nepomohlo to. Když jsem je znovu otevřel, všechno bylo stejné. Jeanne a Brett Sterlingovi stále leželi nazí na dvou nerezových stolech.

Byli popraveni. Profesionálně. Bez vášně. To bylo nejděsivější - bylo to skoro, jako kdyby Jacka a Jill navštívili a zabili Jack a Jill.

Zabil Jeanne a Brett Sterlingovy „duch“? Báł jsem se, že se to nikdy nedozvíme. Neměli jsme se to dozvědět. Nebyli jsme dost důležití, abychom znali pravdu.

Možná kromě jedné zásady, jednoho principu: *Neexistují žádná pravidla.*

Aspoň pro některé lidi.

113 KAPITOLA

VŽDYCKY CHCI mít všechno srovnané a svázané barevnou mašlí do úhledného balíčku. Chci být v každém případě vedoucí drakobijec. Většinou to tak nefunguje -a nejspíš by to byla docela nuda.

Následující dva a půl dne jsem strávil v domě Sterlingových, kde jsem pracoval po boku agentů tajné služby a FBI. Do domu v Chevy Chase přišli i Jay Grayer a Kyle Craig. V hlavě mi hlodala myšlenka, že možná Jeanne Sterlingová někde nechala stopu, které bychom se mohli chytit - něco, co by nás přivedlo k jejím vrahům. Jenom pro jistotu. Uvědomoval jsem si, že byla schopná udělat něco tak pomstychtivého - *její poslední špinavý trik!*

Po dvou a půl dnech jsme v domě nic nenašli. Pokud tam nějaká stopa byla, *někdo se dostal do domu před námi*. Tuhle možnost jsem nemohl pominout.

Třetího dne navečer jsem mluvil v kuchyni s Kylem Craigem. Byli jsme oba k smrti unavení. Otevřeli jsme si

dvě piva z domácího pivovaru Bretta Sterlinga a rozmlouvali o životě, smrti a nekonečnu.

„Slyšel jsi někdy o tomhle názoru - *příliš mnoho logických podezřelých?*“ zeptal jsem se Kylea, když jsme srkali pivo v tiché kuchyni Sterlingových.

„Ne přesně tuhle formulaci, ale vidím, jak to funguje tady. Máme scénář, do kterého zapadá CIA, armáda, možná vysoký byznys a možná dokonce prezident Mahoney. Dějiny se málokdy vyvíjejí přímo.“

Odkývl jsem Kyleovu odpověď. Jako obvykle mě rychle pochopil. „Třicet pět let po atentátu na Kennedyho máme jedinou jistotu - že to bylo nějaké spiknutí,“ řekl jsem mu.

„Není možné spojit fyzické důkazy - balistiku a pitevní nález - s teorií jednoho střelce v Dallasu,“ řekl Kyle.

„A tady máme tentýž problém - *příliš mnoho logických podezřelých*. Do dnešního dne se nikomu nepodařilo vyloučit možný podíl Lyndona Johnsona, armády, CIA nebo mafie. Možné spiknutí, aby byl odstraněn potíživista v Bílém domě a dosazena mnohem

přijatelnější náhrada -*tenkrát Lyndon Johnson a ted' Mahoney* -, která čeká v záloze. CIA a armáda měly vztek jak na Kennedyho, tak na Thomase Byrnesa. Systém se vší silou brání změně.“

„A tohle si pamatuj, Alexi,“ řekl mi Kyle. „Systém se vší silou brání změně a taky potíživším.“

Zamračil jsem se, ale musel jsem souhlasit. „Budu si to pamatovat. Díky za pomoc.“

Potřásli jsme si s Kyleem rukou. „Příliš mnoho logických podezřelých,“ řekl jsem. „Je i tohle součástí toho hnusného plánu? Je to způsob, jak ztížit vyšetřování? Nepřekvapilo by mě, kdyby to tak bylo. Už nic mě nemůže překvapit. Jedu domů za dětmi,“ řekl jsem nakonec.

„To je to nejlepší, co můžeš udělat,“ řekl Kyle a mávl rukou, abych se pohnul a konečně vypadl.

114 KAPITOLA

PŘIJEL JSEM DOMŮ a hrál si s dětmi. Snažil jsem se jim vynahradiť dobu, kdy jsem nebyl doma. Stále se mi vybavovala tvář Thomase Byrnese. Občas jsem viděl krásnou Shanelle Greenovou nebo Vernona Wheatleyho nebo dokonce ubohého George Johnsona, Christinina manžela. Viděl jsem těla Jeanne a Bretta Sterlingových na nerezových stolech ve věznici Lorton.

Několik hodin jsem pracoval v charitativní jídelně u svatého Antonína. Funguji tam jako „pan Burákové máslo“. Rozdělují tam burákové máslo a džem a občas i dobré slovo těm, kteří měli v životě méně štěstí než já. Mám tu práci opravdu rád. Získávám z ní víc, než sám dávám.

Nemohl jsem se na nic pořádně soustředit. Byl jsem tam, ale zároveň jsem byl mimo. Princip žádných pravidel ve mně uvízl jako rybí kost v krku. Opravdu jsme měli příliš mnoho podezřelých na to, než abychom mohli vraždu Thomase Byrnese konečně vyřešit. Kromě toho jsem měl jako

policista z D. C. omezené možnosti na takovém případě pracovat. Pro tebe už to skončilo, *snažil jsem se přesvědčit sám sebe, kromě toho, co zůstane navždy v tobě.*

Jedné noci toho týdne - pozdě - jsem byl venku na verandě. Drbal jsem na zádech kočku Rosie a ta tiše předla. Přemýšlel jsem, že bych si zahrál na piáno, ale neudělal jsem to. Žádný Gershwin nebo Oscar Peterson. Ta monstra, fúrie a démoni se stále volně pohybovali v mé mysli. Přicházeli ve všech tvarech a velikostech, obou pohlavích, ale byla to lidská monstra. Byla to Dantova Božská komedie, všech devět kruhů, ve kterých jsme všichni společně žili.

Nakonec jsem si přece sedl k pianu. Hrál jsem „Star Dust“, pak „Body and Soul“ a brzy jsem se v těch krásných melodiích ztratil. Nepřemýšlel jsem o telefonátu, který jsem měl v tomto týdnu. Byl jsem suspendován a bylo se mnou zavedeno disciplinární řízení. Uhodil jsem svého nadřízeného, velitele George Pittmana.

Ano, udělal jsem to. Byl jsem vinen. Takže co?

Zaslechl jsem zaklepání na dveře verandy. Pak další.

Nikoho jsem nečekal a ani o nikoho nestál. Doufal jsem, že to není Sampson. Na návštěvy už bylo trochu pozdě.

Sáhl jsem po pistoli. Automatický pohyb. Síla zvyku. Děsivý zvyk, když je to bezmyšlenkovité -což bylo.

Vstal jsem ze stoličky u piana a šel se podívat, kdo to je. Po všech těch hrozných věcech, které se staly, jsem napůl očekával Garyho Sonejiho, který si se mnou přišel konečně vyrovnat účty nebo se o to aspoň pokusit.

Otevřel jsem dveře - a zjistil jsem, že se usmívám. Ne, já zářil. Jaké krásné překvapení. Najednou jsem se cítil mnohem, mnohem lépe.

„Nemůžu spát,“ řekla mi Christine Johnsonová. Poznal jsem větu, kterou jsem jednou použil u ní doma.

Vzpomněl jsem si na Damonovu větu: Je ještě silnější než ty, tati.

„Ahoj, Christine. Jak se máte? Bože, jsem tak rád, že jste to vy,“ zašeptal jsem.

„A ne kdo?“ zeptala se.

„Kdokoliv jiný.“ odpověděl jsem.

Vzal jsem Christine za ruku a vstoupili jsme do domu na Páté ulici.

Domů.

Kde stále platí pravidla a všichni jsou v bezpečí a drakobijec je naživu a při síle.

115 KAPITOLA

NEKONČÍ TO - ta krutá, neodbytná noční můra, ta skluzavka do pekel.

Byl Štědrý den a u komína visely punčochy. Damon, Jannie a já jsme skoro dokončili zdobení stromku - konečnou úpravou bylo zavěšení dlouhých řetězů popcornu a zářivě rudých brusinek.

Proklatý telefon zazvonil a já ho zvedl. Jako zvuková kulisa zpíval Nat King Cole koledy. Na malém kousku trávníku před okny zářil čerstvý sníh.

„Haló,“ řekl jsem.

„Á, pan doktor - detektiv Cross osobně. Jaká pocta.“

Nemusel jsem se ptát, kdo volá - poznal jsem ten hlas. Zněl už léta v mých nočních můrách.

„Dlouho jsme spolu nemluvili,“ řekl Gary Soneji. „Stýskalo se mi po vás, doktore Crossi. Stýskalo se vám také?“

Gary Soneji unesl před několika lety ve Washingtonu dvě malé děti. Urputné vyšetřování trvalo celé měsíce. Ze

všech vrahů, které jsem znal, byl Soneji nejchytřejší. Dokonce přesvědčil některé z nás, že trpí rozpadem osobnosti. Dvakrát utekl z vězení.

„Myslel jsem na vás,“ řekl jsem mu konečně pravdu. „Často.“

„No, volám, jenom abych vám popřál veselé Vánoce. Znovu jsem se narodil, víte.“

Nic jsem neřekl. Čekal jsem. Děti si všimly, že s telefonním hovorem není něco v pořádku. Pozorovaly mě, dokud jsem na ně nemávl, aby šly dozdobit stromek.

„Ach, ještě něco, doktore Crossi,“ zašeptal Soneji po dlouhé pauze.

Věděl jsem, že to není všechno. „O co jde, Gary? Co ještě chcete?“

„Líbí se vám? Jenom se ptám. Potřebuji to vědět. Máte ji rád?“

Zadržel jsem dech. Ví o Christine, k čertu!

„Víte, byl jsem to já, kdo tam vaší rodině nechal kočičku. „Je krásná, nemyslíte? Takže teď, kdykoliv uvidíte toho chlupatého

miláčka, napadne vás - *Gary je v domě!* Gary je někde blízko! A já jsem. Šťastný Nový rok. Brzy se uvidíme.“

Gary Soneji zavěsil telefon s jemným cvaknutím.

Také jsem zavěsil. Vrátil jsem se ke krásnému stromku a Jannie a Damonovi a Natu Kingu Coleovi.

Až do příště.